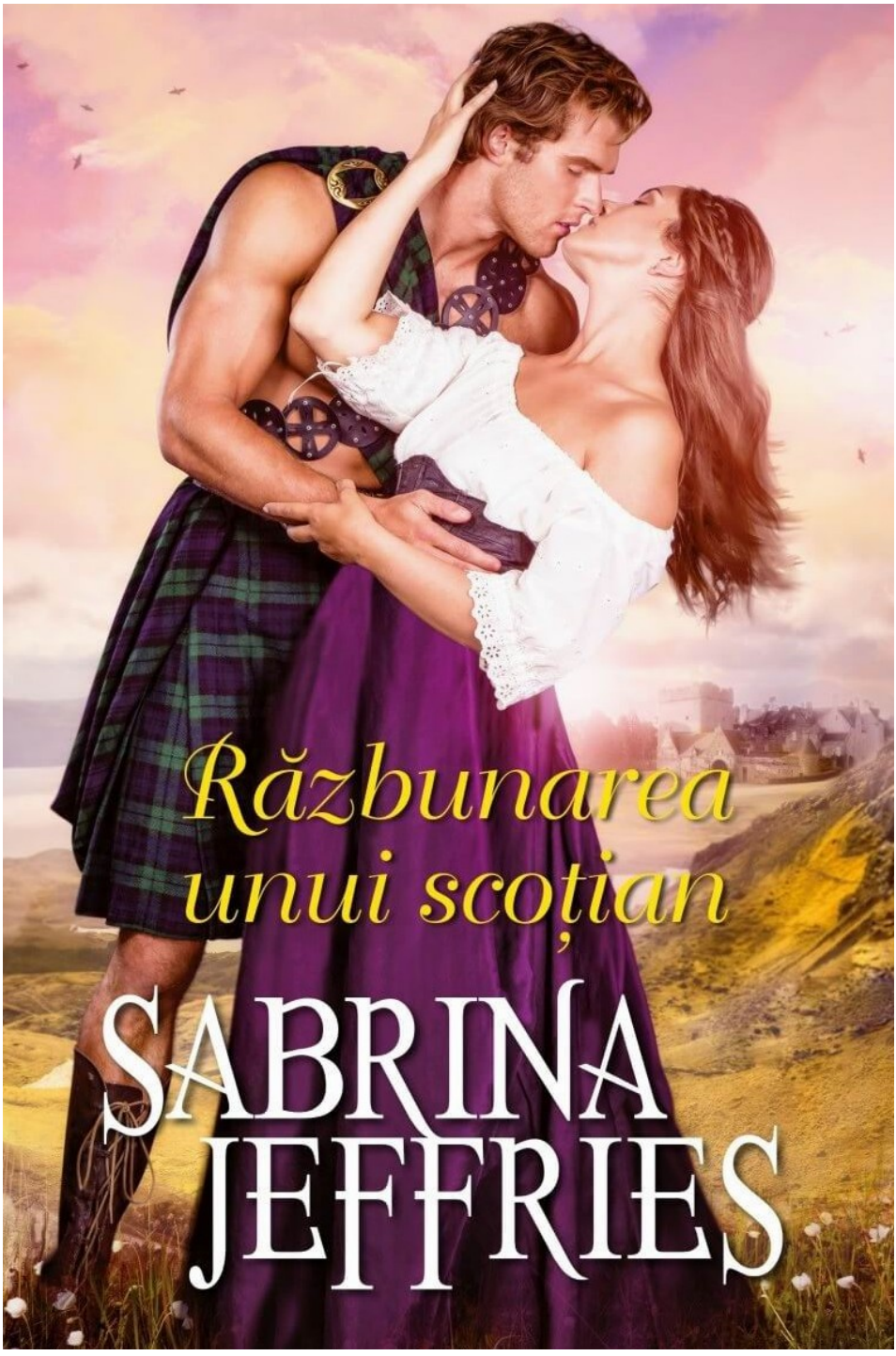
Răzbunarea
unui scoțian
SABRINA
JEFFRIES

SABRINA JEFFRIES
RĂZBUNAREA UNUI SCOŢIAN
SERIA ŞCOALA PENTRU MOŞTENITOARE 3

Beware a Scot's Revenge **by Sabrina Jeffries**

Prolog

Dragă Charlotte,

Am auzit că fosta ta elevă Lady Venetia a refuzat din nou un pretendent perfect. Vorbind în calitate de observator dezinteresat, constat că domnişoara este prea marcată de regulile impuse de tine tinerelor moştenitoare. Dacă nu e atentă, o să ajungă fată bătrână.

Vărul tău,

Michael

„Fiicele sunt o pacoste pentru bărbaţi”.

Asta îşi spunea adesea Quentin Campbell, contele de Duncannon, a cărui fiică de 24 de ani îi dădea dureri de cap. Contele trăise cu speranţa că Şcoala pentru tinerele domnişoare a doamnei Charlotte Harris avea să o înveţe pe Venetia să fie maleabilă, dar nici vorbă de aşa ceva. Se părea că fiica lui moştenise nu numai trăsăturile minunate ale mamei sale, ci şi încăpăţânarea ei. Şi adevărul era că bărbatul ajunsese la capătul răbdării. Quentin o găsi în bucătăria casei lor din Londra, pregătindu-i fiertura aceea greţoasă pe care îi plăcea la nebunie să i-o toarne pe gât.

— Cum îndrăzneşti să-l refuzi pe viconte după ce eu însumi i-am dat permisiunea să te curteze? întrebă el.

Neafectată, Venetia continuă să transforme o floare violetă în pulbere.

— Tată, dacă m-ai fi întrebat înainte să-i dai permisiunea…

— Să te întreb? Să-ţi dau ocazia să-l respingi şi pe el? răbufni bărbatul. Ce te-a supărat de data asta? Ţi s-a părut prea charismatic? Are zâmbetul prea larg? E prea bine îngrijit?

— Nu-mi place de el, spuse ea cu zâmbetul ei obişnuit, atât de enervant.

— Nu-ţi place de el! Vorbim despre un bărbat elegant, chipeş, cu avere...

— La fel ca săculeţul mea, zise ea turnând pulberea violetă într-un pahar cu apă. Din păcate, săculeţul meu are mai multă personalitate decât el şi e aproape la fel de inteligent.

Asta era adevărata problemă. Sarcasmul fiicei lui putea face orice bărbat să dea bir cu fugiţii.

— Milord, se auzi o voce din uşă.

— Da? răspunse contele, aruncând o privire spre majordomul său.

— Un anume domn Sikeston vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. A venit însoţit de alţi câţiva bărbaţi.

Contele tresări. Sikeston şi oamenii lui erau acolo, în Londra? Fără doar şi poate, se petrecuse ceva grav.

— Pofteşte-i în biroul meu.

Majordomul se grăbi să plece, iar Quentin îi aruncă fiicei lui o privire exasperată.

— Se pare că trebuie să amânăm discuţia despre viconte, dar o vom relua la cină.

Quentin citi îngrijorarea din ochii ei.

— Tată, oamenii aceştia au venit să-ţi vorbească despre Năpasta Scoţiană? Ştii ce a spus medicul, nu trebuie să te laşi provocat.

— Medicii ăştia! Nişte neghiobi. Ce ştiu ei?

— Ştiu destule, zise ea întinzându-i paharul. Ar trebui să-ţi bei doctoria înainte să mergi să vorbeşti cu ei.

— La naiba, nu vreau nicio doctorie!

Venetia încercase dintotdeauna să-i poarte de grijă. Trebuia să fie mai ferm cu ea, aşa cum nu fusese niciodată răposata ei mamă, dar în astfel de clipe, când îi amintea atât de mult de Susannah, era imposibil.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de ei, bine? Nu-ţi bate cu capul cu asta.

— Permite-mi măcar să te ajut să urci treptele, se încăpăţână ea.

Când încercă să-l ia de braţ, se eliberă din strânsoarea ei, îngrozit de gândul că fiica lui iubită se putea

afla fie şi numai pentru o clipă în preajma acelor indivizi.

— Nu e treaba ta, aşa că nu te băga!

Protestul lui vehement o făcu să tresară.

— Bine, fie.

Quentin vru să-şi ceară scuze, dar se opri. Era important ca de data asta să nu o lase să-şi bage nasul în treburile lui.

Începu să urce încet scările, oprindu-se la fiecare pas ca să-şi tragă sufletul. La naiba cu Sir Lachlan Ross şi cu prostiile lui! De ce nu voia să-l lase odată în pace?

Ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva în neregulă din clipa în care Ross pusese piciorul pentru prima oară în Londra. Tânărul baron venise să ceară ce credea că i se cuvenea de drept familiei lui şi clanului Ross, dar Quentin îl alungase, hotărât să nu dezvăluie niciodată secretele întunecate ale trecutului său lui Ross sau oricui altcuiva.

De atunci, ajunsese să plătească amarnic pentru tăcerea lui. Tânărul acela impertinent, şeful clanului, luase străzile cu asalt sub identitatea de Năpastă Scoţiană. Ross încerca, de fapt, să-i forţeze mâna lui Quentin. Orice prieten de-al lui Quentin care ajungea în Scoţia era jefuit, primind asigurări că avea să fie despăgubit de Lord Duncannon. Cu toate că fiecare dintre prietenii lui îşi primise banii înapoi, era umilitor că nu putea să le explice de ce fuseseră jefuiţi, nu fără să ridice întrebări la care refuza să răspundă.

Quentin îndura povestea asta de cinci ani, sperând că Ross avea să se plictisească în cele din urmă de acest joc. După care Ross avusese neobrăzarea să-l jefuiască chiar pe omul lui Quentin când acesta mergea să depună banii de pe arendă. Pentru numele lui Dumnezeu, arendele acelea reprezentau jumătate din veniturile lui! În ritmul ăsta, individul avea să-l aducă la sapă de lemn. Aşa că îl angajase pe Sikeston, un gest pe care deja ajunsese să îl regrete.

Quentin intră în biroul său, cercetând îndelung chipurile sumbre ale bărbaţilor adunaţi acolo.

— Ţi-am spus să nu vii niciodată în casa mea!

— Nu am avut de ales, spuse Sikeston. Trebuia să

fugim de ei.

— De cine? întrebă contele.

— De oamenii lui Sir Lachlan. Sunt pe urmele noastre de când am fugit de pe pământul lui Ross.

Pământul lui Ross. La naiba! N-ar fi trebuit să le spună niciodată cine credea că era cu adevărat Năpastă.

— Planul era să-l prindeţi şi să-i daţi o mamă de bătaie ca să mă lase odată în pace. Nu să vă luaţi la harţă cu oamenii lui.

— La naiba, am încercat! zbieră Sikeston. Dar n-a muşcat momeala, oricât aur am risipit noi prin diferite hanuri, lăudându-ne că suntem prieteni.

— Credem că are un complice, adăugă alt bărbat. Cineva din Londra, care îi cunoaşte pe prietenii dumitale şi care îi spune pe cine să atace şi când.

— Sau poate că nu e atât de prost încât să se lase păcălit de o adunătură de proşti ca voi! răbufni Quentin.

Ar fi trebuit să angajeze nişte oameni mai pricepuţi, dar unde să-i găsească? Abia dacă reuşise să dea de ei.

— Nu a fost uşor nici când am intrat pe pământul lui. Oamenii lui nu par să ştie că el însuşi este Năpastă Scoţiană, spuse Sikeston. Îl venerează cu adevărat, sunt gata să-şi dea viaţa pentru el. Nici nu am putut să ne dăm seama unde îşi petrece nopţile, pentru că nu stă pe proprietatea lui. E ca o fantomă, se strecoară peste tot, întotdeauna înconjurat de oamenii săi…

— Tocmai de aceea nu am apelat la autorităţi. Pentru că este protejat de clanul lui.

Oricât de convins ar fi fost Quentin că Ross era Năpastă, nu avea să-i fie uşor să dovedească acest lucru. Având în vedere că Ross era vecinul lui, autorităţile aveau să-şi închipuie că era vorba despre o dispută legată de proprietate. Şi nu voia să rişte ca acestea să înceapă să investigheze şi să descopere adevărul.

— Să înţeleg că nu aţi reuşit să-l ademeniţi.

— Ba da, spuse Sikeston. Dar numai pentru că am reuşit să îl şantajăm pe unul din clanul lui ca să ne spună unde e ascuns. Şi totul s-a dus pe apa sâmbetei după ce i-

am luat urma.

— De ce? Şi-a pus clanul pe voi? întrebă Quentin furios.

— Nu. I-am dat o mamă de bătaie, cum ne-aţi poruncit, zise Sikeston, uitându-se cu coada ochiului la oamenii săi. Dar…

— Nu te mai codi, spune odată! răbufni Quentin.

— L-am omorât, milord. Sir Lachlan Ross este mort.

Contele rămase câteva clipe fără cuvinte, simţind cum se învârte camera cu el. Oare chiar auzise bine?

— L-aţi omorât?

— Nu a fost vina noastră, zise alt bărbat. Ne-am năpustit asupra lui pe pod, iar el era înarmat cu un cuţit. Dacă Johnny nu i-ar fi dat cu măciuca în cap…

— O măciucă! urlă Quentin înfigându-se în Sikeston. Ţi-am spus că voiam doar să-i daţi o mamă de bătaie, atâta tot!

— Da, milord, ştiu, dar nu aţi fost acolo. Ross e un munte de om, ştie să se lupte. Ba chiar a fost soldat, lucru pe care aţi uitat să-l menţionaţi când ne-aţi angajat.

Quentin se temuse că nu aveau să accepte dacă nu le-ar fi spus totul. Se uită lung la Sikeston, încercând să se calmeze.

— Vrei să spui că lovitura la cap l-a omorât?

— Dacă nu l-a omorât lovitura, sigur a murit înecat. După ce l-am lovit, a căzut peste pod, direct în lac, zise Sikeston. N-a ieşit la suprafaţă nici măcar o dată.

Quentin simţi fiori pe şira spinării.

— Şi trupul lui?

— Oamenii lui erau în apropiere, aşa că nu am îndrăznit să rămânem să vedem dacă i-au descoperit trupul în apă. Dar nu avea cum să supravieţuiască, era deja leşinat când a căzut în apă.

Quentin se cufundă într-un scaun, copleşit de rezultatul acţiunilor sale. Indivizii aceştia comiseseră o crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Ross avea o mamă care depindea de fiul ei şi un clan care avea nevoie de el!

— Să înţeleg că membrii clanului şi-au dat seama că

voi l-aţi ucis, spuse el pe un ton răguşit. Iar acum i-aţi adus direct la mine.

— Nu, milord. Am fost atenţi să nu fim urmăriţi, dar trebuie să fugim din Londra înainte să ne găsească. Aşa că avea nevoie de restul banilor promişi.

Quentin se înfioră. Ar fi dat orice să nu-i plătească după ce săvârşiseră o astfel de crimă, dar nu avea de ales. Dacă indivizii aceia aveau să le sufle vreo vorbă oamenilor lui Ross despre cine era cu adevărat în spatele acestei întâmplări, era mort.

Dar cel puţin vrajba dintre cele două familii se sfârşise. Quentin reuşise să păstreze secretele îngrozitoare ale familiei sale, iar Ross dusese adevărul în mormânt.

Năpastă Scoţiană avea să-l lase în pace o dată pentru totdeauna.

Capitolul 1

Edinburgh, 20 august 1822

Dragul meu văr,

Sunt îngrijorată de când am aflat că Venetia vrea să vină în vizită în Scoţia. Da, am citit în ziare că Năpastă Scoţiană a fost ucis acum trei luni după o altercaţie cu Sir Lachlan Ross, în urma căreia au murit amândoi. Cu toate acestea, având în vedere disputa dintre conte şi Năpastă Scoţiană, m-aş simţi mai liniştită dacă aş şti că trupul acestuia a fost găsit.

Cu drag, a ta verişoară îngrijorată,

Charlotte

— Mamei i-ar fi plăcut la nebunie evenimentul acesta, îi spuse Venetia mătuşii sale, Maggie Douglas, vicontesa de Kerr. Stăteau amândouă la rând, aşteptând să fie anunţate

la balul mascat organizat de Highlander Celtic Society, fiind destul de aproape ca să audă cimpoaiele din interiorul Assembly Rooms din Edinburgh.

— Nu-i aşa că-ţi plac şi ţie tartanul, dansurile strathspeys, costumele şi…

— Şi străzile aglomerate, mâncarea scârboasă şi hanurile acelea mizere? completă mătuşa Maggie, dându-şi ochii aceia verzi peste cap. Nepoata ei avea ochii în aceeaşi nuanţă.

— Chiar deloc. Spre deosebire de tine şi de sora mea, când încă era în viaţă, prefer confortul pe care poate să mi-l ofere Londra. N-am închis un ochi de când am ajuns aici.

— Aşadar, sforăitul pe care îl aud noapte de noapte vine din bagajele noastre? o tachină Venetia.

— Ai grijă ce spui, sau o să ajungi să dormi pe partea aia mai tare a saltelei!

Venetia începu să râdă.

— Iartă-mă! Ai fost foarte drăguţă că ai acceptat să-mi faci pe plac.

Adevărul era că hanul în care înnoptaseră era cu adevărat îngrozitor, dar avuseseră noroc să găsească ceva liber. Fiecare dormitor, mansardă şi pivniţă fuseseră deja ocupate de mulţimea care dăduse năvală în Edinburgh pentru a lua parte la prima vizită a unui monarh britanic în Scoţia în aproape două secole. Dar Venetia era mulţumită de camera lor mizerabilă. Aşteptase şaisprezece ani să se întoarcă în Scoţia şi nu avea de gând să lase să-i strice plăcerea o pernă turtită şi o saltea cu cocoloaşe şi nici măcar o însoţitoare care ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Venetia o luă de mână pe mătuşa ei, făcând un pas în faţă.

— Nici nu ştii cât de recunoscătoare îţi sunt că eşti cu mine! Altfel, nu aş fi reuşit niciodată să-l conving pe tata să mă lase să vin.

— Eu tot nu pot să cred că a fost de acord. Cum ai reuşit să-l convingi?

— Oh, ştiu eu cum să-l iau pe tata! A trebuit doar să-i fac o mică promisiune.

— Şi anume?

— Că o să accept o cerere în căsătorie anul viitor, răspunse ea cu zâmbetul pe buze.

— Draga mea, dar nu vorbim despre o mică promisiune. Şi cine este norocosul?

— N-am nici cea mai vagă idee. Probabil un bărbat care să nu mi se pare insuportabil.

Şi un bărbat care primea aprobarea doamnei Charlotte Harris şi a misteriosului ei văr Michael, cel care îi furniza în mod regulat informaţii despre bărbaţii din înalta societate celei care îi fusese profesoară Venetiei.

— Tata se teme că nu-mi voi găsi niciodată un soţ, îi explică Venetia.

Adevărul era că şi ea începuse să-şi facă griji în această privinţă.

— O domnişoară ca tine o să aibă întotdeauna pretendenţi, îi spuse mătuşa ei, făcând un semn cu mâinile împodobite cu bijuterii.

— Nu lipsa pretendenţilor îl îngrijorează pe tata. Ci lipsa mea de interes pentru oricare dintre ei.

Venetia îi făgăduise mamei să nu se căsătorească niciodată cu un bărbat care să nu-i trezească simţurile, orice ar fi însemnat asta. Când o pusese să-i promită acest lucru, mama ei nu făcuse referire la tatăl Venetiei, dar fata se întreba adesea dacă nu cumva chiar el fusese motivul acelei dorinţe.

— Ai pe cineva în minte? întrebă mătuşa ei.

— Nu, răspunse fata oftând, dar sper să găsesc pe cineva în Scoţia, departe de vânătorii de avere şi de lorzii aceia plicticoşi. Visez la un voinic scoţian, cu un nume venerabil, unul care trăieşte şi respiră aerul din Highlands…

— Asemenea personajelor din baladele acelea pe care le citeşti cu atâta interes, zise mătuşa ei iritată.

— De ce nu? se apără Venetia. Nu am dreptul la un scoţian adevărat, care să mă ducă la conacul lui din Highlands şi să trăim ca un cuplu fericit?

— Draga mea, dar tu nu ai nimic scoţian în tine.

— Nu este adevărat! răbufni ea insultată.

— Tu eşti o fată crescută după normele britanice, prea rafinată ca să trăieşti într-o ţară în care o serată se rezumă la o sticlă de whisky şi o bătaie soră cu moartea. Nu ai rezista nici măcar o zi cu acest *voinic scoţian* fără să-ţi vină să-i dai una în cap cu sticla de băutură.

Poate că mătuşa ei avea dreptate, dar nici în Anglia nu se simţea în largul ei. De fiecare dată când îşi pierdea cumpătul, oamenii îi spuneau scorpia scoţiană sau scoţiană arogantă.

Iar de fiecare dată când tatăl ei exagera cu paharele, ea trebuia să le explice celor din jur ce spunea bărbatul. De parcă ar fi fost străini, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar cel mai mult o enerva superioritatea cu care englezii se uitau la bieţii lor vecini scoţieni, o atitudine pe care până şi Maggie şi-o însuşise după atâţia ani de căsnicie cu un englez. Venetia se uită urât la mătuşa ei, care nici măcar nu băgă de seamă.

— Adevărul e că ai costumaţia perfectă ca să atragi un soţ precum eroul din balade, zise femeia, ridicându-şi masca de mătase albă ca să vadă mai bine rochia cea simplă a Venetiei. Scoţienii din Highlands o venerează pe Flora MacDonald.

— Mi se pare normal. Doar ea a fost cea care l-a salvat pe Bonnie Prince Charlie.

— Da, dar tot nu văd de ce se încăpăţâna să se îmbrace precum fiica unui fermier.

— Pentru că *era* fiica unui fermier, replică Venetia, ridicându-şi şi ea masca de mătase de la ochi. Şi să ştii că nu mi-a fost deloc uşor să găsesc rochia potrivită, aşa că nu mă face să mă simt prost.

Din fericire, ea şi Flora aveau părul negru ca abanosul şi pielea albă, aşa că semănau.

— Măcar te prinde culoarea. Îşi stă bine în roşu.

— Şi tu arăţi bine, îi spuse Venetia cu un zâmbet răutăcios. Cine se presupune că eşti?

— Nu fi obraznică! Ar trebui să te bucuri că am făcut efortul ăsta. Dacă nu m-ar fi obligat colonelul acela nebun, n-aş fi pus piciorul în sala asta.

Colonelul Hugh Seton era una dintre gazdele balului şi, cum apăruse la han la scurt timp după sosirea lor, pentru Venetia era limpede că bărbatul acela era îndrăgostit până peste cap de mătuşa ei.

— E cam insistent, nu-i aşa?

— Insistent? pufni mătuşa ei. E nebun de legat. Ce a fost în capul celor de la Celtic Society să pună un ofiţer de cavalerie să organizeze un astfel de bal? Numai Dumnezeu ştie cât prost gust o să ne fie dat să vedem în seara asta. Mă aştept să văd scaune în formă de şa, zise ea, încruntându-se la Venetia, care râdea cu poftă. Vrei să-mi spui şi mie ce ţi se pare atât de amuzant?

— Dumneata! reuşi Venetia să spună printre hohote de râs. După câte mi-ai povestit ieri, am crezut că-l simpatizezi. Mi-ai spus că fiica lui e o fată încântătoare.

— Şi chiar aşa este, dar nu mulţumită lui. Este meritul lui Charlotte Harris, zise mătuşa. Pentru numele lui Dumnezeu, nebunul ăla mi-a dat o palmă peste fund la plecare! exclamă ea, dar roşeaţa din obraji îi dădu Venetiei de înţeles că nu era chiar atât de ofensată precum pretindea. Bărbatul acesta este exemplul perfect al scoţianului voinic din Highlands. Diavolul ăsta neobrăzat se comportă ca şi cum ar fi de vârsta fiicei lui!

Dar mătuşa ei se opri când ajunseră în capătul treptelor, după care îi şopti ceva la ureche servitorului, care le anunţă:

— Doamna cu Mască şi Flora MacDonald!

Nimeni din sala de bal nu ridică privirea, cu excepţia unui tânăr înalt de lângă uşă, care îşi îndreptă imediat atenţia spre ele după ce servitorul le anunţă „numele”. Abia dacă aruncă un ochi spre Maggie, dar pe Venetia o cercetă din cap până-n picioare, după care ridică paharul spre ea.

Bunele maniere britanice impuneau să păstreze distanţa faţă de străinul acela. Dar era vorba despre un străin deosebit de *atrăgător* şi, la urma urmei, ea era deghizată. În plus, judecând după tartanul lui, cel mai probabil voia să fie Bonnie Prince Charlie pentru Flora.

Aşa că îl salută cu o mişcare scurtă din cap şi îl cercetă îndelung, în ciuda constituţiei musculoase şi a cicatricei de pe frunte, avea un aer regal. Purta peruca albă cu o demnitate regală, afişând o postură dreaptă şi distantă, demnă de un monarh.

Dar ochii căprui, care se ascundeau în spatele măştii de mătase neagră erau departe de a fi distanţi, păreau înflăcăraţi şi ciudat de familiari. Înainte să apuce să se mai gândească la asta, mătuşa Maggie o trase spre zona de primire şi spre colonelul Seton.

— Ah, aţi ajuns! exclamă colonelul, luând-o pe Venetia de mână, părând să le recunoască, în ciuda măştilor.

Colonelul văduv arăta foarte bine în seara aceea costumat în Robert Bruce. Cu părul cărunt, trupul de soldat şi ochii de un albastru strălucitor, era chipeş pentru un bărbat de peste 40 de ani.

Colonelul aruncă o privire în spatele ei şi spuse pe tonul lui mereu vesel:

— Lady Venetia, mă bucur că ai venit! Mă bucur foarte tare.

— Domnule colonel, îi şopti ea. Nu uita că nu ai voie să-mi dezvălui adevărata identitate până la final.

— Vai de mine, ai dreptate! Ce prostie din partea mea, nu-i aşa? Nu o să se mai întâmple, Flora.

Ea începu să râdă.

— Presupun că nu contează. Sunt sigură că sunt o mulţime de Flora MacDonald şi Bonnie Prince Charlie pe aici.

— Ba nu. E adevărat, avem mulţi prinţi, dar *tu* eşti singura Flora, zise el, şoptindu-i în mare taină: Celelalte doamne preferă costumele mai încărcate. Colonelul îşi îndreptă apoi atenţia spre Maggie, pe care o întâmpină cu un zâmbet jovial. Precum cel pe care îl poartă prietena dumitale. În cine a venit costumată, mai exact? Ieri nu mi-ai dezvăluit nimic despre costumul ei.

— Prietena mea este o regină, minţi Venetia.

— Care dintre ele? insistă el.

— Haideţi, domnule colonel, zise mătuşa ei pe un ton sec. E evident că sunt...

— Foarte încântată să se afle aici, se grăbi să continue Venetia. Amândouă suntem încântate.

— Minunat! exclamă contele. Ai întrebat-o despre excursia de mâine în Holyrood Park?

— Da, şi a acceptat încântată.

— Nu aş spune chiar încântată, mormăi mătuşa Maggie.

— Poftim? întrebă colonelul Seton, venind mai aproape de ea.

— A spus: „Mulţumim pentru invitaţie, domnule". Când mătuşa ei pufni, Venetia adăugă: Sunt sigură că mâine oraşul o să fie pustiu, fără alte activităţi programate pentru sosirea regelui, aşa că o să ne prindă bine o plimbare.

— Minunat! Dar eşti sigură că nu vreţi să vizitaţi capela Rosslyn?

— Nu, i-o tăie mătuşa ei. I-am promis tatălui Venetiei să nu plecăm din Edinburgh.

Venetia oftă. Ajunseseră acolo la bordul unei corăbii, aşa că abia dacă apucase să vadă împrejurimile. Dar tatăl ei încă rămăsese cu gândul la Năpastă Scoţiană şi nu avea de gând să o lase pe fiica lui să fugă cu vreun voinic scoţian.

— Atunci rămâne stabilit, spuse colonelul vesel, mergem în Holyrood Park. După picnic, urcăm până la Arthur's Seat. Priveliştea de acolo este spectaculoasă, cu toate că drumul nu o să fie deloc uşor, zise el, luând-o de mână pe mătuşa Maggie. Jur să vă ofer sprijin la fiecare pas!

— Domnule, nu am nevoie de sprijinul dumitale, răspunse femeia, roşie în obraji, eliberându-şi mâna. Şi nici nu ţi-am dat permisiunea să fii atât de familiar cu mine.

Râsul lui jovial dădu de înţeles că nu era câtuşi de puţin afectat de cuvintele ei.

— Ai dreptate, Maiestate. Sper că nu o să fiu executat pentru impertinenţa mea, îi şopti el Venetiei.

— Nu mă provoca! zise Maggie, după care se întoarse spre Venetia. Vino, draga mea, ţinem oamenii în loc.

Venetia o urmă râzând. De îndată ce părăsiseră linia de întâmpinare, îi spuse:

— Colonelul e pe urmele tale.

— Dumnezeu să mă ajute! pufni mătuşa ei, deşi avea o sclipire în ochi.

— E chiar simpatic. Venetia aruncă o privire în jurul ei şi făcu semn spre ceilalţi invitaţi mascaţi, care se învârteau într-un val de tartane şi rochii splendide. Vezi? În ciuda temerilor dumitale, este un bal minunat, festiv şi scoţian, dar de bun-gust.

— Fără îndoială, ceilalţi membri ai comitetului au respins ideile lui ciudate, răspunse ea.

Se opriră amândouă lângă o coloană.

— Sper doar că a crezut că s-a gândit să amenajeze şi un salon pentru doamne. Simt nevoie să mă odihnesc puţin. Tu eşti bine?

— Da. O să rămân aici.

— Foarte bine, mă întorc imediat. Vezi să nu plutească spre tine un erou din balade, o tachină femeia.

Venetia îi aruncă o privire usturătoare. De ce să nu plutească?

— Dansul nu e chiar atât de rău, nu-i aşa? se auzi o voce răguşită în spatele ei.

Venetia se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Bonnie Prince Charlie de mai devreme. Că tot vorbeau despre eroi de baladă… încercă să nu se holbeze la el, dar era şi mai masiv de aproape şi nu avea nimic în comun cu Bonnie Prince Charlie cel firav.

— Iertaţi-mă, cu *mine* vorbeaţi?

Bărbatul îi zâmbi.

— Da. V-am văzut încruntată şi m-am întrebat dacă nu cumva dansul nu vă este pe plac.

— Nicidecum, spuse ea cu un zâmbet cuceritor. Ador dansul scoţian.

— Ah, atunci este din cauza tartanului. Poate că nu vă place kiltul.

— Departe de mine gândul acesta. Kiltul este partea mea preferată. Orice bărbat ar trebui să îl poarte.

— Orice bărbat? zise el, făcându-i semn spre un domn burtos, care îşi arunca picioarele păroase prin aer. Chiar şi *el?*

Venetia se abţinu să nu râdă.

— Da, poate că aveţi dreptate.

— Ar trebui să le transmitem lui şi regelui să nu mai încerce să fie în pas cu moda.

— Oh, am auzit despre kiltul regelui! Să înţeleg că l-aţi văzut deja. Chiar este ţinuta Maiestăţii Sale pe atât de hidoasă pe cât se zvoneşte?

— Nu aş şti să vă spun. Ieri am ajuns în oraş, ştiu doar ce am citit în ziare.

— Şi eu la fel, zise ea oftând. Dar am auzit că poartă pantaloni de culoarea pielii pe sub kilt.

Venetia îi văzu ochii strălucitori în spatele măştii.

— Aşadar, dumneata preferi alternativa?

Dumnezeule, chiar îi spusese asta? Însă Venetia fu atrasă de îndrăzneala lui. Se simţea tenantă să fie la fel de nechibzuită, cum nu şi-ar fi permis niciodată cu lorzii englezi.

— Nu în cazul Maiestăţii Sale. Sincer, cred că ar trebui să renunţe la kilt. Dar alţi domni cu siguranţă pot să practice vechile tradiţii, zise ea, uitându-se lung la genunchii lui dezgoliţi.

Bărbatul începu să râdă.

— Mă bucur să aud asta, îi zise el pe un ton cuceritor, care îi înmuie picioarele. Acum ştiu de ce erai atât de încruntată mai devreme, continuă el în şoaptă. Încercai să-ţi dai seama care dintre domni practică vechile tradiţii.

— Nicidecum! exclamă ea, neştiind dacă să izbucnească în râs ori să fie scandalizată.

— Ţi-l imaginai cumva pe rege în pantalonii lui roz?

— Nu, nici gând. Dacă ţii neapărat să ştii, zise ea, încercând să găsească o scuză bună, încercam să-mi dau seama ce melodie se aude la cimpoi. Am o pasiune pentru cântecele scoţiene, îmi place să le colecţionez, zise ea pe

un ton trufaş. Sper să-mi văd colecţia publicată într-o bună zi.

Bărbatul continuă se cerceteze ringul de dans.

— Un gest admirabil.

— Chiar crezi asta? Majoritatea bărbaţilor sunt de părere că domnişoarele respectabile nu au ce căuta într-o afacere aşa de vulgară cum ar fi activitatea editorială.

— Nu am dreptul să mă împotrivesc, zise el uitându-se lung la ea. De ce? Să înţeleg că soţul dumitale nu este de acord?

— Nu sunt căsătorită, rosti ea afişând un zâmbet şiret.

— Ah, am înţeles. Atunci părinţii nu sunt de acord.

— E adevărat, tata crede că e prostie, dar o tolerează, zise ea, fluturându-şi evantaiul. Presupun că dumneata crezi că nu ar trebui să fie de acord.

— Din contră, cred că tinerele domnişoare ar trebui să aibă mai multă libertate.

— Chiar aşa?

Doamna Harris le avertizase întotdeauna în privinţa bărbaţilor care susţineau libertatea femeilor, deoarece asta însemna adesea că nu-şi doreau altceva decât ca femeile să fie libere *cu ei.* Totuşi, bărbatul acela nu părea a fi un vânător de avere. Şi nici nu avea de unde să ştie cine era ea, deci ce motive ar fi avut să-i vâneze averea?

— Dumneata îi permiţi astfel de libertăţi soţiei? întrebă ea curioasă.

— Aş face-o, răspunse el. Apoi murmură: Dacă aş avea o soţie.

Venetia simţi fiori pe şira spinării. Ce prostie să se simtă atrasă de un simplu străin! Era din pricina costumului său minunat, atâta tot. În kiltul acela, arăta exact ca un voinic scoţian.

Dar era ceva mai mult. Ochii aceia căprui cu reflexii aurii i se păreau atât de cunoscuţi…

— Domnule, oare ne-am întâlnit până acum?

— Flora, nu-ţi aminteşti? M-ai ajutat să fug din ghearele britanicilor după Culloden, o şicană el, deşi chipul lui era prea serios pentru veselia şi agitaţia din jurul lor.

— De fapt, vreau să întreb dacă ne-am întâlnit vreodată în realitate.

— Nu am de unde să ştiu, nu-i aşa? zise el, după care îi şopti: Asta, dacă nu vrei să-mi spui cine se ascunde cu adevărat în spatele acestei măşti.

— Spune-mi dumneata primul, îi ceru ea.

— Nici nu mă gândesc, zise el râzând. Nu am de gând să risc să nu mai stai de vorbă cu mine după ce mă prezint.

Ce bărbat viclean!

— Şi ce te face să crezi că sunt genul de femeie care respectă toate regulile? întrebă ea pe un ton la fel de şiret.

— Modul în care vorbeşti şi în care te comporţi. Manierele dumitale rafinate, zise el, coborându-şi privirea spre buzele ei, iar Venetia tresări. Faptul că eşti atât de nerăbdătoare să afli cine sunt cu adevărat după tot ce am vorbit.

— Ce prostie, zise ea, făcând abstracţie de sâmburele de adevăr din cuvintele lui. Colonelul te-a invitat la acest bal, iar asta înseamnă că sunteţi prieten. Şi mă îndoiesc că e prieten cu oricine.

— Să zicem că am fost invitat de Celtic Society. Ai încredere în prietenii lor?

— Absolut. Am participat la evenimentele lor din Londra, ştiu că sunt oameni respectabili.

— Poate că acolo ne-am văzut, zise ea uitându-se lung la el.

— Poate, repetă el, dar zâmbetul lui îi dădu de înţeles că nu era deloc pe aproape.

— Sau poate că… Venetia făcu un pas în spate, cercetându-l din cap până-n picioare.

Părea prea manierat pentru un scoţian de rând. Fie era un domn respectabil, fie un ofiţer, fie ambele. Adevărul era că avea o alură militară, ca să nu mai vorbim despre cicatricea aceea…

— Ai făcut parte din regimentul Highland?

— Nu, răspunse el, încordat, ceea ce îi dădu de bănuit că probabil se apropia de adevăr.

— Asta ar explica multe, continuă ea.

Ofiţerii regimentului Highland participau adesea la seratele din Londra. Iar costumul lui părea făcut dintr-o uniformă, cu straturi de piele şi o centură care nu semăna deloc cu ce ar fi purtat în realitate Bonnie Prince Charlie.

— Nu este cazul, repetă el. Bună întrebare, dar nu…

— M-am întors, se auzi glasul mătuşii Maggie în mulţime. Se opri în faţa lui Bonnie Prince Charlie, uitându-se lung la el. Domnule, vă cunosc cumva? Îmi păreţi atât de cunoscut!

— Şi mie! exclamă Venetia. Îmi aminteşte de cineva.

— De Sir Alasdair Ross, spuse mătuşa ei. Ţi-l mai aduci aminte, draga mea, pe baronul care locuia aproape de voi? Are aceiaşi ochi, acelaşi maxilar. Baronul a murit de mult, dar poate că sunt înrudiţi.

— Da, din câte ştiu eu, aşa este, spuse eroul ei de baladă cu un zâmbet forţat. Rude îndepărtate.

— Poate nu chiar atât de îndepărtate. Mi se pare că îi semeni atât de bine, încât ai putea fi copilul lui, zise mătuşa Maggie fără să îl scape din ochi. Ştiu că a avut un fiu. Ţi-l aminteşti, Venetia? Aveai doar opt pe atunci, dar…

— Nu l-aş putea uita niciodată pe Lachlan Ross.

Asta era! Bărbatul acela îi amintea de băiatul care o poreclise Mândra Prinţesă.

De-a lungul anilor, se gândise adesea la el. Ultima oară când îl văzuse pe moştenitorul baronului acesta era un băiat de şaisprezece ani, prea răzvrătit ca să se preocupe de o fată simplă ca ea. Aşa că îşi păstrase mândria, prefăcându-se că nu îi păsa şi făcând comentarii răutăcioase la adresa vestimentaţiei şi comportamentului său provincial.

Dar, în secret, îl adorase. Adora trupul lui înalt şi puternic, părul de culoarea zahărului ars şi atitudinea lui sălbatică.

Probabil tocmai asta ajunsese să-l bage în mormânt.

— Mătuşă Maggie, şi el e mort. Am citit în ziare despre înmormântarea lui. Năpastă Scoţiană l-a omorât.

— Mare păcat că a murit atât de tânăr! Domnule, presupun că ai auzit şi dumneata despre…

— Da, am auzit, o întrerupse el. Cum vi s-a părut până acum Edin…

— Nu ştiu ce a fost în mintea băiatului să se încurce cu Năpastă Scoţiană, continuă mătuşa ei. Au găsit vreodată trupul ticălosului?

Însoţitorul lor le răspunse cu un zâmbet forţat, de parcă nu ar fi vrut să discute cu doamnele un astfel de subiect neplăcut.

— Presupun că trupul lui e undeva în mare. Mă îndoiesc că o să-l găsească vreodată, zise el, coborându-şi privirea. Doamnă, adevărul e că speram să dansez cu nepoata dumitale…

— Oh! exclamă mătuşa Maggie. Iar eu vorbesc ca o moară stricată. Femeia îl analiză din cap până-n picioare, se arătă mulţumită de ce văzu, după care spuse: în regulă, dar vreau să facem cunoştinţă oficial după ce o să dăm măştile jos.

— Desigur, zise el, oferindu-i braţul Venetiei cu acelaşi foc arzător în privire. Pot să am onoarea?

Venetia simţi o căldură care îi invadă trupul.

— Plăcerea e de partea mea.

— Distracţie plăcută! îi ură mătuşa.

După ce se îndepărtară de ea, el îi spuse:

— Ţin să te avertizez că au trecut luni întregi de când nu am mai dansat. Nu o să mă descurc prea bine.

Venetia îl privi surprinsă.

— Şi atunci de ce mi-ai invitat la dans?

— Pentru că îmi place provocarea, răspunse el cu o privire întunecată, care o lăsă cu un nod în gât. Şi încep să cred că tu s-ar putea să fii o adevărată provocare.

Acestea fiind spuse, o conduse pe ringul de dans.

Capitolul 2

Dragă Charlotte,

Nu-ţi face griji pentru Lady Venetia. Autorităţile sunt sigure că individul acela, Năpastă Scoţiană, este mort. Câţiva prietenii bogaţi de-ai lui Lord Duncannon au călătorit în Scoţia în urmă cu o lună şi nu le-a ieşit nimeni în cale. Fata e în siguranţă în Scoţia, aşa cum ar fi în Anglia.

Al tău văr şi prieten,

Michael

Sir Lachlan Ross şi-ar fi dorit să vină cu un răspuns mai bun de atât, dar nu putea recunoaşte că o invitase la dans ca să pună punct acelei discuţii enervante. Din păcate, acum trebuia să îndure o întreagă sută de dansuri.

Muzica începu, iar Ross se forţă să se mişte, încercând să ignore coastele încă nevindecate şi durerea din coapsă. Chiar dacă unii paşi îl făcură să tresară de durere, era mai bine decât să o asculte pe Lady Kerr vorbind despre familia lui, riscând să-i dejoace planurile. Cum reuşise vicontesa să observe asemănarea dintre el şi tatăl său? Şi cum se făcea că până şi Lady Venetia îl recunoscuse? Purta perucă şi mască, pentru numele lui Dumnezeu! Asta, pe lângă faptul că niciuna din ele nu-l mai văzuse de ani întregi.

Era crucial să nu fie recunoscut, altfel planul lui avea să se ducă pe apa sâmbetei. Mama lui şi clanul său se zbătuseră din greu să ascundă faptul că încă era în viaţă, organizând chiar şi o înmormântare falsă pentru el. Nu-şi permitea să rişte totul ridicându-se brusc din mormânt ca să danseze cu Lady Venetia Campbell.

Cu Lady Venetia Campbell cea frumoasă. Dumnezeule, adevărul era că nu se aşteptase la asta! Ultima oară când o văzuse, era un tânăr deşirat, iar ea – o răsfăţată palidă. Şi-o amintea îmbrăcată în rochiile ei de satin şi dantelă, uitându-se de sus la el şi certându-l pentru că nu se comporta precum viitorul moştenitor al lui clanului Ross. Iar el îi răsplătise îngâmfarea ignorând-o.

Doar că, de data aceasta, nu mai era chip să o ignore. Chiar şi îmbrăcată precum fiica unui moşier, frumuseţea ei

senzuală ar fi putut corupe şi un sfânt. Iar el, un adevărat păcătos, simţea cum fierbea de fiecare dată când îl întâmpina cu surâsul acela ispititor. De fiecare dată când se învârtea în ritmul dansului…

Dumnezeule, când devenise aşa de romantic? Trecuse prea mult timp de când fusese cu o femeie. Cu toate că nu împărţise niciodată patul cu o fată aşa de frumoasă ca ea. Trăise întotdeauna înconjurat de clanul lui şi probabil că nimic nu avea să se schimbe până când nu îşi alegea o soţie.

Dar mai întâi trebuia să rezolve lucrurile cu Duncannon.

La o întoarcere, se sprijini pe piciorul rănit şi simţi o durerea înţepătoare de la genunchi până la şold, care îl făcu să scrâşnească din dinţi. Mai grav era că Venetia stătea cu ochii pe el, încercând să-şi dea seama de ce dansa atât de rigid.

La naiba, nu era doar frumoasă, ci şi inteligentă, cu privirea ei iscoditoare şi cu întrebările viclene. Ba chiar ghicise că făcuse parte din regiment! Mare minune că nu-i deconspirase deja întregul complot!

Spera că nu făcuse o greşeală venind la bal. Dar, ca planul de a doua zi să funcţioneze, fata trebuia să se simtă confortabil în preajma lui.

Planul era simplu: venea acolo în seara aceea şi se împrietenea cu Mândra Prinţesă, pe care şi-o imaginase ca fiind o debutantă insipidă. Îi stârnea interesul, şi astfel avea să-i fie mai uşor să o răpească a doua zi. Doar că fata aceea nu era câtuşi de puţin insipidă, iar el nu izbutise să facă altceva decât să îi trezească amintirile şi să-i stârnească brusc curiozitatea.

Ştia cum să abordeze o fată insipidă, ba chiar o făcuse în perioada în care fusese Năpastă. Trebuia doar să adopte un ton ferm şi o privire severă. Ştia ce avea de făcut. Dar una era să îşi impună autoritatea asupra unor astfel de fete şi cu totul altceva avea să fie să o răpească pe fiica şireată a lui Duncannon din Holyrood Park, în mijlocul unui oraş în care se aflau jumătate din lorzii şi

magistraţii din Scoţia. În cazul ei, trebuia să fie mult mai atent.

El clătină din cap. Cum reuşise Venetia să nu mai fie o fată insipidă după ce învăţase la o şcoală simandicoasă şi după ce petrecuse atâţia ani învârtindu-se în înalta societatea?

Şi de ce naiba se făcuse atât de frumoasă? Auzise că era drăguţă, dar nimeni nu îl avertizase că părul ei strălucea ca mătasea neagră la lumina lumânărilor sau că buzele ei erau atât de cărnoase încât toţi bărbaţii ar fi dat orice să le traseze cu vârful limbii…

Rată un pas, se blestemă şi aproape că îşi pierdu echilibrul când ateriză pe piciorul rănit. Iar durerea aceea usturătoare îi aminti de ce era acolo.

Disputa aceasta dintre el şi tatăl fetei nu avea de-a face cu ea. Dar trebuia să se folosească de Venetia ca să se răzbune. Era important să nu uite acest lucru. Pentru că, odată ce avea să afle cine era cu adevărat, ştia că urma să se năpustească asupra lui ca o pisică sălbatică. Nu exista nicio cale de împăcare între el şi familia lui Duncannon. Din fericire, dansul se încheie înainte să se facă de râs. Se îndepărtă de ringul de dans, iar Ross se uită după mătuşa fetei. O văzu alături de colonelul Seton şi hotărî să-i lase mai mult timp singuri.

Lachlan încetini pasul.

— Eşti din Edinburgh? o întrebă el.

— Sunt din Londra. Dar am copilărit în Highlands.

— Şi de ce ai plecat de aici?

Oare câte îi spusese tatălui ei?

— Mama a murit, iar tata nu a putut suporta să rămână în Scoţia fără ea.

Aşadar, Duncannon nu îi spusese absolut nimic. Nici nu era de mirare, fiindcă bărbatul acela era prea laş ca să-i mărturisească fiicei sale că îşi abandonase responsabilităţile.

— Să înţeleg că tatăl tău nu a venit în Scoţia cu tine? întrebă el, deşi ştia deja răspunsul.

— Nu. A promis să nu mai calce niciodată în Scoţia şi

nu are de gând să-şi încalce jurământul, nici măcar pentru asta. Am reuşit cu greu să-l conving să mă lase să vin. De aceea trebuie să mă întorc degrabă în Anglia după bal, zise ea suspinând, uitându-se lung la ringul de dans. Seara aceasta este singura mea şansă să descopăr adevărata Scoţie în această călătorie.

— *Adevărata* Scoţie? mormăi el, fără să se poată abţine. Balul aceasta e adevărata Scoţie la fel de bine cum sunt eu sunt adevăratul Charlie. Walter Scott a pus la cale toată prostia asta pentru vizita regală, cu oamenii din Lowlands îmbrăcaţi în tartan, în timp ce jumătate dintre cei din Highlands au fost alungaţi din oraş pe motiv că sunt scandalagii.

Aruncă o privire spre ringul de dans şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos când îi văzu pe moşierii aceia dansând în kilturile lor. În timp ce oamenii lor fugiseră în America să nu moară de foame, moşierii dansau.

— Nimeni nu vrea să-l sperie pe regele englez cu o demonstraţie de altercaţii, zise el cu amărăciune. Sau să îi pună în gardă pe scoţienii din Londra, care nu vor altceva decât să simtă gustul de la ţară.

— Domnule, adevărul este că nu ştii nimic despre scoţienii din Londra. Dacă ar fi după mine, m-aş muta mâine în Highlands, zise ea iritată. Dar în timp ce voi, bărbaţii, puteţi să faceţi ce vreţi, noi, femeile, nu putem umbla după bunul nostru plac. Nu înainte de căsătorie.

— Da, ai dreptate. La naiba, habar n-avea cum să vorbească cu o domnişoară ca ea. Iartă-mă pentru ce am spus! Câteodată, dragostea pentru pământul natal mă face să spun prostii.

Din fericire, fata îi acceptă scuzele. După care conversaţia se duse din nou pe apa sâmbetei când îl întrebă din nou despre el.

— Şi tu eşti din Highlands?

La naiba! Dar din moment ce deja părea să fi ghicit…

— Da. Aici m-am născut, aici am crescut, zise el, după care se grăbi să schimbe subiectul înainte ca fata să apuce să-l întrebe de unde era mai exact. Se pare că însoţitoarea

ta se ceartă cu colonelul Seton.

Venetia îşi îndreptă privirea spre ei.

— Ar trebui să merg să o salvez. Susţine sus şi tare că nu-l simpatizează.

— Chiar aşa?

— Eu cred că problema este că îl simpatizează prea tare.

Perfect. Asta avea să simplifice situaţia.

— Atunci ar trebui să îi lăsăm să se cunoască mai bine.

Nici nu se punea problema unui nou dans de vreme ce abia reuşise să îl ducă pe primul la bun sfârşit.

— Dacă vrei, aş putea să-ţi arăt decorurile pentru balul de joi seară, zise el, făcând semn spre o perdea din apropiere, din tavan până în podea. Acolo e o uşă ascunsă, care duce într-o sală de bal care nu este folosită în seara asta. Vrei să ne aventurăm?

O fată bine crescută ca ea ar fi trebuit să-l refuze, dar era limpede că ar fi vrut să meargă. Asta l-ar fi ajutat mai mult a doua zi.

Poate că trebuia să o convingă.

— Pot să înţeleg dacă nu ţi se pare potrivit. O domnişoară aşa de rafinată ca tine…

— Nicidecum, se grăbi ea să spună pe un ton hotărât, care îl înfierbântă. Îl luă imediat de braţ. După tine!

Câteva clipe mai târziu, se aflau în cealaltă sală de bal, uitându-se la slujitorii care decorau candelabrele cu tartan şi aranjau canapele din damasc auriu pe podiumul îngust din mijlocul încăperii, ca regele cel corpolent să aibă unde să se odihnească între dansuri.

— E minunat! exclamă ea, cu ochii ei verzi strălucind în spatele măştii. Mulţumesc că mi-ai arătat acest salon înainte să se umple de oameni, zise ea cu un zâmbet care îi încălzi sufletul.

Lachlan trase adânc aer în piept, simţind o înţepătură în coaste.

— Mă bucur că sala de bal a trecut de inspecţia ta, izbuti el să spună.

Doar că tonul lui tensionat îi şterse uşor zâmbetul de pe buze.

— De-abia aştept să văd totul pregătit vineri, zise ea, jucându-se cu evantaiul. Presupun că iei şi tu parte la bal?

— Nu, spuse el pe un ton sec. „Nici eu, nici tu”.

— Oh, şopti ea, iar în clipa aceea el îşi regretă imediat cuvintele repezite.

Acum probabil îşi imagina că nu era atât de important pentru că nu fusese invitat, dat fiind faptul că nobilii primeau astfel de invitaţii mult râvnite. În calitate de şef al clanului său, cu siguranţă ar fi fost invitat dacă lumea nu l-ar fi crezut mort. Doar că mândria lui blestemată îl făcu din nou să vorbească.

— Trebuie să mă întorc în nord.

— Unde mai exact în nord? întrebă ea curioasă.

— Mă îndoiesc că ai auzit vreodată de locul acela, zise el, ştiind că trebuia să se ferească de subiectele primejdioase. Îşi îndreptă privirea spre arcadă. Au scos ferestrele pentru ca oaspeţii să poată ieşi în curte. Vrei să vezi ce au construit acolo?

— Ar fi minunat, mulţumesc, răspunse ea cu o privire fermecătoare.

Lachlan simţi cum începe să-i bată inima mai tare.

„Ai grijă, băiete, controlează-te! Doar nu vrei să o sperii”.

Încercând să ignore atingerea ei delicată pe braţul lui, o conduse în curtea întunecată, unde mai mulţi stâlpi de lemn pictaţi susţineau un cort de trandafiri şi pânză albă. Se strecurară înăuntru, într-un spaţiu îngust şi intim.

— Proprietarul unui teatru a poruncit să se picteze mai multe decoruri cu peisajul rural din Highlands, zise Lachlan. Apoi vor da pânza la o parte ca să le dezvăluie în faţa tuturor.

O simţi uitându-se lung la el.

— Pare că ştii multe despre organizarea balului. Eşti prieten cu proprietarului teatrului?

— Cunosc destui oameni în Edinburgh, răspunse el evaziv.

— Presupun că ţi-ai făcut mulţi prieteni în armată, zise ea pe un ton iscoditor.

— Ţi-am spus că nu am făcut parte din niciun regiment, replică el încordat.

— Nu te cred, continuă ea cu mâinile în şolduri. Aş putea să jur că ţi-ai adaptat costumul din uniforma unui ofiţer de regiment.

La naiba!

— Am împrumutat-o de la un prieten soldat.

— Înţeleg, pufni ea. Şi cum se face că haina îţi vine ca turnată? Tot de la prietenul tău soldat ai împrumutat ţinuta militară? Şi tendinţa asta de a vorbi despre altercaţii şi inspecţii?

La naiba, nici măcar nu-şi dăduse seama cât de mult se trădase! Era important să schimbe subiectul înainte ca ea să-şi dea seama cine era cu adevărat.

— Ştiu de ce eşti atât de dornică să mă vezi ca pe un ofiţer, zise el, făcând un pas spre ea. Nu mă vezi ca pe un aristocrat, şi doar un ofiţer sau un lord ar fi o alegere potrivită pentru o domnişoară aşa de sofisticată ca tine.

— Nu am pretins niciodată că sunt o domnişoară sofisticată, zise ea sfidătoare. Poate că sunt o simplă modistă.

— Dacă zici tu, chicoti el. De-aia te comporţi ca o regină şi îţi petreci zilele colecţionând balade, cum fac modistele.

Venetia începu să râdă.

— Bine, m-ai prins. Nu sunt modistă. Dar să ştii că tot aş putea să mă trag dintr-o familie simplă.

— Care a fost invitată la bal? zise el zâmbind. De ce nu vrei să recunoşti că faci parte din înalta societate?

— Nu am de gând să spun nimic până ce nu recunoşti că eşti soldat, zise ea, după care făcu ochii mari. De-aia îmi aminteşti de Lachlan Ross! Şi el s-a înrolat în regiment. Obişnuiam să mi-l imaginez în uniformă…

În clipa aceea, Lachlan o sărută – un sărut scurt, pe fugă, doar ca să-i închidă gura. Ce altceva ar fi putut să facă? Nu putea să o lase să observe şi alte asemănări.

Când se retrase, Venetia îl privi cu respiraţia întretăiată.

— Domnule… ce crezi… ce crezi că faci?

— Vreau să mă conving că eşti o domnişoară de societate, spuse el apucând-o de talie. Pentru că sunt anumite lucruri pe care o lady respectabilă nu mi le-ar permite niciodată.

— De unde ştii ce ţi-ar putea permite o lady? Respiraţia ei fierbinte îi trezi simţurile. Unele sunt mai nechibzuite decât altele, mai ales când se trezesc în braţele unui soldat cuceritor…

De data aceasta o sărută îndelung, lipindu-şi buzele de gura ei, savurându-i răsuflarea caldă şi simţind-o cum se înfiora în strânsoarea lui.

Visase la clipa aceea toată noaptea. Nu pentru că era fiica lui Duncannon sau pentru că ea era cheia viitorului clanului său, nici măcar pentru că era atât de frumoasă. Ci pentru că venise îmbrăcată ca Flora MacDonald, chiar dacă asta însemnase să poarte un costum mai simplu decât al celorlalte doamne. Şi pentru că obişnuia să colecţioneze balade scoţiene. Pentru că îndrăznise să sugereze că domnii ar trebui să umble goi pe sub kilturile lor. Nu avea cum să-i ţină piept unei astfel de femei. Mai ales ştiind că, odată ce avea să afle că era duşmanul ei, urma să îl privească furioasă şi cu o ură sălbatică. Aşa că, înainte să se ajungă la asta, trebuia să o guste, să o atingă, să vadă cât de departe putea să ajungă cu ea.

Chiar dacă avea să regrete mai târziu.

Capitolul 3

Dragul meu văr,

Sunt sigură că ai dreptate în privinţa lui Lady Venetia. Lady Kerr este o doamnă responsabilă, aşa că probabil nu am de ce să-mi fac griji. M-am liniştit citind cuvintele tale.

A ta prietenă recunoscătoare,

Charlotte

În toţi aceşti ani în care fusese curtată, Venetia acceptase sărutările ocazionale. Dar niciunul nu fusese ca acesta. Dumnezeule, la asta se referise mama ei când îi spusese să-şi aleagă un bărbat care să-i trezească simţurile! Se simţi copleşită cu totul – sunetul slab al favoriţilor care se frecau uşor de pielea ei, mirosul lui masculin, buzele surprinzător de moi care îi dezmierdară gura până când simţi că avea să leşine în braţele lui dacă nu se oprea odată. După care o făcu, iar lucru aceasta o îndureră.

— Eşti atât de dulce, îi şopti el printre buze, făcând-o să se înfioare cum nu i se mai întâmplase niciodată până atunci.

Probabil din cauza asta, când îi acoperi din nou gura, îl lăsă să facă un lucru de neimaginat. Îi permise să-i exploreze gura cu limba, ca un tâlhar în goana după aur. Şi, oh, ce senzaţie ciudată şi atât de plăcută, mult mai plăcută decât i-o descriseseră prietenele ei căsătorite! Niciun bărbat nu îndrăznise vreodată să facă una ca asta, iar dacă ar fi făcut-o, l-ar fi pus la locul lui.

Dar cu el ar fi vrut ca sărutul acela să dureze la infinit – mângâierile neînduplecate ale limbii îi făcură inima să bată cu putere. Şampania pe care o gustase de pe buzele lui o făcu să se simtă de parcă ar fi împărţit acelaşi pahar, de parcă ar fi fost beată de dorinţă. Ce nebunie minunată!

Îi veniră în minte învăţăturile doamnei Harris: să nu săruţi niciodată un bărbat necunoscut, să fii atentă la vânătorii de averi, să nu te pierzi cu firea în întuneric! Dar alese să le ignore, sperând că masca ei avea să o protejeze.

Tânjea să fie o eroină de baladă, să-şi dea întâlnire pe furiş, în miez de noapte cu iubitul ei, furându-i sărutări, stârnind dorinţa care sălăşluia în inima ei de atâta vreme, disperată să iasă la lumină. Aşa că îl lăsă să-i dezmierde

gura, încolăcindu-şi limba în jurul limbii ei din nou şi din nou.

După care începu să o atingă, apucând-o strâns de talie, cu o posesiune şocantă. Ce palpitant! Şi ce periculos! Chiar dacă ştia că avea să regrete mai târziu, acum…

Simţi cum i se înmoaie picioarele, aşa că îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el – doar ca să-şi ţină echilibrul. Atâta tot. Chiar nu exista un alt motiv.

Doar că el ştia că nu era aşa.

— Ai grijă ce faci! Sau o să mă provoci să fiu mai nesăbuit de atât.

Mai nesăbuit? Venetia ardea de nerăbdare să descopere ce însemna asta, ce pierduse până atunci. Îşi încolăci şi mai strâns braţele în jurul lui.

— Credeam că voi, ofiţerii, sunteţi disciplinaţi ca să fiţi nesăbuiţi, îi şopti ea.

El începu să o sărute cu ardoare pe bărbie, pe gât.

— Încă încerci să-ţi dai seama cine sunt? o întrebă el, plimbându-şi limba pe gâtul ei. Chiar nu vrei să renunţi?

„Niciodată”.

— Îţi spun cine sunt dacă îmi spui şi tu cine eşti.

— Deja ştiu mai multe despre tine decât crezi.

— Chiar aşa? zise ea, desprinzându-se de el.

Aşadar, chiar se cunoşteau! Avusese dreptate.

— Da, răspunse el, ochii strălucindu-i în spatele măştii. Eşti o fată şireată, care nu a fost sărutată îndeajuns de bine până acum sau destul de des pentru a se abţine să nu-şi facă singură probleme. Asta eşti tu.

Răspunsul lui o enervă şi mai tare.

— Nu la asta mă refeream, o ştii prea bine. Domnule, să ştii că eşti un neruşinat!

Venetia dădu să plece, dar el o prinsese de taliei, râzând şi trăgând-o înapoi la pieptul său.

— Credeam că ai decis deja că sunt soldat, milady.

— Sunt o mulţime de soldaţi neruşinaţi pe lumea asta, replică ea, încercând să ignore trupul lui fierbinte în spatele ei. Şi văd că în continuare presupui că sunt o lady de rang înalt chiar dacă eu nu am confirmat şi nici nu am infirmat

această ipoteză.

— Chiar aşa? întrebă el, râzându-i în ureche. Exact aşa reacţionează o lady de rang înalt când nu-i convine ceva.

Se enervă şi mai tare când el sugeră că putea fi o aristocrată răsfăţată.

— Nu e cazul să presupui că ştii ce sunt doar pentru că te-am lăsat să mă săruţi.

El începu să îi mângâie gâtul, şoptindu-i la ureche:

— Un lucru ştiu sigur despre tine. Îţi place să-ţi asumi riscuri. După care o întoarse din nou cu faţa spre el şi se aplecă asupra ei. Şi mie la fel.

De data asta o sărută cu şi mai multă înverşunare, iar ea îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Un voinic scoţian necunoscut o trăsese în braţele lui, iar ea îl primise bucuroasă. Ar fi trebui să se întoarcă în sala de bal. Să ştie că nu avea de gând să-l lase să facă ce voia cu ea. Doar că nu-l putea opri. Pentru că şi ea voia să fie cu el. Iar cortul acela magic părea atât de diferit de lumea reală, încât simţi că trebuia să se bucure de moment. Să îl savureze pe deplin. Să îl lase din nou să o sărute cu limba.

— Lady Venetia? se auzi o voce din sala de bal. Unde eşti?

Venetia tresări şi se eliberă din strânsoarea scoţianului. Dumnezeule, cineva îi prinsese în flagrant! Oare ar fi fost mai bine să rămână ascunsă? Rămase acolo, ţinându-şi respiraţia.

Încă nu ştia ce să facă atunci când Bonnie Prince Charlie făcu un pas în spate şi îşi coborî braţele pe lângă corp. Exact la ţanc, căci persoana care vorbise mai devreme dădu pânza la o parte, ridicând lumânarea să vadă mai bine. Iar la lumina lumânării, îi zări chipul.

La naiba, era colonelul Seton! Măcar nu îi găsise îmbrăţişaţi. Colonelul aruncă o privire spre partenerul ei, după care o încolţi cu privirea.

— Lady Kerr te caută de ceva timp.

— Bonnie Prince Charlie a vrut să-mi arate

decoraţiunile pentru bal, se grăbi ea să spună.

— Cred că ar fi mai bine să te întorci la mătuşa ta, zise colonelul Seton pe un ton poruncitor, luând-o pe nepregătite. Trebuie să vorbesc ceva cu domnul.

Dumnezeule, nu voia să-i facă probleme scoţianului ei!

— Nu a făcut nimic rău. Nu s-a întâmplat nimic, nu-i aşa, domnule? zise ea, aruncându-i o privire rugătoare, ceea ce se dovedi a fi o greşeală, căci de îndată ce îi întâlni chipul simţi cum i se înmoaie genunchii.

— Exact, nu am făcut nimic rău, spuse el pe un ton seducător.

Dumnezeule mare, ar fi dat orice să se arunce în braţele lui!

— Lady Venetia, spuse colonelul, nu vreau ca mătuşa dumitale să-şi facă griji în privinţa ta.

— Da, aveţi dreptate. Mulţumesc pentru dans, domnule, îi spuse ea scoţianului voinic.

— Plăcerea a fost de partea mea, răspunse. Pe deplin.

După care Venetia se grăbi să plece, abia ţinându-se pe picioare. Lachlan o văzu trecând pe sub arcadă, cu sângele fierbându-i în vene şi cu bărbăţia doritoare pe sub kilt. Îşi pierduse minţile, altfel cum să o sărute aşa? Fata aceea ar fi fost în stare să seducă orice bărbat.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură.

— Sunt perfect de acord cu tine, îi spuse Seton, aruncând o privire după Venetia, să se asigure că rămăseseră singuri. Crezi că e bine ce ai făcut?

— Da. Ştiu exact ce am făcut.

Slavă Domnului că Seton nu fusese martor la sărutul acela! Altfel, i-ar fi fost limpede că Lachlan minţea. Un asemenea sărut îl luase pe nepregătite. Nicio altă femeie nu îi tulburase aşa de tare, nici măcar fosta lui logodnică, Polly, care îl părăsise pentru un om bogat.

Nu, Venetia nu semăna deloc cu Polly cea sfioasă. În ciuda faptului că era cea mai elegantă femeie pe care o văzuse vreodată, Venetia avea o fire pasională, cum nu mai cunoscuse pe nimeni până atunci. Femeie aceea îl făcuse

să îşi piardă minţile.

Dar sărutările ei ar fi putut să seducă pe oricine, iar trupul ei se simţise atât de bine în braţele ei, încât că ar fi dat orice să o pună la pământ şi să…

„Încetează!”

Oricât de arzătoare ar fi fost sărutările ei, nu aveau cum să fie împreună. O femeie ca ea nu era pentru el. Iar în următoarele zilele, chiar ea avea să-i amintească acest lucru.

— Aproape că mi s-a oprit inima când am văzut că ai ieşit pe uşă cu fiica lui Duncannon, îi spuse Seton. Aţi dispărut atât de mult timp, încât am crezut că ai hotărât să fugi cu ea chiar în seara asta.

— Înconjurat de magistraţi în camera vecină şi cu oraşul plin de soldaţi şi de sergenţi? pufni Lachlan. Cum să crezi una ca asta? Cred că nici măcar n-aş putea să o scot din oraş. Dar mâine toţi soldaţii vor fi la Portobello Sands şi astfel voi putea să atac.

— Eu am rămas cu mentalitatea mea de ofiţer, zise Seton. Duşmanul trebuie anihilat când e prins la înghesuială. Am uitat că Năpastă trebuie să fie mai atent…

— Ţine-ţi limba, şuieră Lachlan! Năpastă a murit, ai uitat? Şi trebuie să rămână mort pentru toţi, mai ales pentru Duncannon şi familia lui.

— Că tot veni vorba, ce crezi că ai de câştigat punând-o în gardă pe mătuşa fetei? întrebă Seton. Poţi să fii sigur că acum Lady Kerr o să fie cu ochii pe tine.

— Am vrut să-ţi dau şansa de a te apropia de ea. Astfel, ai mai multe şanse să apeleze la tine după dispariţia nepoatei sale, zise el, vrând să iasă din cort. Ba chiar ţi-am făcut treaba mai uşoară.

Încercă să treacă pe lângă el, dar Seton îl prinse de braţ.

— Sper să ai dreptate. Altfel, o să ajungem la spânzurătoare.

Lachlan îi aruncă o privire tăioasă.

— Dacă te-ai răzgândit, spune-mi! Ţi-am spus deja că nu am nevoie de ajutorul tău.

— La naiba, nu m-am răzgândit, răspunse el, cu mândria lui de soldat. Spre deosebire de Duncannon, eu îmi ţin promisiunile.

— Nu ai nicio datorie faţă de mine…

— Nu am nicio datorie faţă de tine după ce m-ai apărat de ticălosul acela blestemat care voia să-mi taie gâtul în Aviemore? Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc?

— Mâine să faci ce ai promis şi suntem chit, îi spuse el, aruncând o privire în sala de bal.

— E totul gata? Ştie cineva despre planul nostru?

— Nu-ţi face griji, îl asigură Seton. M-am ocupat de tot. Mă aşteptam să ai mai multă încredere în mine.

— Am încredere în tine, jur! Dar una e să scoţi informaţii de la fiică despre prietenii lui Duncannon care călătoresc prin Scoţia, ca să mă ajuţi pe mine şi e cu totul altceva să mă ajuţi să răpesc o femeie. Pentru binele fiicei tale, e important ca nimeni să nu ştie despre legătura dintre tine şi Năpastă Scoţiană.

— Nu-ţi mai face griji pentru mine şi pentru Lucy, îi zise el. Îngrijeşte-te de tine. Nu uita că Duncannon o să meargă la autorităţi odată ce o să-şi dea seama că nu eşti mort.

— Ca să rişte viaţa fiicei sale? Nu o să facă una ca asta. În plus, ştie că e vinovat, tocmai din acest motiv nu a apelat deja la autorităţi. O să încerce să rezolve singur problema, la fel cum a făcut-o când i-a trimis pe oamenii aceia să mă ucidă. Iar atunci o să-l oblig să-şi recunoască vina.

— Eu tot sunt de părere că ar fi trebuit să mergi la ziare…

— De ce, ca să mă acuze că mint? Ai uitat că nu am nicio dovadă? Trebuie să am martori ca să pot recupera ce ni se cuvine de drept mie şi clanului meu. Sunt în stare de orice.

Dar Seton nu trebuia să ştie cât de departe voia să meargă.

— Dacă ţi se pare prea riscant, înţeleg. Pot să mă

descurc fără tine.

— Nu am de gând să mă răzgândesc, îi spuse Seton, bătându-l pe umăr. Aştept doar să-mi trimiţi câteva sticle din whisky-ul acela la care lucrezi cu tovarăşii tăi şi o să mă declar mulţumit, zise el, ieşind în curte. Acum, ar trebui să mă întorc la oaspeţii mei înainte să trimită pe cineva după mine. Iar tu ar trebui să-ţi iei tălpăşiţa.

— Cum ai de gând să le explici lui Lady Kerr şi lui Lady Venetia că am plecat înainte de demascare? strigă Lachlan după el.

— O să le spun că te-am dat afară pentru că ai venit neinvitat şi mi-ai deranjat oaspeţii.

Lachlan dădu ochii peste cap.

— Chiar crezi că o să reuşeşti să le convingi? Să ştii că nu eşti un actor prea bun.

— Am reuşit să o conving pe Lady Kerr că o simpatizez, nu?

— Doar pentru că aşa este, i-o tăie Lachlan. Din câte am văzut, atenţia ta pare să o deranjeze pe doamnă. Trebuie să fii mai subtil dacă vrei să-i intri pe sub piele.

— Nu vreau să-i intru pe sub piele şi să… dădu el să spună, dar se opri, uitându-se urât la Lachlan. Dispari, ticălosule! Nu-ţi bate capul cu mine şi cu Lady Kerr. Îngrijeşte-te de tine şi de domnişoara ta!

— Ce vrei să spui?

— Fiica lui Duncannon parcă e scoasă dintr-un tablou. Ce făceaţi voi doi acolo, pe întuneric? îl luă Seton la rost.

— Nimic rău, minţi Lachlan.

Ceva ce nu trebuia să se mai repete. Pentru că nu voia să-şi facă un obicei periculos din a o săruta pe Venetia. Viaţa lui era deja cât se poate de primejdioasă.

Capitolul 4

Dragă Charlotte,

Îţi înţeleg perfect îngrijorarea. Te sperie ideea că două doamne neînsoţite ar putea pleca la drum doar alături de servitorii lor de vreme ce tu nu eşti atât de nechibzuită să călătoreşti fără un bărbat care să te protejeze.

Vărul tău,

Michael

În dimineaţa de după bal, Venetia tocmai transcria o baladă nouă, când cineva bătu la uşa camerei lor, iar mătuşa Maggie se duse să deschidă. Nici măcar nu o auzi din cauza regimentelor care mărşăluiau.

După ce stătu de vorbă cu servitorul, femeia o întrebă:

— Eşti gata de plecare? Colonelul Seton a venit să ne însoţească la plimbare.

— Pot să termin de transcris acest ultim verset?

— Desigur. Mă duc să-i ţin companie, zise mătuşa Maggie îndreptându-se spre uşă, dar se opri brusc. Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic aseară între tine şi individul acela, Bonnie Prince Charlie? Mi s-a făcut rău după ce colonelul ne-a spus că a venit la bal fără invitaţie. Câtă îndrăzneală!

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, răspunse Venetia cu un surâs forţat. Chiar dacă ar fi vrut să îi povestească mătuşii despre întâlnirea secretă cu voinicul scoţian, ştia că aceasta nu ar fi fost niciodată de acord cu sărutările în întuneric cu un străin.

Un străin destul de cutezător, după spusele colonelului, cu toate că le spusese că nu îl cunoştea. Ciudat. Venetia ar fi putut să jure că se ştiau.

— Întreb pentru că îmi pari tristă, insistă mătuşa.

— M-am visat la Braidmuir, atâta tot, zise ea suspinând. Mi-e atât de dor de locul acela! Mi-aş dori măcar să mergem în vizită.

Nu mai văzuse moşia de mulţi ani.

— Ştiu, draga mea, încercă femeia să o liniştească, sunt singură că într-o bună zi vei ajunge din nou acolo. Dar

nu de data aceasta, zise ea netezindu-şi rochia albastră. Ei bine, mă duc să stau de vorbă cu colonelul. Nu întârzia mult!

Mătuşa ei ieşi din cameră, iar Venetia coborî privirea în notiţele sale. Chiar se visase la Braidmuir. Dar, mai mult decât atât, îl visase pe Lachlan Ross.

În visul ei, îi auzise pe părinţii ei certându-se atât de tare, încât fugise de acasă, adăpostindu-se în valea răcoroasă învecinată cu moşia familiei Ross, acolo unde îi plăcea lui Lachlan să pescuiască. Îl găsise şi pe el acolo, dar părea atât de schimbat! Era mai înalt, mai în vârstă, mai bine făcut – semăna cu voinicul scoţian din seara trecută. Tot uita că voinicul ei era rudă îndepărtată cu Ross. Însă lucrul acesta şi asemănarea dintre el şi Lachlan erau singurele lucruri pe care cei doi le aveau în comun. Lachlan îi dispreţuise dintotdeauna pe locuitorii din Highlands şi nu i-ar fi primit niciodată în casa lui. Şi chiar dacă amândoi fuseseră în armată, la fel se întâmplase în cazul multor bărbaţi din Highlands. Fusese singura modalitate de a menţine tradiţiile precum purtarea tartanului în anii aceia în care astfel de obiceiuri fuseseră interzise în Scoţia.

Deşi îl văzuse pe Lachlan îmbrăcat în kilt, ştia că îl dispreţuise dintotdeauna, numindu-l o prostie inventată de…

„Walter Scott a inventat toată prostia asta”.

Inima ei se opri o secundă. Şi voinicul ei spusese asta seară trecută. Dacă, printr-o minune, chiar era vorba despre Lachlan? Dacă ziarele făcuseră o greşeală? Aşa s-ar fi explicat de ce i se păruse atât de cunoscut, de ce ajunsese să-l viseze.

Însă era imposibil. Se gândea că era vorba despre Lachlan pentru că nu voia să accepte faptul că era mort. Ea, mătuşa Maggie şi bărbatul acela chiar vorbiseră despre moartea lui Lachlan. Dacă ar fi fost vorba despre însuşi Lachlan, şi-ar fi dezvăluit identitatea, nu? Cel mai probabil, eroul ei era exact cum se temea ea, un soldat sărac lipit pământului, fără nicio perspectivă, dar unul care ştia să sărute. Un vânător de avere. Dacă ar fi fost să-l întâlnească

faţă-n faţă, la lumina zilei, şi să-l cunoască cu adevărat, probabil ar fi rămas dezamăgită de el, aşa că era mai bine să şi-l scoată din minte.

Odată ce coborî din cameră şi porniră cu toţii spre parc în trăsura colonelului, îi fu mai uşor să nu se mai gândească la el. Cine ar fi stat să-şi bată capul cu vânătorii de avere într-o astfel de zi de vară, înconjuraţi de o privelişte minunată? În timp ce se apropiau de parc, zări în depărtare Salisbury Crags, iar aerul acela cald îi încălzi inima rece. Abia aştepta să urce dealurile. Se opriră pentru un picnic lângă lacul Duddingston de unde zări, cu răsuflarea tăiată Arthur’s Seat înălţându-se deasupra lor, ca o bucată din Highlands plonjând în mijlocul oraşului Edinburgh. Era acasă.

Savurară somon afumat, brânză cremoasă şi pâine neagră, râzând la poveştile colonelului Seton despre aventurile lui în străinătate. Băgă de seamă că mătuşa Maggie nu era tocmai nepăsătoare la avansurile bărbatului, iar Venetia era dornică să-i ajute. Îşi dorea cu disperare un soţ bun pentru mătuşa ei. Astfel, după ce Maggie se duse să-şi ia bastonul pentru plimbare din trăsură şi îl observă pe colonel urmărind-o cu privirea, Venetia se abţinu cu greu să nu zâmbească larg.

— Mătuşa dumitale e cea mai frumoasă femeie pe care mi-a fost dat s-o întâlnesc vreodată, zise el.

— Chiar aşa? răspunse ea, încercând să pară nonşalantă de dragul mătuşii.

— Crezi că ar putea fi vreodată interesată de un bătrân soldat ca mine? întrebă el, pe tonul unui comandat care deja pregătea planul de bătaie.

Venetia încercă să nu schiţeze niciun surâs.

— Da, aş spune că ai o şansă.

Mai mult decât o şansă dacă acţiona cu prudenţă.

— Dar trebuie să fii răbdător. Mătuşii mele îi ia ceva timp să se apropie de cineva.

— Vrei să mă ajuţi? Soldaţii ca mine nu prea ştiu cum să se comporte în preajma unei femei frumoase. Dar cred că, dacă aş putea să rămân singur cu ea…

— Desigur. Sunt gata să te ajut.

— Perfect, rosti el, aruncând o privire spre munte. Am un plan.

— Ce anume?

— Stai liniştită, o să fie bine, îi spuse el, bătând-o uşor pe mână. Nu e uşor să-i faci curte unei femei care se încăpăţânează să se ascundă în spatele nepoatei sale.

Venetia începu să râdă.

— Aşa e.

După prânz, porniră spre Arthur's Seat. Traversară uşor pădurea de mesteceni din jurul lacului Duddingston, dar curând încetiniră pasul. Slavă Domnului că venise îmbrăcată comod, cu o pelerină de lână, mănuşile ei Limerick şi ghetuţele din piele, pentru că fură nevoiţi să se caţăre peste mai mulţi bolovani. Cu toate acestea, Venetia savură plimbarea, iar pălăria de paie o protejă de soarele strălucitor.

Tocmai ce traversaseră cel din urmă deal înainte să ajungă în vârf, când colonelul Seton se opri brusc şi exclamă:

— La naiba!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Venetia cu adevărat speriată, când îl văzu prăbuşindu-se la pământ.

Colonelul îşi scoase cizmele ca să-şi examineze călcâiul.

— O veche rană de război, zise el, tresărind când îşi masă piciorul. Nu ar fi trebuit să mă aventurez la un astfel de drum, dar am vrut să vă arăt priveliştea aceasta spectaculoasă.

— Aşa sunt bărbaţii, se încăpăţânează să le facă pe toate, mormăi mătuşa ei, apropiindu-se de el să-l ajute. Ia să vedem ce s-a întâmplat!

— Nu e nevoie, mă simt bine, îi spuse el cu zâmbetul pe buze, după care încălţă din nou cizma şi se ridică în picioare. Dar scoase din nou un ţipăt de durere şi se prăbuşi pe jos.

— Nu te mai încăpăţâna atât! protestă Maggie. Stai locului, iar eu merg cu Venetia după trăsură.

— Trăsura n-o să poată urca până aici, spuse el oftând. Trebuie să aduceţi un cal. Deşi aş putea să mă sprijin de voi şi să cobor într-un picior…

— Nici nu se pune problema, se grăbi Venetia să spună, înţelegând planul colonelului. Mă duc eu să aduc calul. Mă întorc degrabă.

— Vin cu tine, zise mătuşa ei.

— Ba nu, nu avem cum să venim amândouă călare. Merg eu, iar dumneata rămâi aici cu domnul colonel.

Mătuşa Maggie nu se arătă deloc încântată, dar ştia că nepoata ei avea dreptate.

— Bine, draga mea. Dar te rog să fii atentă, bine?

— Desigur, răspunse ea.

Venetia porni degrabă spre trăsură, dar odată ce se făcu nevăzută, încetini pasul. Ar fi fost păcat de toate eforturile colonelului Seton.

Coborî muntele, visând cu ochii deschişi la viitoare căsătorie dintre mătuşa Maggie şi colonelul Seton. Fiica lui, Lucinda, avea să fie tare încântată. Nunta avea să fie în Edinburgh, aşa că Venetia voia să-l convingă pe tatăl ei să o lase să se întoarcă în Scoţia.

Contemplând la astfel de scenarii încântătoare, aproape că ajunse la poalele muntelui. Odată ce intră în pădurea care înconjura lacul, un bărbat necunoscut ieşi din spatele copacilor, iar Venetia tresări speriată.

Nu era nimic ciudat, văzuseră mai mulţi oameni plimbându-se prin parc, dar expresia de pe chipul lui o puse în gardă. Şi nici ţinuta lui – mantia maronie, pantaloni umflaţi şi cizmele Hessian – nu o făcu să se simtă mai liniştită.

Nelinişti tă, aruncă o privire în jur şi constată că zona aceea din parc era momentan pustie. Mai rău era că bărbatul părea să se îndrepte chiar spre ea.

După care îi recunoscu mersul greoi, şi inima începu să-i bată cu putere. Era înalt şi avea aceeaşi bărbie ca a eroului ei. Bărbatul îşi dădu pălăria jos în semn de salut, iar ea îi zări cicatricea de pe frunte. Venetia răsuflă uşurată.

— Bună ziua, domnişoară. Nu ştiu dacă mă recunoşti

fără costum…

— Cum să nu te recunosc?

Doar că nu lipsa măştii era problema. În lumina zilei, fără mască pe faţă, semăna şi mai mult cu…

Venetia îl privi fix. Culoarea ochilor, forma sprâncenelor şi trăsăturile erau aceleaşi. Da, chiar dacă avea părul mai scurt, doar până la umeri, nuanţa aceea de şaten era precum a lui…

— Lachlan?

Expresia şocată de pe chipul lui îi adeveri bănuielile.

— Lachlan Ross! exclamă ea. *Chiar* trăieşti!

Capitolul 5

Dragul meu văr,

Constat din nou că îmi atribui nişte gânduri care nici măcar nu mi-au trecut prin minte. De ce nu ar putea două femei să plece la drum însoţite doar de slujitorii lor? Trăim alte timpuri. Tâlharii sunt tot mai puţini în zona asta. Tind să cred că femeile ar trebui să se teamă mai mult de hoţii de buzunare din Londra decât de scoţienii de ispravă din părţile acestea.

A ta verişoară supărată,

Charlotte

La naiba, sperase ca fata să nu-l recunoască atât de uşor! Plănuise să se prezinte cu un nume fals şi să o ademenească spre trăsura lui, povestind despre întâlnirea de seara trecută. Doar că acum nu avea încotro şi trebuia să vină cu un plan nou.

Mare păcat că nu putea să o arunce peste umăr şi să fugă cu ea, dar tocmai zări un grup de oameni ieşind din pădure şi îndreptându-se spre dealuri. Parcul era plin de oameni, nu putea să rişte să o audă cineva ţipând şi să-i

sară în ajutor.

Nu avea decât să-i facă jocul ca să o prindă în capcană. Ceea ce însemna că era nevoit să îi explice cum reuşise să învie în mod miraculos. Sau pur şi simplu să schimbe subiectul.

— Da, sunt în viaţă, răspunse el, punându-şi pălăria pe cap şi prefăcându-se că cercetează văzduhul după duşmani. Vrei, te rog, să vorbeşti mai încet? Nu vreau să afle nimeni că trăiesc.

Probabil că un astfel de secret îi stârni interesul, pentru că îl întrebă în şoaptă:

— De ce? Şi cum se face că eşti în viaţă când eu am citit în ziare că…

— Da, da, ştiu, zise el, aruncând o privire spre grupul de oameni care trecu pe lângă ei. Hai mai bine să stăm de vorbă între patru ochi. Am putea să ne plimbăm prin pădure.

— Oh, am uitat! Iartă-mă, dar trebuie să ajung degrabă la trăsura colonelului Seton.

Venetia îşi continuă drumul spre pădure, cu Lachlan pe urmele ei. Ce uşor avea să fie să o prindă în capcană!

— Acolo i-ai lăsat pe prietenii tăi? o întrebă el, aparent neştiutor.

— Nu, trebuie să merg călare înapoi pe deal. Eram în drum spre coline, când domnul colonel s-a prefăcut rănit la picior, aşa că acum trebuie să se întoarcă doar călare.

— Spui că s-a prefăcut rănit?

Venetia începu să râdă.

— Da, tind să cred că se preface doar ca să rămână singur cu mătuşa mea. De vreme ce pe mine mă încântă foarte tare ideea ca ei doi să fie împreună, n-am avut încotro decât să-i fac jocul şi să plec după cal.

— Nu eşti îmbrăcată corespunzător, îi spuse el, o să-ţi ia mult să pregăteşti calul. Dă-mi voie să te duc cu trăsura mea.

— Dar n-o să putem urca până acolo cu trăsura.

— Nu pe partea aceasta a dealului, pe cealaltă parte drumul spre vârf e mai accesibil, minţi el.

— Chiar aşa? întrebă ea neîncrezătoare. Eşti sigur?

Lachlan zâmbi.

— Majoritatea oamenilor nu ştiu despre drumul acela. Trăsura mea e chiar acolo, în spatele copacilor, dă-mi voie să te conduc. Colonelul s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul meu, spuse el oferindu-i braţul.

— Mă îndoiesc, spuse ea râzând, dar acceptă să îl ia de braţ. Dar presupun că nu strică să păstrăm aparenţele.

— Exact, zise el, luând-o de mână. Şi astfel am ocazia să fiu singur cu tine, chiar dacă doar preţ de câteva clipe.

Venetia se lumină la faţă.

— Vai de mine, Lachlan, mă bucur aşa de tare că eşti în viaţă!

El se simţi vinovat, ştiind că în scurt timp nu avea să mai fie de aceeaşi părere.

— Dar trebuie să-mi spui cum… începu ea.

— Nu încă, nu vreau să ne audă cineva.

Ceea ce spera să se întâmple cât de curând. Trupul său deja era îndurerat după călătoria de săptămâna trecută. Abia aştepta să nu mai fie nevoit să se prefacă, chiar dacă asta însemna că avea să-l dispreţuiască. În ciuda durerii înţepătoare din coapsă, grăbi pasul, ignorând privirea ei iscoditoare. Stătea cu ochii în patru după alţi oamenii, fiindcă era important să nu arate ca o răpire.

— De unde ştii de drumul spre munte? întrebă ea.

— Am făcut şcoala în Edinburgh.

— Am uitat. Poate că nu ţi-a servit la nimic, îl şicană ea. Te-ai întors acasă la fel de sălbatic ca la plecare.

Cuvântul acela, sălbatic, îi ridică sângele în cap. Îl auzise de atâtea ori rostit de tatăl lui în copilărie.

— De unde ştii cum eram eu când am plecat la şcoală? Erai doar o copilă.

— Aşa e, dar am auzit fel de fel de poveşti. Şi îmi amintesc cum erai când te-ai întors.

— Ştiu, zise el încruntat. M-ai insultat spunându-mi că sunt un sălbatic murdar.

Spre surprinderea lui, Venetia începu să râdă.

— Doar pentru că te purtai urât cu mine, spunându-mi

că ai lucruri mai bune de făcut decât să stai după o *prostuţă* ca mine.

— Vrei să spui că nu m-ai văzut niciodată ca pe un sălbatic murdar?

Venetia se îmbujoră, iar Lachlan simţi cum i se învolburează sângele în vene.

— Întotdeauna mi-a plăcut de tine.

Răspunsul ei îl luă pe nepregătite, dar reuşi să spună:

— Ei bine, erai o simplă copilă. Fetele au fel de fel de fantezii. Venetia probabil că simţi ceva ciudat în tonul vocii lui, pentru că deveni mai încordată.

— Lachlan? zise ea pe un ton brusc preocupat.

— Da?

— Cum se face că azi eşti aici în acelaşi timp cu noi?

La naiba, începea să-şi dea seama! Dar, slavă Domnului, trăsura era aproape. Grăbi pasul, recitând povestea gata pregătită.

— Ieri, după ce Seton m-a izgonit de la bal, am aflat unde stai. V-am urmărit în dimineaţa asta, sperând să pot sta de vorbă cu tine între patru ochi, după care a apărut Seton, aşa că mi-am dat seama că nu am încotro decât să te prind când eşti singură.

Odată ajunşi lângă trăsură, răsuflă uşurat.

— Iată trăsura mea, zise el, după care îi strigă birjarului: Jamie! Suntem gata de plecare!

Complicele său încuviinţă cu o mişcare scurtă din cap şi luă frâiele, în timp ce Lachlan o ajută să urce în trăsură, după care o urmă.

Trăsura porni atât de brusc, iar Venetia se prăbuşi de bancă. El profită de moment ca să tragă perdeluţele de la geam.

— Lachlan, îl certă ea, ştiu că nu prea umbli prin lume, dar sigur ştii că nu pot să merg într-o trăsură cu tine cu perdelele trase.

Venetia dădu să le tragă, dar el o prinse de mână.

— Lasă-le aşa!

Fata se uită urât la el.

— Nu pot.

— Ba da, poţi. Cel puţin până când ieşim din parc.

— Ce vrei să spui? întrebă Venetia, uitându-se lung la el. Ai spus că mergem la Arthur's Seat.

Lachlan îi dădu drumul şi trase puţin perdeaua, doar cât să arunce o privire.

— Fă ce-ţi spun şi totul o să fie bine.

Fata îl privi şocată, de parcă tocmai i-ar fi dat o palmă peste faţă, dar nu avea timp să îi poarte de grijă. Cât de curând aveau să ajungă la intrare. Zărise mai mulţi străjeri în zonă mai devreme, probabil pentru că drumul trecea chiar pe lângă palatul Holyrood. Din fericire, regele nu era acolo în acea zi, aşa că Lachlan speră că leneşii aceia aveau să-l lase să treacă în voie dacă vedeau perdeluţele trase.

Dacă nu…

— Lachlan! exclamă Venetia pe tonul acela regal pe care probabil că îl moştenise de la tatăl ei. Vreau să opreşti trăsura chiar în clipa asta!

El îi întâlni privirea sfidătoare. Se gândea să inventeze o poveste, spunându-i că venise să o răpească pentru că voia să se căsătorească cu ea, dar nici măcar el nu putea să o mintă astfel. Venise momentul să renunţe la orice farsă.

— Îmi pare rău, draga mea, nu pot.

În clipa aceea, Venetia simţi un gol în stomac. Ar fi trebuit să-şi dea seama că era ceva în neregulă când dăduse nas în nas cu el în parc. Dar se bucurase atât de mult să îl vadă în viaţă!

— De ce nu?

Lachlan ridică din nou perdeaua ca să mai arunce o privire.

— Mă mir că nu ai înţeles deja ce se petrece, dată fiind învierea mea miraculoasă.

Inima începu să îi bată cu putere.

— Chiar aşa, poate că ar trebui să-mi explici cum se face să ai ajuns să fii declarat mort, ripostă ea. S-a scris în toate ziarele că ai fost ucis într-o încăierare cu Năpastă Scoţiană.

— A fost o minciună inventată de clanul meu. Adevărul este că disputa mea a fost cu oamenii tatălui tău. Ei au fost cei care au încercat să mă înece în lac.

— Tatăl meu? întrebă ea şocată. Dar ce motive ar avea oamenii tatălui meu să te atace? Nu i-ai făcut niciodată nimic…

— Fii atentă la mine, Venetia, rosti el, aruncându-i o privire care îi dădu fiori pe şira spinării. Ştiu că eşti isteaţă. Cine e singurul bărbat pe care ar vrea să-l nimicească tatăl tău? zise el pe un ton neînduplecat. Singurul bărbat care ar îndrăzni să-i răpească fiica?

Când înţelese că fusese răpită, Venetia înlemni. Simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Lachlan fusese dintotdeauna nesăbuit, dar nu putea fi în stare de aşa ceva.

— Tu eşti Năpastă Scoţiană?

— Sunt la dispoziţia ta, milady, zise el pe un ton ironic, coborându-şi pălăria.

Dumnezeule! În tot timpul în care tatăl ei se plânsese de Năpastă, fusese vorba despre Lachlan. El îl furase, cel care îi persecutase prietenii, minţise pe toată lumea, o minţise chiar şi pe ea ca să poată să…

— Netrebnicule! strigă ea. Cum îndrăzneşti?

Se năpusti spre uşă, dar el o opri imediat, trăgând-o în poală şi prinzând-o de talie, în timp ce îşi prinse picioarele în jurul ei.

— Eu nu aş face asta în locul tău, îi şopti el la ureche. Dacă sari din trăsură la viteza asta, o să mori.

— Şi nu asta ai de gând să-mi faci? ţipă ea, încercând să se elibereze, dând ambele pălării jos în timp ce se zbătea.

— Termină cu prostiile! Linişteşte-te sau o să fiu nevoit să te leg.

Venetia înlemni. Nu voia să fie legată, la fel de bine cum nici nu voia să fie răpită. Dumnezeule, cum se întâmplase una ca asta? De ce fusese atât de nesăbuită încât să-şi închipuie că neastâmpăratul Lachlan din copilărie avea să fie altceva decât un ticălos la maturitate? Şi, pe deasupra, căzuse în capcana lui fără să se

împotrivească!

— Tata o să te găsească. Şi o să fie vai şi amar de tine!

— Ce ticăloasă mică ai devenit, o tachină el. Dar nu-ţi face griji, n-o să fie nevoie să pornească în căutarea noastră, pentru că am de gând să-l invit în Scoţia ca să te salveze. Ca să ne rezolvăm treburile.

Venetia tresări speriată.

— Despre ce vorbeşti? De ce îl urăşti atât de mult?

Panoul din spatele lor se deschise uşor.

— Domnule, ne apropiem de străjerii Maiestăţii Sale, îl anunţă Jamie. Ce vrei să fac?

Venetia făcu ochii mari. Acum era şansa ei să ţipe ca să…

— Nici măcar să nu-ţi treacă prin cap! mârâi Lachlan de parcă i-ar fi citit gândurile. Brusc, simţi ceva rece şi dur în coaste. Coborî privirea şi văzu un pistol chiar sub braţul ei.

Oh, Dumnezeule! Avea arme. Îi venise sfârşitul.

Lachlan se întoarse spre panoul deschis.

— Opreşte-te doar dacă îţi face semn străjerul. Şi dacă te pune să opreşti, ţine-l în dreapta trăsurii şi spune-i… Făcu o pauză, după care o strânse şi mai tare în braţe. Spune-i că stăpânul tău e în luna de miere şi nu-l interesează balul regelui.

Jamie închise panoul, iar Lachlan o mută în poala lui, astfel încât să stea cu spatele la fereastra din dreapta, cu pistolul la burtă.

Venetia îl privi temătoare.

— Doar nu ai fi în stare să mă împuşti, şopti ea. Nu te ajută cu nimic dacă mor.

— Aşa e, zise el, trăgând uşor pistolul între braţul ei şi talie, îndreptându-l spre fereastră. Dar, dacă faci ceva ca să atragi atenţia, o să-l împuşc pe străjer. Vrei să fii vinovată de moartea lui?

Ei i se puse un nod în gât. Lachlan o ţinea strâns de mână, pe spătarul banchetei, şi avea doar o mână liberă, cea care atârna lângă pistol. Poate că ar fi reuşit să îl

prindă de braţ, dar el era atât de puternic, încât nu avea nicio şansă. În plus, dacă s-ar fi întâmplat ca arma să se descarce din greşeală…

— Nu ai fi în stare să omori un soldat, spuse ea, spunând asta mai mult ca să se convingă pe ea însăşi decât pe el. Se auzi un glas de afară, iar trăsura încetini.

— Dar eşti dispusă să pariezi pe viaţa acelui om? şuieră Lachlan.

Venetia ezită, uitându-se la expresia de pe chipul bărbatului pe care deja nu-l mai cunoştea şi îl auzi pe străjer oprindu-se lângă geamul trăsurii.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Înainte să-şi dea seama ce încerca să facă, trase perdeluţa, după care o prinse de ceafă ca să o ţină locului, în timp ce îşi lipi gura de buzele ei.

Era singura modalitate de a descrie gestul lui. Cu siguranţă, nu era vorba despre un sărut, pentru că buzele lui rămaseră neclintite. Dar oricine altcineva ar fi crezut că erau doi îndrăgostiţi.

Venetia ar fi vrut să ţipe de durere. Mai ales când îi desfăcu părul, lăsând şuviţele să-i alunece pe spate pentru a da impresia că erau pe punctul… pe punctul…

— Să nu scoţi un sunet, m-ai înţeles? îi şopti el printre buze. Sau îţi jur că-l omor. Îi băgă pistolul între coaste, ştiind că braţul ei avea să-l ţină ascuns. Şi dacă nu-l omor eu, o s-o facă Jamie.

Rămase acolo, cu pistolul lui Lachlan sub braţ, cu gura lipită de buzele lui, un gest atât de jalnic în comparaţie cu sărutările din seara trecută.

Sărutări mincinoase. Menite doar să o ademenească, să o convingă să plece astăzi cu el. La naiba!

Se auzi un cal la doar câţiva metri distanţă, iar străjerul aruncă o privire pe fereastră. Brusc, începu să râdă şi îi spuse ceva complicelui lui Lachlan. După care trăsura porni din nou la drum, iar Venetia pierdu orice şansă de a fi salvată.

Deja nu mai putea suporta. Se dădu mai aproape de Lachlan şi îl muşcă de buze. Tare.

— Iisuse Hristoase! răbufni el, dezlipindu-se de ea. Ce naiba crezi că...

— Dă-mi drumul! strigă ea, ignorând pistolul. Îi dădu un cot în coaste, încercând cu disperare să se elibereze din strânsoarea lui. Dă-mi drumul, tâlharule!

Lachlan începu să înjure de mama focului şi o aruncă din braţele lui. Venetia se aşeză pe banchetă şi se uită lung la el, surprinsă să-l vadă palid la faţă, cu câteva picături de sânge pe buza inferioară. Se şterse la gură nervos, dar ea nu se simţi vinovată. Se înşela dacă îşi imagina că avea să continue cu nebunia asta. Planul lui era să-l distrugă pe tatăl ei, nu-i aşa? Prea bine. Dar avea să-l facă să regrete că o răpise tocmai pe ea.

Noaptea trecută, făcuse greşeala de a da uitării toate învăţămintele pe care le urmase o viaţă întreagă. Şi iată unde ajunsese din cauza asta. După cum obişnuia să spună doamna Harris, armele unei femei nu erau din oţel, dar puteau la fel de bine să provoace răni. Venise timpul să le folosească, să lupte cu tot ce avea la dispoziţie. Pentru că nimeni nu avea să profite de Lady Venetia Campbell. Nici măcar Năpastă Scoţiană.

Capitolul 6

Dragă Charlotte,

Mă aflu din nou în situaţia de a-mi cere scuze pentru că te-am jignit, chiar dacă nu am vrut să o fac. Mi se pare că în ultima perioadă te superi din orice. Este totul în regulă la şcoală? Sau eu sunt singurul care te deranjează?

Al tău prieten îngrijorat,

Michael

Lachlan se uită lung la captiva lui, neştiind dacă să o strângă de gât ori să o aplaude. Mândra Prinţesă avea un

temperament aprig. Cine şi-ar fi imaginat vreodată una ca asta?

La naiba, chiar îl muşcase! Şi asta înainte să îi dea un cot în coaste care îl făcu să vadă stele verzi.

— Ce rea te-ai făcut, Venetia!

— Măcar n-am ajuns ca tine, un tâlhar! Eu nu atac biete femei neajutorate…

— Neajutorată? Aproape că mi-ai rupt buza!

Venetia îl privi sfidătoare.

— Lachlan Ross, să ştii că, dacă te mai prind vreodată că încerci să mă săruţi cu forţa, o să fie vai şi amar de tine!

Sărutări cu forţa… Femeia îi punea răbdarea la încercare.

— Nu-ţi face iluzii, draga mea, îi spuse el, băgând pistolul înapoi în buzunarul de la haină. Sărutul acesta a făcut parte din plan. Îl enerva la culme gândul că fata putea crede că încerca să profite de ea. Sau că ar fi văzut nevoit să o facă. Pot să am lângă mine orice femeie vreau eu. Nu am nevoie de copila lui Duncannon.

Venetiei îi tremura bărbia.

— Şi ce a fost noapte trecută? Un flirt?

„O greşeală”.

— A fost parte din planul meu, asta-i tot.

Nu avea de gând să îi arate acestei femei neînfricate cât de mult o dorea. Nu voia să rişte ca scorpia să atenteze şi la altă parte a corpului său.

Doar că în clipa aceea nu semăna cu o scorpie. Cu părul ei negru ca abanosul, care îi cădea în valuri pe umeri, arăta ca o tânără rănită şi vulnerabilă, ca orice altă fecioară a cărei viaţă fusese dată peste cap într-o clipită. Citi atâta durere în ochii ei verzi, încât ar fi dat orice să o strângă în braţe şi să îi sărute buzele dulci şi tremurânde.

— Nu pot să cred, spuse ea sfidătoare. N-aş fi bănuit niciodată că tu eşti Năpastă Scoţiană, că ai putea să ne trădezi astfel.

— Vreau doar ceea ce ni se cuvinte mie şi clanului meu, spuse el. Dacă vrei să acuzi pe cineva de trădare, atunci îndreaptă-ţi atenţia spre blestematul tău tată.

— Poftim? Cu ce crezi că a greşit tatăl meu ca să se justifice tot ce faci?

— În afara faptului că a încercat să mă omoare? În afară faptului că le-a poruncit oamenii lui să…

Se opri înainte să spună mai multe.

Nu avea să-i spună cât de rănit era, că putea să-l pună la pământ doar cu un ghiont, fiindcă restul călătoriei putea fi un adevărat coşmar.

— Ce? Ce a încercat să-ţi facă?

Avea să-i spună doar esenţialul.

— A încercat să mă înece.

Venetia înlemni.

— Chiar dacă este adevărat, şi mă îndoiesc profund, nu-l poţi învinui pentru asta, dat fiind că i-ai jefuit pe toţi prietenii lui fără niciun motiv.

— Fără niciun motiv! răbufni el. Cuvintele ei îi amintiră că avea nevoie de ea ca să-şi îndeplinească planurile, nimic mai mult. Şi venise momentul ca ea să afle de ce. Vrei să-ţi dau eu un motiv, prinţesă? Tatăl tău este un hoţ şi un mincinos. Din cauza lui, clanul meu a avut numai de suferit încă dinainte să mă întorc de la război.

Venetia se schimbă la faţă.

— Ce vrei să spui?

— Ţi-a spus vreodată despre bunicul tău, Wily Will Campbell, cel de-al treilea conte de Duncannon? Unul dintre puţinii Campbell care nu s-au luptat alături de englezii la Culloden? Când Venetia încuviinţă, Lachlan se sprijini pe banchetă. După 1745, Wily Will şi-a pierdut titlul, iar Coroana i-a luat toate pământurile pentru că l-a susţinut pe Bonnie Prince Charlie.

— Ştiu, zise ea, ducându-şi braţele la piept – la pieptul acela prea mare, care, din fericire, era ferit de privirea lui de rochia roşie. Tata a primit înapoi moşia Braidmuir când familiei i s-au restituit toate terenurile şi titlurile în 1784.

— Nu chiar. Mai întâi trebuiau plătite toate datoriile proprietăţii.

— Da, bine. Deci a trebuit să dea nişte bani. Ce-i cu asta? întrebă ea ridicând din umeri.

— Ştii despre ce sumă a fost vorba? De 40.000 de lire.

Venetia se albi la faţă.

Nici nu era de mirare. Duncannon păstrase secretul faţă de toată lumea şi era lesne de înţeles că nici fiica lui nu ştia nimic. El continuă cu o voce neînduplecată:

— Tatăl tău era tânăr şi nu avea 40.000 de lire, aşa că a fost nevoit să se împrumute. De la tatăl *meu,* prietenul lui cel mai bun, care se ţinuse departe de toată povestea asta şi care era stăpân peste o moşie prosperă şi terenuri bogate.

Venetia începu să se tragă nervoasă de mânecă.

— Îmi aduc aminte că tata mi-a spus odată că trebuie să mă port frumos cu tine, pentru că îi era dator vândut tatălui tău. Dar nu mi-am dat seama că vorbea serios.

— Ei bine, chiar îi era dator vândut, spuse el. Iar după moartea mamei tale, a plecat din Scoţia şi a lăsat în urmă o datorie de 30 296 de lire.

Venetia se cutremură.

— Ştiu prea bine că tata are defectele lui, dar nu s-ar eschiva niciodată de la plata unei datorii, mai ales a uneia atât de mari. Tatăl meu e un om demn.

Oh, da, Lachlan văzuse cu ani în urmă cât de demn era tatăl ei!

— A fugit, aşa mi-a spus mama după ce m-am întors. L-a implorat pe tata să discute cu contele despre asta, dar a refuzat.

— Nu înţeleg. De ce nu a încercat tatăl tău…

— La naiba, nu ştiu, dar presupun că i-a fost teamă de influenţa tatălui tău! El strânse din dinţi şi o privi fix. Iar pe vremea aceea aveam destui bani, culturi bogate, vite, arendaşi graşi şi fericiţi. Presupun că, ştiind cât de mult suferise Duncannon după moartea soţiei, a hotărât să-l păsuiască. Lachlan strânse pumnii. Mi-a spus că aşa e normal, să-l lăsăm să sufere în pace. I-a spus mamei că o să-şi plătească datoria după ce o să treacă peste moartea soţiei. Dar apoi tata a murit, războiul s-a terminat, iar toate vitele noastre…

— Ştiu. Am auzit că preţurile au scăzut drastic după

Waterloo.

Lachlan încuviinţă din cap încruntat.

— Când m-am întors acasă, am găsit moşia ruinată. Tatăl tău îşi lăsase pământul pe mâna fermierilor de oi, în timp ce stătea liniştit în Londra, dar eu şi mama am refuzat să le facem una ca asta arendaşilor noştri.

Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună, Lachlan se aplecă uşor, odihnindu-şi mâinile pe genunchi.

— *Aveam nevoie* de banii pe care ni-i datora tatăl tău, dar lui nu i-a păsat. I-am scris mai multe scrisori. Le-a ignorat. Am venit în Londra să stau de vorbă cu el…

— Vorbeşti serios? zise ea suspicioasă.

— Tu erai la şcoală.

— Dar nu mi-a zis nimic.

— Tu chiar nu auzi ce-ţi spun? Tatăl tău este un ticălos, doar n-o să-ţi spună că m-a dat afară din casă pentru că am venit să-mi cer banii.

— Nu te cred. Tata e un bărbat onorabil, el nu ar face niciodată una ca asta.

Încăpăţânarea cu care îşi apăra tatăl, în ciuda a tot ceea ce îi povestise el, îl enervă la culme.

— Întreabă-l şi vezi ce-ţi spune!

— Lasă-mă să mă duc acasă şi o s-o fac, răspunse ea.

— Nici nu mă gândesc, i-o tăie el, nu pleci nicăieri până când tatăl tău nu-şi plăteşte datoria. Până când nu dă ochii cu mama şi cu clanul nostru, până ce nu recunoaşte că a profitat de prietenia tatălui meu şi de lipsa unui contract…

Se opri, dar deja era prea târziu. Venetia îşi aţinti ochii aceia verzi spre el.

— Lipsa unui contract? întrebă ea, iar când văzu că rămase mut, adăugă: Nu există nicio dovadă a acestui împrumut, nu-i aşa? Dacă ar fi existat, te-ai fi adresat justiţiei. Disperată, mama ta a inventat toată povestea asta.

— Ba nu! Ăsta e adevărul! Tatăl tău a recunoscut-o când m-am dus la Londra!

— Chiar aşa? zise ea cu mâinile în poală, păstrând

postura unei lady care se credea prea bună pentru neamul lui Ross. Şi ce a zis?

— Că tata i-a făcut cadou banii.

— Vezi?

— Iar când i-am cerut dovezi, m-a aruncat în stradă. Pentru că minte.

— Sau poate pentru că nu a vrut să aibă de-a face cu un nebun care vine la el acasă să-i ceară bani.

— Venetia, termină cu prostiile! Chiar crezi că tatăl meu ar uita de un împrumut de 30.000 de lire pentru că tatăl tău era îndurerat?

O lăsă fără cuvinte. Era clar că până şi Mândra Prinţesă nu putea creadă una ca asta.

— Dar tot nu ai nicio dovadă.

— Am cuvântul mamei mele. Poate că tata nu a vrut să-i spună unde a ascuns documentele, dar asta nu înseamnă că nu există. Nu ştii cum a murit?

Venetia clătină din cap, cu ochii mari şi solemni.

— S-a dus să ajute un moşier să-şi scoată taurul din pârâu, iar animalul l-a împuns. A murit în doar câteva minute, nu am putut să-l salvăm, zise el. Şi n-a mai avut şansa să-i spună ceva mamei mele.

— Lachlan, dar…

— Dacă tatăl tău nu este vinovat de această trădare, de ce nu m-a dat niciodată pe mâna autorităţilor pentru că i-am jefuit pe prietenii lui? Sigur că ştie că eu sunt vinovatul şi încerc să recuperez ce mi se cuvine, din moment ce refuză să îmi dea ce îmi datorează. Tocmai de aceea i-a trimis pe oamenii lui să mă omoare.

Venetia îl privi furioasă.

— Chiar dacă ar fi să cred povestea asta despre datorie, refuz să cred că tatăl meu este capabil de crimă. Ce motive ar avea să facă una ca asta, ştiind prea bine cu cine are de-a face? De ce să nu pună să te aresteze pur şi simplu?

— Pentru că ştie că a făcut o greşeală, la naiba! răbufni el furios. Îţi jur că şi-a trimis oamenii să mă omoare! De ce crezi că nu pot să…

Dar se opri din nou înainte să-i povestească despre rănile lui. La naiba, fata era ca un preot, simţea nevoia să îi spună tot!

— Ce? Ce nu poţi să faci? întrebă ea.

— Nimic. Este ceva între mine şi tatăl tău.

Venetia îl încolţi cu privirea.

— Doar că, în mod evident, nu este doar între tine şi tatăl meu, altfel nu aş fi aici.

— E doar vina *lui.* Dacă ai fi fost fiica *mea,* nu te-aş fi lăsat niciodată să porneşti la drum ştiind că Năpastă ar putea fi pe urmele tale.

— Credea că eşti mort, răspunse ea.

— Şi acum o să afle că nu sunt mort, nu-i aşa?

Venetia îşi feri privirea, întorcându-se cu faţa spre fereastră.

— Presupun că o să-i dai de veste să vină în Scoţia.

— Exact. O să primească un mesaj în câteva zile. Am lăsat o scrisoare şi pentru mătuşa ta în trăsura lui Seton.

— Mătuşa mea! exclamă ea. Vai de mine, a rămas pe munte cu colonelul! Aşteaptă amândoi după mine…

— O să găsească ei o cale de întoarcere. Vizitiul lui Seton o să pornească la un moment dat în căutarea lor.

Venetia se uită lung la el, iar Lachlan parcă vedea cum i se învârt rotiţele.

— Colonelul Seton e de partea ta, nu-i aşa?

Dumnezeule, cum ghicise?

— Ce tot spui acolo? Aş fi un prost să conspir cu un soldat al regelui, nu crezi?

— Tu *ai fost* un soldat al regelui. Sunt sigură că l-ai întâlnit pe colonel în armată.

— Eu am făcut parte din comandamentul 93 din New Orleans, iar el din 73 în Peninsulă. Unde am fi putut să ne cunoaştem? Desigur, odată ce războiul se încheiase, amândoi se întorseseră în Scoţia, dar Lachlan nu a avea de gând să-i spună asta. În plus, continuă el, un bărbat precum colonelul îşi ia în serios serviciul pentru ţară. Eu am vrut doar să plec de acasă. Asta mi s-a părut cea mai bună ocazie.

După o copilărie în care tatăl său îl ţinuse veşnic din scurt, spunându-i să înveţe să-şi controleze temperamentul, să-şi înghită mândria, să respecte regulile, să nu bea whisky şi să nu se încurce cu femei uşoare, răsuflase uşurat când plecase de acasă. Mai ales după trădarea tatălui său.

Nu, nu voia să se gândească acum la asta.

În plus, în cele din urmă, se întorsese.

După bătălia de la New Orleans, unde văzuse atâţia soldaţi răniţi care strigau disperaţi după familiile lor în timp ce îşi dădeau viaţa pe câmpul de luptă, îşi dăduse seama cât de fragilă era viaţa şi cât de important era să fii acasă cu ai tăi.

Sătul de femei, de jocuri de noroc şi de alte plăceri goale ale vieţii pe care le urmărise ori de câte ori nu era la război, făgăduise să trăiască o viaţă mai bună, mai sigură. Sătul să-i fie dor de casă, de peisajele din Scoţia, jurase să se întoarcă în Highlands, la clanul său. Să facă pace cu tatăl lui.

Doar că nu avusese niciodată şansa asta. Tatăl lui murise înainte ca Lachlan să ajungă acasă, iar jurământul de a trăi o viaţă mai demnă se risipise când se văzuse faţă în faţă cu dezastrul pe care îl lăsase tatăl lui. Avea de ales. Fie să-şi salveze moşia şi clanul, fie să-şi vadă oamenii fugind spre Noua Scoţie sau Virginia, cum făcuseră mulţi înaintea lor pentru că nu mai aveau din ce să trăiască în Highlands. Era recunoscător că neînduplecatul său tată nu trăise să-l vadă la cârma unei distilerii ilegale. Sau jefuind oamenii ca să facă rost de bani pentru unelte şi orz. Sau ademenindu-l de partea lui pe colonelul Seton, un om atât de onorabil.

— Colonelul Seton nu e implicat în povestea asta, repetă el, hotărât să facă orice pentru a o convinge. E un om integru.

— Şi atunci nu ţi-e teamă că o să trimită armata după tine?

— Poate să trimită pe cine vrea el, n-o să ne găsească niciodată.

— Atunci tatăl meu o să trimită după…

— Nu, nu o s-o facă. Nu atât timp cât te am pe tine, zise el, rezemându-se din nou pe banchetă. Şi chiar dacă o s-o facă, eu sunt greu de ucis. Dumnezeu mi-e martor că tatăl tău a încercat deja să-mi vină de hac. Aminteşte-ţi asta data viitoare când o să-ţi înfigi dinţii în mine. Între război şi trădarea tatălui tău, nu a mai rămas nimic bun în mine. Sunt dur ca lemnul vechi şi cu un cap tare ca piatra. Dacă mai încerci vreodată să mă răneşti, o să regreţi amarnic.

Venetia se uită lung la el.

— Nu te flata singur, domnule, zise ea pe un ton batjocoritor. Mi-e cât se poate de clar că Lachlan Ross, băiatul pe care îl ştiam eu, cel care nu ar fi fost niciodată în stare să rănească o femeie, nu mai există. Năpastă Scoţiană l-a ucis şi i-a luat locul. Iar ticălosul ăsta e în stare de orice mârşăvie.

Cuvântul mârşăvie îi ridică sângele la cap. Ştia că avea să reacţioneze astfel, ştia că avea să fie la fel de încăpăţânată şi de mândră ca tatăl ei. Dar îl durea să vadă că ea se purta de parcă el ar fi făcut ceva greşit.

— Aşa e, spuse el cu răceală, sunt în stare de orice, milady. Atât timp cât ţii cont de asta, totul o să fie bine, zise el, încolţind-o cu privirea. Pentru că nu te las să te întorci acasă până când nu vreau eu. Şi nu o să se întâmple asta până ce nu vine blestematul tău de tată în Scoţia.

*

— Îţi spun eu, ceva s-a întâmplat, zise Maggie, învârtindu-se neliniştită în jurul bolovanului pe care se odihnea colonelul.

Acesta îşi şterse fruntea cu batista.

— Milady…

— Nu te mai încăpăţâna. Venetia ar fi trebuit să se întoarcă de mult.

Colonelul o privi încruntat, ceea ce părea să îi dea de înţeles că era de acord cu ea. Era normal. Soarele deja începuse să apună, iar ei rămăseseră prinşi pe acel deal

blestemat.

La început, nu o deranjase prea mult situaţia. După ce Venetia îi lăsase singuri, colonelul devenise surprinzător de tăcut, mult mai liniştit decât de obicei. Abia dacă flirtase cu ea şi, din moment ce o făcuse necontenit de prima oară când îi cunoscuse pe el şi pe Lucinda la şcoala doamnei Harris, mătuşa Maggie răsuflă uşurată. Ei bine, poate nu chiar. Adevărul era că rămăsese puţin dezamăgită. Ce prostie! Era ceva atât de absurd pentru un bărbat de vârsta lui să flirteze cu o femeie. Singurul motiv pentru care se comporta acum ca un domn la locul lui era din cauza durerii.

Aruncă o privire spre chipul lui palid. Probabil că avea mari dureri. Colonelul o lăsase să-i examineze călcâiul, iar ea se cutremură când văzu cicatricea aceea oribilă. O bombă îi spulberase călcâiul, îi spusese el, astfel încât câteodată îl dureau oasele dacă îşi forţa prea tare piciorul. Mare minune că încă mai putea să meargă.

Maggie oftă. Îi părea atât de rău că ieşiseră la plimbare! Nu voia să ştie despre suferinţa colonelului, nu voia să ajungă să-l simpatizeze.

Şi acum Venetia dispăruse.

— Oare s-a rătăcit?

— Poteca pe care am venit e singura cărare. Dacă s-a rătăcit, înseamnă că nu e prea isteaţă.

Maggie se duse în nou în vârful dealului, sperând să o zărească pe nepoata sa în depărtare.

— Nu ar fi trebuit să o las să plece singură, spuse ea. N-o să apuce să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului şi n-o să ne găsească niciodată fără un felinar.

Colonelul oftă adânc şi se ridică în picioare.

— Dacă eşti chiar aşa de îngrijorată, atunci ar trebui să ne întoarcem.

— Nu trebuie să vii cu mine. Mă duc singură.

— Nici nu mă gândesc, zise el şchiopătând. Dacă mă laşi să mă ţin de tine, pot să merg. Am avut timp să-mi trag sufletul, sunt bine.

Maggie ezită, dar nu voia să coboare dealul singură,

mai ales că nu ştia ce se întâmplase cu Venetia.

— Bun, aşa facem, zise ea apropiindu-se de el şi ajutându-l să facă câţiva paşi.

Trecuseră atâţia ani de când nu mai fusese atinsă de un bărbat, încât plăcerea care o cuprinse o luă pe nepregătite. O sperie. Dumnezeule, începuse să prindă drag de bătrânul acela nebun! Era de neconceput. Nu avea de gând să arunce pe apa sâmbetei viaţa ei liniştită de contesă văduvă doar ca să se încurce cu un soldat în vârstă.

De parcă colonelul i-ar fi citit gândurile, acesta spuse:

— Mulţumesc că ai stat cu mine. Îmi pare rău că nu am putut să vă ofer o după-amiază mai distractivă.

— Prostii. Nu am nevoie de distracţii. Sunt femeie în toată firea, pentru numele lui Dumnezeu!

Ba chiar îi plăcea mai mult de el acum că nu încerca să o distreze. De regulă, obişnuia să exagereze. Merseră un ceas întreg într-o tăcere apăsătoare, până ce le ieşi în întâmpinare vizitiul colonelului. Bărbatul era singur, ceea ce o înspăimântă şi mai tare.

La fel fu bărbatul când se apropie de ei şi îl văzu pe stăpânului său şchiopătând.

— Dumnezeule! Domnule, ce s-a întâmplat?

— Nu ai văzut-o pe nepoata mea? întrebă ea disperată. Am trimis-o să aducă un cal pentru colonel pentru că s-a rănit la picior.

Vizitiul clătină din cap că nu.

— Am adormit în trăsură, dar sunt sigur că aş fi auzit-o dacă ar fi venit după cal, zise el, scoţând ceva din buzunar. Mi-am făcut griji în privinţa dumneavoastră, iar când m-am dus să mă uit după bastonul lui Lady Kerr, am găsit scrisoarea aceasta. Poate că e de la fată. Îi este adresată lui Lady Kerr.

Colonelul dădu să ia scrisoarea, dar Maggie ajunse prima la ea şi se grăbi să o deschidă. După ce o citi, se albi la faţă.

Îl trase pe colonel deoparte ca să nu-i audă vizitiul.

— Năpastă Scoţiană a răpit-o pe Venetia, îi şopti ea.

Mă rog, cineva care pretinde a fi el. Nu se presupune că e mort?

— Da, aşa am citit în ziare. Dar ziarele mai greşesc.

Femeia simţi un junghi la inimă.

— Ar fi trebuit să ştiu că un astfel de diavol nu putea fi ucis.

— Ce altceva mai scrie în scrisoare?

Maggie îi întinse biletul.

Colonelul îl citi degrabă, după care ridică privirea.

— Zice să n-o să-i facă niciun rău atât timp cât nu îl dai pe mâna poliţiei şi nu trimiţi pe nimeni după ea. Se pare că vrea doar să-şi recupereze datoria de la Duncannon.

— Şi tu îl crezi?

— Vreau să cred că nici măcar un ticălos ca el nu ar fi în stare să ucidă o femeie.

— Nu e nevoie să o omoare ca să-i distrugă viaţa. Odată ce povestea asta o să ajungă la urechile oamenilor, o să fie ruinată. Nimeni n-o să mai vrea să o ia de soţie.

— Atunci trebuie să avem grijă ca nimeni să nu afle, nu-i aşa?

Cum era atât de calm şi de lucid când nepoata ei se afla în pericol? Cine ştie ce pătimea Venetia în clipa aceea!

— Trebuie să-ţi trimiţi oamenii după ea, spuse femeia. Nu am încredere că Năpastă n-o să-i facă nimic rău. Trebuie să pornim degrabă spre Edinburgh, să adunăm soldaţi…

Colonelul o apucă de umeri.

— Milady, linişteşte-te! Se spune că ticălosul ăsta are spioni peste tot în Scoţia. Dacă strângi o armată care să pornească în căutarea lui, pui în pericol viaţa fetei. Şi reputaţia ei, adăugă el încruntat. Şi din cauza problemei mele de pe deal, ne-a luat-o cu mult înainte. Până să ajungem noi în oraş să organizăm trupele, el deja o să fie în drum spre nord.

— Spre nord? Ce te face să crezi că se îndreaptă într-acolo?

— Păi… umblă vorba că e originar din Highlands.

— Asta doar pentru că locuitorii din Lowlands sunt de părere că toţi hoţii vin din Highlands, răbufni ea, după care

se întrebă de ce-i ardea acum să-şi apere locurile în care copilărise. Chiar crezi că a dus-o acolo?

— La naiba, nu ştiu! În orice caz, nu contează. Riscăm să o omoare dacă pornim în căutarea ei, şi ştiu că nu-ţi doreşti asta. Dacă vrea să primească răscumpărare, atunci ar fi prost să îi facă rău. Spune că i-a trimis o scrisoare lui Duncannon în Londra. Cel mai bine e să aşteptăm până ce contele ajunge în Scoţia.

Maggie se agăţă de el, pe de o parte ştiind că aceasta era ce mai bună soluţie, iar pe de altă parte, indignată că nu avea de gând să facă nimic pentru a o salva.

— Credeam că eşti un bărbat adevărat. Ce fel de bărbat refuză să pornească în căutarea unui ticălos care a răpit o femeie?

— Un bărbat inteligent şi precaut, răspunse el, dar când îi întâlni chipul îngrijorat, adăugă: Bine, fie. Dacă într-adevăr vrei să încerc să o aduc înapoi, o să vorbesc cu oamenii mei să o caute în secret, fără să le spun cine e fata. Dar să ştii că îi aleg chiar eu. Ai încredere în mine, milady? o întrebă el, strângându-i mâna.

Ce altceva ar fi putut să facă? Avea dreptate, era riscant. Năpastă Scoţiană îl ucisese pe Lachlan Ross. Ce l-ar fi oprit s-o omoare şi pe Venetia? Dar colonelul avea mai multe resurse decât ea şi era dornic să îi facă pe plac.

— Da, zise ea, respirând greu. Ţi-aş fi foarte recunoscătoare.

— Foarte bine, mă ocup imediat de tot. Dumneata mergi înapoi în Londra şi…

— Nu am de gând să plec din Edinburgh fără să o ştiu pe nepoata mea în siguranţă.

— O să fie mai uşor să-i protejezi reputaţia în Londra, ai putea să le spui oamenilor că ai lăsat-o pe moşia tatălui ei.

— Nu. Voi susţine că e bolnavă, atâta tot. Nimeni din Edinburgh nu o să bage de seamă că lipseşte după câte se petrec zilele acestea.

— Dar milady…

— Nu, zise ea, eliberându-şi mâna din strânsoarea lui.

Nu am de gând să plec. Ai face bine să te obişnuieşti cu mine, domnule colonel. Pentru că o să mă asigur că nepoata mea se întoarce vie şi nevătămată, indiferent cât o să dureze să se întâmple asta.

Capitolul 7

Dragă Michael,

Lady Venetia mi-a trimis zilnic scrisori despre vizita regelui, dar acum a încetat să-mi mai scrie. Ştiu că probabil este prea ocupată, doar că nu îi stă în fire să nu-mi scrie. Mi-e teamă ca nu cumva să-i fi ieşit în cale vreun pretendent scoţian despre care să nu-mi fi povestit nimic, iar gândul acesta mă nelinişteşte.

A ta prietenă extrem de supărată,

Charlotte

Venetia îşi petrecu următoarele ore în tăcere, sperând ca legănatul trăsurii să îl adoarmă pe atacatorul ei şi astfel să poată evada.

Însă fără noroc. Lachlan era ca un soldat, încordat şi alert, cu privirea pe geam. Numai Dumnezeu putea şti după ce se uita. Oare se aştepta să sară cineva din tufişuri şi să-i atace? Nu ar fi fost de mirare.

Nu-şi putea imagina ce căuta. Duşmani în spatele fiecărui tufiş? Era nebun dacă se aştepta la asta.

Povestea despre datoria tatălui ei era cusută cu aţă albă. Da, poate că tatăl ei era ursuz şi mândru din fire, dar era un bărbat onorabil. Nu şi-ar fi lăsat niciodată datoriile neplătite şi cu siguranţă nu i-ar fi lăsat niciodată pe prietenii lui la mila acelui individ. Venetia se uită lung la Lachlan. Dumnezeule, cât îi jelise moartea! Ce tâlhar! Alesese întotdeauna calea cea mai nechibzuită. Fugise să se alăture regimentului pe când era un adolescent, luând

drumurile călare, pentru ca, într-un final, să o răpească chiar pe ea. Nu se obosea niciodată să analizeze lucrurile la rece. Oare el chiar credea povestea asta despre un împrumut neplătit? Sau îl invidia pur şi simplu pe tatăl ei deoarece proprietatea era profitabilă, în timp ce clanul Ross se afundase? Şi chiar dacă Lachlan spunea adevărul, cum putea să justifice ceea ce a făcuse până acum? Prima oară o răpise pe Amelia, cea mai bună prietenă a ei, şi pe maiorul Winter, soţul ei, o altă încercare de a-l stoarce de bani pe tatăl ei. Cine ştie ce s-ar fi ales de ei dacă maiorul nu ar fi reuşit să pună la cale un plan de scăpare?

Îi întâlni privirea încruntată şi se cutremură. Dacă ea însăşi era în pericol? Lachlan îi spusese că nu voia să-i facă rău, dar cum ar fi putut să aibă încredere în el? Nu era acelaşi băiat pe care-l cunoscuse odinioară. Acum vedea în el o înverşunare cutremurătoare. Faptul că seara trecută nu se jenase să o atragă de partea lui cu sărutări îi demonstra cât era de determinat.

Cumva trebuia să scape de el. Dar cum?

Când se opriră să schimbe caii, îi spusese să se aşeze ca mai înainte, cu pistolul îndreptat spre singura fereastră cu perdeaua trasă. O ameninţă din nou să nu scoată nicio vorbă, altfel cineva avea s-o păţească. Voia să creadă că era o ameninţare neadevărată, dar nu îndrăzni să rişte. Aşa că singura soluţie era să pună mâna pe pistolul lui. De ce nu adormea odată?

Până la următoarea oprire, Venetia ajunse la capătul răbdării. De îndată ce ieşiră din curtea hanului, se aruncă nervoasă pe banchetă.

— Nu ştiu de ce insişti să te tot muţi, îi spuse el pe un ton calm. Tot o să fie nevoie să te aşezi lângă mine data viitoare când o să schimbăm din nou caii.

— Cât timp ai de gând să continui cu farsa asta? Nu avea cum să vadă soarele, fiindcă era trasă perdeaua la fereastra orientată către vest, dar probabil că se făcuse deja ora opt în ziua aceea lungă de vară. Chiar ai de gând să călătorim toată noaptea?

— Da, răspunse el, iar în clipa aceea Venetia ştiu că

nu mai avea nicio cale de scăpare. Dacă nu aveau să oprească la un han mai mult de câteva clipe cât să schimbe caii, cum putea să evadeze?

Şi dacă nu putea să o facă…

În clipa aceea, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare. Dacă avea să călătorească singură cu el mai mult de o zi, urma să fie ruinată. Oamenilor nu le păsa că fusese răpită. Era vorba despre un bărbat şi despre o femeie necăsătorită care petrecuseră noaptea împreună. Reputaţia ei era distrusă!

— O să se aleagă praful de reputaţia mea, îşi spuse ea în şoaptă. Iar atunci, pentru prima oară în atâtea ore, Lachlan se uită cu adevărat la ea.

— Nu şi dacă tatăl tău şi mătuşa ta ţin cont de instrucţiunile mele şi nu spun nimic nimănui. Sunt sigur că pot inventa ceva ca să-ţi motiveze absenţa. Şi odată ce rezolv problema cu tatăl tău…

— Cum ai de gând să faci asta?

— Nu te priveşte, replică el, aruncându-i o privire întunecată.

Venetia simţi că lucrurile mergeau din ce în ce mai rău.

— Ai de gând să-l omori.

— Nu am spus asta, zise el, îndreptându-şi din nou privirea spre geam.

Dar nici nu negă. Venetia îşi frecă mâinile în poală.

— Dacă îl omori, o să fii spânzurat, pentru că toată lumea o să afle că tu eşti Năpastă.

— Năpastă Scoţiană a murit de mult şi aşa o să rămână. Le-am spus deja tatălui tău şi mătuşii tale să nu-ţi rişte viaţa spunând altfel.

— Şi dacă tata refuză să-ţi facă jocul? Chiar crezi că o să-ţi dea 30.000 de lire fără să se împotrivească?

— Da, dacă îşi vrea fiica înapoi.

— Şi dacă nu o face? insistă ea.

Lachlan îşi îndreptă privirea spre ea, analizând-o din cap până-n picioare.

— În cazul ăsta, presupun că trebuie să te păstrez,

nu? zise el cu glasul lui răguşit.

Comentariul acela provocator o înfioră. De teamă. Da, desigur, de teamă. Doar nu se simţea în continuare atrasă de el! Acest Lachlan era duşmanul ei, nu bărbatul visurilor sale. El era personajul negativ din spatele eroului de baladă care îi furase sărutări în întuneric. Atunci de ce îşi simţi gura uscată şi începură să-i tremure mâinile? Şi de ce simţi că se trezea la viaţă, iar inima îi bătu mai tare când întâlni ochii întunecaţi, privind cu jind spre buzele ei? La naiba!

— Asta nu e o opţiune.

Răspunsul ei păru să-l ia pe nepregătite, aşa că îşi îndreptă repede privirea spre fereastră.

— Tatăl tău o să vină după tine. Nu-ţi face griji!

Venetia simţi un gol în stomac. Dumnezeule, acum avea noi motive de îngrijorare. Poate că Lachlan o dispreţuia fiindcă era fiica tatălui ei, dar adevărul era că tânjea după ea aşa cum tânjeşte un bărbat după o femeie. Mai văzuse privirea aceea arzătoare pe chipurile domnilor care dansaseră cu ea, dar nu fusese niciodată tulburată. Din nefericire, nu avea cum s-o ignore acum, când un bărbat avea putere deplină asupra ei. Un bărbat care o sărutase cu atâtea pasiune noaptea trecută.

Bineînţeles, nu avea de gând să-l lase să o sărute din nou. Numai să încerce, iar ea avea să-l muşte.

Lachlan trase perdeaua încruntat.

— Culcă-te! Ne aşteaptă o călătorie lungă.

Trebuia să fugă. Trebuia să-l convingă să o lase să iasă din trăsură la următoarea oprire. Brusc, îi veni o idee. La urma urmei, existau anumite nevoi fizice pentru care era nevoit să oprească.

— Am nevoie de altceva.

— Am o mulţime de provizii…

— La naiba, nu mi-e foame, zise era, deşi era lihnită. Trecuse mult timp de la ultima ei masă, dar nu de asta avea nevoie ca să iasă din trăsură, nu?

Cum ar fi putut să-şi explice nevoile într-o manieră elegantă?

— Am nevoie să opreşti trăsura.

— Da, cum să nu, zise el râzând.

— Este o urgenţă… Uneori, o femeie sau oricine altcineva trebuie să…

— Vrei ceva de băut? Vrei apă?

— Nu! Cum putea să fie atât de neghiob? Tocmai de apă nu am nevoie!

Lachlan înţelese în cele din urmă.

— Ah, ai nevoie să te uşurezi. De ce nu spui aşa?

— Pentru că eu nu sunt vulgară ca tine, răbufni ea.

— Nu, eşti prea elegantă pentru asta, zise el, afişând un zâmbet răutăcios. Aş putea chiar să scriu o baladă despre asta pentru colecţia ta, dacă vrei: Mândra Prinţesă nu vrea să se uşureze/I se pare ceva nesăbuit. /Şi când se duce să se uşureze, /Altcineva trebuie să o şteargă la…

— Încetează! strigă ea, roşie în obraji. Halal baladă! Halal ispravă!

Lachlan ridică din umeri.

— Bine, fie, zise el, deschizând panoul din spatele lui. Jamie, trebuie să oprim. Domnişoara are nevoie să se uşureze.

— Am înţeles, domnule, spuse băiatul, încetinind imediat trăsura.

— Nu aici! protestă ea. Data viitoare când schimbăm caii!

Lachlan se uită lung la ea.

— Ai spus că e o urgenţă.

— Pot să aştept până ajungem la o… ştii tu.

— La o toaletă? zise el, fără să o scape din ochi. Dacă îţi închipui că o să te las să dai năvala în han, să te apuci să spui în stânga şi-n dreapta că te-am răpit, te înşeli. Cobori acum sau nu cobori deloc.

La naiba, ar fi dat orice să îi dea o palmă peste faţă şi să-l arunce din trăsură. Cum spusese mătuşa Maggie! „Nu ai rezista nici măcar o zi cu acest voinic scoţian fără să-ţi vină să-i dai una în cap”. Păcat că avusese dreptate. Trăsura opri, iar Venetia aruncă o privire pe fereastră. Nu zări niciun copac, niciun tufiş – câmpia era goală.

— Nu pot… nu aici… pentru numele lui Dumnezeu! M-

ar putea vedea oricine!

— Nu vezi că nu e nimeni aici? Hotărăşte-te. Vrei să te uşurezi ori ba?

Venetia îi aruncă o privire neclintită şi dădu să iasă din trăsură.

— Chiar trebuie să foloseşti acel cuvânt atât de vulgar?

— Îmi place să văd cum te enervezi, rânji el.

— Eşti un ticălos, mormăi ea, coborând din trăsură. E clar că ai petrecut prea mult timp pe drumuri cu tovarăşii tăi. Ai uitat cum să te comporţi ca un gentleman. Asta dacă ai fost vreodată unul.

Îngrozită, văzu că Lachlan coborî după ea şi o prinse de braţ.

Venetia se eliberă imediat din strânsoarea lui.

— Doar nu ai de gând să vii cu mine!

— Ba cum să nu. Te cunosc, o să încerci să fugi şi nu am chef să alerg după tine.

— Lachlan, te rog, am nevoie de puţină intimitate…

— N-am de gând să mă uit, promit. Dar vreau să te ştiu la câţiva metri de mine, deci ai face bine să te obişnuieşti cu ideea.

Venetia oftă adânc, ştiind prea bine că nu mai avea cum să evadeze. Se îndepărtară de trăsură, disperată. De ce trebuia să fie totul aşa de greu?

Bestia se opri lângă o râpă mică.

— Uite, acolo n-o să te vadă nimeni din drum. O să stau cu spatele la tine, dar trebuie să vorbeşti cu mine tot timpul. Dacă taci, mă întorc spre tine. Ai înţeles?

Venetia strânse din dinţi şi încuviinţă, după care coborî cei câţiva metri până în fundul râpei. Abia dacă reuşi să găsească un loc să stea în picioare când îl auzi zicând:

— Hai, spune ceva!

Venetia începu să-şi blesteme zilele.

— E bine şi aşa, zise Lachlan râzând.

Fata îşi ridică faldurile rochiei, neştiind despre ce să vorbească.

— Ne îndreptăm spre moşia Ross?

— Undeva în apropiere. Acolo m-am refugiat de când tatăl tău şi-a trimis oamenii să mă ucidă.

— Chiar dacă a încercat cineva să te omoare, nu e tatăl meu de vină. Sunt sigură că ai mulţi duşmani.

— Poate că da, dar oamenii ăştia mi-au spus că vin din partea tatălui tău chiar înainte să... dădu el să spună, dar se opri brusc.

— Înainte să ce?

— Nimic, răspunse el. Fă ce ai de făcut, Mândră Prinţesă. Hai odată!

— Aş aprecia să nu-mi mai spui aşa, zise ea. La urma urmei, nu mai suntem copii.

— Asta aşa e, mormăi el mai mult pentru sine.

Venetia ridică privirea speriată, dar Lachlan încă era cu spatele la ea. Poate că încă se ascundea în el un om civilizat. Poate că era în voie de o nouă abordare, poate că în loc să-i ţină piept ar fi fost mai bine se apropie de el, să-l convingă să lase garda jos. Începu să urce râpa.

— Gata. Mulţumesc că ai... dar se opri când ajunse sus. Doamne!

Lachlan îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Soarele începuse să apună deasupra munţilor din depărtare, iar nuanţele de violet erau de o frumuseţe regală. Din trăsură, cu perdeaua trasă, nu văzuse priveliştea aceea minunată. Petele acelea vibrante de violet şi de roz îi aduseră lacrimi în obraji.

— Nu am fost acasă de atâta vreme, şopti ea. Şi iat-o acum, zâmbindu-mi din depărtare.

Lachlan îi urmări privirea şi se schimbă la faţă.

— Muntele acela înalt este Ben Lawers.

Venetia trase adânc aer în piept.

— E ca şi cum m-aş uita la un vis. Un vis de mult uitat, care nu mi-a dat pace de când am plecat. E atât de frumos!

— Da, aşa e.

Venetia îşi îndreptă privirea spre el şi rămase surprinsă să îl vadă atât de fericit.

— Mereu ai spus că urăşti Highlands. De-abia aşteptai

să pleci de aici.

— Eram un prost, prea plin de mine ca să recunosc ce este cu adevărat important.

— Şi anume?

În clipa aceea se întunecă la faţă, semănând din nou cu luptătorul acela puternic.

— Acasă. Căminul părintesc. Aici e locul meu, iar asta nu o să se schimbe niciodată, zise el, după care o prinse de braţ. Înapoi la trăsură, milady. Să nu mai pierdem timpul.

Venetia merse lângă el în tăcere. Cu ce îl supărase? Copil fiind, îl văzuse râzând de atâtea ori! Dar acest Lachlan ursuz era un străin pentru ea.

Urcară amândoi în trăsură, iar el îi porunci lui pe Jamie să pornească la drum. Venetia vru să ridice perdeaua, să admire apusul, dar el o opri.

— Lasă perdeaua trasă.

— De ce? întrebă ea, încercând să-i ţină piept. Suntem la câţiva kilometri distanţă de lume. N-o să ne vadă nimeni.

Dar el nu-i dădu drumul din strânsoare.

— Lasă perdeaua trasă ori te leg de mâini.

Venetia renunţă la luptă. I-ar fi fost imposibil să se elibereze dacă avea să o lege. Când văzu că ea acceptă, el îi dădu drumul. Venetia se aruncă din nou pe banchetă, încercând să-şi păstreze calmul. Până acum nu o ajutase cu nimic să se enerveze. Odată ce se mai linişti, spuse:

— Vreau doar să privesc munţii. Nu văd de ce ar fi o problemă…

— Chiar crezi că nu ştiu ce încerci să faci? Îmi povesteşti atât de frumos despre Highlands pentru că… pentru că încerci să mă convingi să-ţi dau drumul, zise el cu braţele încrucişate la piept, uitându-se lung la ea. Dar să ştii că n-o să rezolvi nimic nici cu frumosul, nici cu urâtul.

Cu privirea aceea rece şi cu postura lui impunătoare, părea atât de încăpăţânat, precum copiii mici când trebuie să facă un lucru pe care nu îl vor.

De unde astfel de gânduri? Bărbatul acela jefuise atâţia oamenii nevinovaţi fără să stea pe gânduri, îi răpise

prietenii, după care o ademenise ca să o răpească şi pe ea. Poate că avea încăpăţânarea unui băiat, dar şi voinţa unui adevărat bărbat. Un bărbat care ar fi putut să îi distrugă viaţa într-o clipită. Dar asta nu însemna că avea să-l lase să o facă.

Venetia îşi îndreptă spatele, cu fruntea sus, cum o învăţase doamna Harris.

— De vreme ce nu-ţi place când mă port frumos cu tine şi dat fiind că nici să te muşc nu vrei, cum ar trebui să procedez în continuare? Preferi să te jignesc? Să purtăm o conversaţie politicoasă? Vrei să plâng? Ce pot să fac ca să nu te deranjez?

Lachlan o privi furios, cu maxilarul încleştat.

— Ai putea să-ţi ţii gura, milady.

— Nicio şansă, milord, i-o întoarse ea. După ce m-ai răpit, ar trebui măcar să mă laşi să fac ce vreau, zise ea cu un zâmbet forţat. Aş putea să-ţi cânt. Am un repertoriu destul de vast de balade. Şi chiar se spune că muzica poate îmblânzi orice fiară sălbatică.

— Nu. Îmi amintesc de tine şi de vocea ta. Nu am chef să ţi-o aud din nou.

Cum să spună una ca asta?

— Aveam şase ani pe atunci. Pot să te asigur că mi-am îmbunătăţit urechea muzicală.

— Vrei să te distrezi? mormăi el. Scoase o desagă de sub banchetă, cotrobăi prin ea, după care luă ceva şi îi aruncă.

— Mănâncă ceva. Aşa măcar o să am câteva clipe de linişte.

Venetia îi aruncă înapoi pachetul înfăşurat în hârtie.

— Nu, mulţumesc.

Nu avea de gând să-i dea satisfacţie.

Lachlan se uită lung la ea.

— Ştiu că nu e o masă copioasă, dar nici măcar o domnişoară fină ca tine nu poate să refuze un sandviş cu carne de vită.

Venetia simţi cum îi chiorăia stomacul, dar îl ignoră.

— Dacă vrei să mănânc, atunci ai să faci bine să

opreşti trăsura şi să-mi dai o masă aşa cum se cuvine.

— Oh, o masă aşa cum se cuvine, asta îşi doreşte domnişoara? zise el, aşezându-se comod pe banchetă, după care deschise pachetul şi scoase ceea ce părea a fi un sandviş foarte gustos. Aşteptă câteva clipe să îi facă poftă, după care i-l întinse. Nu facem nicio oprire pentru masă, poţi să-ţi scoţi ideea asta din cap. Şi să ştii că n-o să scapi de mine nici măcar dacă te înfometezi, aşa că ai face bine să mănânci.

— Nu am de gând să mănânc până ce nu mă întorc în Edinburgh, zise ea încrucişându-şi braţele la piept. Nu ai cum să mă obligi.

Lachlan o încolţi cu privirea, după care luă o gură sănătoasă din sandviş.

— Cum vrei tu, milady.

Tăcură amândoi, în timp ce Venetia încercă să ignore aroma aceea minunată de carne de vită. Iar mirosul acela era de muştar?

— Oricum, probabil că nici nu ar trebui să-ţi dau de mâncare, zise el în cele din urmă.

Venetia nu spuse nimic.

— Fiind înfometată, nu o să-mi mai faci probleme.

Venetia se încruntă la el.

— Fiind înfometată, nu poţi încerca să fugi sau să te lupţi cu mine, aşa că o să-mi fie uşor să…

— La naiba, dă-mi sandvişul acela!

Nu avea cum să-l ducă de nas. Dacă voia să-i ţină piept, trebuia să mănânce.

Cu un zâmbet triumfător, îi dădu alt pachet, după care luă din nou desaga.

— Avem şi mere.

Venetia îşi scoase mănuşile, desfăcu pachetul şi întinse hârtia cu grijă în poală, pe post de farfurie. El se uită lung la ea, urmărind-o cum porţiona sandvişul în bucăţi mai mici şi mai uşor de mâncat.

— Ce naiba faci? întrebă el.

— Îmi mănânc sandvişul.

— Ba nu. Îi faci disecţie.

Venetia luă o gură din sandviş, o mestecă de zece ori, apoi înghiţi.

— Aşa mănânc eu un sandviş, domnule.

— De ce?

Pentru că aşa se obişnuise. Mama ei o învăţase să mănânce astfel, din cauza tendinţei de a mânca pe nerăsuflate. Dar de ce să-i mărturisească asta când putea să-l enerveze?

— Pentru că aşa mănâncă oamenii civilizaţi. Dar, desigur, un om ca tine nu are cum să înţeleagă asta.

Îl văzu încruntându-se şi trebui să se abţină să nu râdă.

— În cazul în care nu ai observat, ai fost răpită. Nu trebuie să-ţi baţi capul cu bunele maniere.

— Întotdeauna trebuie să ai maniere. O domnişoară trebuie să îşi păstreze cumpătul în cele mai dificile situaţii. Când îl văzu dând ochii peste cap, adăugă: Presupun că asta ai învăţat şi tu în armată, să-ţi păstrezi disciplina în orice situaţie. Cu toate că, în mod evident, ai ales să ignori aceste reguli în ultimii ani.

— Ah, da, disciplina, spuse el sarcastic. Cum s-ar spune, stai la locul tău şi o să pici mort.

Venetia îl privi nedumerită.

— Nu asta fac toţi soldaţii?

— Soldaţii luptă. Dar când nu ai cum să lupţi, iar comandantul tău… Nu ai cum să înţelegi.

— Pot încerca să înţeleg, zise ea.

Lachlan se lăsă din nou pe spate şi schimbă subiectul.

— Deci asta te-au învăţat la şcoala aceea simandicoasă, nu-i aşa? zise el, arătând spre farfuria ei improvizată. Cum să mănânci un sandviş ca o lady elegantă?

Venetia oftă şi mai luă o bucată de sandviş.

— Printre alte lucruri.

— Spre exemplu?

— Să cântăm, răspunse ea iritată. Cum să purtăm o conversaţie, cum să păşim, să vorbim franceză…

— Cum să pui mâna pe un soţ.

Venetia ridică din sprâncene.

— Cum să pui mâna pe soţul potrivit. Doamna Harris ne-a învăţat să facem diferenţa între un ticălos şi un domn respectabil. Deşi s-ar părea că nu am fost atentă, zise ea cu amărăciune.

Lachlan o privi lung, iar ea parcă citi un sentiment de vinovăţie pe chipul lui. După câteva clipe, Venetia îşi feri privirea, iar el începu din nou să caute prin desagă. După ce îşi termină sandvişul, îi puse un măr pe farfuria improvizată.

Dar când vru să-l ia, el o prinse de mână.

— Să ştii că tu nu ai făcut nimic greşit. Tatăl tău ar fi trebuit să te avertizeze în privinţa mea. Nu e vina ta.

— Încerci să te dai bine pe lângă mine? N-o să-ţi meargă, milord. Sunt prea *simandicoasă* pentru asta, zise ea, simţind un nod în gât. În ciuda celor întâmplate seara trecută, de regulă, nu mă las păcălită de linguşiri şi de cuvinte dulci.

— Vorbesc serios, insistă el, strângând-o de mână. N-ai făcut nimic greşit, bine? Nici noaptea trecută, nici astăzi.

— N-ar fi trebuit niciodată să-l conving pe tata să mă lase să vin în Scoţia. Mi-a spus că e prea periculos, dar nu l-am ascultat.

— Nu contează, zise el, coborând privirea spre mâna ei şi mângâind-o uşor. Te-aş fi răpit oricum, chiar dacă ar fi însemnat să risc să vin până în Londra. Odată ce tatăl tău şi-a trimis oamenii să mă omoare, mi-a declarat război. Faptul că s-a întâmplat să vii în Scoţia mi-a făcut pur şi simplu treaba mai uşoară.

Gestul acela neaşteptat de generozitate o copleşi. Chiar când voia să-l urască, făcea un lucru care să-i amintească de bărbatul pe care îl cunoscuse odinioară. La naiba!

Îşi trase uşor mâna, se rezemă pe banchetă şi îi întâlni privirea.

— Atunci trebuie să mă asigur că de acum înainte n-o să-ţi mai fie atât de uşor, nu?

Capitolul 8

Dragă Charlotte,

Ţi-am mai spus-o, dar ţi-o repet. Poate că soţul tău a fost un prost, dar asta nu înseamnă că toţi bărbaţii sunt aşa. Un om simplu poate să iubească o prinţesă şi totuşi să nu fie un vânător de averi.

Al tău văr,

Michael

Trecură alte trei ore, timp în care Lachlan fu convins că avea să-şi piardă minţile. Când fata nu îi recita dogmele profesoarei sale, îi cânta toate melodiile pe care le ştia. Poate că i-ar fi fost mai uşor să o suporte dacă ar fi avut o voce îngrozitoare, dar cânta ca o privighetoare, cu note delicate şi line ca mierea. Stârnea într-un bărbat dorinţe nepotrivite şi simţăminte care nu-şi aveau locul.

Şi asta nici măcar nu era partea cea mai rea. Ceea ce cânta îl făcea să-şi iasă din minţi. Nu, Mândra Prinţesă nu cânta despre băutură sau povestiri eroice, ci despre femei seduse şi abandonate de soldaţi ori forţate să se căsătorească cu bărbaţi nepotriviţi, despre femei maltratate de soţii lor. După ce termină cu asta, începu să cânte balade despre tâlhari la drumul mare, care întotdeauna sfârşeau în mod tragic, spânzuraţi, împuşcaţi sau trădaţi de femeia iubită. Ba chiar îngânase o baladă însufleţită despre mai mulţi scoţieni neghiobi care răpiseră o fată ce reuşise să îi tragă pe sfoară şi să fugă.

Lachlan o lăsă să îşi facă jocul, în parte pentru că asta o ţinea ocupată, dar şi pentru că, de fiecare dată când încercă să o oprească, Jamie se împotrivi. Se părea că băiatul nu avea nimic mai bun de făcut în timp ce mâna trăsura.

Doar că Jamie nu era obligat să o privească în lumina lunii, să îi vadă gâtul arcuindu-se sau sânii aceia mari ridicându-se de fiecare dată când trăgea aer în piept. Jamie nu trebuia să lupte cu tentaţia de a o prinde în braţele sale, de a-i săruta gâtul, de a-şi plimba limba pe pielea ei, de a se îmbăta în mireasma ei floralã.

Trase nervos perdeaua, ca să nu mai fie nevoit să o privească în lumina lunii, aşteptând şi tot aşteptând…

La naiba cu femeia asta! Tânjea după ea.

Ea, cu cântecele ei şi cu dorul de casa din Highlands, îi dăduse lumea peste cap. În acea după-amiază, când o văzuse cu privirea aţintită la apusul soarelui… În clipa aceea nu-şi dorea decât să o ia pe sus şi să o sărute, să îi aline dorul de Highlands.

Doar că dorul ei nu era adevărat. Nu chiar. Pentru că îşi amintea un loc care nu mai exista – asta, dacă existase vreodată. Visa la o copilărie cu trandafiri, cum obişnuiau fetele, uitând cât de mult se obişnuise cu viaţa ei în Londra – un trai comod, pe banii obţinuţi de tatăl ei pe căi necurate. În zilele acelea, doar cei foarte bogaţi din Scoţia, duci şi marchizi, mai trăiau aşa, pe spinarea arendaşilor. O dată ce avea să vadă cât de crudă era cu adevărat viaţa, avea să dea bir cu fugiţii, cum făcuse fosta lui logodnică.

Şi cine ar fi putut să o învinovăţească?

În cele din urmă, în trăsură se lăsă tăcerea. Spera din tot sufletul că răguşise de la atâta cântat.

— Lachlan? se auzi glasul ei în întuneric.

— Ar trebui să dormi, zise el nervos.

— Dar tu nu dormi, eu de ce ar trebui să o fac? răspunse ea ţâfnoasă.

— Eu nu am nevoie să dorm.

În ziua aceea, dormise până la prânz, ca să poată sta treaz pe drum.

— Cum să nu? Chiar şi un ticălos ca tine are nevoie de somn, zise ea. Sau poate că sentimentul acesta de vinovăţie nu te lasă să adormi.

Fata asta chiar nu se învăţa minte?

— Mai degrabă e vorba despre disciplina aceea

despre care ai spus că îmi lipseşte. Soldaţii petrec zile la rând fără să doarmă. Am făcut-o de multe ori.

Doar că atunci era mai tânăr. Şi nu se recupera după o bătaie şi o febră care aproape că îl răpuseseră.

Se lăsă din nou liniştea binecuvântată. Dar numai pentru o clipă.

— Mama ta ştie că aveai în plan să mă răpeşti?

La naiba, fata asta parcă îi citea gândurile!

— Nu.

— Ştie că eşti Năpastă?

— Nu ştie nimic despre asta, spuse el. De ce?

— Dar trebuie să fi observat fondurile suplimentare şi răpirile…

— O femeie dintr-un astfel de clan învaţă repede să nu fie atentă la astfel de lucruri. Mulţi bărbaţi din Highlands sunt nevoiţi să recurgă la gesturi periculoase sau ilegale, precum atacuri sau băuturi distilate. Şi dacă au neveste înţelepte, acestea ştiu să tragă foloasele şi să-şi ţină gura.

— Şi dacă nu sunt înţelepte?

— Ei bine, atunci bărbatul le coase gura, glumi el. Nu ai cumva un ac şi o aţă la tine?

— Ce amuzant, rosti ea. Vrei să îi faci pe locuitorii din Highlands să pară nişte tâlhari, dar eu nu mă las păcălită de astfel de prejudecăţi. Cei din familia ta cu siguranţă nu erau aşa când i-am cunoscut eu. Iar tu, la urma urmei, *eşti* fiul unui baron.

— Da, ne-a fost de mare folos titlul nobiliar. Şi mie, şi mamei mele.

— Mi-o amintesc bine, zise Venetia cu un glas duios. Mi s-a părut întotdeauna o femeie practică, mereu activă. Dacă stau să mă gândesc, era foarte deschisă. Îmi vine greu să cred că a ţinut un astfel de secret. De luni întregi se preface că eşti mor. Trebuie să-i fi dat un motiv ca să facă una ca asta. Ce i-ai spus?

Nu avea de ce să-i mai ascundă adevărul acum şi poate că, dacă avea să-i dea un răspuns, îl lăsa în pace şi putea să adoarmă.

— I-am spus că l-am omorât de Năpastă Scoţiană, iar

oamenii lui au venit după mine. Şi că erau atât de mulţi încât n-am avut încotro şi a trebuit să mă prefac că mă înec ca să nu mă omoare.

Asta îi spusese când se trezise după ce fusese rănit, câteva zile mai târziu.

— După care i-am spus că, pentru că le-am văzut faţa, cel mai bine ar fi să stau ascuns cât timp îmi plănuiesc răzbunarea.

Şi cât timp avea să-şi recapete forţele ca să poată lupta.

Venetia căzu pe gânduri.

— De ce nu i-ai spus pur şi simplu adevărul? întrebă ea. Ea ar trebui să înţeleagă cel mai bine cât de justificată e cauza ta.

— Nu vreau să o implic în povestea asta. Dacă e să fiu prins, nu vreau ca vina să cadă pe umerii ei. Mi-a fost destul de greu să apelez la unii dintre membrii clanului după atac. Până atunci, nu-i implicasem în niciun fel. Mereu am fost de părere că, atât timp cât eu sunt cel care alege să-şi pună viaţa în pericol, să nu risc vieţile altora.

— Doar pe a lui Jamie, completă ea. Şi vieţile oamenilor pe care i-ai jefuit.

— N-am rănit niciodată pe nimeni, ştii prea bine, spuse el. Nu am făcut altceva decât să iau câte puţin din ce ne datorează tatăl tău.

— Din ce crezi tu că vă datorează tatăl meu, zise ea, iar când îl auzi mormăind, se grăbi să spună: Şi Jamie?

— Jamie şi ceilalţi doi tovarăşi ai mei sunt din fostul regiment. La întoarcerea în Scoţia, nu au mai găsit nimic – nici casă, nici masă, nimic de lucru. Aşa că le-am promis că o să împart cu ei tot ce câştig de pe urma prietenilor scoţieni ai tatălui tău, zise el încruntându-se în întuneric. Din păcate, Sean şi Robbie s-au lăcomit şi au decis să tâlhărească de capul lor. Au fost amândoi omorâţi când încercau să jefuiască un negustor. Dar Jamie e cu capul pe umeri. Mi-a fost loial încă de când s-a înrolat în armată ca băiat de tobe, aşa că n-are rost să încerci să-l convingi să te ajute să fugi.

— Ce idee bună, spuse ea. Pare destul de tânăr ca să fi avut prea multe mândre. Poate dacă îi arunc un zâmbet…

— Vorbesc serios, mârâi el, lasă-l în pace!

— Sau ce ai de gând să-mi faci? O să-mi coşi gura?

— Nu, dar o să te leg la gură.

— Trebuie să o faci cu forţa, Lachlan Ross, îi făgădui ea. Şi, crede-mă, o să mă asigur că n-o să-ţi facă plăcere.

Un impuls arzător puse stăpânire peste el.

— Nu ştiu ce să spun. În clipa asta, nu m-ar deranja deloc să fiu deasupra ta. Iar când o auzi tresărind, continuă: Deci, ai grijă să nu mă enervezi vorbindu-mi despre tine şi Jamie! Altfel, o să am eu ac de cojocul tău.

Venetia nu mai zise nimic. În sfârşit!

Doar că acum toate gândurile acelea îl torturau. Şi-o imagină întinsă pe iarbă, el stând deasupra ei. Ea pasională şi dornică, aruncând braţele acelea albe şi subţiri în jurul lui, în timp ce el îşi cobora gura la pieptul ei, sărutându-i sânii…

Trăsura se zgâlţâi puternic, trezindu-l din visul acela nebun. Aruncă o privire pe fereastră şi constată că se opriseră.

— La naiba, mormăi el, deschizând panoul.

Jamie tresări.

— Sunt treaz acum! Sunt treaz, domnule.

— Ba nu eşti, zise Lachlan coborând din trăsură. Oricum voiam să te trimit la culcare. Treci în trăsură! Iau eu frâiele.

— Şi doamna? întrebă Jamie.

— Chiar aşa, cum rămâne cu doamna? zise Venetia, apărând în uşa deschisă, la lumina lunii.

— Doamna ar face bine să doarmă şi ea, zise Lachlan deschizându-şi haina cât să-i arate pistolul. Dar, dacă nu vrea să doarmă, măcar să nu uite de ăsta. M-ai auzit, milady? zise el uitându-se lung la ea. Dacă scoţi vreun sunet, cineva o s-o păţească. Şi nu o să fiu eu acela.

De fiecare dată când o spunea, se aştepta ca ea să protesteze că nu-l credea în stare de aşa ceva. Şi de fiecare dată când nu spunea nimic, rămânea şi mai uimit de faptul

că putea să-i creadă minciunile atât de uşor. Bineînţeles, orice i-ar fi spus, îl credea cel mai îngrozitor bărbat de pe faţa pământului.

— Jamie, continuă el, dacă nu te lasă să dormi, spune-mi şi o leg la gură. Şi, crede-mă, îi zise el Venetiei, o să-mi facă plăcere.

— Nici nu mă îndoiam, pufni ea. Eşti obsedat de femei legate.

Se aruncă înapoi pe banchetă, iar după ce urcă şi Jamie în trăsură, închiseră uşa în urma lor.

— Nu sunt obsedat de femei legate, mormăi Lachlan, urcându-se pe oişte. Ci doar de tine, draga mea. Doar de tine.

Chiar dacă încercase din răsputeri să îl enerveze, nimic nu părea să-l afecteze. Venetiei i se păruse teribil de plictisit, cu privirea aţintită pe fereastră, asemenea unui războinic sculptat în granit. Din când în când, îi tresărea câte un muşchi.

Cu toate acestea, trebuia să recunoască faptul că, în ciuda comentariilor nepoliticoase şi a lipsei bunelor maniere, fusese un răpitor atent. Făcuseră două opriri ca să se poată uşura. Mâncarea pe care o adusese cu el fusese destul de gustoasă, iar trăsura era comodă. Nu ştia ce să mai creadă. Din tot ce citise despre Năpastă Scoţiană, îşi imaginase un ţăran ursuz şi leneş de pe moşia tatălui ei, care hotărâse să fure de la oameni. Prietena ei, Amelia, îi descrisese pe complicii lui ca pe nişte adevăraţi ticăloşi, gata să-i omoare soţul. Şi poate că aşa fuseseră, fiindcă însuşi Lachlan îi vorbise despre nesăbuinţa tovarăşilor lui.

Dar Jamie părea diferit. Era un băiat la vreo 19 ani şi, judecând după cum se cuibări într-un colţ, puţin neliniştit că rămânea singur cu ea. Ba chiar tresări când îi atinse din greşeală piciorul cu faldurile rochiei.

— Să ştii să nu muşc, îi şopti ea, ştiind că Lachlan asculta de cealaltă parte a panoului.

— Ştiu, milady, zise el, după care scoase o pătură de sub banchetă. S-a făcut răcoare, poate vă trebuie. Scoase apoi altă pătură şi se înfăşură în ea, după care dădu capul

pe spate şi închise ochii.

— Jamie, e limpede pentru mine că nu eşti la fel ca şeful tău. Ştii că a făcut ceva greşit, nu-i aşa?

Băiatul deschise un ochi.

— Lachlan Ross nu a făcut nimic greşit toată viaţa lui. E cel mai bun om pe care l-am cunoscut vreodată. Să nu-l vorbiţi de rău în faţa mea! Nu am de gând să vă ascult. Şi nici nu o să vă ajut să evadaţi.

După acest discurs mărinimos, a închis ochii, îşi lăsă din nou capul pe spate şi începu să sforăie. Ce-i drept, Lachlan o avertizase.

În timp ce Jamie dormea, încercă să se gândească la altă cale de scăpare. Uşa de lângă ea avea o încuietoare simplă, pe care i-ar fi fost uşor să o deschisă. Doar că soluţia aceasta părea din ce în ce mai puţin probabilă. Chiar dacă ar fi reuşit să fugă…

Ridică perdeaua şi aruncă o privire pe fereastră. Zări la orizont silueta dealurilor înalte, strălucind ca argintul în lumina lunii. Totul era pustiu, nu se vedea nici măcar o casă în zare. Scoase un oftat. În scurt timp, căzu într-un somn fără vise, adormită de tropăitul cailor.

Când se trezi cu obrazul pe pernă şi cu pătura pe ea, îşi dădu seama că opriseră. Înainte să deschidă ochii, auzi panoul dându-se la o parte.

Prefăcându-se că dormea, îşi ţinu respiraţia sub control, chiar când simţi lumina unei lămpi pe chipul ei. Abia după ce auzi panoul închizându-se îndrăzni să deschidă ochii. Îl văzu pe Jamie sforăind liniştit, iar pe fereastră primele raza ale soarelui.

După care trăsura se clătină când Lachlan coborî. Oare avea să-l pună pe Jamie să mâne din nou caii? Nu, l-ar fi trezit deja. Ţinându-şi respiraţia şi cu ochii întredeschişi, îl zări pe Lachlan oprindu-se lângă fereastră, ca să se asigure că amândoi încă dormeau. Când dispăru, Venetia se ridică la fereastră şi îl văzu oprindu-se lângă drum. Când îşi ridică haină şi se legănă pe călcâie, ea îşi dădu seama ce făcea. Înghiţi în sec, tresări şi luă privirea de la fereastră.

Se aflau la marginea unei păduri de pini acoperite de

o ceaţă densă. Îşi simţea sângele vuind în vene. Aceasta era şansa ei. Putea să se ascundă în pădurea aceea înceţoşată, până ce avea să găsească drumul spre casa unui arendaş.

Dar avea doar câteva minute înainte ca Lachlan să se întoarcă. Cu ochii la Jamie, se dezveli şi deschise uşor uşa de pe partea cealaltă a trăsurii, după care sări afară. Cum simţi pământul sub picioare, îşi ridică fusta şi o luă la fugă spre pădurea de pini. Goni disperată printre copaci, fără să ţină cont de crengile care se înfigeau în pelerina ei.

La naiba, de ce alesese să se îmbrace tocmai în roşu? Odată ce soarele avea să răsară, rochia ei avea să sară în ochi pe fundalul acela verde. Era esenţial să pună distanţă între ea şi…

— La naiba, Venetia!

Înlemni când auzi strigătul acela. Îşi continuă drumul printre trunchiurile copacilor. Slavă Domnului, pădurea nu era atât de adâncă, deja vedea dincolo de marginea lacului pe care plutea un nor de ceaţă.

Schimbând direcţia, începu să alerge în paralel cu lacul, rugându-se ca pădurea să se întindă în jur acestuia. În schimb, copacii se transformară într-o adunătură de tufişuri, terminându-se într-o placă imensă de granit care se întindea chiar până la apă! Deja îl auzea pe Lachlan strecurându-se printre tufişurile din spatele ei. Trebuia să găsească un loc unde să se ascundă, altfel avea să o găsească. Începu să urce o pantă stâncoasă, îndepărtându-se de lac, dar drumul deveni tot mai anevoios, până ce ajunse să se caţăre printre bolovanii uriaşi. Nu avea încotro, fie urca, fie cobora. Dar nu avea de gând să se întoarcă la Lachlan.

Poate că intenţiona să o caute în jurul lacului. Poate că bolovanii aceia uriaşi o ţineau ascunsă de privirea lui. Sau poate chiar avea să găsească o peşteră unde să se ascundă.

Brusc, o creatură înverşunată ateriză pe poteca din faţa ei, dezvelindu-şi colţii. Aproape că scoase un ţipăt de spaimă, dar îşi dădu seama ce era de fapt.

Era doar o pisică, slavă Domnului! Dar o pisică destul de mare. Şoptind cuvinte duioase, se apropie uşor de creatura care continuă să mârâie – probabil era una dintre pisicile acelea sălbatice pe care şi le amintea din copilărie.

— Venetia, stai locului! se auzi vocea lui Lachlan în spatele ei.

Se întoarse cu faţa spre el şi înlemni când îl văzu îndreptându-se spre ea cu pistolul în mână. Doar că ea nu era dispusă să renunţe la luptă, aşa că se dădu mai aproape de pisică.

— Nu am de gând să mă întorc în trăsura aia!

Pisica începu să mârâie, iar Venetia se opri, încercând să-şi dea seama dacă ar fi putut să treacă de ea înainte ca Lachlan s-o ajungă. Mai ciudat era că el nu părea să fie atent la ea. Se apropie uşor, cu privirea aţintită asupra felinei.

— Dă-te la o parte ca să am unghi direct spre bestia asta.

— Ce bestie? Să nu care cumva să îndrăzneşti să tragi în pisica asta…

— Nu e o simplă pisică, zise el iritat. E o pisică sălbatică. Încă se găsesc prin părţile astea.

Venetia simţi cum i se taie respiraţia. Auzise despre pisicile sălbatice din Scoţia, dar nu văzuse niciodată una în carne şi oase. Un fapt de care el probabil că îşi dăduse seama.

— Nu e sălbatică. Uită-te şi tu la ea…

— Ba uită-te *tu,* la naiba, şi spune-mi dacă ai văzut vreodată o mâţă atât de mare şi de fioroasă!

Venetia se uită în ochii galbeni şi alungiţi ai felinei. Ce-i drept, părea mult mai mare decât o pisică de casă, iar când făcu un pas spre ea, animalul începu să sâsâie ca un şarpe veninos. După care înţelese de ce. Zări o mică scobitură în stâncă şi câţiva pisoi destul de mari, care arătau aproape la fel de fioroşi ca mama lor. Unul dintre ei avea un mic iepure de câmp în gură.

Venetia tresări şi făcu un pas în spate, iar Lachlan o trase lângă el. Dar când îl văzu ridicând pistolul, îi spuse:

— Nu, Lachlan, te rog. Vrea doar să-şi protejeze puii. Nu-i lăsa fără mamă!

— Pui? întrebă el şi abia atunci văzu pisoii. Îl simţi relaxându-se uşor. Ah, acum înţeleg. De regulă, pisicile sălbatice nu atacă oamenii.

Ţinând pistolul aproape, o prinse de talie cu braţul liber.

— Dacă pot, o s-o cruţ, zise el, trăgând-o spre el cu paşi mărunţi şi atenţi. Fără mişcări bruşte, m-ai înţeles? Nimic care să o facă să creadă că vrem să-i facem vreun rău. Nu vrea să-şi lase puii singuri, deci nu o să vină după noi.

Făcură câţiva paşi în spate, cu pisica în stânga lor şi cu zidul de piatră în dreapta. Odată ce ieşiră din raza ei, Lachlan se întoarse cu faţa spre ea, o apucă de braţ şi o trase după el, băgându-şi pistolul în buzunar.

Acum, după ce criza cu pisica sălbatică trecuse, Venetia îşi dădu seama că ratase singura şansă de scăpare.

— Dă-mi drumul! îi porunci ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea lui. Ai obţinut ce ai vrut, dar asta nu înseamnă că…

— Poftim? Ce crezi că am obţinut? zbieră el, uitându-se nervos la ea. Chiar crezi că am vrut să trag aşa o sperietură? Că îmi doresc să te văd atacată de fiara aceea…

— Mă îndoiesc că s-ar fi ajuns la asta, zise ea, cu toate că îngrijorarea de pe chipul lui o surprinse. Mi-aş fi dat şi eu seama că pisica era sălbatică.

— Da, după ce avea să te mănânce, replică el pe un ton acid. Şi ce aveai de gând să faci după ce scăpai de mine?

Venetia ridică din umeri.

— Sunt sigură că aş fi dat peste coliba unui fermier…

— Nu există fermieri în zona asta, doar păduri şi lacuri. Cel mai apropiat sat este la 30 de kilometri distanţă. Mai degrabă ai fi rătăcit pe dealurile astea înainte să mori de foame.

Ea îl privi suspicioasă.

— Sunt sigură că aş fi găsit eu o soluţie.

— Ştii să pescuieşti? Sau să vânezi? Când a fost ultima oară când ai omorât o veveriţă, când i-ai jupuit pielea şi i-ai scos intestinele, ca să o găteşti la un foc aprins de tine, cu mâinile tale? Pun pariu că nici măcar nu ştii să deosebeşti fructele de pădure otrăvitoare, zise el dezgustat.

Gestul lui o enervă la culme.

— Atunci aş fi mers pe jos până la următorul sat, zise ea, dându-se înapoi, după care porni spre pădure. Să ştii că pot să merg 30 de kilometri. Nu ştiu ce impresie ţi-ai făcut tu despre mine, dar nu sunt vreo biată fată răsfăţată.

— Da, tocmai asta e problema, mormăi ei, încercând să ţină pasul cu ea. Eşti îndeajuns de sigură pe tine ca să încerci orice. Aşa o să-ţi găseşti sfârşitul.

— Vreau măcar să-mi încerc norocul.

— La naiba, tu chiar nu ai minte? întrebă el nervos, prinzând-o de braţ şi îmbrâncind-o într-un bolovan. Venetia încercă să se elibereze, dar el o prinse de ambele mâini şi i le lipi de zidul de piatră, de o parte şi de alta a şoldurilor. Ascultă-mă! Stai locului şi ascultă-mă, bine?

Venetia se opri, aruncându-i o privire de gheaţă.

El îi dădu drumul.

— Pisicile sălbatice şi posibilitatea de a muri de foame nu sunt singurele pericole. În urma *îmbunătăţirilor* făcute de moşieri în aceste locuri, singurii oameni care au rămas în sate sunt înfometaţi şi disperaţi. O să te vadă cu rochia ta frumoasă şi cu încălţările astea elegante şi o să sară grămadă peste tine, dar nu ca să-ţi ofere ajutor.

— Nu te cred, spuse ea pe un ton ferm. Scoţienii au fost dintotdeauna primitori cu străinii.

— Unde? În Lowlands? În Edinburgh? În Highlands, oamenii nu privesc cu ochi buni o domnişoară elegantă care arată şi vorbeşte ca o englezoaică. Şi sunt bărbaţi care… zise el, cercetând-o cu privirea. Eşti o femeie frumoasă, inocentă. Exact genul de femeie după care tânjeşte un bărbat disperat.

— Să încerce, şi le vin eu de hac! replică ea.

Lachlan ridică din nou privirea spre chipul ei.

— Aşa e, am uitat, zise el pe un ton sarcastic. O să le vii de hac cu şarmul tău acid.

Venetia simţi că i se ridică sângele la cap. Îl lovi cât putu de tare cu ghetuţa.

Lachlan scoase un urlet de durere, se dădu înapoi, iar Venetia porni spre pădure. În scurt timp, el o prinse din urmă, mişunând în jurul ei ca o bestie. Brusc, o apucă şi o aruncă jos, trântindu-se peste ea.

Îi prinse braţele deasupra capului, cu o privire furioasă.

— Zici că o să le vii de hac? mormăi el. Dacă vreun ticălos încearcă să-ţi fac vreun rău, eşti gata să-i ţii piept?

Venetia încercă să-l lovească cu genunchiul între picioare, cum le învăţase doamna Harris să facă în caz că un bărbat ar fi încercat să le atace, dar el îi anticipă mişcarea, împingându-şi coapsa aceea groasă ca un trunchi de stejar între picioare ei.

Cu o singură mână îi prinse încheieturile deasupra capului, după care îşi lăsă cealaltă mână să alunece pe gâtul ei, spre corsaj.

— Aşa, Mândră Prinţesă, o şicană el. Luptă! Arată-mi cum ai de gând să te eliberezi din ghearele sălbaticului care vrea să-ţi facă rău!

Venetia încercă să se elibereze de sub el, dar se lupta cu morile de vânt. Se simţea zdrobită sub greutatea corpului lui, simţea că nu putea să respire, iar mâna lui era mai puternică decât ambele ei mâini. Uitându-se lung în ochii ei, îi deschise uşor nasturii rochiei, dezvelindu-i sânii.

— Hai! Opreşte-mă! De ce nu mă opreşti?

Lăsă mâna să-i alunece în corsajul ei, iar Venetia icni.

— Vezi? zise el, odihnindu-şi mâna pe pieptul ei, atingând-o cu vârful degetelor. Câteva clipe de neatenţie şi n-o să mai rămână nimic din inocenţa ta. Asta vrei?

Îl înfruntă cu privirea, observându-i fruntea încruntată şi maxilarul încordat. Părea să aibă dureri mari. Oare chiar îl lovise atât de tare? Sau pur şi simplu se străduia să nu se lase mânat de dorinţele acelea carnale?

Gândul acela o înspăimântă şi îşi dădu seama cât de aproape fusese să îl scoată din minţi. Dumnezeu s-o apere!

— Ei bine? zise el, mutându-şi mâna tot mai adânc în corsaj, pentru a-i desface funda corsetului. Asta vrei?

— Nu! strigă ea, iar când el se opri, îi şopti: Nu, Lachlan.

Totuşi, el nu îşi îndepărtă mâna. Preţ de o clipă, se temu că aşteptase prea mult ca să-l oprească. Îi simţi coapsa între picioare, amintindu-i cât de uşor îi fusese să o supună voinţei lui. Chiar dacă ţesătura corsetului şi cămăşuţa încă formau o barieră între pieptul ei şi palma lui, se cutremură când îi simţi degetele în corset, la doar câţiva centimetri de sfârcurile ei. Tot ce mai avea de făcut era să…

— Te rog, îi şopti ea. Nu-mi face rău.

Lachlan o privi pierdut, după care îşi trase mâna, scoase o înjurătură şi se întinse lângă ea, pe iarba verde.

La început, auzi doar sunetul respiraţiei lui profunde şi dure şi strigătul unei bufniţe în depărtare. După care lăsă să-i scape o înjurătură şi se ridică într-un cot, ca să o privească.

— Vreau să ştii că nu o să-ţi fac rău niciodată. Niciodată!

Ar fi vrut să-l creadă. Chiar voia să-l creadă. Dar ştia cât de vulnerabilă părea în clipa aceea, întinsă pe iarbă cu părul desprins şi cu rochia desfăcută. Şi având în vedere circumstanţele…

— Asta doar pentru că îţi convine să mă ţii vie şi nevătămată. Altfel, tata n-o să-şi plătească datoria.

El tresări de parcă l-ar fi pălmuit şi o aţinti cu privirea.

— Nu din cauza asta, reuşi el cu greu să spună. După care se schimbă la faţă, iar băiatului pe care îl adorase odinioară îi luă locul tâlharul acela nemilos.

— Nu din cauza asta, repetă el, cu o voce răguşită, care îi tăie răsuflarea. O ştii prea bine.

După care veni mai aproape de ea.

Venetia îşi jurase să nu-l mai lase să o sărute, iar cu câteva clipe înainte, s-ar fi opus. Însă în urmă cu câteva

clipe fusese crud cu ea. Pe când acum…

Acum era diferit. Supărarea lui răsărise din îngrijorare, o îngrijorare care acum se transforma în ceva mai mult. O văzu în privirea lui caldă, care se topi într-o nuanţă de cupru. O auzi în respiraţia lui întreruptă când se opri cu buzele la doar câţiva centimetri de ea, dându-i ocazia să îl oprească. Doar că ea nu o făcu.

Şi nici el nu se opri.

Dumnezeule!

Capitolul 9

Dragul meu văr,

Ce ştii tu despre vânătorii de avere? Tu ai tot ce ţi-ai putut dori vreodată. Nu ai fost niciodată nevoit să dai ochii cu creditorii soţiei, să te întrebi dacă au venit să-ţi ia tot ce ai. Tu nu ai fost niciodată la mila unul bărbat capricios.

Ruda ta iritată,

Charlotte

Lachlan nu reuşea să-şi dea seama ce nebunie pusese stăpânire peste el. Ştia doar că simţea nevoia să o asigure pe Venetia şi pe el însuşi că nu era monstrul pe care îl afişase cu doar câteva clipe mai devreme, un bărbat în stare să forţeze o femeie să-i suporte atingerile lascive. Motiv pentru care îi dăduse ocazia să refuze sărutul. Însă doar preţ de o clipă. Pentru că, de îndată ce simţi mireasma de lavandă din părul ei şi îi citi căldura din ochi, nu se mai putu abţine să nu o sărute. Iar ea îl lăsă s-o facă. Slavă Cerului, altfel numai Dumnezeu ştia ce ar fi fost în stare să facă. Nedormit şi cu inima bătându-i să-i sară din piept după ce tocmai o văzuse la mila unei sălbăticiuni, se abţinu cu greu să nu o sărute atât de duios. Mai ales când o simţi acceptându-l, deschizându-şi buzele. De data aceasta, nu

îşi mai putu controla impulsurile şi îşi îngropă limba între buzele acelea trandafirii. Nu mai conta că îl dureau piciorul şi coastele unde îl lovise ea. Nici că risca să îl atace din nou, pentru că putea să-i devoreze gura aceea dulce.

Nu îi păsa. Era şansa lui şi trebuia să profite de ea. O sărută cu patimă, cu dorinţă, gata să o savureze pe pisica aceea sălbatică. Iar ea i se oferi cu aceeaşi intensitate. Dumnezeule, erau amândoi în iarbă, sărutându-se, împleticindu-şi limbile! Încă de când plecaseră din Edinburgh, fata aceea se încăpăţânase să îi ţină piept, să nu îl lase să aibă ultimul cuvânt. În timp ce el o tot necăjise, Venetia rămăsese stăpână pe situaţie. Încăpăţânarea aceea îl fascina. Gândul ca ea să cedeze chiar numai puţin era mai tentant decât orice altceva. După ce îi simţi mâinile în jurul gâtului, nu se mai gândi la altceva decât la gustul ei, la limba aceea dulce. Se lăsă mânat de dorinţă – o dorinţă arzătoare, care îl îndemna să o atingă, să o exploreze, să o mângâie, să muşte din ea înainte să-şi piardă minţile. De nerăbdare, îi desfăcu rochia şi funda din talie, ca să îşi strecoare mâna înăuntru şi să-i mângâie talia încorsetată. Dar nici măcar asta nu se dovedi îndeajuns, iar mâna lui continuă să alunece pe formele ei. Dar, când îi atinse sânul cu vârful degetelor, Venetia se desprinse din sărutare, şoptindu-i:

— Ce crezi că faci?

— Nu ştiu, zise el, lipindu-şi gura de gâtul ei, simţindu-i pulsului sub buze. Ceva ce nu ar trebui să fac, cel mai probabil.

— Dacă ne vede cineva…

— Ţi-am spus deja, nu e nimeni aici, răspunse el, excitat de faptul că părea mai îngrijorată de faptul că ar putea fi văzuţi decât de ce făcea. I-am poruncit lui Jamie să rămână lângă cai.

— Nu e bine ce facem, zise ea, dar nu ca pe un avertisment.

— Ah, da, nu e bine deloc, şopti el, după care, înfierbântat, îi desfăcu rochia, dezvelindu-i corsetul de la sân la coapsă. Sunt un om rău. Şi bănuiesc că şi tu eşti mai

rea decât ai vrea să mă faci să cred.

Apoi îi slăbi cupele corsetului. Venetia înghiţi în sec şi îşi coborî privirea spre piept.

— De ce spui asta?

— Pentru că te-am văzut la bal, spuse el, alegându-şi cu atenţie cuvintele. Nu voia să o sperie. Ai acceptat să pleci pe întuneric cu mine, asumându-ţi un mare risc din pură curiozitate. Se aplecă să-i sărute obrazul, după care o muşcă uşor de ureche. Hai, recunoaşte, sub faţada ta de fată bună se ascunde o femeie pasională, care îşi doreşte cu nerăbdare să renunţe la bunele maniere care o constrâng atât de tare.

— Nu… nu e adevărat, zis ea, tresărind când îi simţi vârful limbii în ureche, după care o muşcă uşor de lobul urechii. Chiar… chiar îmi place să respect… regulile.

— De-aia m-ai lăsat să te sărut în seara aceea, pe mine, un simplu străin? îi şopti el, deschizându-i corsetul. De-aia mi-ai cântat atâtea balade despre lorzi neruşinaţi şi tâlhari, care încalcă toate regulile?

Venetia îl privi fix în ochi, cu mâinile încă prinse de gâtul lui.

— Ţi-am cântat acele balade tocmai ca să-ţi arăt cât de mult greşeşti.

— Chiar aşa? Şi de ce te-ai obosit să le înveţi? Ca să fii pregătită în caz să-ţi iese în cale vreun tâlhar? Nu, draga mea, le-ai învăţat pentru că ţi-au stârnit interesul, zise el zâmbindu-i. Şi mi le-ai cântat pentru că eşti mai rebelă decât vrei să pari.

Îi prinse cupa corsetului într-o mână şi o trase uşor, lăsând-o doar în cămăşuţă, după care trase şi de cealaltă cupă.

Dar, când dădu să o dezbrace şi de cămăşuţă, Venetia îl opri.

— Lachlan, să ştii că nu sunt chiar atât de rebelă.

Celălalt braţ era sub ea, altfel probabil că ar fi făcut mai mult decât să-i oprească mâna. Dar el nu se lăsă oprit de modestia ei. Nu acum, când apucase să-i zărească sânii prin cămăşuţă subţire, ieşindu-i din corset. Dumnezeule,

erau rotunzi ca două pernuţe, cu două sfârcuri rozalii ţâşnindu-i prin cămăşuţă!

— Puţină rebeliune nu face rău nimănui, îi şopti el, aplecându-se uşor să-i sărute sânul prin cămăşuţă desfăcută.

Venetia icni.

— Eşti la fel ca toţi seducătorii despre care am fost avertizată să mă feresc.

— Să înţeleg că-ţi plac seducătorii? La câte balade ştii despre ei…

— Nu… nu la asta mă refeream…

— Adevărul e că trupului tău îi place, zise el, forţându-şi norocul şi prinzându-i sfârcul între degete. Iată cum înfloreşte acest boboc pentru mine!

Venetia începu să geamă de plăcere, iar el o sărută îndelung, pasional, ca un seducător, până când îi simţi mâna alunecându-i pe umăr.

Abia atunci îi trase cămăşuţă de tot, dezvelindu-i sânul. Îl prinse în palmă, savurându-l, simţind cum se cutremura la atingerea lui. Venetia îşi înfipse degetele în umărul lui, în timp ce el continua să o mângâie, sărutul lui devenind tot mai frenetic, până când nu se mai putu gândi la nimic altceva decât la cât de mult o dorea, la cât era de excitat. Reuşise, în cele din urmă, să o prindă sub el, cum sperase să se întâmple, iar de data asta nici ea nu mai era fiica tatălui ei. De data aceasta, erau doar ei doi, iar ea nu încerca să i se mai opună. Avu mare noroc că nu îi ridică faldurile rochiei ca să o pătrundă chiar în clipa aceea. Dar nu era atât de nesăbuit. Câteva atingeri, câteva sărutări aveau să-l ţină în viaţă până ce urmau să ajungă la moşia lui Ross, unde avea de gând să o ţină încuiată într-o cameră, în aşteptarea tatălui ei. Sau cel puţin asta încercă să-şi spună.

Îşi strecură coapsa între picioarele ei, încercând să se apropie, simţind o nevoie disperată să fie mai aproape de ea. Gâfâind de plăcere, Venetia se desprinse din sărutarea lui.

— Oh, Lachlan, vrei să mă distrugi?

— Nu, jur, spuse el, temându-se că era o minciună şi sperând că nu rostea adevărul.

— Ba da. Pentru că… pentru că îmi…

— Pentru că îţi place? şopti el. Îţi place când pun mâna pe tine, nu-i aşa?

— Dumnezeule, da!

Nu avu nevoie de nicio altă invitaţie şi îi prinse sfârcul între buze, între dinţi, savurând aroma ei de femeie. Cealaltă mână îi alunecă în lateral, hotărât să savureze un sân cu degetele, în timp se de înfrupta din celălalt cu limba.

— Lachlan… gemu ea. Eşti… E atât de…

Venetia nici măcar nu reuşi să-şi găsească vorbele ca să spună cât de bine se simţea în timp ce el o devora cu buzele şi cu atingerile acelea sălbatice şi nesăbuite. Nu ar fi trebuit să-l lase să facă una ca asta! De ce îi permitea aşa ceva?

— Draga mea, habar n-ai ce-mi faci, îi şopti el, sărutându-i sânii. Habar n-ai!

— Dar ştiu ce-mi faci tu… mie, rosti ea gâfâind, în timp ce Lachlan îi prinse sfârcul între dinţi, făcând-o să tresară cu tot corpul.

Iată de ce îi permitea să o facă. Pentru că nu mai simţise niciodată aşa ceva şi pentru că de data asta nu se mai răstea la ea, nu-l mai vorbea de rău pe tatăl ei, nu se mai enerva. De data asta, era acelaşi Lachlan pe care îl adorase când era o copilă.

Aşa că, de îndată ce îi simţi coapsa frecându-se între picioarele ei, trezind în ea noi senzaţii tot mai jos, nici măcar nu ezita să îşi arcuiască spatele. Ce sentiment încântător, delicios…

Şi, la naiba, asta îl încurajă! Îi simţi mâna alunecându-i între coapse şi începu să atingă prin cămăşuţă, continuând să se înfrunte din sânii ei, sărutându-i rând pe rând.

Dumnezeule, era uimitor! Nici nu era de mirare că fetele din balade întotdeauna îşi pierdeau virtutea în îmbrăţişările acestor tâlhari. Brusc, nu i se mai părea atât de rea posibilitatea de a-şi pierde virtutea. Limba lui

continuă să îi farmece sfârcurile, în timp ce îşi plimbă degetele tot mai jos, într-o atingere care o făcu să tresară şi să îşi arcuiască spatele şi mai tare. Cum ar fi putut ea să ştie cât de magică era arta seducţiei?

Şi de unde ştia el să facă toate lucrurile acelea atât de excitante? Ea însăşi se atinsese de câteva ori, sedusă de o plăcere nevinovată, dar nu simţise niciodată ceva atât de intens, de incitant…

Ceva atât de… nechibzuit.

— La naiba, Lachlan, de ce-mi faci asta? „De ce mă faci să mă simt astfel?”

El îşi înălţă capul de la pieptul ei, aruncându-i o privire care o făcu să ia foc.

— Am vrut să fiu cu tine din prima clipă în care te-am zărit, zise el mângâindu-i sânul şi frecându-şi barba de pielea ei catifelată. De cum te-am văzut intrând în sala de bal ca o regină îmbrăcată în haine simple, am vrut să fiu cu tine.

Dumnezeule, parcă trecuse o viaţă de atunci! Fusese atât de fericită văzându-se înconjurată de atâţia scoţieni care dansau mândri în tartan!

Iar el plănuia să o răpească.

Gândul acela o trezi la realitate. Din cauza asta o sărutase. Şi probabil că tot din cauza asta o atingea acum. Dumnezeule, îl lăsa să facă exact lucrurile pe care şi îşi făgăduise că nu avea să i le permită niciodată! Cu inima îndurerată, se aplecă să-i tragă mâna dintre picioarele ei.

— Nu m-ai vrut pe mine, îl acuză ea. Fusese atât de naivă! Ci pe fiica lui Duncannon.

Citi expresia aceea din ochii lui şi îşi dădu seama că avea dreptate.

— V-am vrut pe amândouă. Încă vă vreau.

Venetia se abţinu cu greu să nu plângă. Tocmai asta era problema. Voia să-şi facă de cap cu ea, însă doar ca să-l rănească pe tatăl ei.

Dar, când Lachlan îşi mută coapsa dintre picioarele ei, îi simţi bărbăţia încordată.

Ei bine, poate nu doar ca să-l rănească pe tatăl ei.

Datorită poveştilor despre harem pe care ea şi celelalte fete le citiseră la şcoală, ştia ce însemna umflătura aceea dintre picioarele lui. El chiar voia să fie cu ea. Sau mai curând voia să fie cu o femeie. Întâmplarea făcea ca pur şi simplu ea să-i fie la îndemână.

Se luptă să-şi ignore durerea din piept. Bărbatul acela se folosea de propriile ei fantezii ca să facă exact ce voia cu ea. Ajunsese sub el, permiţându-i asta. Atunci poate că venise momentul să-şi folosească fanteziile în avantajul ei. Cu un zâmbet forţat, îi luă mâna şi o ghidă înapoi în locul unde fusese.

— Deci mă vrei, nu-i aşa?

— Da. Ştii prea bine că da, zise el cu respiraţia întretăiată.

— Mă vrei, iar eu vreau să mă duc acasă. Aş putea să-mi câştig libertatea lăsându-te… să-mi faci anumite lucruri. Putea să-l lase să o vadă goală, să o atingă şi să o sărute. Dar când îi văzu privirea arzătoare, se grăbi să adauge: Bineînţeles, nu până la capăt. Doar să-mi faci anumite… lucruri.

Preţ de o clipă, se holbă la ea, de parcă nu putea să creadă ce auzea. Apoi, spre surprinderea ei, Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură şi îşi trase mâna, rezemându-se pe iarbă, lângă umărul ei.

O privi cu ochii aceia căprui şi spuse:

— Deci despre asta era vorba.

— Ce vrei să spui?

— Gemetele tale, sărutările, faptul că m-ai lăsat să te ating şi să te gust, zise el furios, aplecat deasupra ei. Dumnezeule, cât de prost am putut să fiu!

Planul ei părea să fi dat greş. De ce?

— Eşti supărat.

— Pe bună dreptate! Am crezut că… zise el nervos, după care se ridică în picioare. Nu mai contează ce am crezut. Am fost un mare prost. Dacă mi-aş fi pus mintea la contribuţie, mi-aş fi dat seama că nu faci altceva decât să încerci să scapi de mine, continuă el, ridicându-se pe potecă. Pentru că doamnele ca tine se aruncă în iarbă cu

tâlhari ca mine doar dacă vor ceva la schimb, nu-i aşa?

Dacă tot nu avea de gând să o lase să-şi negocieze libertatea oferindu-i astfel de favoruri, atunci era mai bine să creadă că nu era câtuşi de puţin interesată de el. Altfel, dacă ar fi ghicit cât era de sensibilă…

Acest lucru nu trebuia să se întâmple. Ar fi putut să o seducă pentru a o transforma într-o armă împotriva tatălui ei. Astfel, avea să rămână fără nimic, chiar şi fără propria mândrie.

— După cum ai spus-o chiar tu, Lachlan, sunt o lady, zise ea ridicându-se şi aranjându-şi hainele. Şi doamnele nu permit astfel de gesturi decât dacă sunt… într-o situaţie disperată.

— Disperată! răbufni el. Ce încerci să faci? Să-l salvezi pe neisprăvitul tău tată?

— Să mă salvez pe mine însămi, răspunse ea pe un ton tăios.

— Ţi-am spus de la bun început că n-am de gând să-ţi fac niciun rău atâta timp cât familia ta respectă regulile mele.

De data aceasta, Venetia se înfurie.

— Ştiu ce mi-ai spus şi nu te cred, zise ea, legându-şi corsetul. Mai devreme sau mai târziu, una dintre cameristele de la han o să observe că nu am mai dormit în patul meu. Şi o să le povestească celorlalte servitoare, până când se duce vorba în tot oraşul. Orice ai spune tu, viitorul meu s-a schimbat definitiv din clipa în care m-ai răpit.

— Iar soluţia la care te-ai gândit a fost să mi te oferi? strigă el.

— Nu! M-am gândit doar că aş putea să…

— Să mă torturezi cu farmecele tale. Nu ştii nimic despre bărbaţi, zise el cu pumnii încleştaţi. Acum, că am gustat din tine, vreau să te savurez cu totul!

— Ei bine, nici nu mă gândesc! exclamă ea.

— *Ştiu* că nu pot, la naiba! Tocmai asta spun şi eu! Ţi-ai asumat un mare risc seducându-mă în felul aceasta…

— Vrei să spui *că eu* te-am sedus pe tine? Tu ai

început!

— Doar pentru că am crezut că-ţi place! strigă el, oprindu-se la câţiva metri distanţă. Nu ştiam că te prefaci.

— Ei bine, chiar mă prefăceam, minţi ea, legându-şi cordonul de mătase al rochiei. Am sperat să te conving cumva.

— Eşti o nesăbuită, zise Lachlan cu maxilarul încleştat. Data viitoare ar fi bine să încerci cu un cântec. E mai sigur.

— Ai spus că nu-ţi place cum cânt, i-o întoarse ea.

— Prefer să te aud cântând decât să te simt sub mine, prefăcându-te că-ţi place atingerea mea, replică el, dar se opri brusc. După care îşi ridică mâna, frecându-şi degetele. Dar, când îi întâlni privirea, fu ca şi cum i-ar fi citit toate secretele. Vrei să spui că nu ai savurat câtuşi de puţin sărutările şi mângâierile noastre?

— Deloc, răspunse ea, încercând să-şi păstreze tonul rece. Trebuia să îl convingă cumva. Cum ar fi putut să-mi placă?

— Şi nu ţi-a plăcut când ţi-am atins părţile inti…

— Nici vorbă! strigă ea, roşie la faţă. Cum putea să vorbească atât de deschis despre asta? Nu sunt atât de neruşinată pe cât mă crezi tu.

Lachlan se apropie uşor de ea, fără să o scape din ochi.

— Ai făcut-o ca să mă convingi să te eliberez. Aşa ai spus.

Venetia îşi feri privirea, îndreptându-şi din nou toată atenţia asupra rochiei.

— Tocmai asta spun, zise ea cu mâinile tremurându-i. La urma urmei, eu sunt Mândra Prinţesă.

— Aşa este, spuse el, ridicându-i bărbia şi forţând-o să se uite la el. Chiar eşti o prinţesă.

Îşi trecu degetul peste buza ei, făcând-o să tresară, oricât de mult ar fi încercat ea să se abţină să nu o facă.

Brusc, văzu o strălucire în ochii lui.

— Despre partea care spune că eşti mândră nu sunt tocmai sigur. Mai degrabă prinţesa Machiavelli.

— Cine e asta? întrebă Venetia. Vreo lady italiancă?

Lachlan începu să râdă.

— Machiavelli a fost un bărbat foarte faimos, care a scris o carte foarte cunoscută. Despre cum să fii şiret. Despre cum să obţii ceea ce-ţi doreşti.

Venetia nu ştia dacă trebuia să fie flatată sau alarmată de acea descriere.

— În orice caz, important e că sunt o prinţesă, nu-i aşa? Sunt mult prea regală ca să fiu aruncată în iarbă ca o femeie uşoară.

— Numai dacă există un motiv bun, îi aminti el.

— Da, exact.

Fără să-i dea drumul, Lachlan se aplecă să-i şoptească la ureche.

— Doar că e o problemă cu femeile ca tine.

Venetiei i se acceleră pulsul. Era prea aproape de ea ca să-l ignore, la naiba!

— Ce anume?

— Poate că unei femei îi este uşor să nu se arate excitată, dar un bărbat care ştie unde să o atingă îşi dă imediat seama, rosti într-o şoaptă fierbinte. Ai fost udă pentru mine, prinţesă. Şi asta înseamnă că mă doreşti.

Udă? Ce voia să însemne asta?

Ah, uitase de umezeala pe care o simţise în cele câteva dăţi când se atinsese. Nu îi trecuse nicio clipă prin minte că şi el ar fi putut să simtă…

— Nu e adevărat, îndrăzni ea să spună.

Râsul lui diabolic o cutremură.

— Un bărbat ştie exact despre ce este vorba. Dar, dacă vrei, poţi să încerci să-mi dovedeşti că m-am înşelat, zise el, muşcând-o uşor de ureche, ca un diavol. Putem să reluăm sărutările şi să vedem ce se întâmplă. Aş fi mai mult decât bucuros să văd cât eşti de excitată.

— Eşti un monstru! strigă ea, dezlipindu-se de el.

Lachlan o privi ca un neruşinat, din cap până-n picioare. Când îi întâlni din nou privirea, simţi cum îi fuge pământul de sub picioare.

— Draga mea, poate că nu vrei să recunoşti, dar mă

doreşti.

Ar fi dat orice să îl contrazică, dar ştia că minţea. Cu toate acestea, ar fi preferat să moară decât să-l lase să profite de ea.

Se îndreptă de spate şi spuse:

— Nu contează…

— Ai dreptate. Poţi să-ţi plimbi trupul acela frumos prin faţa mea cât vrei tu, fiindcă tot nu o să scapi de mine. După care o luă pe nepregătite, o prinse de după talie şi o trase spre el. Dar asta nu înseamnă că nu am de gând să iau ce-mi oferi, dacă o să mai fi vreodată îndeajuns de nesăbuită încât să o faci.

Aproape că îşi lipi buzele de ale ei, cu o privire mistuitoare.

— Dacă vrei să-ţi salvezi virtutea de un tâlhar ca mine, ar fi bine să nu mă mai provoci. Să ştii că nu sunt făcut din piatră, continuă el, privind-o drept în ochi. Şi nici tu, prinţesă!

Preţ de o clipă, rămaseră tăcuţi şi îngheţaţi, după care auziră o voce în spatele lor.

— Domnule Lachlan!

Jamie. Dumnezeule!

Ruşinată, încercă să se elibereze din îmbrăţişarea lui, dar Lachlan o ţinu aproape.

— Ne-am înţeles, draga mea?

Nu avea să-l ierte niciodată pentru această umilinţă.

— Da, răspunse ea, furioasă. Acum eşti bun să-mi dai drumul…

— Desigur, milady spuse el zâmbind, dându-i drumul. Apoi se îndreptă spre pădure şi vorbi pe un ton aspru:

— Jamie, băiete, ţi-am zis să rămâi cu caii!

Încercând să se liniştească, Venetia aruncă o privire spre Jamie, care îşi privi stăpânul cu o expresie răzvrătită pe chip.

— Aşa este, domnule. Dar aţi fost plecaţi atâta vreme încât am crezut că nu ai reuşit să o găseşti pe fată. Am venit să ajut.

— După cum poţi vedea, nu am nevoie de ajutorul

tău.

Jamie nu mai zise nimic.

— Dacă tot eşti aici, te rog să o conduci pe domnişoară înapoi la trăsură.

— Nu vii şi tu cu noi? întrebă Jamie.

— Într-o clipă. Trebuie să fac ceva mai întâi.

— Prea bine, zise Jamie, întinzându-i mâna. Lady Venetia, după dumneata.

Jamie o luase deja de braţ, traversând împreună pădurea, când îl auzi pe Lachlan strigând:

— Băiete, de data asta să fii cu ochii pe ea! Nu am chef de o nouă cursă prin pădure.

— Da, domnule! răspunse Jamie, după care îi şopti Venetiei: Domnişoară, vezi ce ai făcut? Ai fugit tocmai când dormeam eu. N-o să mi-o ierte niciodată.

— Ar fi trebuit să mă ajuţi când te-am rugat, spuse ea fără regret, dar băiatul clătină din cap că nu.

— Eşti atât de aprigă! Nu mă aşteptam. Credeam că fiica lui Duncannon avea să fie…

— Mi-ar plăcea să nu-mi mai spui fiica lui Duncannon. Am un nume, să ştii.

— Ah, da, domnişoară, îmi pare rău. Merseră câteva clipe în linişte, după care Jamie adăugă: Doar că eşti mai frumoasă decât ne-am aşteptat noi. De regulă, stăpânul nu se atinge de doamnele pe care le jefuim, dar cu dumneata pare să fie altfel şi…

— Şi tu nu eşti de acord, zise ea cu speranţă.

Jamie părea îngrozit de felul în care o trata Lachlan. Poate că avea să fie în folosul ei.

— Nu contează ce părere am eu. Tot ce vreau să spun e că, dacă stăpânul a făcut ceva ce nu ar fi trebuit să facă… Dacă vrei să-mi spui, aş putea…

— Să mă protejezi de el? întrebă ea pe un ton neajutorat.

— La nevoie, răspunse el, fără să ridice privirea din pământ, ajutând-o să sară peste un copac căzut la pământ.

Venetia nu se grăbi să îşi ia mâna de pe braţul lui.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Deşi Jamie se făcu roşu la faţă, ea citi expresia hotărâtă de pe chipul lui.

— O să stau de vorbă cu el, să-i amintesc că eşti o lady.

La ce avea să-i servească? Lachlan îi promisese că avea să o lege la gură dacă încerca să-l întoarcă pe Jamie împotriva lui.

— Nu, te rog, nu vreau decât să mă întorc acasă, zise ea, prinzându-l de braţ, toată un zâmbet. Înţelegi prin ce trec, nu-i aşa?

Jamie o privi lung, iar pentru o clipă, Venetia crezu că reuşise să-l convingă. După care se schimbă la faţă.

— Da, domnişoară, înţeleg, dar nu te pot ajuta. Eşti fiica lui Duncannon, iar stăpânul are nevoie de dumneata ca să-şi recupereze banii…

— De la tatăl meu. Da, ştiu, zise ea cu inima frântă, după care îşi trase mâna şi porni grăbită înaintea lui.

Jamie veni în fugă după ea.

— Dar aş putea să vorbesc cu el în numele dumitale.

— Mulţumesc, Jamie. Dar nu e nevoie.

Trăsura şi caii erau la doar câţiva paşi.

— Eşti sigură? Domnul Lachlan nu a făcut ceva nepotrivit, nu-i aşa, domnişoară?

— Nu a făcut nimic, minţi ea.

„Doar mi-a arătat că nu sunt deloc o lady respectabilă”. Dumnezeule, aproape că i se dăruise! Dacă nu i-ar fi venit mintea la cap în clipa aceea…

Venetia se opri în loc. Da, adevărul era că îl oprise la timp pe Lachlan, oferindu-i anumite favoruri. Dar de ce o refuzase? Motivul nu putea fi faptul că nu acceptase să o lase să plece. Un adevărat ticălos ar fi savurat toate favorurile, după care şi-ar fi încălcat promisiunea. Dar el se arătase insultat de ideea că Venetia i se putea oferi ca să-şi câştige libertatea.

Un tâlhar nu ar fi reacţionat astfel.

Venetia oftă şi porni din nou prin iarbă. Lachlan era îndeajuns de inconştient încât să jefuiască oamenii, dar nu suficient de inconştient încât să ia o femeie cu forţa? Sau

nici măcar să încerce să o seducă? Cine era bărbatul acesta? Tânărul sălbatic cu care copilărise sau soldatul curtenitor pe care-l întâlnise la bal? Năpastă Scoţiană sau şeful responsabil al clanului Ross, care nu voia altceva decât să-şi salveze oamenii? Şi care dintre ei era iubitul înflăcărat care o mângâiase atât de dulce în pădure?

Ar fi dat orice să afle. Dar, până când reuşea să afle, nu putea avea încredere în ea însăşi să rămână singură cu el. Ajunseră la trăsură, Jamie se aplecă să coboare scăriţa, iar Venetia pe sprijini pe umărul lui.

— Ba ai putea să faci ceva pentru mine.

— Ce anume, domnişoară? întrebă Jamie precaut.

— De acum încolo, rămâi cu mine în trăsură în locul stăpânului tău.

Jamie se întunecă la faţă.

— Deci *a încercat* să-ţi facă ceva. Ştiam eu! O să am o discuţie cu el.

— Nu, te rog, nu-i spune nimic! S-a purtat foarte frumos cu mine şi nu vreau să creadă că sunt nerecunoscătoare. Pur şi simplu prefer compania ta, asta-i tot, zise ea cu un zâmbet forţat. „Pentru că nu vreau să-mi pun virtutea la picioarele tale”.

Jamie se uită lung la ea, după care spuse:

— Înţeleg, domnişoară. Poţi conta pe mine.

Capitolul 10

Dragă Charlotte,

Nu ştii nimic despre viaţa mea. Dacă ai şti, ai înţelege că nu doar bărbaţii se uită la femei şi văd numai ce pot oferi ele. Şi femeile fac asta. Am învăţat de mult să accept că lumea este plină de oameni care se folosesc de alţi oameni pentru propriile interese, întrebarea este când vei accepta şi tu acest lucru?

Prietenul tău, în ciuda tuturor lucrurilor,

Michael

Lachlan aşteptă până ce fu sigur că Jamie şi Venetia plecară şi rămase singur.

După care se desfăcu la pantaloni şi îi trase în jos. Începu să îşi atingă mădularul cu mişcări frenetice. Înainte de a se întoarce în camera aceea de tortură cu ea, trebuia să scape de tensiunea creată. Altfel, i-ar fi fost imposibil să se controleze. Călătoria avea să mai dureze cel puţin o zi, timp în care avea să îi simtă mireasma, să o audă, să îi privească sânii aceia frumoşi umflându-se la fiecare răsuflare.

— Dumnezeule! gemu el când ajunse la extaz.

Termină doar gândindu-se la sânii ei. Cum naiba avea să reziste atâtea zile cu ea în trăsură? Trebuia să o facă, îşi zise el, strângând din dinţi. Alternativa era de neimaginat. Chiar dacă l-ar fi lăsat să o întindă pe pat şi să o pătrundă cu dorinţă, nu avea de gând să o ruineze. Asta ar fi însemnat că era tocmai ticălosul pe care şi-l imagina ea, un idiot, exact cum îl considera tatăl ei. Ar fi însemnat sfârşitul pentru clanul său, pentru că, dacă avea să-i fure virginitatea fiicei lui Duncannon, nu avea să mai primească niciun ban de la el pentru extinderea distileriei, pentru seminţele de orz, pentru nimic altceva. Contele nu avea să se oprească până ce nu îi vedea spânzuraţi pe Lachlan şi pe Jamie.

Numai dacă, desigur, Lachlan ar fi acceptat să se căsătorească cu ea.

Lachlan îşi băgă bărbăţia înapoi în pantaloni, hotărât să nu se gândească la varianta aceea. În primul rând, Venetia nu ar fi acceptat niciodată să devină soţia lui. De îndată ce avea să-şi dea seama ce era dispus să facă pentru a-l obliga pe tatăl ei să-şi achite datoria, nu avea să-i mai vorbească niciodată.

Şi, chiar dacă totul ar fi mers bine între el şi Duncannon, iar bătrânul conte ar fi rezolvat, în cele din urmă, problema pe cale amiabilă, o fată ca Venetia nu avea

ce să caute în familia lui Ross. Orice fată care îşi împărţea sandvişul în bucăţi mici ca să-l mănânce ar fi fost şocată să vadă condiţiile în care se afla proprietatea lui. Între fumurile de whisky şi noile cocini pentru porci, mirosurile ar fi băgat orice femeie normală în sperieţi. Dar conacul era departe de toate acestea, fiind o casă frumoasă şi bine construită. Chiar reuşise să o ţină pe picioare. Dar unele piese vechi de mobilier trebuiau înlocuite, iar bucătăria avea nevoie de o renovare completă, pe care nu putea să o facă înainte să-şi pună clanul pe picioare. Sau înainte ca o femeie cu mai mult bun-gust decât mama lui să îi ia locul. Adevărul era că îşi iubea enorm mama, ca orice alt fiu, dar era fiica măcelarului. Nu o învăţase nimeni cum să decoreze o casă elegantă. Înainte să moară, Lady Duncannon o ajutase pe mama lui să pună case pe picioare, dar odată ce femeia acea drăguţă murise, femeia se întorsese la vechile ei obiceiuri.

Moşia Ross nu avea cum să satisfacă nevoile şi dorinţele unei domnişoare ca Venetia. Era un loc plin de bărbaţi voinici şi harnici şi femeile descurcăreţe, muncitoare. Nu era genul de companie potrivită pentru o fată care nu ştia să facă diferenţa între o pisică domestică şi una sălbatică.

Care să-l implore să-i cruţe viaţa de dragul puilor ei.

Se opri în timp ce se închidea la pantaloni. Ce fată mărinimoasă! Prea mărinimoasă pentru viaţa aspră de pe moşia Ross. Ar fi făcut pereche mai bună cu un domn elegant din Londra, care să-i aprecieze talentele deosebite.

În clipa aceea se încruntă. Nu-l încânta nici ideea ca Venetia să ajungă în braţele unui arogant englez. Merita ceva mai mult, chiar dacă tatăl ei era un ticălos, capabil să-şi trădeze prietenii.

Dar, dacă avea să fie cum spunea ea, iar vestea despre răpire urma să se răspândească rapid, avea să rămână nemăritată.

La naiba, se gândea la nişte lucruri care nu aveau să se întâmple niciodată, lucruri care nici măcar nu-l priveau! Duncannon era singurul de care ar fi trebuit să se

preocupe, pe care să-l oblige să-şi plătească datoria. Nu avea de ce să presupună că lucrurile nu aveau să meargă aşa cum le planificase el, că Venetia nu avea să se întoarcă la viaţa confortabilă din Londra fără ca el să-i distrugă reputaţia sau viitorul. Atunci de ce nu reuşea să-şi scoată din minte toate acele scenarii sumbre în drum spre trăsură, care parcă îl făcuseră să uite de durerea de picior şi de coaste? De ce nu se putea bucura de soarele dimineţii, care se oglindea în luciul apei, de mireasma delicată de caprifoi din pădure? Şi de ce se înfurie atât de tare când ajunse la trăsură şi îl găsi pe Jamie în trăsură cu ea, la taclale, de parcă ar fi fost vreun nobil regal cu o prinţesă?

— Hai, Jamie! E rândul tău să conduci trăsura.

Nu-i scăpă privirea rugătoare pe care i-o aruncă Venetia lui Jamie şi nici felul în care el o bătu uşor pe mână înainte să coboare din trăsură şi să-l înfrunte pe Lachlan cu o expresie hotărâtă.

— Domnule, aş prefera să mai stau puţin în trăsură, dacă nu este cu supărare.

— Ba sigur că e cu supărare. Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore de când nu am dormit.

— Parcă ziceai că nu ai nevoie de somn, bombăni Venetia. Ai spus că soldaţii sunt obişnuiţi să…

— Asta a fost înainte să alerg după tine. Înainte ca ea să îl lovească în coaste, înainte să o simtă sub el. Lachlan îl înfruntă pe Jamie cu privirea. În plus de asta, băieţaş, domnişoara era în grija ta când a fugit, nu în a mea. Şi vreau să mă asigur că n-o să se mai repete.

Furios pentru că îl numise *băieţaş,* Jamie îşi încrucişă braţele la piept.

— Iar eu vrea să mă asigur că nu-i mai faci niciun fel de avansuri nedorite domnişoarei.

— Dumnezeule! şopti Venetia, aruncându-se înapoi pe banchetă.

Lachlan era pe punctul de a răbufni. Oare ce îi spusese ticăloasa aceea?

— Băieţaş, să înţeleg că încerci să mă ameninţi? întrebă el, de data aceasta fără să se mai ferească să îl

insulte, după care se îndreptă spre el, obligându-l pe Jamie să se lipească de trăsură. În locul tău m-aş gândi de două ori înainte să o fac. Pot să te pun la pământ într-o clipită, să nu crezi că nu-s în stare.

Jamie se uită lung la el.

— Fă ce vrei, domnule, dar eu nu am de gând să dau înapoi.

Oh, deci domnişoara noastră îi căzuse cu tronc, nu-i aşa?

— Asta ţi-a spus domnişoara? întrebă el, făcând semn spre ea. Că i-am făcut *avansuri nedorite?*

— Nu a fost nevoie să-mi spună nimic, zise Jamie. Am văzut cum ai luat-o de braţ. I-am văzut frunzele şi crenguţele de pe spatele rochiei.

— Da, pentru că a fugit prin pădure ca o nebună şi aproape că a fost atacată de o pisică sălbatică. Şi toate astea din cauză că tu ai dormit ca un prinţ.

Jamie se albi la faţă, dar Lachlan tocmai se aprinsese.

— Auzi la el, *avansuri nedorite!* Habar n-ai cum arată avansurile nedorite, băieţaş. Ea e singura care vorbeşte aşa, ar trebui să-ţi fie ruşine să pleci urechea la ce îţi spune când a reuşit deja să fugă de sub nasul tău.

— Încetaţi! spuse Venetia pe un ton poruncitor.

Lachlan se uită la ea şi o zări prin fereastra trăsurii.

— Nu mai da vina pe Jamie! Am fugit în timp ce tu te uşurai în tufişuri.

Jamie rămase cu gura căscată.

Lachlan era şi el şocat.

— Ai spus *uşurat.*

— Nu văd cum altfel te-aş putea face să înţelegi, încăpăţânat nepoliticos ce eşti, zise ea, roşie în obraji.

Jamie scoase un sunet înăbuşit, iar când Lachlan întoarse privirea spre el, observă că băiatul se abţinea cu greu să nu izbucnească în râs.

— Domnule, continuă Venetia, dacă insişti să mergi cu mine în trăsură, te poftesc alături de mine. Nu mă interesează ce faci.

— Nu, domnişoară, protestă Jamie, ţi-am făgăduit să

am grijă de dumneata şi aşa voi face!

— Taci, băiete, mormăi Lachlan. Nu ea face regulile şi nici tu. Eu sunt cel care o să meargă în trăsură. Am încheiat discuţia.

— Dar...

— E în regulă, spuse Venetia. Până acum, am reuşit să îl suport. Sunt sigur că pot să mai rezist, băieţaş.

Jamie tresări când o auzi referindu-se la el în felul acesta, iar lui Lachlan aproape că-i păru rău pentru sărmanul idiot. Iar Venetia nu avea de unde să ştie că, printr-un simplu cuvânt, reuşise să-l jignească pe Jamie mai mult decât orice ţipete scoase de Lachlan.

Jamie se îndreptă de spate.

— Prea bine. O să conduc eu trăsura, zise el, încruntându-se la Lachlan. Dar o să las panoul deschis.

Lachlan dădu ochii ochii peste cap, dar îi îngădui lui Jamie acest mic act de răzvrătire. La urma urmei, cum putea să-l judece pe băiat pentru că tânjea după Venetia? Era genul de femeie pentru care orice bărbat şi-ar fi dat viaţa. Şi, fără îndoială, Venetia avea să se folosească de el. Dar, orice ar fi fost, nu avea de gând să o lase să facă una ca asta. De îndată ce trăsura porni, Lachlan băgă mâna sub scaun şi scoase frânghia pe care nu fusese nevoit să o folosească până atunci.

Venetia făcu ochii mari.

— Lachlan, să ştii că nu l-am pus pe Jamie să te provoace. A făcut-o de unul singur. Dacă ai de gând să mă pedepseşti...

— Nu este vorba despre asta, zise el, aplecându-se să îi lege gleznele. Trebuie să dorm, şi nu o pot face liniştit, ştiind că eşti gata să fugi în orice clipă. După ce îi leagă picioarele, se ridică şi adăugă: Dă-mi mâinile.

— Lachlan, te rog, începu ea să-l implore, băgându-şi mâinile sub fustă. Dacă îţi promit să nu fug?

— Nu mă lua drept prost. Ştiu prea bine că, de îndată ce mă întorc cu spatele, o s-o iei din nou la fugă prin pădure. Este pentru puţin timp, zise el cu zâmbetul pe buze, nu vreau să-ţi fac niciun rău. Dar trebuie să mă

odihnesc, şi tu mă opreşti să fac asta. Dă-mi mâinile!

Dar Venetia rămase locului, uitându-se urât la el, aşa că Lachlan îi spuse nervos:

— Aşa, deci. Vrei să ne luăm din nou la trântă? Prea bine.

În clipa aceea, ea întinse mâinile, însă cu o privire furioasă.

— Dacă încerci să pui mâna pe mine cât timp mă ţii legată, jur pe ce am mai sfânt că…

— Ştiu, prinţesă, ştiu, zise el, legând-o cu grijă ca să nu o rănească, după care se întinse pe banchetă. Pot să te rog să faci linişte? Sau trebuie să te leg şi la gură?

— O să fac linişte, zise ea.

— Aşa să faci. Crede-mă, nu vrei să-mi dai vreun motiv să-ţi ţin gura ocupată.

Venetia se făcu roşie în obraji. Trebuia să înceteze să mai spună astfel de lucruri, care nu făceau decât să le amintească amândurora ce nu le era permis să facă.

Lachlan luă o pătură.

— Întinde-te acolo, în colţ, ca să te învelesc. O să dormi destul de bine.

Astfel, el nu avea să fie tentat să se uite cu dorinţă la trupul ei arzător.

Venetia făcu întocmai, însă fără să-şi ia privirea de la el. Lachlan ajunsese să cunoască expresia aceea.

— O să-i las pistolul meu lui Jamie cât timp dorm, spuse el, pentru că nu vreau să mi-l furi.

Venetia se schimbă la faţă.

— Dar ştim amândoi că Jamie nu e în stare să omoare pe nimeni, zise el, învelind-o cu pătura, după care se aşează lângă ea. Aşa că vreau să-ţi amintesc ceva înainte să încercăm amândoi să ne odihnim, spuse el încet. Dacă ţipi, nu o să faci decât să mă trezeşti. Atunci nu o să am încotro şi o să te leg la gură, şi chiar nu cred că vrei asta.

Fata îşi întoarse faţa spre el, cu o privire furioasă.

— Dacă reuşeşti să atragi atenţia asupra ta înainte să-ţi închid gura, o să reuşeşti să stârneşti o adevărată încăierare. Poate că o să te eliberezi, poate că nu, dar un

lucru e cert. Dacă eu şi Jamie suntem prinşi şi tu spui cine suntem, ne vor spânzura.

Lachlan îi dădu părul după ureche, uitându-se lung în ochii ei.

— Nu ţi-am făcut niciun rău şi îţi promit că nu o s-o facem. Vrei să ne ai pe conştiinţă? Totul din cauza unei datorii între mine şi tatăl tău?

Lachlan alegea să aibă încredere în ea, când ar fi putut la fel de bine să o lege la gură. Dar judecând după expresia de ei, cuvintele lui îşi atinseseră ţinta.

— Acum o să încerc să dorm. Te sfătuiesc să faci acelaşi lucru, în loc să încerci din nou să scapi de mine.

Se rezemă de banchetă şi închise ochii, dar îi luă mult timp să se relaxeze şi să adoarmă. Acum Jamie reprezenta o problemă, pentru că îl credea în stare de ceva nesăbuit ca s-o ajute pe domnişoară. Era limpede că băiatul o simpatiza. Trebuia să schimbe ceva. De îndată ce avea să fie suficient de odihnit cât să poată sta călare, avea să-şi revizuiască planul.

Pentru că acum singurul bărbat în care putea să aibă încredere când venea vorba despre Venetia era el însuşi. Chiar dacă simpla idee de a pleca la drum doar cu ea era iadul pe pământ.

Capitolul 11

Dragul meu văr,

Cum aş putea să accept vreodată lumea pe care o descrii tu?

Tot ce pot face este să-mi învăţ fetele să se descurce prin această lume şi să mă asigur că au în jurul lor oameni mai puţin cinici decât tine.

Cunoştinţa ta,

Charlotte

Venetia se trezi când auzi zgomotul acela puternic, ca un tunet îndepărtat. Se cuibări şi mai somnoroasă în patul ei, până să-şi dea seama că patul era un om în toată firea, care vorbea cu cineva în şoaptă. Deschise speriată ochii şi se văzu în braţele lui Lachlan, cu capul cuibărit comod sub bărbia lui şi cu obrazul pe umărul său. Stătea cu fundul pe picioarele lui şi cu mâinile legate pe coapsă.

Se grăbi să se dea jos de pe el.

— Nu s-a întâmplat nimic, îi şopti Lachlan. Oricum mi-au amorţit picioarele.

Întorcându-şi privirea spre el, îi spuse furioasă:

— Asta meriţi pentru că m-ai legat.

— Nu, asta merit pentru că te-am lăsat să te întinzi pe mine în somn.

Venetia se înroşi. Se împinse în pieptul lui, aşezându-se pe bancheta de lângă el.

— Ai fii putut să mă dai la o parte dacă asta era problema, replică ea.

— Dar nu a fost o problemă pentru mine, zise el.

I se păru obosit, mai ales când îşi întinse picioarele şi citi durerea de pe chipul lui. Pentru că începuse să se dezmorţească, îşi spuse Venetia. Asta merita pentru că o răpise – să sufere.

Atunci de ce se simţi cuprinsă de dorinţa de a-şi înfăşură mâinile în jurul acelor coapse groase şi puternice şi de a-i masa muşchii, ca să şteargă durerea de pe chipul lui şi să-i ofere plăcere?

Dumnezeule, ce prostie! O femeie de rangul ei nu ar face vreodată aşa ceva. Dacă i-ar fi atins coapsele, i-ar fi dat şi mai multe idei. Lucru pe care nu şi-l dorea. Câtuşi de puţin. Ciudat totuşi că nu încercase nimic în tot acest timp. Îl avertizase să nu o facă, dar nu era ca şi cum se aşteptase ca ameninţările ei să-l oprească în vreun fel. Aşadar, în ciuda greşelilor făcute, undeva înăuntrul lui se ascundea un gentleman. Altfel, ar fi devorat-o în pădure când i se oferise ocazia.

Lachlan se aplecă să scoată pachetul cu mâncare,

după care scotoci prin el până ce găsi un cuţit.

Venetia tresări.

— Ai avut un cuţit în tot acest timp?

— Da. Păcat că ai pierdut şansa de a-mi smulge inima din piept în timp ce dormeam.

— Nu văd de ce aş fi făcut-o. Jamie m-ar fi împuşcat într-o clipită.

Dumnezeu îi era martor că băiatul nu fusese în stare să o ajute la nevoie.

— Ah, văd că ai început să înţelegi cum stau lucrurile, zise el, uitându-se lung la ea când îi tăie frânghia de la mână.

În timp ce îşi masa încheieturile amorţite, Lachlan băgă cuţitul în teacă şi apoi în buzunar.

— Nu are rost să faci ceva nechibzuit. Nu că ai fi putut să scoţi cuţitul fără să mă trezeşti, dar, dacă ai fi făcut-o, nu te credeam în stare să mă omori.

— Aşa este. Doar că, spre deosebire de tine, nu consider acest lucru a fi un defect.

— E un defect doar când te lupţi pentru viaţa ta, ripostă el încruntat. Şi mă rog lui Dumnezeu să nu ajungi niciodată în situaţia asta. După care ridică privirea spre panoul deschis, strigându-i lui Jamie: Cât mai avem până în Kingussie?

— Cel mult un kilometru şi jumătate, domnule. Să opresc?

— Da, trebuie să mâncăm şi altceva în afară de sandvişuri.

— Nu refuz aşa o ofertă. Dar nu ţi-e teamă să oprim?

— O să fie bine. O să am eu grijă de asta, zise el, iar când Jamie ridică din umeri, adăugă: Mai ales că nu avem încotro.

Lachlan începu să facă ordine în trăsură. Când îl văzu strângând păturile şi băgând obiectele în desagă, speranţa încolţi în pieptul Venetiei.

— Asta înseamnă că o să rămânem peste noapte în Kingussie?

— Chiar crezi că mi-aş fi petrecut o bună parte din zi

dormind dacă am fi înnoptat în Kingussie?

— Ei bine, nu, dar... Venetia îl privi nedumerită cum strângea bagajele. Sunt sigură că te-ai săturat şi tu de trăsura asta. Aş face aproape orice doar ca să ies din ea câteva ore.

— Ei bine, o să-ţi îndeplinesc dorinţa, spuse el pe un ton enigmatic. Scutură de praf ambele pălării şi i-o înmână pe a ei. O să ai nevoie de ea.

Venetia şi-o puse pe cap, tot mai nedumerită.

Lachlan ridică perdeluţa şi aruncă o privire pe fereastră.

— La naiba! Se pare că plouă.

— Sărmanul Jamie.

Lachlan îi aruncă o privire iritată.

— Lasă-l pe sărmanul Jamie, prinţesă! Săracii de noi.

Înainte să apuce să-l întrebe ce voia să spună, trăsura opri în faţa unei cabane mari, cu mai multe găini în curte. Zări şi o vacă păscând pe câmpul din spatele casei şi auzi mai mulţi câini lătrând. Atunci, o femeie solidă şi căruntă ieşi din cabană, ştergându-şi mâinile pe şorţ.

Jamie sări din trăsură şi o îmbrăţişă pe femeie, iar Lachlan se întoarse spre Venetia.

— Ascultă-mă bine, draga mea. Să ştii că nu rezolvi nimic dacă îi spui văduvei McCain că te-am răpit. N-o să te creadă şi, chiar dacă te crede, n-o să-i pese. Nu o să faci altceva decât să distrugi orice încercare a familiei tale de a-ţi salva reputaţia, zise el, aruncând o privire pe fereastră. Şi ar fi o mare greşeală să îi spui gazdei noastre cine este tatăl tău.

— De ce? întrebă ea pe un ton aspru. O să mă împuşti dacă o fac?

— Nu, răspunse el, scoţându-şi capul pe fereastră. Dar ea are tot dreptul să o facă.

Venetia clipi nedumerită.

— Vezi tu, prinţesă Machiavelli, singura persoană pe lumea asta care îl urăşte pe tatăl tău mai mult decât mine este văduva McCain. Lasă-mă pe mine să stau de vorbă cu ea.

Venetia îşi strânse braţele la piept.

— Şi cum ai de gând să-i explici faptul că sunt aici cu tine şi cu Jamie?

— N-o să fie nevoie să o fac. N-o să stăm mult, iar Annie ştie că e mai bine pentru ea să nu-şi bage nasul. O să-i spun că nu o priveşte.

— Dar atunci o să creadă că sunt…

Dar nu apucă să spună *amantă,* pentru că o auzi pe văduvă exclamând:

— Jamie, pe cine ai adus cu tine?

Femeia îl eliberă din strânsoare, îndreptându-şi atenţia spre trăsură.

Lachlan coborî cu spatele încordat, parcă gata de luptă. De îndată ce văduva McCain dădu ochii cu el, se făcu albă ca varul. Îl privi din cap până-n picioare, apoi şopti:

— Lachlan Ross, nu pot să-mi cred ochilor… Dar credeam că eşti… Credeam că eşti…

— Mort? zise el, cu un zâmbet trist. Annie, să nu crezi ce citeşti în ziare.

Îi zâmbi şi se îndreptă spre ea cu braţele întinse, cerând o îmbrăţişare.

Dar Annie nu părea dispusă să facă asta. Îi luă pălăria de pe cap, după care începu să-l lovească peste cap şi umeri.

— Cum îndrăzneşti să mă laşi să cred că eşti mort, netrebnicule?

— Annie, opreşte-te! strigă el, încercând să se ferească de loviturile ei. Nu e ca şi cum aş fi planificat totul. Haide, te rog, e cea mai frumoasă pălărie a mea şi o deformezi!

— O deformez? Stai să te deformez pe tine, bestie ce eşti! urlă ea, dând cu pălăria în el, după care aruncă o privire spre curte. Unde mi-e mătura? Sau, şi mai bine, puşca de vânătoare. O să regreţi că n-ai murit!

— La naiba, linişteşte-te! îi porunci, prinzând-o de talie de la spate. Ştii prea bine că ţi-aş fi spus dacă aş fi putut. Iar viaţa mea depinde de tine. Trebuie să-mi păstrezi secretul, bine? Aşteptă până când văduva se linişti, apoi îi

spuse câteva cuvinte în galică, iar femeia se schimbă la faţă. Venetia ar fi dat orice să cunoască limba galică în clipa aceea.

— Ai mare noroc că nu pun câinii pe tine, zise femeia.

— Ştiu, ştiu, spuse el cu o voce blândă, pe care Venetia nu o mai auzise până atunci. Pot să-ţi dau drumul?

Văduva încuviinţă din cap, dar, când o eliberă, se întoarse spre el şi îi dădu o palmă peste faţă atât de tare încât Venetia o auzi din trăsură.

— Am plâns o săptămână întreagă când am auzit că ai murit, şopti ea printre lacrimi, parcă vrând să-i demonstreze că vorbea serios. Bineînţeles, mă bucur să aud că a fost o minciună, dar nu a fost frumos din partea ta să-i laşi pe prietenii tăi să creadă că eşti mort. A fost un chin!

Spre surprinderea Venetiei, citi remuşcarea pe chipul lui Lachlan înainte să o ia pe Annie în braţe.

— Gata, nu mai plânge! Sunt aici. Asta e tot ce contează.

În timp ce Lachlan continua să o liniştească, Jamie veni să o ajute pe Venetia să coboare din trăsură.

— Văduva a fost doica lui Lachlan în copilărie, îi explică Jamie, iar de atunci a continuat să aibă grijă de el într-un fel sau altul. E a doua mamă pentru el.

Venetia simţi cum i se înmoaie sufletul. Asta explica de ce Lachlan era sigur că femeia nu avea să acceptă să o ajute.

— Lachlan mi-a spus că femeia aceasta nu-l place pe tatăl meu.

— Da, a fost căsătorită cu…

— Jamie, ce tot spui acolo? Annie se desprinse din braţele lui Lachlan, ştergându-se la ochi cu şorţul. Dumnezeule, nu ştiu ce m-a apucat, zise femeia, dar se opri când o văzu pe Venetia. Pe cine ai adus cu tine?

Era chiar amuzant să-l văd pe Lachlan bâlbâindu-se.

— Ei bine, Annie, eu… adevărul e că…

Venetia dădu ochii peste cap. Da, era lesne de înţeles că nu avea cum să-i spună femeii care îl crescuse că

această chestiune nu o privea.

Nu avea nici cea mai mică idee cum să abordeze o femeie.

— Da, chiar te rog să-i povesteşti, spuse Venetia arţăgoasă. Suntem cu toţii tare curioşi să auzim ce ai de spus.

— Este complicat, izbuti Lachlan să spună, aruncându-i o privire furioasă. E partenera noastră de călătorie, atâta tot.

Da, iată-l pe Lachlan cel arogant pe care îl ştia ea.

Dar se părea că Annie nu avea să se lase convinsă cu una, cu două.

— E noua ta iubită? întrebă Annie, analizând-o pe Venetia din cap până-n picioare, uitându-se la rochia ei şifonată şi la părul ciufulit. Presupun că ţi-ai închipuit că n-o să-mi pese, dat fiind că te-ai ridicat din mormânt?

— Doamnă, spuse Venetia, gata să se apere, îmi pare rău, dar nu sunt iubita lui.

— Vai de mine, ce supărare! zise Annie, strâmbând din nas. Doar pentru că eşti englezoaică te crezi prea bună pentru un băiat aşa de treabă şi muncitor ca…

— În primul rând, sunt scoţiană. În al doilea rând, nu sunt amanta lui. După care, fără să stea pe gânduri, spuse singura minciună care părea să aibă sens: Sunt soţia lui.

Capitolul 12

Dragă Charlotte,

Mă aşteptam ca tocmai tu să recunoşti că o anumită doză de cinism este necesară. Altfel, tinerele tale eleve ar ieşi la fiecare bal ca nişte miei de sacrificiu, aşa cum ţi s-a întâmplat şi ţie cu ani în urmă.

Al tău prieten cinic,

Michael

— Dumnezeule! mormăi Lachlan. De data asta, nu mai avea scăpare.

Annie rămase cu gura căscată, în timp ce Jamie încerca să nu izbucnească în râs.

Ce fusese în mintea Venetiei când spusese una ca asta? O soţie era ceva permanent, o persoană a cărei dispariţie nu avea cum s-o explice cu una, cu două, odată ce povestea avea să ajungă la bun sfârşit. Ştia prea bine asta.

Şi iată răspunsul. Tocmai asta era ideea, nu-i aşa? La naiba, prinţesa Machiavelli găsise o nouă modalitate de a-i da dureri de cap.

Venetia îi întinse mâna lui Annie, care o privi uluită.

— Bună ziua, doamnă. Eu sunt Lady Ross. Mă bucur să fac cunoştinţă cu prietenii soţului meu.

Sărmana Annie ezită o clipă, după care îi strânse mâna, schimbându-şi cu totul atitudinea.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, doamnă, zise ea, făcând o scurtă plecăciune. Îmi cer scuze pentru neînţelegere.

— Nicio problemă, spuse Venetia. Suntem de atâtea ore în trăsura aceasta! Sunt sigură că nu arăt prea bine. În plus, zise ea, aruncându-i un zâmbet triumfător lui Lachlan, soţul meu ar fi trebuit să mă prezinte.

— Aşa este, zise Annie, aruncându-i o privire tăioasă, parcă fericită să dea vina pe el pentru că îi ascunsese adevărul. Asta făceai tu în timp ce noi stăteam cu grijă? Îţi căutai mireasă?

Venetia nici măcar nu se obosi să-şi ascundă rânjetul. Lachlan strânse din dinţi. Dacă i-ar fi explicat lui Annie că Venetia minţea, asta ar fi însemnat să-i spună de ce o făcea. Şi, în ciuda celor spuse mai devreme, nu era tocmai sigur că Annie l-ar fi sprijinit în planurile sale. Fata nu-i dăduse de ales, nu-i aşa?

Oftă şi o prinse pe Venetia de talie.

— Annie, nu a fost ceva planificat. Ce ironie a sorţii! Ne-am cunoscut în Londra şi… Ei bine, am decis să ne

căsătorim, în ciuda dorinţelor familiei sale. Motiv pentru care am fost nevoiţi să ne căsătorim pe ascuns. Totul s-a întâmplat foarte repede.

— Da, foarte repede, zise Venetia. Şi acum…

— Şi acum, o întrerupse el, strângând-o şi mai tare de talie, ne grăbim spre nord, aşa că nu putem să rămânem peste noapte. Vreau să-i fac cunoştinţă mamei mele cu soţia mea înainte să se dea sfoară-n ţară. Nu vreau ca mama să afle din altă parte.

Tocmai se felicita pentru că reuşise să găsească o cale de a acoperi minciuna Venetiei, când aceasta se sprijini de el şi începu să caşte exagerat.

— De când am plecat, nu am avut o clipă să-mi trag sufletul, zise ea obosită. Sper ca dumneata să-l convingi să ne odihnim aici puţin.

La naiba, deci ăsta era planul ei, să câştige o invitaţie ca să încerce din nou să fugă. Nici vorbă!

— Nu putem să rămânem.

Întorcându-şi chipul frumos spre el, Venetia îi aruncă un zâmbet duios.

— Oh, dragul meu, nu ştiu cât mai pot să rezist în trăsura asta!

Lachlan pufni. Era în stare de orice ca s-o convingă pe Annie, nu-i aşa?

— Prinţesa mea, spuse el pe un ton de avertisment, doar nu vrei să răneşti sentimentele mamei mele. Riscăm să audă despre căsătorie înainte ca noi să ajungem acasă.

Dar se părea că tonul acela care îi punea la respect pe oamenii lui nu funcţiona în cazul Venetiei, care îi spuse îmbufnată:

— Vrei să spui că sentimentele mamei tale contează mai mult decât cele ale soţiei? se smiorcăi ea, ca o fată răsfăţată.

Doar că ea nu era aşa.

Dar Annie nu avea de unde să ştie.

— Sunt sigură că nu a vrut să spună asta, zise văduva, după care o luă pe Venetia de braţ, dezlipind-o de el. Nu-l băga în seamă, draga mea. Uneori, bărbaţii vorbesc

fără să gândească.

— Annie… mormăi Lachlan.

— Chiar nu vezi cât de obosită e sărmana fată? îl certă Annie. Nu poţi să alergi cu ea în lung şi-l lat de parcă ar fi unul dintre caii tăi.

— Aşa este, dragul meu, nu sunt unul dintre caii tăi, repetă Venetia, aruncându-i o privire încântată, în timp ce o lăsa pe Annie să o conducă în casă.

Lachlan porni după ele şi simţi o durere sfâşietoare în piciorul rănit. La naiba cu femeia asta blestemată! De parcă nu era suficient cât de tare îl duruse piciorul după ore întregi în care o ţinuse în poală. Oh, de îndată ce avea să o prindă singură, avea să i-o plătească! Iar ea avea să regrete amarnic.

— În plus de asta, Lachlan, zise Annie, mama ta nu e genul de femeie care să poarte pică. O să fie atât de încântată că ţi-ai găsit o soţie, încât n-o s-o intereseze de unde a aflat. După ce te-ai despărţit de neisprăvita aceea de Polly, şi-a tot făcut griji că n-o să te mai însori.

Venetia îi aruncă o privire curioasă.

— Polly? Nu mi-a spus niciodată de această Polly.

— Era fiica unui comerciant din Dingwall, îi povesti Annie. A început s-o curteze după ce s-a întors de la război, dar…

— Nu ne potriveam, răbufni Lachlan. Chiar când Annie o invită pe Venetia în casă, el o prinse pe văduvă de braţ. Annie, te avertizez că eu şi soţia mea nu avem de gând să rămânem peste noapte!

— Nu fi ridicol! mormăi Annie, eliberându-se din strânsoarea lui şi împingând-o pe Venetia în casă. Doamna are nevoie de o noapte de odihnă înainte să porniţi din nou la drum.

Scrâşnind din dinţii, Lachlan le urmă în salonul mic şi elegant al lui Annie, cu scara aceea îngrijită şi cu covorul turcesc costisitor. Venetia făcu ochii mari. Cine ştie la ce se aştepta după ce văzuse puii din curte?

— Vrem doar o masă caldă şi doi cai, zise el, în timp ce Jamie intra şi el în salon.

— Vrei să spui că trebuie *să schimbăm* caii, nu-i aşa? întrebă Jamie.

— Nu, răspunse Lachlan aruncându-i o privire cu subînţeles. Vreau doi cai pentru mine şi soţia mea. O să parcurgem restul călătoriei doar noi doi.

Cum altfel să scape de Jamie?

— Nici nu mă gândesc! exclamă băiatul.

Era limpede că Lachlan luase decizia potrivită.

— Nu poţi s-o târăşti pe biata femeie după tine prin munţi!

— Bineînţeles că n-o să facă una ca asta, interveni Annie pe un ton hotărât. Nu fi prostuţ, Lachlan! Nu poţi să pleci cu ea pe o vreme ca asta, adăugă femeia, făcând semn spre uşa deschisă, spre picăturile de ploaie care începuseră să ude puii. O să rămâneţi aici peste noapte şi o să plecaţi toţi trei cu trăsura mâine-dimineaţă.

— Cu Jamie şi cu trăsura am alte planuri legate de transportul din Aberdeen, spuse Lachlan, anticipând deja protestele lui Jamie.

— Dar transportul ajunge abia săptămâna viitoare! se împotrivi băiatul.

— Şi te vreau acolo, în caz că ajunge mai devreme. Avem nevoie de orzul acela, iar eu şi soţia mea putem să ne descurcăm foarte bine fără tine. Şi, dacă tot putea să se folosească de minciuna ei, adăugă: Suntem în luna de miere, avem nevoie de intimitate.

Zâmbi când o văzu pe Venetia panicându-se la ideea de a rămâne singură cu el. Asta merita după ce inventase o astfel de poveste care avea să-i complice viaţa.

Dar fata se uită lung la el şi spuse:

— Nu-ţi face griji, Jamie. Totul o să fie bine, zise ea, apucând-o pe braţ pe Annie, noua ei aliată.

Înainte ca Lachlan să apuce să o lămurească, începu să plouă mai tare, fiind nevoiţi să închidă uşa.

— Niciunul dintre voi nu pleacă nicăieri pe o vreme ca asta, le spuse Annie. O să luăm cina împreună. Jamie o să doarmă în hambar şi o să plece dis-de-dimineaţă.

— Jamie o să ia cina şi o să plece la drum în seara

asta, zise Lachlan. Iar acum se duce să verifice caii, nu-i aşa?

Tânărul îi aruncă o privire furioasă şi mormăi înainte de a ieşi în ploaie:

— Da, domnule.

Bombănind nemulţumită, Annie îi conduse pe Lachlan şi pe Venetia prin hol, până în salon, unde aprinse mai multe lumânări ca să alunge întunericul.

— Aşteptaţi aici, până ce îi spun servitoarei să pună de ceai. Şi apoi vedem ce avem de mâncare. Presupun că vreţi să mergeţi devreme la culcare…

— La naiba, Annie, nu rămânem peste noapte! răbufni Lachlan.

— Să nu te prind că vorbeşti aşa cu mine, ripostă femeia, după care o instală pe Venetia într-un fotoliu confortabil lângă şemineul din salon. Eu nu te-am învăţat să vorbeşti aşa.

— La naiba, chiar nu ai de gând să mă asculţi?

— Dimineaţă, puteţi închiria o trăsură cu cai de la hanul din Kingussie. Măcar să vă protejaţi de vremea rea.

— Annie, jur pe ce am mai sfânt că nu am de gând să…

— Băiete, eşti în minoritate, acceptă situaţia! zise ea, împungându-l cu privirea. O să rămâneţi aici peste noapte, nu discut. Dacă nu rămâi, o să-i trimit o telegramă mamei tale s-o anunţ că te-ai însurat. Sunt sigură că ajunge înaintea ta. Nu vrei asta, nu-i aşa?

Lachlan mormăi ceva în barbă. Era important ca mama lui să nu afle nimic despre Venetia. Avea deja plănuit să o ascundă într-o colibă abandonată de pe dealuri, pe care o folosise când fusese Năpastă Scoţiană. Dacă Annie avea să-i spună mamei lui despre Venetia, aceasta avea să-l înfrunte pe Duncannon, iar el nu voia să se ajungă la asta. Se uită când la Annie, când la Venetia.

— V-aţi aliat împotriva mea, nu-i aşa? zise el, uitându-se fix în ochii Venetiei, care părea cât se poate de mulţumită de ea însăşi. Foarte bine, rămânem peste noapte.

O expresie triumfală apăru pe chipul ei, dar el nu avea de gând să o lase să se bucure prea tare. Voia să joace rolul soţiei, nu? Să îi dea viaţa peste cap?

Ei bine, atunci să înceapă jocurile. Lachlan se întoarse spre Annie şi spuse:

— Încă foloseşti dormitorul acela de la etaj?

— Desigur.

Lachlan îi aruncă Venetiei un zâmbet nemilos.

— Dacă ţin bine minte, patul nu era prea mare.

În clipa aceea, văzu cum expresia de încântare de pe chipul ei se transformă în panică. Nu se gândise atât de departe, nu-i aşa? Aceea nu era Anglia sau casa elegantă a unui nobil scoţian, unde o doamnă se putea aştepta să primească o cameră separată de soţul ei. Acolo erau în Highlands, unde un bărbat şi soţia lui petreceau noaptea împreună în armonie conjugală.

— E destul de încăpător pentru doi tineri căsătoriţi, spuse Annie, făcându-le cu ochiul.

Venetia deja era de-a dreptul şocată, iar Lachlan se amuză copios pe seama greşelii ei.

— Oh, sunt sigur că ai dreptate, zise el cu zâmbetul pe buze. E perfect pentru mine şi soţia mea.

De îndată ce auzi asta, Venetia fugi spre uşă.

— Doamnă McCain, poate că Lachlan are dreptate. Ar trebui să pornim la drum.

— Nu fi prostuţă! spuse Annie. Plouă cu găleata. Să nu-l laşi pe bărbat să facă aşa cum vrea el. Uneori, o femeie trebuie să se ţină tare pe poziţii împotriva unui neisprăvit.

Lachlan se abţinu cu greu să nu râdă. Tare pe poziţii? Habar n-avea Annie de ce era Venetia în stare.

— Rămâi aici cu soţul tău până aduc eu ceaiul. Mă întorc imediat, zise Annie ieşind din cameră şi lăsând-o pe Venetia la mila lui Lachlan.

— Fă-te comodă, prinţesă, îi spuse Lachlan pe un ton acid. Ai câştigat runda asta.

— Lachlan, doar n-o să împărţim o cameră în seara asta…

— Ba da, zise el, apropiindu-se uşor de ea, păşind pe

piciorul sănătos. Dar nu te bucura, draga mea. După ce am dormit o jumătate de zi, nu voi mai avea nevoie de prea mult somn, zise el rânjind.

Venetia dădu să iasă din cameră.

— O să-i spun că nu sunt soţia ta şi nu rămânem...

Lachlan îi sări în cale.

— Nici să nu te gândeşti! A fost ideea ta, trebuie să suporţi consecinţele. În plus, o noapte odihnitoare o să ne prindă bine amândurora. Şi e o idee bună să închiriem o trăsură. Poţi să te prefaci că mă placi o noapte, nu-i aşa?

„Atâta timp cât pot să mă prefac că nu te doresc la noapte”.

— Dar de data asta te rog să-mi urmezi sfatul, continuă el. Lasă-mă pe mine să vorbesc. E mai bine pentru tine ca Annie să nu afle că eşti fiica lui Duncannon. Altfel, o să pună mătura pe tine.

— Bine, zise ea, întorcându-se spre el. Dar de ce vrei să-l goneşti pe Jamie în seara asta?

Lachlan ezită, după care ajunse la concluzia că sinceritatea era cea mai bună variantă.

— Pentru că te place prea mult, zise el, analizându-i expresia feţei, după care ridică din sprâncene, şi o ştii prea bine. Nu vreau să te foloseşti de el ca să evadezi.

— Nu fi absurd! zise ea cu amărăciune. Da, poate că mă simpatizează, dar îţi e loial, exact cum ai spus tu. Nu m-ar ajuta niciodată să fac ceva împotriva ta.

— Ai fi surprinsă de ce e în stare să facă un bărbat pentru o femeie, prinţesă!

De îndată ce rosti acele cuvinte, regretă amarnic, pentru că ochii ei căpătară din nou nuanţa aceea de verde sălbatic şi, brusc, îşi dădu seama cât de aproape era de el, cât de frumoasă şi de irezistibilă. Fără să vrea, coborî privirea spre gura ei dulce şi senzuală.

Uşa se deschise brusc, iar Annie păşi înăuntru. Cei doi făcură un pas în spate, iar văduva se opri pe loc, după care începu să râdă cu poftă.

— Să nu vă prind acum, zise ea, aruncându-le o privire iscoditoare. O să aveţi timp de toate astea mai

târziu.

Tocmai de asta îi era frică. Dumnezeule, îl aştepta o noapte lungă! Nici nu ştia pe cine era mai supărat – pe Annie, pentru că se comporta exact ca o mamă, sau pe Venetia, pentru că era atât de ademenitoare încât nu avea decât să-şi muşte limba ca să nu tânjească după ea ca un câine în călduri.

Le urmă în bucătărie, încercând să ignore durerea aceea ascuţită din picior. Ar fi trebui să se bucure de un răgaz de o noapte, dar adevărul era că prefera tortura unei nopţi pe drumuri decât ideea de a rămâne singur pe întuneric cu Venetia. Dacă scăpa cu viaţă din situaţia asta, era un miracol.

Slavă Domnului, Annie era dornică să audă bârfe de pe moşia Ross, altfel i-ar fi fost imposibil să supravieţuiască în timpul ceaiului. Jamie li se alătură, iar Annie pregăti o masă îmbelşugată cu plăcintă, şuncă, heringi prăjiţi în fulgi de ovăz şi supă de praz. Lachlan reuşit să controleze conversaţia, povestindu-i despre clanul Ross. Astfel, femeia aceea băgăcioasă nu află că o găzduia pe fiica lui Duncannon în bucătăria ei. Acum trebuia doar să se abţină să nu îi spună Venetiei pe nume. Nu voia ca Annie să-i reţină numele.

Dar se bucura că rămăseseră la masă. Stând în bucătăria slab luminată a lui Annie, îşi dădu seama cât era de obosit. Şi de înfometat. Devoră tot ce îi puse pe masă, la fel şi Venetia, chiar dacă nu renunţă la bunele maniere.

După ce îşi mâncă fiecare porţia, Annie îi întinse platoul.

— Lachlan, vrei ultima felie de plăcintă?

— Încerci să mă îngraşi? întrebă el fără să refuze. Să ştii că eşti pe drumul cel bun.

Annie se încruntă şi luă platoul de pe masă.

— Aş vrea să pot. Nu arăţi prea bine, băiete!

Când o văzu pe Venetia tresărind, femeia îi spuse parcă în taină:

— Stai liniştită, încă arată bine cu umerii lui laţi şi cu trupul musculos, dar e mai slab şi mai palid. Şi nici nu ţin

minte să fi avut membrele atât de încordate.

— Fără îndoială, războiul şi-a pus cuvântul, spuse Venetia.

— Războiul, cum să nu! pufni Annie. Nu războiul e de vină. L-am văzut acum mai puţin de un an, era perfect sănătos…

— Jamie, băiete, ce mai cauţi aici? le întrerupse Lachlan. Ar fi bine să pleci acum că a încetat ploaia.

— Da, domnule, răspunse tânărul, ridicându-se de la masă. Annie, vrei să-mi pui nişte mâncare la pachet?

Annie se uită cu coada ochiului la Lachlan, după care îşi îndreptă toată atenţia spre Jamie.

— Îţi dau tot ce vrei tu, băiete.

Jamie îşi frecă burta.

— Ei bine, nu refuz prăjiturile tale cu ovăz. Nu mă satur niciodată de ele.

— Se vede, răspunse Annie, uitându-se spre farfuria lui goală. Stai liniştit, mai am. Adu bagajele stăpânului tău din trăsură până ce îţi pregătesc eu un coş cu mâncare.

Jamie ieşi din cameră, iar Annie îşi făcu de lucru prin bucătărie. Când se întoarse cu desaga lui Lachlan, Annie se uita lung la el.

— Unde sunt celelalte?

— Asta e tot, răspunse Lachlan. Nu ţi-am spus că am fugit să ne căsătorim în secret? Nu a avut timp să-şi împacheteze hainele şi nu mă aşteptam să mă opresc nicăieri în drum spre casă.

Annie îi întinse lui Jamie un coş de mâncare, absolut şocată.

— Vrei să spui că ai obligat-o pe biata fată să poarte aceeaşi rochie atâtea zile la rând? E de neconceput, mai ales pentru o doamnă elegantă ca ea.

— Exact, mormăi Venetia.

— Ei bine, nu avem decât să-i spălăm hainele în seara asta şi să le uscăm până mâine. Annie se duse la uşă şi strigă după Sally, apoi se grăbi spre uşa din spate a bucătăriei, târând după ea o oală mare plină cu apă de ploaie. Între timp, cred că Sally are un schimb de haine

pentru seara asta.

Venetia se făcu roşie în obraji şi sări ca arsă.

— Te rog, nu e cazul să te deranjezi…

— Nici un deranj, draga mea. După ce atârnă vasul de cârligul imens de deasupra focului, se duse din nou la uşa care dădea în hol.

— Sally! Sally? Pe unde umblă fata asta?

— Să mă duc eu să o caut?

Lachlan începu să râdă la tentativa ei de a ieşi din cameră, departe de răpitorul ei.

— Stai jos, draga mea. Vine ea.

Venetia se aşeză pe scaun, evitându-i privirea, de parcă el ştia deja ce-i trecea prin minte – ar fi preferat să umble complet îmbrăcată prin Scoţia decât să petreacă o noapte cu el, închisă într-o cameră, pe jumătate goală.

Nici nu era de mirare. Şi pentru el ideea de a împărţi o cameră cu ea, îmbrăcată într-o simplă rochie de noapte, îl îngrozea.

— Dar tu, Jamie? întrebă Annie. Ai haine curate?

— O să fie bine, spuse Lachlan. Din fericire, tânărul nu auzise că Lachlan şi Venetia aveau să împartă o cameră, dar, dacă nu pleca în curând, putea să-şi dea seama, iar Lachlan nu mai avea să scape niciodată de el.

— Ar fi mai bine să porneşti la drum, băiete.

— Desigur, zise Jamie aruncându-i Venetiei o privire neajutorată. Ne vedem curând la moşia Ross. Doamnă, dacă mai ai nevoie de ceva înainte să plec…

— Nu are nevoie de nimic, răbufni Lachlan. Hai, du-te! „Înainte să se arunce la picioarele tale şi să te implore să o salvezi din ghearele mele”.

Ceea ce risca să se întâmple dacă Annie avea să insiste în continuare să îi dezbrace pe amândoi. Câteva clipe mai târziu, femeia îl conduse pe băiat afară, după care se întoarse la masă. Chiar când Lachlan se felicita pentru că reuşise să scape de Jamie înainte să se ajungă la ceva mai rău, Annie se aşeză la masă în faţa lui, încruntată.

— Şi tu ai nevoie de haine curate, băiete.

— Nu am nevoie de nimic.

— Răposatul meu soţ era cum eşti tu acum, zise ea, încrucişându-şi braţele la piept. Apropo, tot nu mi-ai zis de ce arăţi aşa de rău.

Lachlan îşi dădu ochii peste cap. Ar fi trebuit să ştii că Annie nu avea să se lase atât de uşor.

— Cred că ştiu de ce. Din cauza înfruntării cu Năpastă Scoţiană, nu-i aşa? zise ea, uitându-se lung la el. Nu ar fi trebuit să te încurci cu el. Toată lumea te-a avertizat că e un ticălos.

Lachlan se abţinu să nu zâmbească.

— Ei bine, eu am supravieţuit, iar el nu. Care dintre noi crezi tu că e mai ticălos?

— Nu contează, nu ar fi trebuit să faci una ca asta. Ce ţi-a venit să te iei la harţă cu duşmanul lui Duncannon? Tocmai tu, care îl urăşti pe individul acela la fel de mult la mine! Ar fi trebuit să-l laşi pe scoţian în pace. Nu a făcut rău nimănui.

— Poftim? exclamă Venetia, ignorându-l pe Lachlan, care o lovi cu piciorul pe sub masă. Năpastă Scoţiană a tâlhărit atâţia oameni nevinovaţi! Cum poţi să spui că n-a făcut rău nimănui?

— Nu erau oameni nevinovaţi, răspunse Annie. Erau cu toţii prietenii lui Duncannon, probabil la fel de parşivi ca el. Şi-au lăsat pământul pe mâna oierilor, alungându-şi arendaşii din casele lor.

— Ce vrei să spui? întrebă Venetia. Cum să-i dea afară din casele lor? Vrei să spui că arendaşii nu au contracte de închiriere?

— Ba au, dar se semnează o dată pe an. Când le-a expirat contractul, Duncannon i-a dat afară din casă, ca să le folosească pământul drept păşuni de oi.

Lachlan aşteptă în tăcere reacţia Venetiei. Plecase de la premisa că fata ştia despre tacticile tatălui ei, dar poate că luase o decizie pripită, cum i se întâmplase adesea în cazul ei. Fata părea de-a dreptul dezgustată.

— Dar în Londra toată lumea spune că oile pot salva Highlands. Că îmbunătăţirile vor…

— Halal îmbunătăţiri! zise Annie nervoasă. Un cuvânt

pompos pentru evacuare, draga mea. Chiar nu i-ai explicat ce se petrece aici, în nord? îl întrebă ea pe Lachlan. Că moşierii pot face de două ori mai mulţi bani pe spinarea oilor şi că nu mai au nevoie de arendaşi? Că o bucată de pământ pe care lucrau pe vremuri douăzeci de oameni este folosită acum de o sută de oi şi un păstor? Că oamenii din Highlands au luat drumul Americii pe corăbii?

— Văd că îi explici tu destul de bine, zise Lachlan.

Venetia se uită când la el, când la Annie, albă la faţă.

— Nu ştiam nimic. Nu ni s-a spus niciodată ce s-a ales de arendaşi. Am presupus că…

— Că şi-au găsit de muncă în altă parte? întrebă Annie. Da, şi-au găsit de lucru în altă parte. În America, în Canada. N-au avut încotro şi au plecat ca să nu moară de foame aici. Eu şi soţul meu am fost norocoşi să rămânem în Scoţia după ce a fost dat afară de conte, zise ea, aşezându-se în scaun, cu o privire încruntată. Dar eu tot cred că asta l-a ucis, faptul că a rămas fără muncă şi că nu a vrut să emigreze.

— Soţul lui Annie a lucrat pe moşia contelui, îi explică Lachlan. Au locuit mai mulţi ani în apropiere de Braidmuir, până când soţul ei s-a arătat împotriva fermelor de oi care îi lăsau pe arendaşi fără locuinţă. Iar contele i-a poruncit administratorului său să-l dea afară şi l-a angajat pe ticălosul acela de McKinley în locul lui.

— E îngrozitor, şopti Venetia.

Dar oare vorbea serios? Sau încerca pur şi simplu să-l îmbuneze din nou, arătând că era de partea prietenilor lui?

— Dragul meu soţ a încercat şi alte meserii după aceea, dar nu i s-a potrivit nimic. Aşa că într-o noapte s-a îmbătat, a căzut de pe cal şi şi-a rupt gâtul, zise Annie cu amărăciune. Dacă nu l-aş fi avut pe unchiul meu, care mi-a lăsat această casă minunată şi nişte bani, aş fi ajuns şi eu în America. O femeie ca mine nu mai are ce căuta prin părţile astea.

— Nu spune asta, zise Lachlan, luând-o de mână. Întotdeauna o să existe un loc pentru tine în Highlands. O să am eu grijă de asta.

— Da, bine, spuse ea cu ochii în lacrimi. Vezi ce se întâmplă dacă mă laşi să povestesc despre treburile astea? O să mă întristez pentru că n-a mai rămas nimic de făcut.

Annie se ridică şi se duse să verifice vasul de apă, după care îşi strigă servitoarea.

— Sally, fierbe apa! Hai să o ducem sus pentru băile oaspeţilor noştri.

Dumnezeule! îşi spuse Lachlan, crezuse că apa era pentru spălatul rufelor.

Venetia îi aruncă o privire disperată. În clipa aceea şi-o imagină goală, apa prelingându-se pe pielea ei fină, sânii ei rozalii tresărind în aburii fierbinţi…

Lachlan se ridică imediat în picioare.

— Nu te deranja cu asta, Annie, spuse el, cu toate că ar fi dat orice să scape de mirosul de sudoare.

— Nu este nicio problemă, nu-i aşa, Sally? îi spuse femeia servitoarei când aceasta intră pe uşă.

— Nicidecum, doamnă, răspunse Sally cu un zâmbet ştirb. Deja am pregătit cada în camera de oaspeţi, am scos prosoapele şi săpunul. Am găsit nişte levănţică proaspătă şi rozmarin în grădină, ca să le presărăm în apă. Pentru doamna, zise ea cu un zâmbet timid.

Lachlan îşi încleştă pumnii. Minunat! Venetia nu avea să fie doar goală şi curată, ci avea să miroasă minunat. De parcă deja nu-i era greu să-şi ţină mâinile departe de pe ea.

— Nu vă deranjează să împărţiţi apa, nu-i aşa? întrebă Annie, turnând apa în două găleţi pe care Sally le duse la etaj.

Venetia se ridică şi ea în picioare, implorându-l din priviri să o scape din situaţia aceea îngrozitoare.

— Da, sigur, spuse el. Doar că eu… trebuie să mă duc în oraş să găsesc o trăsură, aşa că soţia mea poate să facă baie prima. Eu mă spăl la întoarcere. Nu mă deranjează dacă se răceşte.

De fapt, în clipa aceea o baie rece era exact ce avea nevoie.

— Ce idee bună! zise Venetia încântată.

Prea încântată. La naiba, ce fusese în mintea lui? Nu

putea să o lase singură acolo. O credea în stare să fure un cal şi să pornească la galop spre Londra de îndată ce el avea să iasă pe uşă. Deja uitase că era prizoniera, nu soţia lui.

— Mă duc eu în oraş să vorbesc pentru trăsură, spuse Annie. Sunteţi amândoi obosiţi, aveţi nevoie de o baie fierbinte şi de un somn odihnitor. Când Sally intră din nou în bucătărie, Annie adăugă: Sally, te rog s-o conduci pe Lady Ross la etaj şi o s-o ajuţi să se dezbrace în timp ce eu şi Lachlan aducem mai multă apă pentru baie.

— Da, doamnă, spuse Sally, ieşind pe uşă cu Venetia în urma ei.

Abia după ce plecară, Lachlan îşi dădu seama că făcuse o mare greşeală. O lăsase pe Venetia singură cu Sally. Porni hotărât pe scări.

— Annie, trebuie să vorbesc ceva cu soţia mea, mormăi el. Mă întorc imediat să te ajut cu apa.

Dar mai întâi trebuia să se asigure că *soţia lui* nu avea să-şi facă un nou aliat.

Capitolul 13

Dragul meu văr,

Faptul că îmi învăţ fetele să fie înţelepte nu înseamnă că le îndemn să fie cinice. Este cinic din partea noastră să se asigurăm că un bărbat nu încearcă să obţină un singur lucru de la o femeie? Mie nu mi se pare. Dacă mi-aş învăţa fetele să nu aibă încredere în niciun bărbat, atunci, da, ai putea spune despre mine că sunt cinică. Dar, în vremurile noastre, o femeie trebuie să înveţe să se apere de un tâlhar.

Ruda ta neliniştită,

Charlotte

De îndată ce Sally o pofti în camera de oaspeţi, Venetia începu să inspecteze încăperea. Nu era foarte mare, dar avea o vatră cu cărbuni în perete. În afară de cada care trona în mijlocul încăperii, celelalte piese de mobilier erau un lavoar, un scaun din lemn de nuc şi un pat în care abia dacă ar fi încăput o persoană, darămite două.

Cel mai grav era că dormitorul avea doar o fereastră mică. Chiar dacă ar fi reuşit să se strecoare prin ea, nu ar fi avut cum să supravieţuiască eventualei căderi. Singura variantă era să apeleze la ajutorul servitoarei. Pentru că nu avea de gând să petreacă noaptea cu Lachlan în acel pat mic.

„E destul de încăpător pentru doi tineri căsătoriţi”.

Cum să nu! Chiar dacă Lachlan s-ar fi dovedit a fi domnul respectuos pe care îl crezuse iniţial, nu îndrăznea să lase garda jos. Un bărbat care nutrea atâta ură pentru tatăl ei nu avea să o ia niciodată de soţie. Urma să sfârşească dezvirginată şi necăsătorită, ruinată pe viaţă.

Nu, era hotărâtă să nu petreacă noaptea aceea cu el. Ar fi preferat să înfrunte toate pisicile sălbatice în drum spre Edinburgh.

— Cât de bine îl ştii pe domnul Ross? o întrebă Venetia pe Sally. Dacă fata îl îndrăgea pe Lachlan la fel de mult ca Annie, nu avea să-i fie de mare ajutor.

Sally se arătă luată prin surprindere de o întrebare atât de neaşteptată.

— E prima oară când îl întâlnesc, doamnă. Dar mi se pare un domn respectuos şi chipeş.

— Domnul acesta respectuos nu este ceea ce pare. Ieri…

— Ieri am plecat la drum atât de grăbiţi, încât abia dacă am avut timp să ne facem vreun plan, darămite o baie, o întrerupse Lachlan, deschizând larg uşa. Cicatricea i se vedea şi mai clar, dar ochii lui erau la fel de întunecaţi şi furioşi precum stâncile sculptate de vânt de lângă Braidmuir. Aşa că apreciem foarte mult ajutorul tău, Sally.

Venetia simţi un nod în stomac. Bineînţeles că Lachlan îi anticipa mişcările.

— Nu mă deranjează câtuşi de puţin. Apa e pregătită, îi spuse Sally Venetiei. Pot să vă ajut să vă dezbrăcaţi.

Venetia se încruntă la Lachlan, care îi aruncă un zâmbet răutăcios, ce îi dădu de înţeles că nu mai avea să scape de el. Dar măcar avu bunul-simţ să se întoarcă şi să se îndrepte spre fereastră, ca să o lase să se dezbrace.

Venetia se grăbi să-şi desfacă rochia, întrebându-se dacă avea de gând să doarmă în cameră toată noaptea. Ar fi preferat să rămână murdară decât să stea goală într-o cadă cu el acolo. Cu toate acestea, ar fi dat orice pentru o baie fierbinte. Se bucură doar când văzu aburii care ieşeau din cadă.

— Sally, camera se încuie cu cheie? întrebă Lachlan de la fereastră, dând perdeaua la o parte.

— Da, domnule, răspunse fata cu o privire nedumerită, în timp ce o ajută pe Venetia să se dezbrace.

— Soţia mea are tendinţa de a umbla în somn. Era uimitor cât de uşor îi venea să mintă. Ţi-aş rămâne recunoscător dacă ai putea să ne aduci cheia. Nu vreau să cadă pe scări în întuneric.

La naiba! Se gândise la tot.

— Nu, domnule, sigur că nu.

Dar când Sally ezită, cu ochii la Venetia, Lachlan se întoarse spre ea cu o privire hotărâtă.

— Mulţumesc. Adu ce haine de noapte ai pentru soţia mea. O s-o ajut eu să-şi dea jos corsetul.

Sally se scuză şi ieşi din cameră. În clipa următoare, Lachlan apăru în spatele Venetiei.

— Lachlan…

— Taci! îi porunci el, desfăcându-i şireturile corsetului doar din câteva mişcări. La naiba, era limpede că ajutase şi alte femei să facă asta.

— Iată ce vom face, zise el. După ce se întoarce Sally cu cheia, o să inventez o scuză ca s-o las să plece. După care o să ies din cameră, iar tu o să-mi dai restul hainelor ca să i le duc lui Annie şi o să rămâi aici să-ţi faci baie.

— Singură? întrebă ea.

— Singură, răspunse el, întâlnindu-i privirea. Dar o să

închid uşa, m-ai înţeles?

— Bine, fie, zise ea dezamăgită.

Măcar putea să-şi facă baie în intimidate. După ce îi dezlegă corsetul, i-l întinse. Dar când Venetia prinse o bucată din material, Lachlan nu-i dădu drumul din celălalt capăt.

— Dar trebuie să-mi promiţi că nu încerci să fugi pe geam. Chiar dacă reuşeşti să te strecori pe fereastră, acolo jos nu e nimic care să-ţi amortizeze căderea şi o să-ţi rupi gâtul.

— Mi-am dat seama deja, mulţumesc.

— Mă bucur, răspunse Lachlan mulţumit. Văd că îţi merge mintea.

Da, poate că îi mergea mintea, însă trupul îi era aproape dezgolit. Din fericire, Lachlan rămase cu privirea fixată pe chipul ei. Acest gest îi dădea speranţe. Poate că nu avea să fie chiar atât de groaznic să împartă camera cu el.

— Îţi dau o oră să te îmbăiezi în timp ce merg să o ajut pe Annie. Asta nu ar trebui să-i trezească suspiciunile, zise el, lăsând corsetul din mână. Dar când mă întorc mă aştept să te găsesc ieşită din cadă şi îmbrăcată, m-ai înţeles?

Venetia strânse corsetul la piept, încuviinţând.

— După care o să stai cu faţa la perete cât mă dezbrac şi mă spăl şi eu.

Dumnezeule, chiar avea de gând să se spele? Ce imagine extraordinară încolţi în mintea ei – el dezbrăcat în cada aburindă, lăsând săpunul să alunece peste muşchii încordaţi.

— Dacă nu te deranjează, adăugă el.

De data aceasta se uită lung la ea, iar Venetia îşi dădu seama că îşi plimbase privirea pe trupul ei fără neruşinare, din cap până în picioare.

— Nu… nu mă deranjează dacă vrei să te speli… Când îi citi expresia de satisfacţie de pe chip, încercă să nu se mai bâlbâie. Mă întrebam doar… Dumnezeule, cum să întrebe una ca asta? Nu o să împărţim acelaşi pat, nu-i aşa?

De îndată ce ochii lui căpătară nuanţa aceea de ciocolatiu-închis, ştiu că făcuse o greşeală.

— Asta ar trebui să facem, prinţesă, de vreme ce eşti atât de dornică să fii soţia mea, zise el, iar tonul vocii lui îi învolbură stomacul când continuă: Ar fi bine să continuăm această farsă, nu?

Venetia înghiţi în sec, dorindu-şi ca ideea aceea să nu i se pară atât de incitantă.

— Ştii prea bine că nu am vrut să…

— Nu-ţi mai face atâta probleme, răbufni el. Nu sunt atât de nesăbuit încât să stau lipit de tine când eşti aşa dezbrăcată. O să dorm pe podea.

— Bine, spuse ea, simţindu-se uşurată. Sau cel puţin încerca să se convingă de asta. Mulţumesc.

— Nu te grăbi să-mi mulţumeşti, zise el. E încă devreme şi am de gând să te fac să regreţi că mi-ai încurcat planurile.

Ştiind prea bine că vorbea doar orgoliul lui rănit, Venetia hotărî să-l tachineze puţin.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

— Poate că o să răsfoiesc prin cartea ta, ca să-ţi cânt de noapte bună, zise el, aruncându-i o privire ameninţătoare. Asta ar trebui să te înveţe minte, nu?

— Nu m-ar deranja să te aud cântând, mărturisi ea.

Dar spusele ei părură să-l neliniştească pentru că îşi feri privirea, încordat.

— Spui asta acum, dar n-o să-ţi mai placă atunci când o să mă auzi cântând.

O clipă mai târziu, Sally se întoarse cu o cămaşă de noapte şi cu cheia de la cameră. După cum stabiliseră, Lachlan o trimise la treabă, după care ieşi din cameră şi o lăsă pe Venetia să se dezbrace. Fata îi dădu mai apoi hainele, înfăşurată într-o pătură. Abia după ce o închise în cameră şi coborî în bucătărie, ea lăsă pătura deoparte şi se băgă în cadă.

Se cufundă în apă cu o plăcere deosebită. Savură baia pe deplin, mai ales că era singură. Parcă trecuse o veşnicie de când îi avea pe Lachlan şi pe Jamie în preajma ei.

Se spălă pe corp şi pe păr cu săpun, savurând mirosul acela familiar de lavandă, aproape cu lacrimi în ochi. Oare cât timp avea să treacă până să ajungă acasă? Oare avea să mai ajungă? Ştia că Lachlan nu intenţiona să o lase să se întoarcă la tatăl ei fără a obţine ce voia la schimb. Şi ştia că tatăl ei nu avea să accepte înfrângerea, întreaga poveste nu putea să sfârşească bine.

După ce se spălă, se şterse cu prosopul şi se îmbrăcă în cămaşa lui Sally, care era cam strâmtă la sâni. Se băgă apoi în pat, îşi trase pătura până la gât, închise ochii şi se întoarse cu faţa spre perete. Poate că avea să adoarmă înainte ca Lachlan să se întoarcă în cameră, ca să nu fie nevoită să-i vorbească, iar el să nu fie tentat să facă vreun gest nepotrivit. Dumnezeule, ce tot spunea acolo? Nu trebuia să-şi facă griji în privinţa lui. În ciuda comportamentului grosolan, fusese cât se poate de respectuos de fiecare dată.

În schimb, începuse să prindă drag de el. Întotdeauna se mândrise cu faptul că putea citi caracterul unui bărbat dincolo de chipul lui frumos. Complimentele nu reuşiseră niciodată să o impresioneze, căci putea să vadă exact când cineva nu era sincer. Însă când Lachlan îi spusese că voia să fie cu ea, simţise cum i se înmuiaseră picioarele. Oftă adânc. De ce făcea asta? De ce se încăpăţâna să uite că povestea aceea era între el şi tatăl ei, că Lachlan nu făcea decât să se folosească de ea pentru a-şi atinge scopurile?

Poate pentru că, după ce o răpise, îi vorbise deschis despre planul său. Îi mărturisise totul fără menajamente, lăsând-o pe ea să decidă care era adevărul. Chiar şi povestea tristă despre mersul lucrurilor în Highlands o aflase de la văduvă, nu de la el. Nu încercase să se folosească de povestea aceea tristă ca să o câştige de partea lui.

Iar şocul fusese când descoperise că Lachlan nu era singurul care îl ura pe tatăl ei. Toată povestea asta despre oi şi despre alungarea arendaşilor era oare adevărată? Îi auzise pe prietenii scoţieni ai tatălui ei povestind despre avantajele creşterii oilor, dar nu se gândise niciodată la

arendaşii care rămăseseră pe drumuri. Cumva, îşi imaginase că trăiau cu toţii în armonie. Dar acum începu să-şi amintească frânturi de conversaţii pe care le auzise în Londra. Unul dintre prietenii apropiaţi ai doamnei Harris era un ziarist pe nume Charles Godwin, care scria adesea despre „nedreptatea din Highlands”. Venetia nu dăduse niciodată atenţie articolelor lui din moment ce toată lumea îl considera nebun. Dar acum rămase pe gânduri. Îşi mai aducea aminte de un domn care se plânsese că avusese probleme cu arendaşii. Din nefericire, de fiecare dată când se nimerise în mijlocul unei astfel de conversaţii, nu apucase să audă prea multe, pentru că domnii nu discutau astfel de chestiuni de faţă cu doamnele. Aşa că nu reuşise să pună informaţiile cap la cap.

Adevărul era că tatăl ei nu discutase niciodată despre asta, ci doar îi vorbea de rău pe cei din Highlands. Dar din moment ce întotdeauna avea ceva rău de spus despre ceilalţi, de cele mai multe ori alesese să-l ignore. Acum îi părea rău că nu ascultase cu mai multă băgare de seamă.

Strânse perna în braţe, încercând să nu se gândească la discuţia din seara aceea. Dar încă îi răsunau în urechi cuvintele lui Lachlan. „Soţul lui Annie s-a arătat împotriva fermelor de oi, iar contele i-a poruncit administratorului său să-l dea afară”.

Doar că tatăl ei nu era atât de implacabil. Întotdeauna se mândrise cu faptul că angajaţii săi erau mulţumiţi de el. Îşi lăsase servitorii să iasă la pensie, iar pe cei care încă îşi doreau să lucreze îi păstrase. Nu părea să-i stea în fire să dea afară un angajat care lucrase pentru el ani întregi. Poate că administratorul o făcuse din proprie iniţiativă.

Cineva bătu uşor la uşă.

— Să ştii că intru, îi şopti Lachlan.

Dumnezeule, venise să se spele!

Prefăcându-se că dormea, Venetia rămase cu faţa la perete. Îl auzi închizând uşa cu cheia, după care se dezbrăcă. Se părea că era o actriţă bună, pentru că Lachlan nu îi mai spuse nimic.

Doar că tăcerea aceea de moarte o făcu să se simtă şi

mai inconfortabil. Pentru că îl auzi intrând în apă, ceea ce o făcu şi mai curioasă. Oare cum arăta în baie? Oare părul lui ud se ondula la vârfuri sau îi aluneca pe gât? Oare era chiar atât de lat în umeri şi la piept sau doar purta haine bine croite? Ar fi fost chiar atât de groaznic să arunce un ochi? Era concentrat să se spele, probabil că nici măcar nu ar fi observat. De ce să nu-şi astâmpere curiozitatea cu o simplă privire? Şi apoi avea să se culce.

Se întinse pe burtă şi îşi înălţă capul doar cât să vadă cada aşezată perpendicular cu patul. Din fericire, Lachlan era cu spatele la ea.

Sau, din păcate, din moment ce asta însemna că nu putea să vadă prea multe, ci doar spatele şi umerii. Dar ce spate şi ce umeri! Plini de cicatrici, asemenea stâncilor pe care le escaladase în tinereţe, nu semănau cu statuetele din alabastru din muzeul din Londra. Avea pielea tăbăcită şi puternică, precum un muncitor, presărată cu cicatrici, probabil din război.

Îşi scufundă capul în apă, iar când ieşi la suprafaţă, câteva şuviţe de păr îi alunecară şiroaie pe gât. Făcu ochii mari când îl văzu sprijinindu-şi palmele acelea mari de marginea căzii şi ridicându-se în picioare. Atunci îi văzu fundul lui palid. Un fund rotund şi frumos.

Deci aşa arăta un bărbat dezbrăcat, cu muşchii încordaţi când se apleca pentru a-şi lua prosopul, cu umerii laţi, care se întoarse uşor într-o parte, dezvăluind…

O cicatrice tare urâtă, care se întindea de la genunchi până la coapsă. Venetia tresări. Se vedea că era o rană recentă, pentru că încă avea o nuanţă de un roşu aprins, ca şi cum apa ar fi iritat-o foarte tare.

— Dumnezeule! şopti ea.

Lachlan tresări, iar Venetia îşi dădu seama că vorbise cu voce tare. Înainte să apuce să-şi ferească privirea, el o încolţi.

— Ce este, draga mea?

Ar fi trebuit să inventeze ceva şi să-şi ferească privirea, dar acum, că văzuse rana, trebuia să ştie ce se întâmplase.

— Cine ţi-a făcut asta? întrebă ea, arătând cu degetul spre piciorul lui.

Îl văzu încleştându-şi maxilarul. Rămase în picioare în cadă şi îşi strânse prosopul în talie, după care se întoarse cu faţa spre ea, ca un războinic scoţian, într-un kilt alb.

— Cine crezi? Oamenii tatălui tău.

Venetia rămase şocată. Nu era răspunsul la care se aşteptase. Şi o ştia şi el prea bine, pentru că îi întâlni privirea plină de o încăpăţânare care parcă aştepta să o audă protestând. De data aceasta, mai zări câteva cicatrici rozalii, mai mici, de-a lungul coastelor şi o rană pe braţ, asemănătoare cu cea de pe coapsă.

— Ce ţi-au făcut de te-ai ales cu o rană atât de oribilă? şopti ea.

Lachlan se încordă.

— După ce mi-au luat cuţitul, doi dintre ei m-au ţinut legat în timp ce al treilea m-a bătut cu o măciucă. Mi-a rupt coapsa atât de grav încât osul a trecut prin carne, rupându-mi muşchii şi tendoanele.

Sprijinindu-se de scaunul de lângă cadă, Lachlan îşi ridică piciorul ca să iasă din baie. Se vedea că până şi acest mic gest era un adevărat efort pentru el, căci tonul vocii i se schimbă.

— Mama a reuşit să fixeze osul, dar, dat fiind faptul că m-am prefăcut mort, nu am vrut să risc şi să aducem un medic din oraş care să mă consulte. Aşa că o să mai dureze până ce o să se vindece.

— Văd, zise ea, ridicându-se speriată din pat. În câte locuri te-au lovit? Câte oase ţi-au rupt?

Lachlan începu să râdă.

— Nu am de gând să-ţi enumăr toate slăbiciunile mele, ca să ştii exact unde să mă loveşti data viitoare când încerci să fugi de mine, prinţesă!

— N-aş face asta niciodată… Nici prin gând nu mi-ar trece să… Adevărul era că îl lovise, nu? Nu intenţionat, desigur, dar probabil îndeajuns de tare cât să-l pună la pământ. Simţi cum i se strânge inima în piept. Din cauza asta nu mi-ai spus nimic, nu-i aşa? Ca să nu mă folosesc de

asta şi să-ţi fac rău. Când Lachlan încuviinţă, Venetia se simţi roasă de remuşcări. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

— Nu contează. Am trecut prin clipe mai grele în timpul războiului. Nu am suferit prea mult.

— Cum să nu? zise ea, analizându-l din cap până-n picioare cu ochiul ei format după ani întregi în care făcuse voluntariat la spital cu prietena ei, Lady Draker. Simţi un nod în gât când îi văzu toate cicatricile. Spune-mi unde te doare! Jur că nu voi profita de asta!

El se uită lung la ea, parcă încercând să-şi dea seama dacă spunea adevărul, după care oftă şi spuse:

— Nu contează.

— Ba contează, insistă ea, aruncând o privire în jur şi zărind cheia pe podea, unde o lăsase în timp ce se îmbăia. Înainte să reacţioneze el, Venetia o culese de pe jos şi o ascunse la spate.

— Spune-mi unde te-ai lovit sau trebuie să te lupţi cu mine ca să pui mâna pe cheia asta.

Lachlan începu să înjure nervos.

— Sau aş putea la fel de bine să deschid uşa şi să fug. Mi-ar plăcea să te văd alergând după mine în prosop…

— Mi-au rupt coastele, spuse el.

Venetia făcu ochii mari.

— Mi-au rupt cinci coaste, două pe o parte, trei pe cealaltă.

Dumnezeule, de câte ori îl înghiontise în coaste?

— Şi cicatricea de pe frunte, şopti ea, e tot din vina lor?

Lachlan oftă.

— Da, când ne-am luptat pentru cuţit.

— Ai mare noroc că nu ţi-au scos un ochi, zise ea cu lacrimi în ochi, uitându-se la cicatricea de pe antebraţul lui. Presupun că tot ei ţi-au rupt braţul.

— Nu, cu ăsta m-am pricopsit după ce mi-au dat cu măciuca în cap şi m-am aruncat de pe pod, zise el zâmbind amar. Din fericire, am un craniu rezistent. De îndată ce m-au lovit în cap, mi-am dat seama că nu aveam cum să supravieţuiesc, aşa că m-am prefăcut că leşin şi m-am

aruncat de pe pod.

Venetia îl privi şocată.

— Cât ai căzut în gol?

— Vreo cinci metri. M-am lovit cu braţul într-o piatră ascuţită, ceea ce probabil că mi-a salvat viaţa, pentru că mi-a schimbat traiectoria şi am aterizat în apă în loc să cad pe pietre. Din fericire, am avut prezenţa de spirit să rămân în apă şi să mă las purtat de curent, până când am reuşit să mă agăţ de nişte crengi cu braţul bun, să mă târăsc la suprafaţă şi să mă ascund în pădure. Era deja la lăsarea întunericului şi nu m-au mai găsit.

Oase rupte la braţ, picior, coaste, o rană cu cuţit, o lovitură la cap. Supravieţuise printr-un miracol.

Venetia avea lacrimi în ochi. Iată un alt detaliu pe care îl ţinuse ascuns, unul care ar fi atras-o de partea lui.

În schimb, îndurase loviturile ei fără să-i mărturisească nimic. De câte ori nu-l lovise în timp ce blestemase, gemuse şi tresărise? Bietul om, trăia în agonie!

Dar de data aceasta era hotărâtă să îi aline durerea. Măcar atâta să facă şi ea.

Capitolul 14

Dragă Charlotte,

Astfel de ticăloşi nu se găsesc pe toate drumurile, cum ai crede tu. Majoritatea bărbaţilor îşi doresc pur şi simplu pe cineva care să le asculte poveştile, care să le arunce din când în când o privire admirativă, care să le fie aproape în nopţile lungi şi reci. Tind să cred că majoritatea femeilor caută exact acelaşi lucru.

Al tău veşnic servitor,

Michael

Lachlan se înduioşă când citi compasiunea pe chipul

Venetiei. După care o văzu îndreptându-se spre uşă, ceea ce îi dovedi că totul fusese o farsă. Dumnezeule, îl luase pe nepregătite cu toate întrebările ei, iar acum avea de gând să fugă, să scape de el!

Alergă după ea cât putu de repede cu tălpile ude şi cu piciorul rănit, dar ea apucă că deschidă uşa înainte s-o ajungă.

— Sally, Sally! strigă ea din pragul uşii. Am nevoie de tine!

Lachlan se opri în spatele uşii, făcând ochii mari. O auzi pe servitoare traversând holul în grabă. Camera lui Sally era tot la etaj, dacă îşi amintea bine.

— La naiba, ce crezi că faci? şuieră Lachlan. În acelaşi timp, Sally, întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doamnă?

— Soţul meu are o rană de război care îl jenează, îi spuse ea servitoarei pe un ton calm, dar nu am doctoriile potrivite care să-l ajute. Ai cumva alifie pentru cai?

Ce naiba…

— Da, doamnă. Mă întorc imediat.

— Să-mi mai aduci un castron şi câteva bandaje curate, te rog. Ah, şi dacă ai avea şi rădăcini de tătănească în grădină…

— Doamna Annie are câteva la parter. Mă întorc imediat.

După ce Sally se grăbi să plece, Lachlan închise uşa, cu un nod în gât. Se părea că Venetia nu se prefăcuse, până la urmă.

— Alifie pentru cai? întrebă el. Ce ai de gând să faci?

— Eu şi o prietenă am făcut voluntariat la spital. Unul dintre medici se jură că remediul cel mai bun pentru muşchi este alifia pentru cai, zise ea cu un zâmbet trist. Funcţionează în cazul cailor, nu?

— Doar că eu nu sunt cal.

Venetia se uită lung la el.

— Ai putea fi. O bătaie precum cea pe care ai îndurat-o ar fi ucis un simplu om.

— Ţi-am spus deja, sunt greu de ucis.

Venetia coborî privirea şi îi verifică rana de pe antebraţ, spunând în şoaptă:

— Nu-mi vine să cred că tatăl meu ar putea să fie în stare de aşa ceva.

Lachlan îşi dădu ochii peste cap. Ca de obicei, Venetia avea o părere prea bună despre Duncannon.

— Sikeston mi-a spus clar şi răspicat că a fost trimis de tatăl tău. Că le-a poruncit să-mi dea o bătaie soră cu moartea. Mă rog, lui Năpastă Scoţiană, ca să nu-i mai tâlhărească prietenii.

— Sikeston? întrebă Venetia pălind.

— Aşa îl chema pe şeful lor. L-am auzit pe unul dintre indivizi spunându-i pe nume.

Şocată, ea se întoarse cu spatele la uşă.

— Venetia, ce ai păţit? o întrebă el.

— Nimic. Doar că… zise ea, încruntată.

— Ştii ceva, mormăi Lachlan.

— Nu sunt sigură.

— La naiba, spune-mi ce ştii!

— Doamnă, v-am adus ce mi-aţi cerut, spuse Sally din pragul uşii.

Venetia luă toate cele trebuincioase şi o rugă pe fată să plece.

De îndată ce plecă, Lachlan izbucni:

— Ce ştii despre oamenii tatălui tău?

Ochii ei frumoşi se întunecară.

— Nu sunt oamenii tatălui meu, nu cred. Nu chiar, continuă ea, îndreptându-se spre lavoar cu vasul de la Sally. Dar ştiu că s-a întâlnit cu trei bărbaţi în urmă cu câteva luni.

Trei bărbaţi. Cei care îl atacaseră?

— Tata nu m-a lăsat să mă apropii de ei, continuă ea, mi-am dat seama că erau genul de bărbaţi…

— Nişte criminali.

— Nu! ripostă ea, concentrându-se să zdrobească rădăcina de tătănească cu fundul sticlei. Nu ştiu. Până atunci nu auzisem de ei şi nu-i văzusem în viaţa mea. Nu mi s-a părut că ar fi prieteni cu tatăl meu sau angajaţi de pe

moşie.

La naiba, se referea la indivizii aceia care îl atacaseră sau nu?

Evitându-i privirea, Venetia începu să şteargă sticla.

— L-am întrebat pe tata dacă au venit să stea de vorbă despre Năpastă Scoţiană, iar el mi-a spus că nu mă priveşte.

— Şi atunci de ce îmi povesteşti despre ei? întrebă el nerăbdător.

Venetia se întoarse spre el cu o privire îndurerată.

— La o săptămână după ce au venit să ne vadă, am citit în ziare despre presupusa ta moarte. Şi... zise ea, ezitând, de parcă nu dorea să-l incrimineze pe tatăl ei în vreun fel.

— Şi? întrebă Lachlan.

— Numele şefului lor era Sikeston.

Lachlan simţi cum i se ia o piatră de pe inimă. Fusese sigur de la bun început că oamenii aceia fuseseră trimişi de Duncannon, dar amintirile erau singurele pe care se putea bizui.

— Sper că-ţi dai seama că tocmai mi-ai dat dovada că tatăl tău a fost cel care o poruncit să fiu omorât.

Venetia se făcu roşie la faţă.

— Ba nu, ţi-am spus doar că tatăl meu a vorbit cu oamenii care te-au atacat.

— Nu fi naivă! Ce treabă ar avea un individ ca Sikeston cu tatăl tău atât de curând după atacul meu din Scoţia?

Venetia ştia că el avea dreptate. Şi ura acest lucru.

— Mi-au spus că au venit cu un mesaj de la el, după care probabil s-au întors ca să-şi primească răsplata pentru că m-au omorât.

— Dacă aveau de gând să te omoare, ce rost mai avea să-ţi transmită un mesaj?

Ce-i drept, acest raţionament nu avea sens.

— La naiba, mi-au dat cu măciuca în cap!

— Ştiu. Ştiu, zise ea, apropiindu-se neliniştită de el, cu sticla de alifie pentru cai într-o mână şi cu o cârpă în

cealaltă. Nu contează ce aveau de gând să facă. Ce au făcut e de neconceput.

— Nu asta ai spus mai devreme, o şicană el. Ai spus că merit o mamă de bătaie pentru că am jefuit atâţia oameni.

Venetia se înroşi, dar nu încercă să se apere.

— Am greşit. Nimeni nu merită să fie bătut în halul ăsta. Aduse scaunul la fereastră, unde lumina încă era puternică. Ia loc. Lasă-mă măcar să încerc să te fac bine.

— De ce? întrebă el, deşi compasiunea de pe chipul ei era un răspuns suficient.

— Deoarece îmi pare rău pentru ce ţi-au făcut. Pentru că am ajuns să cred că tatăl meu le-a cerut s-o facă.

Măcar accepta vina contelui.

— Nu ai de ce să-ţi pară rău. Nu aveai cum să-l împiedici să facă una ca asta.

— Dar asta nu înseamnă… zise ea, oftând. Ia-o ca pe un gest de prietenie între… vecini, bine?

Vecinii, nu *prieteni.* Dar oare puteau fi vreodată prieteni? Nu vedea cum. Dar nici nu strica să o lase să se joace de-a doctorul, nu?

Se aşeză pe scaun, iar Venetia coborî privirea, cu obrajii în flăcări.

— Vrei să te acoperi puţin?

El îi urmări privirea şi observă că prosopul îi expunea unele părţi care trebuiau ferite de privirile unei fecioare. Lachlan începu să râdă.

— Îmi pare rău, zise el, înfăşurându-se mai bine în prosop. Dar, având în vedere experienţa ta, mă aştept să ştii cum arată un bărbat.

Venetia îi examină braţul, la fel de îmbujorată.

— La spital aveau întotdeauna grijă să nu le permită femeilor să se ocupe de cazuri care implicau bărbaţi goi.

— Ah, zise el. Păcat pentru bărbaţii aceia goi.

Venetia făcu abstracţie de comentariul lui, întorcându-i braţul spre lumină, ca să-i vadă cicatricea mai bine.

— Te doare?

— Puţin.

Apăsă puţin în locul unde ieşise osul prin carne. Lachlan simţi o durere puternică şi nu se putu abţine să nu scoată câteva cuvinte de duh.

— Dacă asta înseamnă că te doare puţin, spuse ea pe un ton sec, nici nu vreau să mă gândesc ce înseamnă o durere adevărată pentru tine. Turnă puţină alifie pe cârpă. O să te ardă la început, dar o să te simţi mult mai bine mai târziu.

— O să mă ardă? întrebă el. Iar de îndată ce îi frecă alifia pe braţ, simţi că rana avea să-i ia foc. Iisuse Hristoase! Încerci să mă omori?

Vru să-i ia alifia aceea blestemată, dar Venetia făcu un pas în spate.

— Termină! zise ea, rămânând la câţiva paşi distanţă, pregătind bandajul. Dacă aş fi vrut să te omor, te-aş fi lovit în cap cu sticla. Stai cuminte!

Ce femeie ticăloasă! Dar se văzu nevoit să recunoască faptul că, odată ce senzaţia aceea arzătoare se domoli, simţi mai degrabă o căldură liniştitoare care îi luă durerea. Fu singurul lucru care îl opri să protesteze când îi porunci să ridice braţele ca să-i trateze coastele. O nouă tortură. Este destul de mult că, în acea clipă, cea mai seducătoare femeie din zonă îi freca pielea goală pentru a-i alina durerile. Dar chiar trebuia să fie îmbrăcată în cămaşa aceea care nu acoperea mai nimic?

Când se aplecă peste el, îşi simţi bărbăţia trezindu-se la viaţă. Nici măcar senzaţia aceea îngrozitoare de usturime de pe coaste nu-l linişti, căci corsetul ei alunecă uşor, astfel încât îi văzu sânii în toată splendoarea.

Mai rău era că prosopul acela blestemat începu să se ridice asemenea unui cort de tabără. Oh, ar fi rămas acolo pe vecie, fermecat de mireasma de lavandă, în timp ce părul ei îi aluneca pe piept!

— Mi-e teamă că de data asta o să te doară rău, zise ea. Şi… trebuie să ridic prosopul puţin.

Venetia vru să ia prosopul, dar el o opri.

— Lasă-mă pe mine. Nu ştia ce ar fi fost în stare să-i facă dacă i-ar fi atins mădularul.

Reuşi cumva să ridice prosopul suficient ca să-i arate cicatricea fără să se expună prea mult. Ar fi trebuit să-i spună să îl lase în pace, dar deja tânjea după senzaţia aceea de uşurare pe care o simţise după ce îi întinsese alifia pe celelalte răni. Iar piciorul îl durea cel mai tare. Dar, când simţi durerea aceea sfâşietoare în momentul în care îi întinse alifia pe coapsă, tresări şi o strânse tare de braţ până ce reuşi să-şi recapete suflul. Îi luă câteva clipe să respire din nou normal.

— În regulă. Sunt gata.

Venetia încuviinţă şi apoi continuă, dar o văzu tresărind, după care simţi o picătură de apă aterizând pe coapsa lui. Apoi mai multe picături, unele după altele. Lacrimi. Dumnezeule, fata plângea de mila lui!

— Draga mea, îi şopti el, de ce plângi? Nu e chiar atât de rău, să ştii.

— E îngrozitor, spuse ea printre lacrimi. Nici nu vreau să mă gândesc ce dureri a trebuit să suporţi…

În tot acest timp, nu o văzuse niciodată plângând, nici după ce fusese răpită, nici după remarcile lui nemiloase. Dar iat-o acum plângând pentru durerea lui. Lachlan o privi înduioşat.

— Gata, draga mea, linişteşte-te, îi şopti, apucând-o de talie şi trăgând-o pe piciorul sănătos ca să o poată alina.

— Crede-mă, am trecut prin lucruri şi mai rele de atât.

— Ştiu, şopti ea printre lacrimi, dar nu suport să te ştiu aşa…

Lachlan o luă în braţe, atins până la lacrimi de compasiunea ei.

Dumnezeule, cât putea să plângă fata asta! Îşi îngropă faţa în pieptul lui, iar el o mângâie pe spate, neştiind cum să o aline.

— E în regulă, prinţesă, jur că sunt bine. De săptămâni întregi umblu pe piciorul ăsta, ba chiar am dansat pe el.

Când îl auzi spunând asta, Venetia începu să plângă şi mai tare.

— Te-am făcut să dansezi pe piciorul tău rănit…

— Ba nu, zise el, ţinând-o strâns în braţe şi trecându-şi degetele prin părul ei. Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe mătuşa ta. Ea a început să vorbească despre moartea mea şi mi-a fost teamă că o să mă recunoşti.

Venetia sughiţă uşor pe umărul lui.

— E vina ei, nu-i aşa?

— Da, zise el, ştergându-i lacrimile de pe faţă. Şi nu aveam de gând să o las să mă ridice din mormânt înainte să mă simt pregătit. Morţii nu au ce căuta la baluri, îmbrăcaţi în kilt.

Asta o făcu să zâmbească.

— Nu arătai deloc ca un mort, reuşi ea să spună.

— Adevărul e că nu mă simţeam mort, zise el, după care îi luă cârpa din mână şi îi şterse lacrimile cu un colţişor uscat, apoi o lăsă să-şi sufle nasul şi o aruncă pe jos. Mai ales când suntem doar noi doi.

Venetia se uită lung la el, cu ochii ei verzi şi mari, se îmbujoră şi se simţi ca în noaptea aceea la bal. Doar că de data asta ştia cu cine avea de-a face. Dar, în loc să îl certe, cum ar fi trebuit să o facă, se uită în ochii lui de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată. Nu ca pe un tâlhar, ci ca pe un om prins între ciocan şi nicovală.

— Ştiu că nu înseamnă prea mult, şopti ea, dar îmi pare rău pentru că te-am lovit, pentru că te-am împuns, pentru că m-am întins pe piciorul tău în timp ce dormeai…

— Nu te mai gândi la asta, îi ceru el, neputând să o mai audă vorbind, mai ales despre cum se întinsese pe el. Nu aveai de unde să ştii. Nu e vina ta.

Era deja prea mult pentru el să o vadă acolo, în poala lui, curată şi parfumată. Îşi spuse că trebuia să o îndepărteze, să o lase în pace. Dar o prinse de talie. Atunci Venetia îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, iar în clipa aceea ştiu că nu mai era cale de întoarcere.

— Lasă-mă să te fac să te simţi bine, îi şopti ea, iar cuvintele ei îl stârniră şi mai tare. Lasă-mă să-ţi arăt că nu sunt ca tatăl meu, zise ea, sărutându-i cicatricea de pe frunte şi făcându-i inima să tresară.

— Ştiu… că nu eşti… ca tatăl tău, spuse el. În primul

rând, miroşi mai bine decât el. Sperase să glumească pentru a nu face o prostie, dar o auzi râzând şi se aprinse şi mai tare. La fel se simţi şi după ce Venetia începu să îl sărute pe gât. Nu simţise niciodată ceva asemănător. Cu toate acestea, continua să vorbească, încercând să facă abstracţie de bărbăţia lui doritoare. Îţi stă mult mai bine în rochie decât lui.

— Doar că acum nu sunt îmbrăcată cu o rochie, spuse ea.

Cuvintele ei erau de prisos, dar Lachlan simţi că-şi pierdea minţile. Şi se pierdu cu totul când îi simţi sărutările alunecând pe piept, buzele ei tânjind după sfârcurile lui.

— Iisuse Hristoase, opreşte-te, îi şopti el.

Venetia se retrase imediat.

— Te doare? Nu am vrut să-ţi fac…

— Mă faci să-mi pierd minţile, asta faci.

Zâmbetul ei poznaş îl întărâtă şi mai tare.

— Ţi-am spus, vreau să mă revanşez pentru cât te-am lovit până acum, zise ea, trecându-şi mâinile peste pieptul lui.

— Şi cum ai de gând să faci asta? mormăi el. Ispitindu-mă să te ruinez?

Văzu cum i se şterse zâmbetul de pe chip, dar fata insistă.

— Aş putea să îţi ofer plăcere fără să mergem până la capăt?

Cuvintele ei îi dădură fel de fel de idei păcătoase. Ar fi trebuit să le ignore. Aşa că, desigur, răspunse:

— Da, desigur.

Venetia se lumină la faţă.

— Dar nu ar trebui să faci astfel de lucruri, se grăbi el să adauge, încercând să se controleze. Nu e precaut. O să ne bagi în belele.

— Şi nu crezi că e îndeajuns de rău să petrecem toată noapte împreună, închişi într-o cameră, când ne dorim amândoi să fim împreună? Arată-mi cum să-ţi ofer plăcere fără să mă ruinez şi jur că ne vom opri aici. Nu se poate altfel.

— La naiba, mormăi el.

Totul era compromis.

— Îţi place când te sărut? îi şopti ea, lipindu-şi buzele acelea pline de gâtul lui. Ar trebui să te sărut aici? zise ea, întinzându-şi sărutările pe bărbia lui. Sau aici? continuă ea, atingându-i colţul buzelor cu vârful limbii.

În clipa aceea, Lachlan ştiu că nu mai era cale de întoarcere. Câteva sărutări păcătoase din gura ei atât de cuviincioasă, şi îşi pierdu controlul. Îi prinse chipul între palme şi o sărută cu sălbăticie. Savură gura ei şi căldura aceea în care simţea că avea să se piardă, iar ea îşi deschise buzele, acceptându-l bucuroasă.

Îşi încolăciră limbile, iar el îşi trecu degetele peste gâtul ei, simţindu-i pulsul crescând. După care îşi lăsă mâinile să alunece spre cămaşa ei de noapte, desfăcându-i nasturii dintr-o singură mişcare, lăsând-o să alunece pe umeri şi strângându-i în palme sânii aceia goi şi frumoşi.

— Lachlan, stai, zise ea, printre sărutări. Eu ar trebui să-ţi ofer… ţie plăcere.

— Îmi face plăcere să te ating, şopti el, prinzându-i sfârcurile între degete până ce o auzi gemând de extaz. Îmi face plăcere să-ţi ofer plăcere.

— Dar vreau…

— Uite, zise el, luându-i mâna şi ghidând-o spre mădularul lui. Dacă vrei să-mi oferi plăcere, poţi să mă mângâi aici.

Când îi citi zâmbetul de satisfacţie de pe faţă în clipa în care îl prinse în mână, simţi că era pe culmile extazului. Totul era atât de periculos cu fecioara aceasta curioasă să îl atingă! Şi numai Dumnezeu ştia de ce.

— Opreşte-te, zise el, apucându-i mâna, clipă în care Venetia îi aruncă o privire nedumerită. Dacă vrei să facem asta, atunci trebuie să stabilim nişte reguli, bine?

— Reguli? şopti ea. De ce?

— Fără ele, o să ajungem împreună în patul acela şi ştiu că nu vrei asta.

Nici el nu voia să se ajungă acolo. Pentru că planul lui avea să se ducă pe apa sâmbetei dacă o ruina pe fata

contelui de Duncannon.

Capitolul 15

Dragul meu văr,

Chiar crezi că ştii atât de bine ce îşi doresc femeile încât să faci asemenea afirmaţii? Trăiam cu impresia că preferi să stai izolat, că nu-ţi place să ieşi în societate. Sau mă înşel?

A ta prietenă curioasă,

Charlotte

„Regulile sunt bune”, îşi spune Venetia. „Aminteşte-ţi principala regulă a doamnei Harris. Când crezi că nu ar trebui să faci un anumit lucru, probabil că aşa este”.

Regulile erau perfecte pentru cine putea să le respecte. Dar era clar că ea nu mai avea această capacitate. Pentru că altfel nu ar fi. Ajuns pe jumătate goală în poala unui bărbat, cu mâna pe părţile lui intime, plănuind să facă un gest de neimaginat.

Şi toate acestea doar ca să-şi ceară scuze, chiar dacă el îi spusese că nu era nevoie să o facă. Probabil că avea dreptate. Fusese alegerea lui să o răpească, să nu-i spună nimic despre rănile lui, să se pună într-o situaţie în care risca să fie rănit.

Doar că gândurile acelea logice dispăreau ori de câte ori îi vedea cicatricile şi îşi amintea agonia de pe chipul lui. În astfel de clipe, îi era imposibil să nu se gândească la el ca la cineva incredibil de curajos, care supravieţuise atâtor nenorociri. Doar nu era greşit să-i răsplătească acel curaj cu puţină plăcere! De fapt, era doar o scuză. Adevărul era că zidurile de reguli pe care le ridicase în jurul ei ca să-l ţină la distanţă începuseră să se dărâme şi nu putea să le mai ţină în picioare. Se agăţase de ele atât timp, crezând că

aveau să o protejeze, dar, cu toate acestea, tot ajunsese să fie răpită. De ce? Pentru că tatăl ei fusese cel care încălcase regulile, nu-şi onorase datoriile, distrusese vieţile unor oameni nevinovaţi, prefăcându-se că era un om onorabil.

Ei bine, la naiba cu tatăl ei! Şi cu toate regulile acelea.

— Nu cred că avem nevoie de reguli, zise ea, trecându-şi degetele prin buclele lui ude. M-am săturat de atâtea reguli.

Lachlan îi aruncă o privire arzătoare.

— Spui asta acum, când eşti cuprinsă de dorinţă, dar mâine-dimineaţă o să regreţi tot. Iar atunci o să mă urăşti.

Faptul că era posibil ca el să aibă dreptate o tulbură şi mai tare. Oh, de ce nu putea să o sărute şi să o facă să uite cine era şi cât de mult îi dispreţuia familia? De ce nu se lăsa purtat de val, cum făcea ea?

Chiar dacă o ţinea de mână, îl simţi crescând la atingerea ei. Era limpede că îşi dorea să fie cu ea. Ce se întâmplase cu sălbaticul Lachlan, care făcea doar ce voia, fără să se gândească la consecinţe? De ce era atât de precaut tocmai acum, când ea îşi dorea să fie nesăbuită? Singurul lucru care îl oprea era planul acela blestemat împotriva tatălui ei. Ei bine, chiar dacă avea să-i ia toată noaptea, era hotărâtă să-l facă să uite tot ce se întâmpla între familiile lor. Avea să-l convingă să i se dăruiască. Sfidătoare, îl sărută, muşcându-i buza de jos, apoi mângâind-o cu limba. Chiar dacă el se încăpăţână să nu-i elibereze încheietura, îl auzi gemând de plăcere, după care îşi deschise buzele şi o sărută pătimaş. Curând, limbile lor se uniră din nou, gurile lor deveniră una, şi simţi că pătrunse într-o lume în care erau doar ei doi, nimeni altcineva.

Dar, când încercă să-şi elibereze mâna din strânsoarea lui, el se retrase din sărutare şi se uită lung în ochii ei.

— Atunci, o singură regulă, spuse el cu o voce plină de dorinţă. Doar una. Ca să nu mergem prea departe.

Venetia îi aruncă o privire exasperată.

— Ce regulă?

— Să nu te dai jos de pe genunchiul meu. Atât timp cât rămâi acolo, nu pot să-ţi iau inocenţa. Dar ne putem folosi gura şi mâinile ca să ne oferim unul celuilalt plăcere, zise el, lăsând-o să se întindă pe braţul lui ca să îi poată admira sânii goi. Putem să ne simţim bine împreună. Uite aşa, zise el, apoi, coborându-şi capul pe pieptul ei, îi sărută sânii şi sfârcurile până ce o făcu să suspine de plăcere.

— Oh, Lachlan…

— Eşti de acord cu regula mea? întrebă el în timp ce se desfăta cu sânii ei.

Venetia simţi o dorinţă imensă ţâşnind din interiorul ei. Ar fi fost de acord cu orice ca să continue.

— Da, da, promit! îi şopti ea, sărutându-l pe frunte. Acum, lasă-mă… lasă-mă să te ating şi eu.

Lachlan o privi satisfăcut, după care îi ghidă mâna spre mădular. Ea coborî privirea şi îşi văzu degetele uşor acoperite de buclele bogate şi întunecate. Imaginea aceea o luă pe nepregătite.

— N-am ştiut că şi bărbaţii au păr acolo, zise ea, plimbându-şi mâna de-a lungul lui.

— Nu ştiai?

— Cum aş fi putut să ştiu? spuse ea, dându-i mâna la o parte ca să-l mângâie singură. Singura mea experienţă cu bărbaţi goi se rezumă la statuete cu părţi intime netede, care seamănă cu nişte ciorchini de struguri.

— Statuete şi balade, gemu el, în timp ce ea continua să-l mângâie. Draga mea, chiar nu ai avut bărbaţi adevăraţi în viaţa asta de la care să înveţi? Vreun văr de care să fi fost îndrăgostită? Fratele vreuneia dintre prietenele tale cu care să mergi la plimbare prin pădure? îi şopti el, în timp ce îi prinse sfârcurile între dinţi, trezind în ea fel de fel de senzaţii.

— Nimeni care să mă înveţe ceva atât de periculos. Sau incitant, spuse ea, gemând de plăcere. Cu toate că am citit odată o carte…

Lachlan începu să râdă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta. Cărţi

şi statuete goale. La ce şcoală de fete ai învăţat?

— La una foarte bună, răspunse ea ţâfnoasă. Să ştii că statuetele goale sunt piese de artă.

— Şi cartea? Tot de artă era?

— Nu chiar. Era vorba despre un harem, dar descria în detaliu… astfel de scene. Aşa că nu ştiu dacă… zise ea, în timp ce continuă să-şi plimbe degetele pe bărbăţia lui, ezitantă. E bine ce fac?

— Draga mea, nu e bine deloc ce faci.

— Vreau să spun… îţi place?

— Îmi place la nebunie, răspunse el, arcuindu-se sub atingerea ei. Dar mi-ar plăcea să strângi puţin mai tare…

Iar Venetia făcu întocmai, minunându-se de pielea aceea catifelată şi de cât de tare se simţea la atingerea ei. După câteva mişcări lungi, Lachlan închise ochii, gemând de plăcere.

— Pentru o femeie care a aflat aceste lucruri doar de la statuete şi balade, ştii exact ce să faci ca să exciţi un bărbat. O să mă bagi în mormânt!

— Asta e planul meu. Să te ucid de plăcere, ca să fug.

— Ce plan bun, zise el râzând. Păcat că nu ţi-a venit ideea mai devreme.

— Ştiu.

Începură amândoi să râdă, după care Lachlan o sărută din nou cu pasiune, în timp ce ea continua să îl atingă. Doar că sărutările nu mai erau îndeajuns pentru el. Îndrăzneţ din fire, îi ridică repede cămaşa de noapte şi îşi strecură mâinile între picioarele ei, mângâind-o uşor la început, după care tot mai intens. Iar ei îi plăcea atât de tare! Mult mai tare decât s-ar fi aşteptat. Ceea ce dovedea că avusese dreptate când o acuzase că era o fată rea. De fiecare dată când o atingea, părea să păteze şi mai mult imaginea imaculată pe care doamna Harris se străduise din greu să i-o însuşească. Brusc, Venetia începu să râdă isteric, ceea ce îl luă pe Lachlan pe nepregătite.

— Ce ţi se pare atât de amuzant?

— Mă gândeam doar că doamna Harris ar trebui să adauge această activitate la materie de predat, reuşi ea să

spună, chiar dacă tot ce-i făcea el începuse să-i întunece mintea. Cu siguranţă, ar strânge mai multe… eleve.

— Să înţeleg că-ţi place? întrebă el.

— Îmi place foarte tare… da, şopti ea, arcuindu-se sub mâna lui iscusită.

Iar atunci, cu o strălucire în ochi, el îşi strecură un deget înăuntrul ei.

— Lachlan! strigă ea, şocată de gestul acela îndrăzneţ. Nu poţi face asta!

— Ah, ba pot! Atât timp cât rămâi pe genunchiul meu, o să fim bine, zise el pătrunzând-o şi afişând un zâmbet cunoscut. Dacă e după mine, o să fie mai mult decât bine.

Mâna lui avu cu siguranţă multe de demonstrat. Continuă cu atingerile acelea intense, minunate care o făcură să tânjească după mai mult.

Dintr-odată, îi atinse un loc deosebit de sensibil, iar Venetia aproape că sări din poala lui.

— Dumnezeule!

— Prea târziu, draga mea, zise el, în timp ce atingerile lui o făceau să se topească. N-o să te mai salveze nimeni de mine acum. Vreau să te văd pe culmile extazului în noaptea asta.

— Pe culmile extazului… şopti ea, cuvintele lui parcă trezind în ea o amintire. La asta se referă!

Lachlan se uită lung la ea, dar fără să se oprească din mângâieri.

— Ce anume?

— O baladă deocheată pe care am citit-o cândva. Spunea ceva despre… culmile extazului. Până acum, n-am înţeles la ce se referea… Spunea că Darby vrea să deschidă încuietoarea… care se află în mănunchiul de cârlionţi al lui Conagh între două buze roşii…

— Ştiu şi eu balada asta, zise el amuzat. Iar tu, prinţesa mea, eşti mai desfrânată decât mi-am imaginat dacă ăsta e genul de balade pe care le colecţionezi.

Încercă să se încrunte la el, dar cum ar fi putut să o facă de vreme ce atingerile lui erau atât de minunate?

— Mă interesează doar… teoretic, spuse ea tresărind,

când Lachlan o pătrunse cu al doilea deget, tot mai adânc, iar ea îl prinse de braţ, ghidându-l. Vai de mine… da…

— Aşa… zise el, cu pasiune în glas. Poate că ai vrea să… împărtăşeşti cu mine acest interes teoretic.

Lachlan începu să îşi mişte degetele tot mai rapid, iar ea nu mai gândi limpede.

— Poftim?

— Nu-ţi faci partea ta, prinţesă, îi aminti el.

Abia atunci îşi dădu seama că se oprise cu mâna pe bărbăţia lui, prea pătrunsă de propria experienţă.

— Oh! Chiar… îmi pare rău…

Începu să îl mângâie din nou, iar el imediat gemu de plăcere.

— Da… exact aşa! Să nu te opreşti până ce nu-ţi spun eu… Mai tare… mai repede… Da… aşa… Dumnezeule!

După aceea, niciunul dintre ei nu mai spuse nimic, ci se auziră doar gemete pasionale, în timp ce fiecare încerca să-i ofere plăcere celuilalt, mângâind pielea aceea fierbinte şi interiorul umed, urcând împreună pe culmile extazului, într-un geamăt puternic, urmat de un strigăt.

Strigătul ei de plăcere, o plăcere ascuţită şi dulce, o purtă într-o altă lume. Lachlan îi înghiţi ţipătul cu o sărutare fierbinte, în timp ce propriul său corp se încordă, ea simţindu-i bărbăţia tresărind sub degetele ei.

În timp ce Venetia savura senzaţiile acelea neobişnuite, Lachlan îşi trase mâna dintre picioarele ei şi îi strânse prosopul în jurul mâinii. După care ea simţi un lichid călduţ revărsându-se pe degetele ei şi pe prosop.

— Iisuse Hristoase… şopti el, printre sărutări.

Îşi simţi inima bătându-i cu putere. Dumnezeule, ce experienţă! Ce naiba îi făcuse? Orice s-ar fi întâmplat, el probabil că simţea acelaşi lucru, căci o strânse la piept, îngropându-şi chipul la gâtul ei, respirându-i greu în păr, cu trupul încordat. Rămaseră aşa câteva clipe, îmbrăţişaţi, până ce trupurile lor se liniştiră, stoarse de energie.

— A fost mai bine… decât orice… interes teoretic.

— Aşa e, zise el pe jumătate râzând. Aşa e.

Rămaseră acolo, respirând greu amândoi. Picăturile

de ploaie care cădeau pe fereastră şi şuieratul lămpii erau singurele sunete în afară de gâfâielile lor. Curând, răcoarea din camera neîncălzită o înfioră.

Cu toate acestea, nu ar fi vrut să se dea jos de pe genunchiul lui. Îşi odihni capul pe capul lui Lachlan.

— De aia a spus Conagh că şi-ar da viaţa pentru astfel de bucurii.

— Astfel de bucurii sunt rare, prinţesă, îi spuse el, sărutându-i obrazul, urechea şi părul. Mai mult decât rare. Şi cu atât mai mult ar trebui să fie preţuite.

Cuvintele lui îi dădură speranţe. Până acum nu îndrăznise să se gândească la viitor, convinsă că dorinţa lui de a o avea pe ea nu putea să-i înfrângă dorinţa de răzbunare împotriva tatălui ei. Dar dacă ar fi existat o cale? Dacă ar fi fost dispus să dea uitării setea de răzbunare pentru asta, pentru pasiune… pentru căsătorie? Avea peste 21 de ani, se putea căsători cu cine voia ea. Şi dacă ar fi fost să se căsătorească înainte ca tatăl ei să ajungă la Scoţia, nu ar mai fi avut cum să o oprească. Avea averea ei, care poate că l-ar fi convins pe Lachlan dacă disputa lui cu tatăl ei era legată doar de bani.

Din păcate, nu despre asta era vorba, îşi zise ea, cu inima îndurerată. Disputa dintre ei mergea mai departe, dovadă fiind rănile lui Lachlan.

Îl strânse tare la pieptul ei. Nu, trebuia să existe o cale! Poate că l-ar fi făcut să uite faptele nechibzuite ale oamenilor tatălui ei. Dacă avea să-i ofere ajutorul şi averea ei, poate o asculta. Dacă i-ar fi oferit trupul ei…

Se depărtă şi se uită lung în ochii lui, trăgând speranţă să vadă asta în zâmbetul lui tandru.

— Ar trebui să ne bucurăm de astfel de plăceri rare ori de câte ori se iveşte ocazia, nu crezi? zise ea, plimbându-şi mâinile pe braţele lui puternice şi aruncându-i ceea ce spera a fi o privire seducătoare. Noaptea abia a început…

— Oh, nu, draga mea, zise el, pălindu-i zâmbetul de pe chip. Astfel de plăceri rare sunt menite să fie rare.

— Nu neapărat, zise ea, înghiţind în sec.

— Ba da, ripostă el încordat, ştergându-i mâna pe

prosop. Trebuie să te duci la culcare acum. Singură. Înainte să fiu tentat să fac partea aceea din baladă pe care am sărit-o.

Venetia îl luă de după gât.

— Ce parte e asta?

Lachlan îşi lăsă privirea să alunece peste sânii ei goi, trăgând adânc aer în piept.

— Ştii prea bine la ce mă refer. Atunci când Darby o pătrunde pe Conagh şi *îi udă încuietoarea* cu *duşuri de fericire.* Partea aceea.

— Pare fascinant, şopti ea, dând să-l sărute, dar el o opri.

— Nu. Nu vreau să te ruinez.

Un gest de admirat, dar nu în clipa aceea.

— Ar fi chiar atât de îngrozitor dacă ai face-o?

— Da. Ar trebui să mă căsătoresc cu tine şi nu pot.

„Nu pot”. Şi iată cum acel adevăr nemilos puse punct jocului de seducţie. Dar Venetia nu avea de gând să renunţe atât de uşor.

— De ce nu? şopti ea cu teamă, ca răspunsul lui să nu cumva să o rănească.

Lachlan coborî privirea, concentrându-se să îi tragă cămaşa de noapte pe ea şi să-i acopere sânii.

— Chiar dacă am primi permisiunea tatălui tău, spuse el, şi chiar dacă ar exista o cale prin care să rezolvăm disputa dintre noi, nu ai fi niciodată fericită pe moşia Ross.

— De unde ştii?

— Eşti o lady prea rafinată pentru viaţa asta, îi răspunse el, străfulgerând-o cu privirea.

Era ciudat cum reuşea el să facă un compliment să sune ca o insultă. Venetia se ridică în picioare cu un nod în gât, încercând să-şi păstreze demnitatea. Observă că el nu o opri.

— O lady prea rafinată? întrebă ea, în timp ce îşi încheia cămaşa de noapte. Tocmai ţi-am demonstrat că nu sunt o lady rafinată.

— Nu mă refeream la asta, zise el, ridicându-se în picioare şi lăsând prosopul să-i alunece la picioare, astfel

încât Venetia îi văzu preţ de o clipă trupul gol, înainte ca el să-i întoarcă spatele şi să-şi tragă pantalonii pe el. Chiar şi cele mai rafinate doamne au dorinţe. Dar asta nu schimbă lumea în care s-au născut. Şi odată ce trece pasiunea aceea mistuitoare, se trezesc într-o casă adevărată, îndurând greutăţi reale. Pasiunea nu are cum să compenseze asta.

„Nu pentru o femeie ca tine”. Nici nu era nevoie să rostească acele cuvinte. Venetia se uită disperată la fundul lui minunat ce dispărea sub haine. În mintea lui, aceasta avea să fie singura ocazie în care puteau fi intimi? Acceptase să o facă la insistenţele ei, dar nu avea să o mai lase niciodată să se apropie de el.

— Vreau să văd dacă am înţeles bine. Faptul că te doresc nu contează. Nici faptul că mă simt bine în compania ta…

— Că te simţi bine în compania mea? întrebă el râzând şi întorcându-se spre ea. Am petrecut doar două zile împreună, timp în care m-ai numit un ticălos vulgar. Nimic nu s-a schimbat.

— Totul s-a schimbat, şopti ea. O ştii prea bine.

— Nu ştiu nimic, zise el, cu o privire de războinic. Ţi-a părut rău pentru mine, te-ai simţit vinovată pentru rănile pe care mi le-a provocat tatăl tău. Şi ne-am lăsat… purtaţi de val. Dar asta nu înseamnă că putem avea o viaţă împreună. Ştii asta.

Venetia ştia doar că ura faţă de tatăl ei era mult mai înverşunată decât îşi imaginase, că nici măcar ea nu putea face nimic în privinţa asta. Pentru el era o joacă de moment, dar nici în ruptul capului nu ar fi acceptat să o ia de soţie pe fiica lui Duncannon.

Până acum nu îi fusese niciodată ruşine de cine era tatăl ei, de cine era ea. Iar faptul că îi era ruşine cu tatăl ei o enervă la culme.

— Chiar îl dispreţuieşti atât de mult pe tatăl meu?

— Nu are legătură cu el, zise Lachlan, dar se feri să-i întâlnească privirea, culegându-şi hainele de pe jos.

— Chiar aşa? Şi dacă nu aş fi fost fiica lui, tot m-ai fi

refuzat?

— Să te refuz? strigă el nervos. Tu o să fii cea care o să mă refuze pe mine când o să vină tatăl tău după tine, iar eu o să fiu obligat să…

Dar Lachlan nu mai zise nimic, ci lăsă doar să-i scape o înjurătură.

— Când vei fi obligat să faci ce?

Nu răspunse, ci ieşi pe hol, ca să-şi lase hainele să i le spele Sally, după care intră din nou în cameră, trânti uşa în urma lui şi luă o pernă de pe pat.

— Răspunde-mi, Lachlan! Cu mâinile la piept, Venetia merse după el până unde aruncase perna pe podea. Te-am întrebat mai devreme ce ai de gând să faci dacă tata refuză să-ţi dea banii înapoi şi ai evitat să-mi răspunzi. Aşa că te întreb din nou, iar de data asta vreau adevărul. Ce ai de gând să faci?

— Nu te priveşte, mormăi el. Nu are legătură cu tine.

— Dacă ar fi adevărat, n-aş mai fi acum aici. Spune-mi ce ai de gând să faci! N-o să te las în pace până când nu-mi spui tot.

— Bine, fie! răbufni el, întorcându-se cu o privire neînduplecată. Ai văzut ce mi-au făcut oamenii tatălui tău doar pentru că l-am jefuit pe McKinley. Ce crezi că are de gând să-mi facă acum, că i-am răpit fiica? Dacă vine după tine fără bani, o să vrea să mă omoare. Doar unul dintre noi o să răzbească, chiar nu înţelegi? Povestea asta trebuie să se încheie într-un fel sau altul, şi poţi să fii sigură că nu o să-l las să iasă basma curată pentru trădare.

Venetia nu înţelegea ce voia să spună.

— Vrei să zici că dacă refuză să-ţi dea banii pe care îi datorează…

— Atunci îl voi provoca la duel. Şi dacă ţii să te căsătoreşti cu mine, o să ajungi fie văduvă, fie soţia ucigaşului tatălui tău, zise el cu capul sus şi cu braţele încrucişate la pieptul gol. Ce alegere nefericită, nu crezi?

Capitolul 16

Dragă Charlotte,

De ce te încăpăţânezi să-mi pui întrebări la care ştii că nu am răspunsul? Îţi spun doar atât: chiar dacă nu-mi place în mod deosebit să ies în lume, nu stau închis între patru pereţi. Dacă aş face-o, de unde aş avea toate informaţiile acestea de care ai nevoie ca să-ţi educi fetele? Ai grijă, prietena mea! Dacă nu încetezi cu întrebările acestea despre identitatea mea, nu o să mă mai arăt atât de doritor să împărtăşesc cu tine fel de fel de bârfe.

Al tău prieten hotărât să rămână anonim,

Michael

Lachlan o înfruntă cu privirea, regretând amarnic că era atât de frumoasă în cămaşa aceea de noapte, că strigătele ei de plăcere încă răsunau în mintea lui. Pentru că expresia şocată de pe chipul ei risipi toată plăcerea de mai devreme.

— Aşa că din cauza asta nu putem să ne căsătorim, răbufni el. Disputa asta între mine şi tatăl tău nu este o joacă de doamne. Este o chestiune dificilă şi nemiloasă, care n-o să se sfârşească într-o manieră care să te mulţumească.

— Doar pentru că sunteţi amândoi incredibil de încăpăţânaţi, zise ea.

— Aşa e, sunt încăpăţânat. Pentru că merit să mi se facă dreptate, la naiba! Şi asta nu înseamnă să-l las să scape basma curată.

— Chiar ai de gând să-l provoci la duel? Nu e corect. E un bărbat în vârstă, nu un soldat. Ştim amândoi că tu o să răzbeşti. Ar fi o crimă, pur şi simplu.

— Tot crimă a fost şi când şi-a trimis oamenii pe

urmele mele, dar nu te văd plângând de mila mea! răbufni el.

— Ba da, şopti ea. Ba da.

Şi văzu din nou pe chipul ei cât de mult îl compătimea, ceea ce-l făcu să îşi dorească şi mai tare să fie cu ea. La naiba cu tot! Astfel de dorinţe nu aveau ce căuta în planurile lui.

— Adevărul este că n-o să rezolv nimic dacă mă căsătoresc cu tine. Nu ar însemna decât să te pun într-o situaţie ingrată. Şi asta presupunând că ai putea fi fericită cu mine în Highlands, lucru de care oricum mă îndoiesc.

— Ai dreptare, spuse ea cu înverşunare, nu aş avea cum să fiu fericită cu tine dacă ai de gând să-l omori pe tatăl meu.

— Dar nu vreau să o fac! Vreau doar să recuperez ce-mi datorează, zise el, trăgând aer în piept. Dar, dacă refuză să-şi plătească datoriile, o să-l distrug, m-ai înţeles?

Tonul lui nemilos o făcu să tresară.

Lachlan încercă să nu se lase afectat de reacţia ei.

— Îmi vreau banii. Dacă nu o să reuşesc să-i recuperez, vreau să mă asigur că n-o să-şi mai trimită oamenii să mă omoare, iar singura modalitate prin care pot să fac asta este să-l omor.

— Potrivit imaginii pe care ţi-ai făcut-o despre el, nu poţi fi sigur de asta nici măcar dacă-ţi dă banii înapoi.

— Şi atunci ce motive ar mai avea să mă omoare? Nu şi-ar primi banii înapoi. Dar, până când nu lămurim situaţia, nu pot să mă întorc în lume. Refuz să-mi trăiesc viaţa ascunzându-mă. Povestea asta o să ia sfârşit într-un fel sau altul de îndată ce tatăl tău o să ajungă în Scoţia.

— Şi dacă te-ai căsători cu mine? zise ea cu o privire disperată. Asta ar rezolva problema. Tata nu mi-ar da soţul pe mâna autorităţilor. Iar zestrea mea aproape că acoperă datoria. Ai putea să-ţi iei gândul de la împrumut.

— Draga mea, cum să spui una ca asta? Lachlan scoase din desagă pătura cu care se învelea adesea când era nevoit să înnopteze pe câmp şi o întinse pe jos, unde aruncase perna. Ai uitat cine-ţi administrează zestrea?

— Oh, şopti Venetia, pălind.

— Dacă ar fi să te căsătoreşti cu mine înainte ca tatăl tău să ajungă în Scoţia, tu o să-ţi pierzi averea, iar eu o să pierd ocazia de a recupera banii de care clanul meu are atâta nevoie. În plus, tatăl tău o să fie şi mai tentat să mă omoare ca să te scape din ghearele mele.

— Tata nu este monstrul pe care ţi-l imaginezi tu. Aş putea să stau de vorbă cu el, să îi explic că vreau să mă căsătoresc cu tine, că m-ar face fericită să…

— Ce crezi c-o să se întâmple? Crezi c-o să ne ierte? Că o să ne dea averea lui, o să-şi plătească datoria şi o să mă primească cu braţele deschise în sânul familiei voastre? Mă îndoiesc amarnic.

— Lasă-mă măcar să încerc!

— Nu! Nu am de gând să risc să mă tragă pe sfoară. Clanul meu are nevoie de banii ăştia, chiar nu înţelegi?

Venetia îşi strânse mâinile la piept şi se prăbuşi pe pat. Privirea ei pierdută îl întristă profund. Regreta că distrugea orice şansă a poveştii lor de dragoste pe care şi-o imaginase ea pentru ei doi, dar era mai bine să pună punct înainte să înceapă să-şi facă planuri despre cum să amenajeze moşia Ross şi ce culori să aleagă pentru păturica bebeluşului lor. Lachlan pufni. Pături tricotate. Dar ar fi fost prea practice. Doamnele simandicoase tricotau fel de fel de nimicuri, ca să-şi împodobească pantofii de dans şi săculeţul. El nu-şi putea permite să-i cumpere pantofi şi săculeţ. Abia dacă avea bani să cumpere cazane de cupru pentru distileria de whisky care spera că avea să-i facă bogaţi într-o bună zi. Cazane pe care ar fi putut să le cumpere cu banii de la Duncannon. Dar nu şi dacă era şi ea implicată în povestea asta. Şi pentru ce? Pentru că îi oferise plăcere, ceea ce o făcuse să ajungă la concluzia că puteau să-şi construiască un viitor împreună? Ce femeie nechibzuită! De unde putea el să ştie că nu avea să o ia la sănătoasa, ca orice altă femeie normală, odată ce avea să-i vadă adevăratul caracter? Ce avea să se aleagă de el? Ar fi fost căsătorit cu o femeie al cărei tată ar fi fost în stare să-l omoare ca să o scape de el.

Nu avea de gând să-şi rişte propria piele, nici viitorul clanului său. Avea nevoie de banii datoraţi, chiar dacă asta însemna că nu putea să fie cu ea. Că nu putea să o aducă în patul lui, să o facă femeia lui, să…

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Viaţa era atât de nedreaptă! Nu avea decât să se obişnuiască cu gândul ăsta.

— Înţelegi, nu-i aşa, prinţesă?

Venetia încuviinţă, aşezându-se cu picioarele cuibărite sub ea, ca o căprioară rănită. Dumnezeule, cât de mult îl întristă imaginea aceea!

— Am o responsabilitate faţă de clanul meu şi de arendaşi. Nu pot să le întorc spatele doar pentru că îmi place să o sărut pe fiica frumuşică a lui Duncannon.

— La naiba, nu-mi mai spune aşa! răbufni ea nervoasă. Mi-e clar că nu vrei să mă accepţi în viaţa ta, nu are rost să insişti.

De data aceasta, nu încercă să-şi ceară scuze. Era mai bine să lase lucrurile aşa ca să nu apară întrebări fără răspuns între ei.

Şi nici pentru sărutări şi mângâieri. Sau îmbrăţişări pe întuneric.

Lachlan strânse din dinţi. Nu avea încotro. Nu s-ar fi încurcat niciodată cu ea dacă şi-ar fi dat seama mai devreme că ea vedea lucrurile altfel.

Exact. Ar fi făcut abstracţie de mâinile acelea delicate care îl îngrijiseră, de surâsul ei grijuliu… de trupul ei pe jumătate dezgolit aplecat deasupra lui.

„Nu te mai gândi la asta, băiete, sau n-o să-i rezişti în noaptea asta!”

— Prea bine, zise el, pe un ton care se voia a fi nonşalant. Hai să mergem la culcare!

Venetia se ridică brusc în picioare.

— Tu ar trebui să dormi în pat. Nu e bine să dormi pe jos cât încă ţi se vindecă rănile.

Faptul că încă o interesa sănătatea lui îl tulbură.

— Am dormit pe jos în drum spre Edinburgh, îi spuse el. Nu e cu nimic diferit. De data asta, măcar am o pernă.

— Lachlan…

— Nu. Nu am de gând să te las să dormi pe jos. O să dormi în pat. Am încheiat discuţia.

Lachlan se întoarse spre perna şi pătura lui, iar Venetia se grăbi să ia bolul pe care îl lăsase pe lavoar.

— Lasă-mă măcar să termin de bandajat rănile. Nu le-am dat cu tătăneasă.

— Nu am nevoie de…

— Nu am de gând să accept un refuz, zise ea, după care luă bolul, adăugă puţină apă şi amestecă încet cu degetele. Rădăcina de tătăneasă zdrobită e partea cea mai importantă. Se întăreşte pe rană, vindecând-o în timp. Trebuie să te ung cu ea.

La naiba, noaptea aceea de agonie chiar nu avea să se sfârşească niciodată?

— Bine, fie, mormăi el, cu toate că nu ştia dacă avea să supravieţuiască îngrijirilor ei tandre. Dar grăbeşte-te!

Iar fata nu doar că se grăbi, dar îşi făcu treaba fără nicio implicare. Îi acoperi cele mai dureroase răni cu un strat gros, după care îl bandajă. Apoi, cu calmul unui adevărat doctor, se spălă pe mâini şi se băgă în pat, lăsându-l să se uite în urma ei. Deci aşa avea să fie de acum înainte? Fără zâmbete cuceritoare? Chiar o terminase cu el? Prea bine. Nu-i păsa.

Se întinse pe spate pe podeaua tare, suferind în linişte, hotărât să nu o lase să-l audă gemând de durere. Nu avea nevoie să-l îngrijească. Se descurcase foarte bine fără ea. Nu conta că îi plăcea să o ştie purtându-i de grijă. Nu mai era copil, să stea cineva după el, putea să se îngrijească singur.

Asta îşi spuse el, neconvingător, încercând să adoarmă.

*

În seara următoare după ce Venetia fu răpită, Maggie luă cina alături de colonelul Seton în sala de mese a hanului din Edinburgh, deranjată că ieşea atât de mult în evidenţă.

Cu siguranţă, oamenii se întrebau unde era nepoata ei. Nimeni nu avea să creadă prea mult timp povestea aceea inventată cum că se îmbolnăvise, având în vedere cât de bine arătase Venetia cu două seri în urmă.

Quentin nu avea să o ierte niciodată. Ea însăşi nu avea să şi-o ierte vreodată. Gândul la tot ce îndura Venetia în clipa aceea…

Oftă adânc.

— O să fie bine, promit, îi spuse colonelul, strângând-o de mână.

Cu toate că ştia că nu ar fi trebuit să încurajeze un astfel de comportament, îl lăsă să o facă. Era îngrijorată, iar el, sărmanul om, era atât de înţelegător!

Însă era de-a dreptul scandalos să stea amândoi acolo, ţinându-se de mână, fără mănuşi.

— Oamenii tăi nu au nicio noutate? întrebă ea, încercând să ignore emoţia pe care o simţi când o luă de mână.

— Nu încă, răspunse bărbatul, privind-o cu ochii lui albaştri, după care coborî privirea spre mâinile ei. Ştii cât de pustiu e ţinutul ăsta. Poţi să călătoreşti kilometri întregi fără să-ţi iasă vreun sat în cale. A trecut abia a zi…

— O zi şi jumătate, îl corectă ea.

— Ai dreptate, o zi şi jumătate, o aprobă el, cu un zâmbet îngăduitor.

— Dar oamenii tăi au pornit în căutarea lor chiar în noaptea aceea, nu-i aşa?

— Ţi-am spus că da, răspunse colonelul, iar zâmbetul îi păli.

— M-aş fi simţit mai bine dacă mai întâi am fi vorbit cu ei.

— Şi cum am fi putut să mai păstrăm secretă identitatea nepoatei tale?

Maggie uitase de acest mic amănunt.

— În fine. Spune-mi măcar pe cine ai angajat, ca să ştiu ce să-i spun cumnatului meu când ajunge aici.

Colonelul Suton se schimbă la faţă, ceea ce o nelinişti pe mătuşa Maggie. După care începu să tuşească şi se

înroşi.

— Colonele Seton, ce ai păţit? îl întrebă ea. Eşti bine?

— Apă, reuşi el să mormăie. Am… nevoie… de apă…

Maggie îi turnă un pahar cu apă şi i-l duse la gură. Dar tuşea atât de tare, încât abia reuşi să ia câteva guri.

Alarmată, mătuşa Maggie chemă un servitor.

— Prietenul meu pare să aibă un fel de atac. Ai putea să ne duci într-un salon privat, să-şi revină?

— Desigur, doamnă, zise servitorul. Pe aici.

Maggie îl cuprinse pe colonel pe după mijloc şi îl ajută să intre în salonul privat. Se aşeză lângă el îngrijorată, mângâindu-l pe spate în timp ce tuşea. Era ciudat cât de mult ajunsese să ţină la el. Măcar dacă motivul ar fi fost doar pentru că o ajutase după răpirea Venetiei, dar ar fi fost o minciună să spună asta.

După câteva clipe, colonelul începu să respire mai uşor.

— Te simţi mai bine? îl întrebă ea.

— Mult mai bine, răspunse bărbatul, după care o luă de braţ şi îi duse mâna la pieptul lui. Uneori, am crize de tuse. Am probleme cu plămânii, zise el, cu un zâmbet cald. Mulţumesc pentru ajutor.

— Nu am făcut nimic, zise ea, simţind cum îi bătea inima mai tare.

— Ba da, mi-ai fost de mare ajutor, rosti colonelul, sărutându-i mâna, fiecare deget şi apoi încheietura.

— Domnule colonel, şopti ea, poate că nu ar trebui să…

— Ai putea măcar să-mi spui Hugh, zise el, cercetându-i chipul cu ochii aceia frumoşi. Pot să-ţi spun Maggie?

— Da, răspunse ea, abia înţelegând ce fusese întrebată.

— Oh, Maggie, eşti atât de frumoasă! zise el, apropiindu-se uşor de ea, parcă vrând să o sărute.

Brusc, uşa se deschise, iar hangiul dădu buzna înăuntru.

— Domnule colonel, sunteţi bine? Servitorul meu mi-a

spus că aţi păţit ceva.

Hugh, oftă uşurat.

— Ar putea să-mi fie şi mai bine, mormăi el, coborând privirea spre buzele lui Maggie.

Maggie îşi simţi inima bătându-i cu putere, într-un mod atât de periculos, după care îşi îndreptă privirea spre hangiu.

— Da, e bine. Dar sunt sigură că o să se simtă şi mai bine odată ce ajunge acasă, zise ea, întorcându-şi privirea spre Hugh. Chiar e târziu, domnule.

Acesta încuviinţă încruntat.

— Presupun că ai şi dumneata dreptate. Ar trebui să plec, zise el, ridicându-se în picioare şi dând să plece.

— Stai puţin, rămăsese să-mi spui ce oameni ai angajat, insistă ea.

Colonelul aruncă o privire spre hangiu şi zise:

— Îţi aduc mâine-dimineaţă o listă, bine? Şi o să luăm micul dejun împreună.

— Desigur, mulţumesc. Mi-ar face plăcere.

După plecarea colonelului, Maggie îşi petrecu toată noaptea regretând că îi ceruse să plece. Iar în dimineaţa următoare, când el nu veni la micul dejun, fu dezamăgită, după care începu să-şi facă griji, dată fiind scrisoarea pe care i-o trimisese şi în care îi spuse că nu se simţea bine. Sperase ca măcar să-i trimită lista, dar scrisoarea venise neînsoţită de altceva. Cu toate acestea, îi promisese că avea să o însoţească la cină.

Însă, cu puţin timp înainte de cină, îi trimise vorbă că nu avea să ajungă, cu scuzele de rigoare, dar că aveau să se vadă a doua zi, la micul dejun. Şi totuşi, nici urmă de listă. În clipa aceea, Maggie, intră la bănuieli. Pentru un soldat bine făcut, colonelul Seton părea să aibă mai multe probleme de sănătate decât ar fi fost normal – cu rana de la picior, cu plămânii. Chiar aşa, nu era ciudat ca un bărbat cu probleme atât de grave cu plămânii să facă o plimbare atât de obositoare pe deal, invitându-le pe ea şi pe Venetia? Şi cum se făcea că problemele lui de sănătate apăreau în cele mai inoportune momente? În ziua aceea, pe deal sau când

voia să afle mai multe despre modul în care avea de gând să o ajute pe nepoata lui? Se putea să nu fie nimic la mijloc, desigur, dar…

Poate că venise momentul să afle mai multe despre acest colonel.

Capitolul 17

Dragul meu văr,

Şi tu ar trebui să fii cu mai multă băgare de seamă, altfel o să te prind cu minciuna. Ştii şi tu că nu am încercat niciodată să-ţi aflu adevărata identitate, pentru că înţelegerea noastră nu-mi permite să fac acest lucru. Dar, dacă asta o să te mai liniştească, nu o să-ţi mai pun întrebări enervante. Nu aş vrea să pierd un prieten atât de valoros pentru un motiv atât de stupid.

Încă a ta prietenă,

Charlotte

Venetia se trezi cu noaptea-n cap. Nu era uşor să te odihneşti când aveai inima frântă.

Inima? Ba nu, nu avea de gând să-i ofere inima încăpăţânatului de Lachlan, oricât de minunate ar fi fost sărutările lui, oricât de rănit i-ar fi fost sufletul. Noaptea trecută fusese nesăbuită, dar acum, la lumina zilei, nu avea să se mai comporte astfel. Se îmbujoră când îşi aminti că aproape îl implorase să o ia de nevastă. De câte ori nu le spusese doamna Harris că un bărbat putea să-şi dorească o femeie, dar fără să vrea să o facă soţia lui?

„Odată ce trece pasiunea aceea mistuitoare, se trezeşte într-o casă adevărată, îndurând greutăţi reale. Pasiunea nu are cum să compenseze asta”.

Venetia avea lacrimi în ochi. Ştia prea bine că Lachlan nu făcea decât să inventeze scuze. După ce o auzise

vorbind despre Highlands, după toate greutăţile pe care le îndurase pe drum, cum să spună una ca asta? Da, pentru că asta voia. Şi pentru că nu avea în plan să se căsătorească cu ea. Lachlan voia să îi ţină piept tatălui ei, iar Venetia nu făcea decât să îi stea în drum.

La drept vorbind, nu putea să-l învinuiască pentru ura faţă de tatălui ei. Aruncă o privire spre Lachlan, care reuşise în cele din urmă să găsească o poziţie comodă. Arăta ca un copil cu mâinile sub cap, fără cicatrice pe chip, ascunsă sub părul castaniu, cu genele lui lungi şi cu obrajii aceia care, după atâtea zile, aveau o culoare mai sănătoasă. Poate că rădăcina de tătănească şi alifia pentru cai îşi făcuseră treaba. Nu părea să mai aibă dureri mari.

Strânse pumnii sub pătură, încercând să nu se gândească la faptul că îl auzise gemând de durere mai devreme, în somn, când încerca să-şi schimbe poziţia. Fiecare suspin al lui Lachlan fusese ca un junghi în inimă. Cum se putea ca tatăl ei să fi poruncit să fie bătut în halul acela? Ce fel de monstru era? Ba nu, indivizii aceia pe care îi angajase erau adevăraţii monştri. Tatăl lui n-ar fi fost niciodată de acord cu un gest atât de brutal. Pentru numele lui Dumnezeu, era un gentleman! Iar un gentleman adevărat nu era în stare să-i facă una ca asta nici măcar unui tâlhar.

Venetia se ridică din pat, nemaiputând să-şi ţină gândurile în frâu. Nu mai avea niciun rost să încerce să doarmă. Îl vedea în faţa ochilor pe tatăl ei luptându-se cu Lachlan, pe Lachlan împuşcat, pe tatăl ei zăcând într-o baltă de sânge…

Nu, nu avea să permită să se ajungă la una ca asta. Trebuia să-i oprească. Avea să se întoarcă acasă şi să-l convingă pe tatăl ei să-i dea banii înapoi, să îi explice că Lachlan avea dreptate. Pentru că, dacă ar fi ajuns să-l înfrunte pe Lachlan în persoană, cu siguranţă se lăsa cu sânge. Amândoi erau atât de mândri şi de încăpăţânaţi, încât nici unul dintre ei nu avea să cedeze.

Făcu câţiva paşi şi îşi ridică de pe jos corsetul şi pantofii, după care se apropie de uşă şi găsi cheia încă în

broască. Atât ea, cât şi Lachlan uitaseră de ea noaptea trecută. Abia acum îşi dădu seama cât de simplu i-ar fi fost să evadeze.

Aruncă o privire spre el, spre mâna şi piciorul bandajate, şi simţi o urmă de regret. Cine avea să-i schimbe pansamentele? Cine avea să sfărâme tătăneasă proaspătă şi să i-o întindă pe răni? Dacă i se agravau rănile? Venetia oftă din tot sufletul. Mai bine rănit decât mort. Cu mare grijă să nu-l trezească, roti cheia în broască şi deschise uşa. După care îl închise pe dinăuntru ca să câştige timp.

Cobori scările pe vârfuri. Primul pas era să-şi găsească hainele – care spera din tot sufletul că erau deja uscate. După care urma să se îmbrace şi să se ducă în oraş. Annie deja lăsase vorbă pentru o trăsură. Avea pur şi simplu să pretindă că venise după ea.

Cu toate aceste planuri în minte, se strecură în bucătărie… şi înlemni. Annie frământa deja aluatul pentru pâine la masa de la bucătărie, cu spatele spre ea, iar Venetia aproape că izbucni în plâns.

Îşi văzu hainele atârnate pe scaune la uscat, lângă foc, dar era ca şi cum ar fi zăcut la capătul lumii. Ce mai putea să facă? Să o roage pe Annie să o ajute să fugă? Să încerce să caute altceva de îmbrăcat prin casă? Dar decizia nu-i mai aparţinu de îndată ce Annie se întoarse cu faţa spre ea şi o zări.

— Ah, milady, te-ai trezit, o întâmpină ea, făcându-i semn să intre. Intră, intră!

Venetia păşi în bucătărie, iar Annie îi văzu picioarele goale.

— Dumnezeule, cum de n-ai îngheţat? Vino aici, lângă foc, să te încălzeşti!

— Am venit să-mi iau hainele, îi spuse Venetia, gândindu-se cum să o roage pe Annie să o ajute să se întoarcă în Londra.

— Ah, da. Cred că s-au uscat deja.

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă ai putea să mă ajuţi să mă îmbrac, zise Venetia, conştientă de faptul că

timpul nu era în favoarea ei.

Annie o privi nedumerită, dar se duse să ia hainele.

— Presupun că vrei să te îmbraci înainte să se trezească soţul tău.

Cuvintele ei o făcură să tresară. Oare Annie deja îşi dăduse seama că încerca să…

— Ştiu şi eu cum e un cuplu proaspăt căsătorit, continuă Annie. Uneori, bărbaţii sunt nişte bestii dimineaţa şi nu-şi dau seama cât de greu este pentru o tânără netrecută prin viaţă.

Venetia se uită lung la ea. Annie credea că… presupusese că…

Dar putea să profite de ocazie.

— Exact, răspunse Venetia, fără ca măcar să fie nevoie să se prefacă jenată. Aş prefera să nu se trezească şi să mă găsească îmbrăcată în cămaşa aceasta de noapte.

Annie veni spre ea cu corsetul pregătit, iar Venetia trase adânc aer în piept.

— Acesta nu este singurul motiv. Adevărul e că mă tot gândesc la… Ei bine, mă tot gândesc cu teamă la familia mea. Eu şi Lachlan am fugit împreună, iar acum am prins de veste că tatăl meu a pornit în căutarea mea.

— Ah, dar tu şi Lachlan sunteţi deja căsătoriţi, tatăl dumitale nu are de ce să-şi mai facă griji în privinţa asta, îi zise Annie în timp ce-i lega corsetul, după care se duse să-i aducă şi celelalte haine.

— Mi-e teamă că ar putea să-l omoare pe Lachlan. De fapt, scenariul mai plauzibil era ca Lachlan să-l omoare pe tatăl ei, se gândi Venetia. Tata s-a opus cu vehemenţă căsătoriei noastre. Aş vrea să mă întorc acasă şi să încerc să stau de vorbă cu el, zise ea, ceea ce nu era chiar departe de adevăr.

— N-o să ajute la nimic, draga mea, rosti Annie, încercând să o liniştească în timp ce o ajută să se îmbrace. Dacă îl părăseşti pe soţul tău, nu faci altceva decât să-l convingi pe tatăl tău că eşti nefericită. Şi nu eşti nefericită, nu-i aşa? o întrebă ea, încolţind-o cu privirea.

— Nu, se grăbi Venetia să răspundă, dar mi-e teamă

că, dacă ne găseşte tata, o să ajung văduvă. Sunt amândoi atât de încăpăţânaţi! Vreau doar să-l liniştesc pe tata, să-l asigur că sunt fericită.

— Eşti sigură că nu vrei şi altceva? zise Annie, privind-o cu scepticism în timp ce scotea pâinea din cuptor. Atunci sfatul meu este să nu pleci. Lui Lachlan n-o să-i pice bine să afle că soţia lui a fugit de acasă la scurt timp după nuntă.

— Nu am de gând să fug, spuse Venetia cu un zâmbet forţat.

— Nu ai niciun ban la tine, niciun mijloc de transport.

Venetia îşi trase hainele pe ea, hotărâtă să-şi păstreze calmul.

— Dar trăsura aceea pe care ai pregătit-o dumneata pentru noi?

— Au nevoie de aprobarea mea ca să ţi-o dea. Aşa că singura soluţie ar fi să o iei pe jos…

— O s-o fac dacă nu am încotro, zise Venetia.

— Nu fi prostuţă, răbufni Annie. Soţul tău o să te găsească numaidecât la ieşire din Kingussie. Ce idee stupidă!

Venetia deja era frustrată şi nerăbdătoare.

— Stupidă ori ba, chiar nu înţelegi că trebuie să plec? Şi trebuie să mă ajuţi să fug înainte ca Lachlan să se trezească. Nu te-aş ruga să faci una ca asta dacă n-ar fi important, o imploră ea.

Cu mâinile în şolduri, Annie o încolţi cu privirea.

— Nu are nimic de-a face cu temerile tatălui tău, nu-i aşa? Pur şi simplu nu eşti fericită cu Lachlan. Ştiu că e mai dintr-o bucată, dar trebuie să-i dai o şansă…

— Ba nu sunt obligată să fac nimic, la naiba! izbucni Venetia, după care se forţă să tragă adânc aer în piept.

În balade era întotdeauna atât de uşor pentru o femeie să fugă de soţul ei, pur şi simplu fugea cu un căldărar. Păcat că viaţa de zi cu zi nu era ca în balade!

— Nu ai cum să înţelegi, adăugă ea.

— Ah, ba înţeleg foarte bine, răspunse Annie pe un ton dur. Credeam că eşti mai bună pentru el decât Polly. Dar sunteţi amândouă o apă şi-un pământ. Poate eşti chiar

mai rea decât ea.

Cuvintele ei o îndurerară profund, chiar dacă era de-a dreptul absurd. Lachlan nici măcar nu voia să se căsătorească cu ea, pentru numele lui Dumnezeu! Ce mai conta dacă Annie o considera o soţie îngrozitoare?

Dar acum că Annie o invocase pe fosta logodnică a lui Lachlan, nu se mai putea abţine. Trebuia să afle mai multe despre ea.

— Ce i-a făcut mai exact această Polly?

— L-a părăsit, asta i-a făcut, şi a avut chiar mai multe motive decât tine să o facă, îi spuse Annie Venetiei, analizând-o din cap până-n picioare. Sau poate nici măcar nu-ţi dai seama prin câte a trecut cu ea.

Venetia oftă, simţind că şansa ei de a evada se ducea pe apa sâmbetei.

Annie îi trase un scaun.

— Ia loc şi dă-mi voie să-ţi povestesc câte ceva despre soţul tău. După ce termin ce am de spus, dacă vrei în continuare să-l părăseşti, o să te ajut. Prefer să îi frângi inima rapid decât să i-o sfărâmi puţin câte puţin, cum a făcut Polly.

Era prea curioasă să afle mai multe despre Polly, nu se putu abţine. Şi nu era ca şi cum ar fi avut de ales. Annie avea dreptate. Fără ajutorul ei, Lachlan avea să o prindă curând din urmă.

— Prea bine, zise ea, luând loc pe scaun. Încruntată, Annie se duse să mute hainele lui Lachlan mai aproape de foc.

— S-au cunoscut chiar după ce s-a întors el de pe front. Ea era fiica unui negustor şi a pus imediat ochii pe el şi pe titlul lui. Voia cu ardoare să devină Lady Ross, zise Annie mâhnită. Lachlan nu a văzut niciodată latura asta a ei. Bărbaţii rareori văd ce e fix în faţa lor, şi adevărul e că o frumuseţe ca ea ar fi vrăjit orice soldat istovit şi proaspăt întors de la luptă. S-au curtat o scurtă perioadă, în timp ce Lachlan încă se îngrijea de proprietăţile tatălui, dar, pentru că preţul vitelor a continuat să scadă şi moşia nu a mai avut profituri mari, s-a văzut nevoit să tot amâne nunta.

Venetia o ascultă cu atenţie. Cât de dureros trebuie să fi fost pentru el să încerce să-şi pună viaţa picioare şi să-şi dea seama că nu avea să fie aşa!

— Chiar şi o ameţită ca Polly şi-a dat repede seama că nu o aştepta viaţa de baroană la care se aşteptase, spuse Annie nervoasă. La scurt timp, Lachlan s-a întors dintr-o călătorie în Londra şi le-a spus oamenilor lui că aveau să vină vremuri grele, iar din clipa aceea Polly s-a răcit faţă de el.

Venetia tresări. Se întâmplase probabil după ce Lachlan încercase să îl convingă pe tatăl ei să-i restituie datoria. Annie se uită lung la ea şi continuă:

— Lachlan a încercat în fel şi chip să-i justifice comportamentul, dar inima lui deja începuse să se sfărâme. A început să petreacă tot mai mult timp departe de moşie, plecând numai Dumnezeu ştie unde în miez de noapte. Pentru că ea nu primea atenţia pe care şi-o dorea, a fugit cu fiul unui moşier putred de bogat. I-a frânt inima bietului Lachlan.

Ceea ce nu făcuse decât să sporească ura faţă de tatăl ei.

Venetia coborî privirea, amintindu-şi cuvintele lui:

„Nu ai fi niciodată fericită pe moşia Ross. Eşti o lady prea rafinată pentru viaţa asta”.

Putea oare să-l învinuiască pentru că nu şi-o imagina trăind în Highlands? Mai ales după cât de ţâfnoasă fusese la început.

— Dacă ar fi să fugi acum… începu Annie.

— Nu am de gând să fug, zise Venetia, mutându-şi privirea spre fereastră, zărind în curte un cocoş mergând ţanţoş printre găini. Doar că nu pot să mă împac cu gândul că tatăl meu i-ar putea face vreun rău.

— Draga mea, o să cadă ei la pace mai devreme sau mai târziu, zise Annie cu o voce blândă. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Doar că femeia nu avea cum să înţeleagă, iar Venetia nu putea cum să-i explice fără să-i dezvăluie cine era cu adevărat tatăl ei. Se îndoia că Annie i-ar mai fi susţinut

dacă ar fi ştiut. Dar nici nu ar fi acceptat să o ajute să evadeze.

— Nu vreau să crezi că e în sapă de lemn, continuă Annie. Înţeleg că afacerea cu whisky merge destul de bine, iar Jamie a zise că vor să să-şi cultive propriul orz…

— Afacerea cu whisky?

— Da, aşa le dă soţul tău de lucru arendaşilor, în distileria de whisky. Dintr-odată, Annie făcu ochii mari, alarmată. Ţi-a povestit despre afacerea asta, nu-i aşa?

— Ah, da, pur şi simplu am uitat, se grăbi Annie să spună. Dar am crezut că majoritatea distileriilor din Scoţia sunt ilegale.

— Aşa e, dar trebuie să-şi câştige cumva existenţa. Sunt mii de distilerii în zonă. Până când Anglia nu o să-i mai taxeze atât de mult, pentru ca orice om să-şi poată permite o distilerie legală, o să apară şi altele. Cu toate că Lachlan îşi permite să aibă grijă de tine, n-o să fie o viaţă comodă sau…

Brusc, se auzi un urlet furios şi o zgomot puternic venind de la etaj, care le făcu pe amândouă să tresară.

— Ce naiba se petrece acolo? strigă Annie.

— Cred că soţul meu tocmai s-a trezit, zise Venetia speriată. Vezi dumneata, l-am închis în cameră.

— Am înţeles. Annie adună hainele lui Lachlan şi se îndreptă spre Venetia. Dacă vrei în continuare să îl părăseşti…

— Nu, răspunse Venetia, ridicându-se hotărâtă în picioare.

Era o nebunie, dar nu putea să plece. Nu acum. Lachlan merita o şansă. Trecuse prin foc ca să ajungă până acolo. Putea doar să spere că, odată ce tatăl ei ajungea în Scoţia, avea să-l facă să înţeleagă acest lucru.

Venetia luă hainele de la Annie cu zâmbetul pe buze.

— Mă duc să-i dau drumul înainte să dărâme uşa. Dădu să plece, dar se opri. Mulţumesc. El nu mi-ar fi spus niciodată toate aceste lucruri.

— Ştiu. E al dracului de încăpăţânat!

Tocmai asta era problema, îşi spuse Venetia, gonind

pe scări. Încăpăţânarea aceasta avea să-l bage pe el sau pe tatăl ei în mormânt. Dar ce era mai bine pentru ea? Să se întoarcă acasă şi să rişte ca tatăl s-o închidă în casă ca să-şi continue drumul spre nord şi să-l omoare pe Lachlan? Sau să rămână şi să încerce cumva să-i oprească?

Nu avea încotro, trebuia să rămână acolo, să fie martoră la orice confruntare. Era singura cale prin care să se asigure că nimic rău nu avea să se întâmple.

Se opri în faţa uşii, întrebându-se dacă nu cumva făcea o mare greşeală. Uşa se cutremură sub greutatea loviturilor lui, iar gândul de a încerca din nou să ţină piept furiei lui o făcu să tresară. Dar adevărul era că nu avea încotro. Lăsă hainele deoparte şi deschise uşa cu mâinile tremurânde, după care făcu un pas în spate când îl văzu pe Lachlan furios, năpustindu-se asupra ei.

Când o văzu în faţa lui, se schimbă la faţă.

— Eşti tot aici, spuse el, respirând greu, parcă nevenindu-i să creadă. Nu ai plecat.

— Am vrut să plec, zise ea. Adevărul e că nu-mi prea place să fiu târâtă prin toată ţara cu mâinile legate. Dar cine o să-ţi schimbe pansamentul? întrebă ea, făcând semn spre braţul bandajat. Cine o să-ţi mai facă capul calendar cu fel de fel de balade? Şi cine…

În clipa aceea, Lachlan o trase la pieptul lui şi îi dădu o sărutare care îi făcu inima să bată şi mai tare. După care se dezlipi de ea, regretându-şi gestul.

— Te rog să mă ierţi. Nu am niciun drept să…

— E în regulă, reuşi ea să spună după o astfel de dovadă de ardoare, chiar dacă ştia că o făcuse doar pentru că se simţise uşurat să o vadă. Înţeleg. Ridică hainele de pe jos şi i le dădu. Poftim. Nu-ţi da bandajele jos până diseară, când o să le schimb din nou.

Când vru să plece, el o întrebă:

— Unde te duci?

— Să o ajut pe Annie cu micul dejun.

— Roag-o să ne pregătească ceva pentru prânz. O s-o plătesc. Sau putem opri să mâncăm la un han, dacă vrei.

Venetia reuşi să-şi ascundă uimirea şi spuse:

— Mai mult decât orice mi-ar plăcea să nu fiu nevoită să-mi fac nevoile pe marginea drumului.

— Am înţeles, zise el pe un ton blând. O să oprim când vrei tu, unde vrei tu.

— Apreciez, răspunse ea cu zâmbetul pe buze. Iar eu promit să nu cânt cât mă ţin plămânii.

— Nu mă deranjează să te aud cântând, spuse el cu o privire caldă, după care probabil îşi dădu seama că era prea binevoitor şi adăugă: Dar chiar nu poţi să cânţi şi despre altceva în afară de spânzuraţi şi domnişoare răpite?

Venetia începu să râdă.

— Şi despre ce ai prefera să cânt? Vrei să auzi o baladă despre scoţieni neînfricaţi?

— Sau despre scoţiene neînfricate, zise el, luând-o de mână gânditor. Cum de nu ai plecat? Începu să îi mângâie degetele, trezind tot felul de senzaţii în ea. Şi vreau să-mi spui adevăratul motiv, nu să mă amăgeşti.

Venetia se uită la el, cu un nod în gât, neştiind cât de multe să-i mărturisească. Se simţea deja prea vulnerabilă în faţa lui şi ar fi riscat dacă îi împărtăşea toate gândurile. Era mai bine pentru ea să-i vorbească scurt şi la obiect.

— Vreau să aflu adevărul despre tatăl meu, despre împrumut, despre cele întâmplate în Highlands. Şi n-o să ştiu niciodată adevărul dacă mă întorc în Anglia.

Nu putea să suporte gândul de a-şi continua viaţa fără să ştie cum ajunseseră Lachlan şi tatăl ei să se dispreţuiască atât de tare. Dacă lui Lachlan îi era chiar atât de teamă să o ia de soţie, voia măcar să se asigure că motivele lui erau justificate.

— Să înţeleg că de acum înainte o să vii cu mine de bunăvoie? Şi că o să mergem până la capăt cu povestea asta, orice ar fi?

— Orice ar fi, repetă ea.

Spera doar că povestea aceea nu avea să-i frângă inima.

*

Lachlan mână trăsura fără să-şi ia privirea de la drum. Venetia se aşează lângă el, cu zâmbetul pe buze. Rămăsese. Avusese ocazia să evadeze şi alesese să rămână.

Dumnezeule, ce fusese în mintea ei să facă una ca asta? Ar fi preferat să fie nevoit să o aducă înapoi cu forţa. În felul acesta, ar fi putut să-şi descarce nervii pe ea. Dar cum să fie supărat pe ea când era atât de binevoitoare cu el?

Îi fusese destul de greu să reziste farmecelor ei când îi era împotrivă. Acum, că îi era alături, avea să-i fie şi mai greu.

Gândul acela îi incită mai mult decât trupul ei pe jumătate dezgolit de seara trecută, ceea ce o făcea extrem de periculoasă. Pentru că nimic nu se schimbase. Dacă ar fi fost să se căsătorească cu ea, tatăl ei nu avea să-i restituie niciodată banii datoraţi.

— Să ştii că tot te-aş fi găsit, zise el, încercând să se convingă de faptul că acţiunile ei contau prea puţin. Nu ai fi reuşit niciodată să ajungi singură înapoi în Londra.

— Ştiu.

— Te-aş fi prins din urmă în mai puţin de un ceas şi tot am fi ajuns aici, în drum spre nord.

— Ai dreptate.

La naiba, acum îl făcea să se umfle în pene. Sau oare chiar renunţase la planul ei de a fugi pentru că nu avusese sorţi de izbândă? Nu, puţin probabil din partea neînfricatei Venetia. Lachlan se întrebă totuşi dacă Venetia ar putea să se obişnuiască cu viaţa în Highlands.

Ce prostie! Fata aceea era obişnuită cu mătăsuri şi satinuri, podele de marmură şi tablouri scumpe.

— Mai ştii ceva despre Polly? îl întrebă ea. Ştii ce s-a ales de ea şi de soţul ei?

— Poftim? rosti el, iar când întoarse privirea spre ea, citit expresia de compasiune de pe chipul ei. La naiba! Deci Annie ţi-a povestit despre ea, nu-i aşa?

— Da, am vrut să aflu mai multe.

— Eşti prea curioasă, mormăi el. Ca să nu îmi mai pui tot felul de întrebări, îţi spun. Am aflat că are doi copii şi un

bărbat căruia îi cam fug ochii după altele. Deşi nu cred că o deranjează în vreun fel, dat fiind că e putred de bogat şi că îi cumpără toate rochiile acelea frumoase la care visa.

— Mă îndoiesc sincer că doar câteva rochii frumoase pot compensa un soţ infidel.

— Din câte am auzit eu despre domnişoarele din Londra, câteva rochii frumoase pot compensa pentru multe lucruri, mormăi el, simţindu-se inconfortabil purtând această discuţie.

Brusc, fură nevoiţi să se oprească din drum când se treziră faţă-n faţă cu o turmă de oi Cheviot. Trase tare de frâie, cu nervii deja întinşi la maximum.

— La o parte, creaturi blestemate! Acum ne invadaţi şi drumurile? urlă el, ridicându-se în picioare şi gesticulând. Valea! La naiba cu voi!

Un păstor veni în fugă spre ei.

— Vă scap imediat de ele, domnule! strigă băiatul – un biet copil, îmi pare rău, domnule!

— Să-ţi pară, mormăi el, cu toate că se mai calmă când se văzu faţă-n faţă cu un copil care primise aşa o responsabilitate. Spune-mi, băiete, ale cui sunt oile astea?

— Ale lui MacDonell din Keppoch, domnule.

Lachlan scrâşni din dinţi.

— Şi pe câţi dintre oamenii lui i-a ameninţat că îi dă afară pe de pământul lui ca să se aleagă cu turma asta?

— Nu ştiu, domnule, răspunse băiatul confuz.

— Ba ştii. Nu e niciun secret. Îţi trimit un ordin de evacuare, dau buzna peste oameni, îi alungă fără milă din casele lor, după care le dau foc la casă…

— Lachlan! îl opri Venetia, văzându-l pe tânărul băiat albindu-se la faţă. Lasă-l în pace!

Îl luă de braţ şi îi făcu semn să se aşeze. Lachlan luă încordat frâiele.

— Fă bine şi ia animalele astea blestemate din calea mea! zbieră el la bietul băiat. Nu avem toată ziua la dispoziţie.

În timp ce tânărul păstor mâna oile de pe drum, Lachlan simţi privirea Venetiei aţintită asupra lui. Când oile

se dădură în cele din urmă din calea lor, ea îl întrebă:

— Chiar ard din temelii casele oamenilor?

Lachlan trase puternic de frâie, iar calul se smuci.

— De ce nu-l întrebi pe tatăl tău?

Venetia oftă necăjită, iar Lachlan îşi regretă imediat comentariul acela răutăcios. Dar nu avea de gând să-şi retragă vorbele. Rostise pe jumătate adevărul. Chiar dacă tatăl ei nu apelase la astfel de măsuri, o mulţime de alţi moşieri o făcuseră.

Merseră o vreme în tăcere. După care Venetia îşi făcu din nou curaj şi spuse:

— Vreau să văd cu ochii mei.

— Ce anume?

— Despre ce vorbiţi tu şi Annie, zise ea, cu spatele drept, cu mâinile frumos strânse în poală, chiar dacă nu-i era uşor. Colibele abandonate ale arendaşilor. Oile care au pus stăpânire peste pământ. Vreau să văd tot.

Lachlan privi drept în faţă, posomorât.

— Poţi să-ţi arăt orice vrei. E peste tot.

Şi făcu întocmai. Drumul se întinse pe lângă o moşie invadată de oi Cheviot, animalele acelea blestemate care devorau fiecare fir de iarbă, ale căror carne grasă şi lână bogată îi mânau pe proprietari să-şi lase arendaşii pe drumuri. Îi arătă o mulţime de colibe abandonate, multe dintre ele fără acoperiş şi care stăteau să se prăbuşească.

La fiecare oprire, Venetia se întrista tot mai tare, citea asta pe faţa ei. După un timp, nici nu mai suporta să se uite la ea şi abia dacă îşi mai spuseră câteva cuvinte. După ce străbătură o bună parte din Inverness, Venetia îl întrebă:

— De cât timp se întâmplă toate astea?

— De mulţi ani, răspunse el. Mulţi arendaşi au plecat înainte să ne naştem noi. Restul se îmbarcă zi de zi cu sutele pe vapoare. Pleacă pentru că nu le-a mai rămas nimic sau pentru că moşierii au reuşit să-i convingă că o să le fie mai uşor în Canada, zise el, înşfăcând frâiele. Doar că nu toată lumea reuşeşte să supravieţuiască unei călătorii atât de lungi. O corabie care a pornit anul trecut spre America a ajuns cu patruzeci de oameni mai puţin.

Fiecare cuvânt parcă mărea distanţa dintre ei. Când aţipi după-amiază târziu, ea îşi sprijini capul pe trăsură, nu umărul lui. Era mai bine. Altfel, ar fi petrecut o oră tânjind în zadar după ea. Păşiră pe moşia Ross când încă era lumină, dar de teamă să nu fie recunoscut de cineva, fu nevoit să o apuce pe drumuri mai puţin umblate.

La apusul soarelui, ajunseră la coliba de pe moşia lui, unde intenţiona să o ţină ascunsă.

— Am ajuns.

Venetia se trezi imediat, cu chipul umflat de somn.

— Ce vrei să spui? zise ea, aruncând o privire în jurul ei. Nu suntem pe moşia Ross.

— Aşa e. Ţi-am spus deja că nu vreau să o implic pe mama în povestea asta. Nu ştie despre locul acesta. Aşa că, până când soseşte tatăl tău, o să stăm aici.

— Împreună? întrebă ea vizibil alarmată.

— Casa are două dormitoare.

— Ah, zise ea, însă fără să pară prea liniştită.

— Trebuie să văd cum merg lucrurile pe moşie, se grăbi el să adauge, aşa că n-o să ne vedem prea des. Era important să nu stea prea mult în prezenţa ei, altfel avea să ajungă să-şi dorească imposibilul. Spune-mi ce-ţi place să citeşti şi o să trimit pe cineva să-ţi aducă nişte cărţi. Şi o să-i trimit pe băieţi să-ţi cumpere ceva de cusut din Dingwall sau ce mai vrei tu ca să-ţi ocupi timpul.

Venetia cercetă împrejurimile şi spuse:

— Trebuie să recunosc că nu m-am priceput niciodată prea bine la cusut. Dar mi-ar prinde bine câteva cărţi. Şi aş mai vrea ierburi şi câteva lucruri din spiţerie. Dacă tu şi tata vă încăpăţânaţi să vă atacaţi, vreau să fiu pregătită să vă pun pe picioare.

Lachlan încercă să ignore tonul Venetiei şi golul pe care îl simţea în stomac la gândul ca fata aceea voia să aibă grijă de el după tot ce pătimise din cauza lui.

— O să văd ce pot face.

Coborî anevoios din trăsură şi veni să o ajute. De îndată că o luă de mână, Venetia simţi că i se tare răsuflarea şi se cutremură. El văzu sclipirea din ochii ei,

chipul luminos în razele apusului de soare şi îi simţi trupul tremurând sub atingerea lui.

Se grăbi să o pună jos şi să-i dea drumul înainte să facă vreun gest pe care avea să-l regrete. Cum ar fi fost să o sărute din nou. Ori să o întindă pe iarbă, în pădurea aceea secretă, să îi atingă trupul…

Brusc, auzi o uşă trântită cu putere în spatele lor şi făcu un pas în spate. Dar, când se întoarse să-l salute pe musafirul nepoftit, nu întâlni privirea neclintită a unuia dintre oamenii lui.

Ci pe cea a mamei lui.

Capitolul 18

Dragă Charlotte,

Te rog să mă ierţi dacă scrisoarea mea ţi s-a părut acidă.

În prezent, mă confrunt cu câteva probleme familiale. Dar pot să-ţi înţeleg curiozitatea. Doar că aş prefera să nu faci nimic în acest sens.

Veşnic la dispoziţia ta,

Michael

Îi luă câteva clipe să se liniştească după schimbul de priviri înflăcărate cu Lachlan, aşa că nu îşi dădu imediat seama cine venise să-i întâmpine.

Dar cât de curând recunoscu buclele roşcovane, ochii aceia căprui şi maxilarul puternic al mamei lui Lachlan şi îşi dădu seama că Lady Marjorie Ross era cea care se uita lung la ea. După care îşi îndreptă privirea furioasă spre Lachlan.

— Nu te-ai putut abţine, îi spuse ea. Te-ai dus după fiica lui Duncannon.

Din nou fiica lui Duncannon. Chiar nimeni de Scoţia nu avea de gând să-i spună pe nume?

— Mamă, nu ar trebui să fii aici, zise el, ca un adevărat voinic scoţian, chiar dacă Venetia observă cât era de încordat şi de neliniştit. Făcu semn spre colibă şi continuă: Cum ai aflat de…

— De locul acesta? Nu sunt atât de naivă pe cât mă crezi.

— Nu te-am crezut niciodată naivă, răspunse el.

— Nu? întrebă ea vizibil supărată. Te-au scos din tufişuri aproape mort, bătut până la sânge, iar tu mi-ai îndrugat o poveste, spunând că ai fost atacat de Năpastă, crezând că o să mă linişteşti ca pe o idioată. Iar eu n-am insistat să-mi spui adevărul, zise ea cu mâna la piept, nu cât timp am încercat să te ţin în viaţă şi nici după aceea. Mi-am spus că, după ce ai fost la un pas de moarte, cu siguranţă o să renunţi la povestea asta.

— Ce poveste e asta? întrebă el furios.

— Am crezut că n-o să mai alergi călare pe drumuri. Că n-o să-i mai jefuieşti pe prietenii lui Duncannon.

Lachlan se arătă de-a dreptul şocat. Venetia îşi dădu ochii peste cap. Aşadar, mama lui ştia tot ce făcuse el. Nu era câtuşi de puţin luată prin surprindere.

Lady Ross îl privi furioasă.

— În toţi aceşti ani, m-am gândit că tu ai putea fi Năpastă, dar m-am convins că e imposibil. Până când ai venit acasă rupt în bătaie, zise ea pe un ton dur. Nu ar fi trebuit să-ţi spun niciodată despre împrumut. A fost o prostie din partea mea. Voiam să stai de vorbă cu el, să îi baţi obrazul, să-l convingi să ne dea banii înapoi. Nu să-ţi iei viaţa în propriile mâini. Iată ce ai ajuns să faci, zise ea, îndreptându-şi privirea spre Venetia. Ai răpit o domnişoară. Nu mi-am închipuit niciodată că fiul meu ar putea să fie în stare de una ca asta!

— Nu m-a răpit, interveni Venetia, cu toate că nu era tocmai sigură de ce îi lua apărarea. Am venit cu el de bunăvoie.

— Venetia, taci! Cum bine a zis şi ea, nu e naivă. Sunt sigur că unul dintre oamenii mei ţi-a spus tot adevărul, zise el, nervos.

— Aşa e, răspunse Lady Ross. Jamie mi-a povestit tot.

— La naiba cu obraznicul ăla! L-am trimis în Aberdeen!

— A preferat să-mi povestească cele întâmplate pentru că ai pus în pericol reputaţia fetei. Şi are dreptate, zise Lady Ross, apropiindu-se de Venetia. Aşa că o să mă ocup eu de ea.

— Nici nu mă gândesc, i-o tăie Lachlan, simţind un val de furie. Lady Venetia şi reputaţia ei sunt responsabilitatea mea. Nu vreau să intervii în povestea asta.

— Iar eu nu am de gând să te las să o ruinezi! răbufni Lady Ross. Dacă aş putea, aş duce-o chiar în clipa asta înapoi la tatăl ei, zise femeia, iar când Lachlan vru să spună ceva, îi făcu semn să tacă. Dar, dat fiind faptul că probabil deja e în drum spre noi, e mai bine să îl aşteptăm aici. Între timp, trebuie să-i protejăm reputaţia. I-ai făcut deja destul rău călătorind singur cu ea timp de două zile. N-am de gând să vă las să trăiţi sub acelaşi acoperiş nesupravegheaţi. Lady Venetia vine cu mine la moşia Ross. Iar tu vei rămâne aici, la colibă.

— Ba nu! zbieră Lachlan. Nu am de gând să o pierd din ochi!

Împotrivirea lui o luă prin surprindere pe Venetia.

— De ce? Doar nu crezi că o să încerc să fug? Dacă n-am plecat de dimineaţă, nu o să mai fug acum.

Cu toate că simţi privirea lui Lady Ross îndreptată asupra ei, intensitatea şi nervozitatea din ochii lui Lachlan o făcură să-i bată inima mai tare.

— Ai spus că nu vrei decât să recuperezi banii de care are nevoie clanul tău. Chiar înţeleg asta.

Mai ales acum, după ce văzuse situaţia arendaşilor. Cel puţin Lachlan refuza să se supună măsurilor acestor aşa-zişi reformatori.

— Mi-ai spus că nu vrei să fiu ruinată, continuă ea. Iar dacă rămân aici singură cu tine, reputaţia mea o să aibă de suferit.

Cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla în ceasurile acelea în care aveau să fie singuri? Nu voia să-şi asume acest risc.

Dacă ar fi fost să se culce cu ea, s-ar fi simţit obligat să o ia de nevastă şi deja îi spusese cât se putea de clar că nu voia să o facă.

— Fiule, zise Lady Ross, poate nu-ţi dai seama, dar oamenii chiar au observat plecările tale. Nu sunt singura care ştie despre coliba aceasta. Jamie şi alţi oameni de-ai tăi ştiu şi ei…

— Să îndrăznească vreunul dintre ei să spună ceva, mormăi el.

Când văzu privirea furioasă a mamei lui, Venetia îl luă de braţ.

— Lachlan, gândeşte-te bine! Nu am de ce să nu stau la moşia Ross dacă mama ta este de acord.

Sau poate că nu voia să rămână acolo pentru că ajunsese să ţină la ea. Îi simţi braţul încordându-se sub atingerea ei.

— Tatăl tău ar putea încerca să-şi trimită oamenii pe moşia Ross ca să te salveze, spuse el furios.

Lady Ross pufni.

— Şi cum crezi că ar putea cineva să facă una ca asta? Oamenii tăi sunt veşnic la pândă. Te pot anunţa de îndată ce ajunge Duncannon.

— M-aş simţi mai liniştit să vin şi eu la conac, mormăi el.

— Dar se presupune că eşti mort, nu-i aşa? E mai uşor să păstrăm secretul dacă rămâi aici. Dacă se duce vorba că eşti în viaţă şi că ţii cu forţa o femeie la conac, Duncannon nu o să fie singura ta problemă.

— Mamă, la naiba…

— O să facem lucrurile cum trebuie, hotărî Lady Ross, îndreptându-se de spate. O să rămâi la colibă, cum ai făcut-o până acum, iar Lady Venetia o să vină cu mine la conac, drept invitata mea. O să spun că e fiica vărului tatălui tău din Londra.

Lachlan o privi furios, frecându-şi ceafa.

— La naiba, mormăi el, după care îşi îndreptă privirea furioasă spre Venetia. Deci asta vrei? Să stai departe de mine?

Era ciudat cum pusese problema dacă singurul lucru care conta cu adevărat era disputa cu tatăl ei.

— Vreau să-mi păstrez reputaţia.

„De vreme ce tu refuzi să mă iei de soţie”. Acum era şansa lui să spună ceva. Dacă simţea pentru ea mai mult decât o dorinţă necugetată, dacă o considera mai mult decât o simplă modalitate de a obţine ce voia de la tatăl ei, acum era momentul să i-o spună.

— Bine, fie, răbufni el, rămâi cu mama. Nu vreau să mai am de-a face cu tine, să te aud cum te plângi. Să se ocupe mama de asta.

Nu era corect, ştia prea bine, dar se bucură să îl vadă atât de supărat. Însemna că nu era deloc încântat de această situaţie.

Venetia se apropie de mama lui, cu zâmbetul pe buze şi cu manierele ei bine studiate demne de o lady.

— Sunt sigură că o să mă simt ca acasă pe moşia Ross. Îmi amintesc că era o casă foarte frumoasă. De-abia aştept să ajungem la conac! Îl lăsă pe posacul Lachlan în urma ei şi se întoarse spre Lady Ross: Mergem? Sunt destul de obosită şi mi-ar prinde bine o ceaşcă de ceai.

— O ceaşcă de ceai şi o masă gustoasă, zise Lady Ross.

Dădură să plece, dar Lachlan strigă după ea:

— Venetia?

Ea se întoarse spre el, plină de speranţă.

— Da?

Se vedea pe chipul lui că voia să-i spună ceva important. După care se schimbă la faţă şi zise pe un ton detaşat:

— Dacă ai nevoie de ceva…

— Sunt sigură că mama ta o să-mi poarte de grijă, zise ea, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

La naiba, ce om încăpăţânat!

Ei bine, şi ea avea mândria ei. Şi nu avea de gând să renunţe la ea pentru câteva vorbe şi priviri înflăcărate.

Gazda ei o conduse spre o trăsură ascunsă în spatele colibei. Odată ce porniră la drum, Lady Ross o întrebă:

— Sper că fiul meu nu ţi-a făcut niciun rău în ultimele zilei.

— Nicidecum, s-a comportat ca un adevărat cavaler, zise ea, ştiind că nu era tocmai o minciună.

Întâlnirea aceea intimă dintre ei doi se întâmplase şi din vina ei. E adevărat, îi rănise sufletul şi îi călcase mândria în picioare, dar ştia că avea să-şi revină. Cu toate că acum nutrea speranţe deşarte.

— E un încăpăţânat, ăsta e adevărul. Dar nu mi-am închipuit niciodată că disputa dintre el şi tatăl tău o să ajungă atât de departe, zise ea strângând-o de mână. Nu-ţi mai bate capul cu Lachlan! O să mă asigur că te lasă în pace până când soseşte tatăl tău.

— Nu e nevoie să faci asta, spuse Venetia. Nu m-a deranjat cu nimic.

— Lachlan trebuie să înţeleagă că nu poate că răpească orice tânără nevinovată care îi iese în cale. Dacă vrea să pună ţara la cale, să o facă în altă parte. O să-i interzic să vină acasă.

— Lady Ross, chiar nu e nevoie să faci…

— Vrei să fii cu el sau nu? întrebă Lady Ross, strângând tare frâiele calului.

Remarca femeii o luă pe nepregătite.

— Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta.

— Am văzut cum vă uitaţi unul la altul. Erai gata să-i iei apărarea, în ciuda a tot ce ţi-a făcut. În plus, Jamie mi-a povestit că… începu ea, aruncându-i o privire atotştiutoare. Ţii la fiul meu, nu-i aşa? Şi e limpede că şi el ţine la tine. Nu l-am văzut niciodată uitându-se aşa la o femeie. Nici măcar la Polly.

Chiar dacă se bucură să o audă spunând asta, cuvintele ei nu schimbau cu nimic situaţia.

— E adevărat, ţin la el. Dar mi-a spus deja că nu are de gând să se căsătorească cu mine.

— Nu, nu acum, rosti Lady Ross, mânând trăsura cu atenţie pe drumul accidentat. În clipa asta se lasă mânat de mândrie. N-o să vrea în ruptul capului să-i ceară contelui mâna ta, iar tatăl tău oricum n-ar accepta niciodată una ca

asta. Şi dacă ar fi să te căsătoreşti fără permisiunea tatălui tău…

— Lachlan n-o să mai primească banii de care are nevoie. Ştiu.

— Bani. Dă-i naibii! O s-o scoatem noi cumva la capăt. Dar eu vreau nepoţi. Şi pe cineva care să se îngrijească de el, zise ea cu glas tremurat. Vreau să termine cu toate prostiile astea înainte să ajungă în mormânt. Noi două trebuie să încheiem disputa fără să se lase cu vărsare de sânge.

Venetia simţi un fior rece pe şira spinării.

— Ştii ce pune la cale Lachlan?

— Îl cunosc prea bine pe fiul meu. Nu o să renunţe până ce nu-şi primeşte banii înapoi, zise ea, aruncându-i Venetiei o privire îngrijorată. Ştiu şi de ce e în stare tatăl tău. N-o să renunţe până când n-o să pună mâna pe Năpastă Scoţiană.

— Mi-e greu să cred. Şi nu pot să înţeleg de ce voi îl vedeţi astfel.

— Uiţi că eu şi Alasdair am fost buni prieteni cu părinţii tăi. Îl cunosc foarte bine pe Quentin şi tocmai de aceea nu înţeleg de ce nu vrea să ne restituie datoria. Doar că s-a schimbat în acei câţiva ani, înainte ca mama ta să moară. Ba chiar l-a obligat pe Lachlan să… începu ea să spună, dar se opri. Nu mai contează. Acum trebuie să faci cumva să-i convingi pe aceşti doi oameni să rezolve problema cu calm. Iar o căsătorie între voi doi ar fi de ajutor.

— Lachlan nu vrea să ne căsătorim, zise Venetia îndurerată. Şi nu e ca şi cum ai putea să-l obligi să mă ia de soţie.

— Habar n-ai de ce e o mamă în stare să facă pentru a găsi o soţie bună pentru fiul ei.

Venetia se uită lung la ea.

— Ce te face să crezi că aş putea ajunge să fiu o soţie bună, când el e atât de sigur că nu sunt potrivită pentru aşa ceva? Nu m-ai văzut din copilărie. Aş putea să fiu o femeie răutăcioasă sau grea de cap…

— O femeie grea de cap nu ar fi încercat niciodată să fugă de atacatorii ei într-un mod atât de viclean. Venetia făcu ochii mari, iar Lady Ross îi răspunse cu un zâmbet. Jamie mi-a povestit cum i-ai ţinut piept lui Lachlan pe drum. Femeia mână calul pe aleea pe care Venetia o recunoscu – era intrarea spre moşia Ross. Orice altă femeie ar fi ajuns aici ţipând din toţi rărunchii, plângându-se de comportamentul fiului meu. Dar tu ai venit gata să-i iei apărarea, dornică să găseşti o soluţie pentru povestea asta. Ceea ce îmi spune că o să fii o soţie bună pentru el.

— Păcat că el nu e de aceeaşi părere, oftă Venetia.

— Nu e timpul pierdut, zise Lady Ross, oprind trăsura în faţa casei. O să-l facem noi să se răzgândească.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Am un plan. Dar până să ajungem acolo, trebuie să fii sigură că vrei să rămâi cu el, spuse ea sec, făcând semn spre casă. Pentru că asta înseamnă o căsătorie cu fiul meu.

Venetia aruncă o privire spre conacul Ross, cu un nod în gât. Casa aceea vopsită în alb, în formă de L, pe care şi-o amintea ca fiind un adevărat tribut al succesului scoţian, era departe de a fi astfel. Din hornuri păreau să lipsească mai multe cărămizi, acoperişul era crăpat pe alocuri, iar peretele de piatră care împrejmuia galeria era prăbuşit la margine.

După ce coborâră din trăsură şi intră în casă, descoperi că în interior era şi mai rău. Câteva bucăţi din frumoasele draperii de damasc de pe vremuri atârnau pe tije ruginite, iar tavanul înalt era acoperit de un strat de fum. Covoarele ar fi trebuit de mult înlocuite, iar pereţii trebuiau vopsiţi.

— Lachlan a reuşit să ţină destul de bine locuinţa pe picioare înainte să fie atacat, zise Lady Ross. Acum casa se duce de râpă şi nu ne permitem să plătim muncitori. Toţi oamenii noştri trebuie să se ocupe de distilerie, să ascundă şi să transporte whisky-ul, ca să ne asigurăm banii pentru hrană, haine şi cărbune. Eu fac ce pot ca să ţin conacul în picioare, dar uneori e nevoie de un bărbat, spuse ea, simţindu-se vinovată. Întotdeauna m-am simţit mai în largul

meu cu un cuţit în mână decât cu un făraş şi cârpe. Vezi tu, tatăl meu a fost măcelar.

— Înţeleg, zise Venetia, forţându-se să zâmbească, chiar dacă simţi cum i se frânge inima văzând în ce stare ajunsese frumosul conac Ross de altă dată.

— Ar trebui să mă vezi pe mine cu un ac şi aţă. Nu sunt în stare să cos nimic.

— Iartă-mă că sunt aşa de directă, dar, dacă o să trăieşti aici ca soţie lui Lachlan, n-o să ai timp pentru aşa ceva. N-o să ai timp pentru nimic.

Lady Ross spuse aceste lucruri uitându-se lung la ea, iar Venetia îşi dădu imediat seama că era un test, unul mult mai important decât toate încercările lui Lachlan.

Doar că femeia aceea nu avea de unde să ştie că Venetia îşi petrecuse toată viaţa aşteptând momentul când urma să se întoarcă în Highlands, într-o casă a ei. Câteva cărămizi lipsă şi nişte draperii rupte nu aveau s-o oprească.

Lachlan era adevăratul obstacol. Oare avea să o vadă vreodată altfel decât fiica lui Duncannon? Era dispus măcar să o facă? Şi, chiar dacă ar fi fost dispus să o facă, ar fi fost gata să dea uitării disputa cu tatăl ei ca să o primească în viaţa lui?

Exista o singură cale să afle răspunsul la aceste întrebări. Venise momentul ca Lachlan Ross să afle exact cu cine avea de-a face.

— Ei bine? zise Lady Ross. Ce părere ai?

— Cred că avem o mulţime de lucruri de făcut, zise ea luând-o de braţ de Lady Ross. Mai povesteşte-mi despre planul aceasta al dumitale…

Capitolul 19

Dragul meu văr,

Îmi pare rău că treci prin situaţia asta. Ştii prea bine că poţi apela oricând la mine. Ba chiar îţi promit să nu-ţi cer

mai multe detalii decât eşti dispus să împărtăşeşti cu mine,

A ta prietenă,

Charlotte

— Cum adică nu avem nimic la micul dejun? zbieră Lachlan la sărmanul majordom pe care mama sa îl angajase la moşia Ross. După ce se abţinuse o zi întreagă să nu vină mai devreme la conac ca să vadă cum se simţea Venetia, asta era întâmpinarea de care avea parte? Ce se alesese de menajera lor? Şi de ce adusese un majordom? O gură în plus de hrănit, una care părea să mănânce tot micul dejun.

— Bucătăreasa întotdeauna pune micul dejun pe masă la ora şapte. Deja e şapte şi un sfert.

Bărbatul ridică din umeri.

— Doamnele s-au trezit în zorii zilei şi ieri, şi astăzi, domnule, şi deja au luat micul dejun la ora şase. Sunt puse pe treabă.

Lachlan se aşteptase să o găsească pe Venetia plictisită de moarte, nu gata de treabă.

— Şi ce fac mai exact?

— Nu aş şti să vă spun. Mă trimit din când în când să le mai aduc câteva lucruri.

Lui Lachlan totul i se păru teribil de suspicios.

— Unde sunt acum? întrebă el, după care îşi dădu pălăria jos şi vru să i-o dea, dar majordomul refuză să o ia.

— Iertaţi-mă, domnule, dar au lăsat vorbă să nu le deranjeze nimeni, nici măcar dumneata.

Nervos, Lachlan îşi aruncă singur pălăria în cuier.

— La naiba, e casa mea! spuse el furios. Sunt liber să deranjez pe cine vreau eu. *Unde sunt?*

— În salonul de zi, domnule, reuşi majordomul să spună.

Simţind cum îi chiorăia stomacul, Lachlan urcă la etaj, ceea ce se dovedi mai uşor acum să se dăduse cu alifie de cai pe răni. Totul datorită Venetiei.

Doar că de data asta nu era supărat pe ea. La naiba, visase cu ochii deschişi la un mic dejun cald la conac, cu

budincă, brioşe cu cartofi şi şuncă – orice altceva în afară de prăjituri reci cu ovăz. În schimb, se trezise fără mic dejun şi cu un majordom care încerca să-l dea afară din casă. Ce naiba se petrecea? Venetia venise să-i facă probleme mamei lui. Asta merita pentru că se ţinuse departe de tentaţii. „Las-o să stea cu mama ta”, îşi spusese el pufnind. „Ai lucruri mai importante de făcut”. În zadar. Pentru că fie verifica orzul pentru malţ, fie pregătea turba pentru ardere, nu-şi putea lua gândul de la Venetia. De îndată ce simţise mirosul alifiei pe care i-o masase pe răni, îşi adusese aminte cum avusese grijă de el. Iar când el şi oamenii lui porniră prin pădure să culeagă turbă, îşi aminti de cum o întinsese pe iarbă, cum o sărutase, cum îi mângâiase trupul doritor…

Îşi blestemă zilele şi grăbi pasul. Singurul motiv pentru care se gândea la ea era că voia să afle cum se înţelegea cu mama lui. Trebuia doar să-şi satisfacă acea curiozitate ca să o dea uitării. Auzi un zgomot puternic venind dinspre salonul de zi, urmat de un râs de femeie şi o voce joasă de bărbat pe care nu o recunoscu. Se încruntă. Vai şi amar de capul lui dacă se dovedea a fi un meseriaş pe care mama lui îl chemase la insistenţele Venetiei! Dacă îi venise în minte să-i transforme casa într-o locuinţă modernă pe care nu avea să şi-o permită?

Grăbi din nou pasul. Lady Ross nu avea obiceiul să cumpere pe datorie, dar deja le lăsase singure o zi întreagă, iar pe fata aceea o credea în stare să facă orice doar ca să-l chinuie. La naiba, la naiba!

— Ce se petrece aici? întrebă el, dând buzna în salon.

Mai multe perechi de ochi se îndreptară spre el, majoritatea aparţinând celor câtorva servitoare de pe moşia Ross şi menajerei. Dar Lachlan era preocupat doar de privirea Venetiei. Care nu părea câtuşi de puţin plictisită. Abia dacă mai semăna cu o domnişoară din Londra. Arăta exact ca una dintre servitoare, îmbrăcată într-o rochie gri împrumutată, cu mâneci uzate şi un şorţ pătat, cu o şuviţă de păr în ochi şi cu obrajii negri. Era la fel de frumoasă ca de obicei.

— Lachlan! strigă mama lui, venind din spatele celorlalte fete, privindu-l furioasă. Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă de aici!

O astfel de reacţie din partea mamei lui, care se ruga veşnic de el să-i ţină companie, îl luă pe nepregătite.

— Du-te… du-te să-ţi vezi de treburile tale, continuă ea. Nu vreau să vezi până când nu e gata!

— Dat fiind că eu sunt cel care plăteşte pentru treaba asta, am tot dreptul să-mi dau cu părerea, răbufni Lachlan furios când îl văzu pe Jamie cocoţat pe o scară, atârnând nişte draperii pe care nu le mai văzuse niciodată.

— Pentru că ai plătit tu? întrebă mama lui. Despre ce vorbeşti?

— Despre aceste draperii noi, zise el, făcând semn spre canapea. Pentru canapeaua asta nouă. Şi pentru orice altceva aţi mai luat pe datorie.

— Nu vorbi prosti! E aceeaşi canapea veche. Pur şi simplu am acoperit-o cu bucăţile mai bune din vechile noastre draperii. Iar noile draperii sunt făcute din materialul de la baldachin, zise ea, zâmbindu-i frumos Venetiei, care îl privi cu ochii aceia verzi care nu-i dădeau niciodată pace. Pentru că materialul nu a fost decolorat de soare, arată în continuare bine, aşa că Venetia mi-a sugerat să îl folosim pe post de draperii şi să dăm jos suportul de deasupra patului. Oricum nu mai avem nevoie de baldachin.

— Am avut noroc că se asortează culorile, zise Venetia, şi am reuşit cu toţii să salvăm o bună parte din franjurile draperiilor. Arată foarte bine pe canapea.

Cu toţii părea să facă referire la membrii clanului său, care păreau de-a dreptul încântaţi să mătură podelele, să cureţe covoarele şi câte şi mai câte.

— Arată bine, nu-i aşa? se auzi glasul lui Jamie de pe scară. Luminează întreaga încăpere. Ar trebui să vezi ce au făcut doamnele în salon, totul arată ca nou. Asta au făcut ieri. Ba chiar au curăţat tavanul cu o soluţie inventată de domnişoara Ross.

Domnişoara Ross? Ah, da, se presupunea că Venetia era o verişoară venită din Londra. Şi, judecând după

zâmbetul tâmp al lui Jamie, uitase că era prea mândră pentru cineva aşa ca el. Lachlan se abţinu cu greu să nu-l dea jos de pe scară şi să îi şteargă zâmbetul de pe buze.

— Nu trebuia să fii în distilerie? Încă avem de lucru, să ştii.

— Da, domnule, mormăi Jamie, pregătindu-se să se dea jos de pe scară.

— Nu îl asculta pe Lachlan, îi spuse Lady Ross băiatului. E pur şi simplu supărat pentru că nu ne-am consultat cu el. Nu are nevoie de tine chiar în clipa asta.

Era adevărat, dar să rămână Jamie acolo şi să se uite la Venetia, care avea obrajii rumeni şi ochii plini de speranţe, în timp ce el îşi petrecea zilele tânjind după ea la distilerie?

— Dacă aveţi nevoie de ajutorul unui bărbat, puteţi conta pe mine, zise el, cu toate că până nu de mult s-ar fi aruncat în râu decât să umble cu draperii şi alte nimicuri de femei. Jamie să se întoarcă la distilerie.

— Ba nu, ripostă mama lui. Dacă o să stai aici, rişti să fii văzut de cineva din oraş, zise ea, încruntându-se la el. În plus, nu se cuvine ca un conte să te găsească atârnând draperii. Vrei să arăţi puternic, ca un bărbat adevărat dacă vrei să bagi frica în el şi să-l convingi să ne dea banii înapoi, nu?

O urmă de sarcasm? Şi tocmai din partea mamei? Lachlan aruncă o privire spre Venetia, care părea să ascundă un surâs în timp ce vopsea un suport pentru lemne.

Zâmbetul ei îl provocă şi mai tare.

— O să mai dureze câteva zile până când ajunge Duncannon aici, insistă el. Şi dacă e să vină cineva, noul majordom pe care l-ai angajat fără să te sfătuieşti cu mine o să mă avertizeze să mă ascund.

Mama lui îşi puse mâinile greu muncite în şoldurile ascuţite.

— Ai lucruri mai importante de făcut decât să-ţi pierzi timpul cu noi. Numai Dumnezeu ştie de câte ori mi-ai spus-o în ultimii cinci ani. Nu vrem să te ţinem cu forţa aici,

insistă ea, îndreptându-se spre el. Îl avem pe Jamie să ne ajute. Hai, du-te, lasă-ne să ne vedem de treabă!

Lachlan se îndreptă spre uşă, deloc convins.

— Poate că o să vă văd la cină, zise el din hol.

— Suntem prea ocupaţi pentru a mânca la ore fixe, îi zise mama lui, zâmbindu-i din pragul uşii. O să rog bucătăreasa să-ţi trimită cina la colibă, bine?

— Dar…

— Dar ce?

Lachlan aruncă o privire în spatele mamei sale, spre Venetia, care nu părea să dea doi bani pe ce spunea el, fiind prea ocupată să pună la loc suportul de lemne.

Simţi un gol în stomac. Voia mai multe decât să ia cina împreună. Voia să stea de vorbă cu Venetia, să o vadă, să fie cu ea. Dar nu avea de gând să i-o spună. Pentru că nu avea niciun drept, nu când ştia că urma să i-o înapoieze tatălui ei în câteva zile.

Dacă nu ajungea să-l omoare mai întâi.

— Da, bine, trimite-mi cina la colibă, mormăi el, după care plecă.

În dimineaţa următoare, după o noapte întreagă în care o visase doar pe Venetia, îşi călcă pe suflet şi se duse mai devreme la micul dejun, dar fie îl văzuseră venind, fie chiar plecaseră la unul dintre arendaşii lor, ca să se îngrijească de un copil bolnav, cum îl anunţase majordomul, pentru că nu găsi pe nimeni acasă.

Majordomul nu ştiu să-i spună despre ce arendaş era vorba. Nici nu ştia la ce oră aveau să se întoarcă. Nu ştia absolut nimic care să-l împiedice să nu-şi blesteme zilele. Nu aveau nevoie de el la conac, la fel de bine cum nici el nu avea nevoie de ele. Obişnuia adesea să petreacă săptămâni întregi la distilerie, ca să se asigure că nimeni nu avea să-i descopere afacerea ilegală. Ce se schimbase?

„Acum Venetia este aici”.

Ce prostie! Nu-i fusese niciodată dor de o femeie. De ce îi era dor de ea acum? Nu voia să o audă cântându-i, enervându-l, purtându-i de grijă. Nicidecum. Era în stare să se dea cu alifie de cai pe răni. Nu conta că ea o făcea

altfel… Trebuia să înceteze să se mai gândească la ea!

Nu-l ajută cu nimic că în zilele următoare oamenii lui nu conteniră să-i povestească despre schimbările de la conac şi cât de bine se înţelegeau Venetia şi mama lui. De fiecare dată auzea doar atât: „Păcat că n-ai auzit-o pe verişoara ta din Londra cântând *Gypsy Laddie”.* Sau: „Ar fi trebuit s-o vezi pe fata aia cum le învăţa pe neveste să cureţe argintăria”.

Se părea că *verişoara lui din Londra* era liberă să umble în voie, în timp ce el era obligat să stea deoparte, ca nimeni în afară de oamenii lui să nu afle că încă era în viaţă. Încercă de două ori să stea de vorbă cu ea, dar când reuşi în cele din urmă să le găsească acasă, Venetia se scuză imediat şi ieşi din cameră, lăsându-l singur cu mama lui, care îl certă pentru că venise până acolo.

Era o adevărată tortură să o vadă doar câteva clipe. Tânjea la mai mult. Ar fi putut să insiste să o vadă, dar atunci atât ea, cât şi mama lui şi-ar fi dat seama că o dorea. Ceea ce ar fi însemnat ca ea să aibă aşteptări imposibile.

Dar în cea de-a treia după-amiază după sosirea lor, când majordomul îi spuse că doamnele erau la plimbare, simţi că ajunse la capătul răbdării. Hotărât să nu se mai lase dat la o parte, rămase ţintuit în pădurea din faţa conacului, de unde putea să vadă ambele intrări. Dacă ieşiseră la plimbare, urmau să treacă pe lângă el la întoarcere şi nu aveau să scape atât de uşor. Se simţea ca un idiot stând la pândă în pădure, dar, chiar când ajunse la concluzia că alifia de cai probabil îi făcuse rău la cap, uşa de la bucătărie se deschise şi o văzu pe Venetia ieşind din casă. Exact cum bănuise – fuseseră în conac tot timpul acesta.

Se strecură uşor printre copaci spre ea. Unde mergea singură? Şi îmbrăcată aşa, cu un tartan aruncat pe silueta ei subţire, strâns cu o cingătoare în talie?

După ce aruncă o privire în jur, îşi dădu jos gluga şi se îndepărtă de casă.

Porni pe dealul care despărţea moşia Ross de cea a

lui Duncannon, iar Lachlan nu o scăpă o clipă din ochi. Ah, se îndrepta spre casa tatălui ei! Oare spera să găsească un adăpost? Să roage de oricine locuia acum acolo să o ajute să se întoarcă în Londra? Nu, ar fi putut să o facă până acum.

Ezită, neştiind dacă trebuia să pornească pe urmele ei. Dacă era recunoscut de oamenii lui Duncannon, lumea avea să afle de învierea lui miraculoasă. După care urma să se trezească cu ei pe proprietatea lui, vrând să afle cele întâmplate. Şi astfel, povestea dintre el şi conte nu mai rămânea secretă. Totuşi, nu putea să o lase să umble singură prin Braidmuir. Nu era în siguranţă. Risca să dea de nişte tâlhari care nu aveau de unde să ştie cine era. Trebuia doar să fie cu băgare de seamă, să rămână în pădure şi departe de alţi oameni.

Asta îşi spuse când porni pe urmele ei.

Neştiind la ce să se aştepte, Venetia traversă podul care despărţea pământul lui Lachlan de cel al tatălui ei. O rugase pe Lady Ross să o aducă acolo, dar femeia refuzase, de teamă să nu fie recunoscută de cineva.

Având în vedere că nu mai fusese acolo de atâţia ani, Venetia se îndoia că avea să o recunoască vreo persoană, dar hotărî să împrumute o pelerină din tartan de la una dintre slujitoare ca să-şi acopere capul. Trebuia să vadă ce se întâmplase în toţi anii în care fusese plecată. Mai ales după comentariile lui Lachlan despre casele arse. Lachlan. Nu, nu voia să se gândească la el. După trei zile petrecute departe de el, îi ducea dorul… Şi îşi dăduse seama că probabil interpretase altfel sărutările şi mângâierile lui. Chiar dacă venise la conac, nu voise niciodată să o vadă. Se interesase despre plecările lor şi le acceptase scuzele, de parcă întreba doar din politeţe.

Mama lui îi spusese că era prea mândru ca să-i dea de înţeles că ţinea la ea. Venetia voia cu disperare să o creadă, dar începuse să-şi piardă speranţa. Tatăl ei probabil că primise deja scrisoarea lui Lachlan şi era în drum spre Scoţia. Dacă Lachlan nu avea de gând să se răzgândească…

Simţi un nod în gât. Cum ar fi putut să-l învinovăţească pentru faptul că nu voia să se căsătorească cu fiica unui bărbat care se întorsese împotriva oamenilor săi? Aşa îl vedeau cei de pe moşia lui Ross. Crezând-o verişoara lui, îi povestiseră nestingheriţi cum contele îl lăsa pe administratorul său, McKinley, să arunce oamenii în stradă fără milă.

Iar acum, când rătăcea prin Braidmuir, având grijă să evite orice om sau păstor care îi ieşea în cale, văzu cu ochii ei rezultatele. Nici urmă de cabane arse, dar nici de altceva. Dintre cele douăzeci şi două de colibe, doar patru păreau locuite, probabil de fermieri de oi. Ce se alesese de fermierul de cartofi rumen la faţă care o lăsase să se plimbe cu plugul în copilărie? Unde era bunicuţa aceea ştirbă care stătea în faţa cabanei roz, învârtindu-şi roata zi de zi?

Nu mai rămăsese nimeni. Venetia începu să plângă. Proprietatea lui Ross era singura care încă avea viaţă. Oamenii lui cultivau pământul, umpleau butoaie de whisky şi se îngrijeau de distilerie. Femeile spălau hainele în timp ce copiii se jucau prin copaci şi adunau buruieni. Lachlan se străduise să-şi ţină oamenii în casele lor, se asigurase că aveau ce să mănânce, chiar dacă asta însemnase să-şi rişte propria viaţă. Chiar dacă asta însemnase să o răpească. Acum că ştia de ce o făcuse, nu suporta să-şi amintească insultele pe care i le aruncase. Mai ales când văzu terenul tăcut al tatălui ei, cu excepţia oilor.

Îşi şterse lacrimile. Oile Cheviot erau peste tot, punând stăpânire pe fiecare păşune, zburdând pe fiecare deal. Se întinseseră chiar şi pe lângă izvorul care mărginea proprietatea, unde Lachlan obişnuia să meargă la pescuit.

Chiar nu puteau să-i lase măcar amintirea aceasta a copilăriei? Nervoasă, începu să alunge turmele, încercând să le gonească din vale, dar oile se întoarseră imediat la păşunat.

— Nu are rost, draga mea, se auzi o voce joasă din pădurea din spatele ei. Chiar dacă reuşeşti să le scoţi de pe păşunea asta, se duc în altă parte. Şi, la urma urmei, nu e

vina lor, nu?

O înţepă inima când se întoarse şi-l văzu pe Lachlan uitându-se lung la ea, sprijinit de stejarul lui preferat. Cu părul ciufulit şi cu pantalonii lui murdari de la muncă, arăta exact ca în urmă cu şaisprezece ani. Ar fi vrut să i se arunce în braţe. Ar fi vrut să izbucnească în plâns. Nu mai era Lachlan cel frumos şi sălbatic din copilăria ei. Din pricina tatălui ei, nu îi mai era permis să fie astfel.

— Nu, nu este vina oilor, zise ea cu inima în gât. Dar nu e nici vina mea.

— Nu am spus niciodată că ar fi vina ta, zise el, îndepărtându-se de copac.

— Nu ar trebui să fii aici. S-ar putea să te vadă cineva.

— Acelaşi lucru l-aş putea spune despre tine, dar văd că asta nu te opreşte să mergi pe la casele arendaşilor.

— M-ai urmărit până acum?

— Poate, zise el, apropiindu-se de ea.

— De ce?

Întrebarea ei păru să-l neliniştească.

— Fără vreun motiv anume.

Ar fi vrut să urle de durere. O urmărise până acolo şi nu era în stare să-i spună de ce?

— Bine, zise ea, îndreptându-se spre dealul din spatele caselor arendaşilor. Atunci n-ai niciun motiv să rămâi.

— Nu ar trebui să vii aici singură, zise el, ţinând pasul cu ea.

— Nu sunt singură, zise Venetia, prinzându-şi faldurile rochiei şi mărind pasul. Oile îmi ţin companie. Se opri în vârful dealului şi se întoarse cu faţa spre el. Ce te interesează ce fac atât timp când nu-ţi afectează planurile? Dar în clipa aceea o bănuială îi întoarse stomacul pe dos. Crezi că încerc să fug, nu-i aşa?

— Nu fi prostuţă, zise el, apropiindu-se de ea.

— Ce alt motiv ai avea să vii până aici, ştiind prea bine că rişti să fii văzut de…

Dar Lachlan o opri cu o sărutare, una menită să-i acopere gura. Luată prin surprindere, Venetia acceptă

sărutarea lui. După care îşi aminti că aşa începuse totul, cu el sărutând-o, prefăcându-se că lucrurile puteau fi altfel între ei, doar ca să-i amintească apoi că nu aveau nicio şansă. Se săturase de jocurile lui. Când încercă să o sărute şi mai pătimaş, Venetia se eliberă din strânsoarea lui.

— Nu! răbufni ea, după care porni degrabă spre o alee dintre două colibe, străduindu-se să nu izbucnească în plâns.

— De ce nu? întrebă el, grăbindu-se să o prindă din urmă şi apucând-o de mână. Draga mea, vreau doar o sărutare, îi spuse el, încercând să o privească în ochi.

Tocmai asta era problema. Voia o joacă de moment.

— Acum două zile nici măcar nu te-ai sinchisit să mă întrebi ce mai fac, zise ea, încolţindu-l cu privirea. Şi acum vrei să te sărut?

Citi frustrarea de pe chipul lui.

— Nu… nu am vrut să… Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Tonul ei îl enervă teribil.

— Nu sunt deloc bine, la naiba!

— Nu văd ce legătură are cu mine, zise ea.

— Nu am spus că ar avea… Dumnezeule, de ce te comporţi ca şi cum am fi…

— E cineva acolo? se auzi o voce de pe alee.

Înlemnire. Lachlan aruncă o privire în jur şi văzu uşa laterală a unei cabane din apropiere, chiar în clipa în care o zări şi ea. O împinse înăuntru, după care închise cu grijă uşa în urma lor. Rămaseră amândoi cu sufletul la gură în timp ce un necunoscut cercetă aleea, după care, aparent mulţumit că nu se afla nimeni în jur, plecă. Lachlan dădu să o ia în braţe, dar ea se feri. Apoi, după ce aproape că se împiedică de ceva, aruncă o privire în jur şi zări ceea ce păreau a fi saci pufoşi de muselină. Cabana aceea era folosită pentru a depozita lâna blestemată de la oile tatălui ei. Făcându-şi loc prin grămadă, se îndreptă spre uşa din faţa casei. Nu avea de gând să-l lase să profite de ea.

Dar ar fi trebuit să ştie că nenorocitul acela arogant nu avea să renunţe atât de uşor. Dintr-odată, apăru în

spatele ei, trăgând-o la pieptul lui.

— Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se elibereze.

— Mai întâi vreau să mă săruţi.

Venetia reuşi să se elibereze şi se întoarse cu faţa spre el.

— Sunt sigură că oricare dintre fetele de pe moşia ta ar fi mai mult decât bucuroase să se sărute cu stăpânul lor, zise ea cu amărăciune, îndreptându-se spre uşă. Fete al căror tată nu-l urăşti.

În lumina slabă care se oglindea în fereastră, Lachlan i se păru şi mai mare – aproape că ajungea până la tavan.

— Dar nu vreau sărutările lor. Doar pe ale tale.

— Ai uitat că sunt *fiica lui Duncannon?* întrebă ea pe un ton mieros. Sunt ultima fată pe care vrei s-o săruţi.

Slavă Domnului, aproape că ajunsese la uşă.

— Nu-mi pasă de asta, zise el.

— Ba mie mi se pare că doar de asta îţi pasă. Cu siguranţă nu-ţi pasă de mine.

Apucă de clanţă şi trase, dar el se năpusti asupra ei şi închise uşa.

— Îmi pasă îndeajuns de tare cât să vreau să te sărut, zise el, încolţind-o. Un sărut, doar atât, spuse el, privind-o drept în ochi. Măcar atât.

— De ce? spuse ea, împingându-se în pieptul lui puternic, dar nu o ajută la nimic. De ce trebuia să fie atât de mare, atât de copleşitor… atât de insistent? Mi-ai spus deja că nu vrei să te căsătoreşti cu mine, că nu avem un viitor împreună. De ce vrei să mă săruţi? întrebă, uitându-se lung la el. Ai ajuns la concluzia că răzbunarea cea mai bună ar fi să o necinsteşti pe fiica lui Duncannon?

— Nicidecum, răbufni el furios. Nu aş face niciodată…

— Deci de-aia ai venit după mine, continuă ea, hotărâtă să scoată adevărul de la el, chiar dacă asta însemna să facă astfel de acuzaţii absurde. Vrei să mă ruinezi.

— Am vrut să te protejez! strigă el.

— De cine? De oi?

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură şi îşi feri privirea,

neştiind ce să mai spună. Venetia se strecură pe sub braţul lui şi fugi spre cealaltă uşă. Aproape că reuşi s-o deschidă când îl auzi spunând:

— Am vrut să te văd, bine?

Venetia rămase cu mâna înţepenită pe clanţă.

— Am vrut să fiu cu tine, zise el, iar când ea se întoarse spre el, şocată de cele auzite, Lachlan se apropie cu o privire caldă. Să vorbesc cu tine, spuse el, trăgând-o în braţele lui. Să te ţin în braţe. La naiba, mi-a fost dor de tine!

— Păcat că nu ştii cum s-o arăţi, replică supărată, cu toate că simţea că inima stătea să-i iasă din piept. Ţinea la ea. Îi fusese dor de ea. Recunoscuse. Ai fi putut să mă cauţi în ultimele zile, să…

— Să mă strecor pe lângă majordom sau pe lângă mama în timp ce tu fugeai de mine? întrebă el încordat.

— Ai fi putut să ceri să vorbeşti cu mine. Doar atât.

— Acum sunt aici, nu? îi şopti el şi îi simţi respiraţia fierbinte pe piele. Şi tu nici măcar nu vrei să mă săruţi.

— Pentru că ştiu de ce ai venit. Venetia nu era gata să renunţe la luptă. Da, poate că îi era dor de ea, dar asta nu însemna că voia mai mult. Ai crezut că, departe de mama ta, poţi să faci ce vrei din mine. Ei bine, dacă asta vrei, eşti liber să te întorci de unde ai plecat…

— Şi dacă ţi-aş spune că vreau să mă căsătoresc cu tine? răbufni el.

Venetia ridică privirea spre el. Nu-şi putea crede urechilor. Şi, chiar dacă citi aceeaşi uimire pe chipul lui, Lachlan se îndreptă de spate şi repetă:

— Da. Şi dacă ţi-aş spune că vreau să mă căsătoresc cu tine?

O fărâmă de speranţă încolţi în sufletul ei, chiar dacă încercă să nu se grăbească.

— Dar mi-ai spus că nu ne putem căsători din cauza tatălui meu, din pricina datoriei.

— O s-o scoatem noi cumva la capăt. Spune-mi că accepţi să te căsătoreşti cu mine!

Venetia nu-şi putea lua ochii de la el. Se răzgândise.

Dădu să-i spună că voia, dar se opri la timp. Cum să dea uitării toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le spusese? Cum să treacă peste faptul că fusese nevoită să-l oblige să mărturisească faptul că îi dusese dorul? Acum, când în cele din urmă vorbise o posibilă căsătorie, era atât de arogant încât să se aştepte să o vadă aruncându-se la picioarele lui?

Ei bine, să aştepte. Ea petrecuse ultimele trei zile în agonie, nesigură de sentimentele lui. Nu avea de gând să renunţe atât de uşor.

— Nu ştiu dacă vreau să mă mai căsătoresc cu tine, zise ea îmbufnată. Cred că ar fi mai bine să te întorci la distileria ta şi la cabana de burlac şi să…

De data asta, sărutul lui o lăsă fără grai. Gura lui o dezmierdă cu o intensitate care o lăsă fără suflu, îndurerată, flămândă… Probabil că se vedea pe faţa ei, căci Lachlan se dezlipi de ea cu o expresie mulţumită pe chip.

— Poate vrei să te gândeşti mai bine, o şicană el.

Era atât de sigur pe el, nu? Mai grav era că era sigur pe ea. Trebuia să facă repede ceva, nu putea să accepte situaţia.

Reuşi cu greu să-şi vină în fire şi se forţă să îi răspundă cu un surâs pe buze:

— Să mă gândesc mai bine? De ce? O simplă sărutare nu schimbă nimic.

În clipa aceea, Lachlan se schimbă la faţă.

— Deci vrei să faci pe încăpăţânata, nu? zise el, îndreptându-se spre ea. Vrei să mă faci să mă arunc la picioarele tale, asemenea pretendenţilor tăi londonezi. Să mă rog de tine.

— Exact. Tu eşti cel care a spus că sunt prea rafinată pentru o viaţă în Highlands, zise ea, înfruntându-i privirea. Poate că ai dreptate. Poate că ar fi mai bine să-mi găsesc un soţ englez, cu o căruţă de bani, cu un titlu nobiliar şi…

Dintr-odată, o aruncă în sacii aceia pufoşi. Ea făcu ochii mari, privindu-l uluită cum se dezbrăcă de haină, de vestă apoi de cămaşa. Doar nu avea de gând să… nu putea să…

— Aşadar, vrei un soţ englez? La lumina apusului de soare, părul lui căpătă o nuanţă de castaniu bogat, iar pielea lui avea o culoare măslinie care o îndemna să-l atingă. Atunci ştiu exact ce trebuie să fac, draga mea, zise el scoţându-şi cizmele, după care îşi dădu pantalonii jos dintr-o mică mişcare. Venetia se cutremură, simţind cum i se urcă sângele la cap. Doamne, Dumnezeule!

— Ce vrei să spui? şopti ea, cu toate că era destul de sigură că ştia ce avea să se întâmple.

I se uscă gura când îl văzu aruncându-se lângă ea, desfăcându-i cingătoarea, după care îi trase tartanul de pe ea, lăsând-o doar în rochia slujitoarei pe care o tot purtase zilele acelea, de vreme ce nimic altceva de la Braidmuir nu îi venise bine. Nu se arătă câtuşi de puţin deranjat de cusăturile slabe sau de ţesătura uzată. Îi dădu jos şalul de pe umeri, care îi acoperea corsajul prea strâns, uitându-se cu poftă spre sânii care aproape că se revărsau din rochie.

— Nu putem lăsa o lady scoţiană aşa de frumoasă ca tine să cadă pe mâinile unui englez. Trebuie să te salvez de la un astfel de destin, îi întâlni privirea şi afişă un zâmbet seducător. Dacă nu vrei să asculţi de mine, nu-mi laşi altă soluţie decât să te ruinez. Şi atunci nu o să ai încotro şi o să te căsătoreşti cu mine.

Capitolul 20

Dragă Charlotte,

Nu-ţi bate capul cu necazurile mele! Am auzit veşti îngrijorătoare despre Lord Duncannon. Se pare că a plecat brusc spre Scoţia ieri. Nimeni nu pare să ştie de ce, dar mi-e teamă că are legătură cu fosta ta elevă Lady Venetia.

Al tău prieten,

Michael

Lachlan nu fu tocmai surprins când Venetia se încruntă şi spuse:

— Dintre toate prostiile pline de aroganţă pe care…

El o sărută pătimaş, prinzându-i capul între palme, ca să-i asalteze gura cu pasiune, aşa cum ştia că îi plăcea. Nu avea de gând să-şi piardă şansa doar pentru că nu mai părea să fie încântată de metodele lui. Şi, cu toate că îşi înfipse degetele în umerii lui de parcă ar fi vrut să îl dea jos de pe ea, îşi deschise buzele, lipindu-se de el.

Slavă Domnului! Nu venise acolo cu gândul de a o cere de soţie şi cu atât mai puţin pentru a o ruina. Dar, după ce o văzuse rătăcind pe moşia tatălui ei cu lacrimi în ochi, ieşindu-şi din fire cu oile acelea…

Ce scoţian adevărat nu şi-ar fi dorit o soţie ca ea? Una care vedea pământul pentru ceea ce putea să fie, pentru ceea ce trebuia să fie: un loc pentru a întemeia o familie? Era limpede că se înşelase crezând că Venetia nu avea să-şi găsească locul pe moşia Ross. Deja reuşise să facă jumătate din clanul lui să o accepte. La fel cum îl seducea pe el acum cu gura aceea generoasă. Tânjind după mai mult decât simple sărutări, îi cuprinse sânii prin rochie.

Ea tresări, după care se desprinse din sărutare.

— Încă nu am spus că o să te las să mă ruinezi, nu? zise ea, îndepărtându-i mâna.

— Dar o s-o faci, răspunse el, eliberându-şi mâna ca să-i mângâie sânul cu neruşinare.

Venetia începu să respire din ce în ce mai precipitat, iar el îi simţi sfârcul întărindu-se prin rochia de lână.

— Ce te face să fii atât de sigur? îl întrebă ea, într-o şoaptă care i se strecură în suflet.

— Faptul că-ţi ştiu cel mai ascuns secret.

— Şi care e acesta? întrebă ea, cu îngrijorarea lucindu-i în ochi.

Rânjind, Lachlan începu să-i desfacă nasturii, după care îi şopti pe buze:

— Nu eşti o lady aşa de rafinată cum pretinzi.

Cuvintele lui reuşiră să o enerveze, căci îl împinse de pe ea, după care se ridică şi îi aruncă o privire furioasă.

— Lachlan Ross, să ştii că sunt o lady îndeajuns de rafinată ca să nu te las să mă arunci într-un munte de lână.

— Chiar aşa? zise el, râzând, apucând-o de faldurile rochiei când încercă să se depărteze.

Nu îl deranja ca ea să facă pe Mândra Prinţesă când ştia că putea să o pună la punct cu o simplă sărutare. Bine, fie, poate nu doar cu o simplă sărutare, căci ea se luptă din răsputeri să-şi elibereze rochia din încleştarea lui.

— Hai, spuse el, băgându-şi mâna pe sub faldurile rochiei să o prindă de picior. Am cel mai mare respect pentru şcoala ta cea costisitoare, pentru descendenţa ta şi pentru accentul tău londonez, serios. Ignorându-i pufnitul de protest, îi scoase pantoful, îl aruncă deoparte, după care îi luă piciorul şi îl trase spre buzele lui. Ştiu prea bine că nu sunt demn nici măcar să-ţi sărut picioarele.

Cu toate că o făcuse deja. De două ori.

Când el se ridică în genunchi, Venetia nu se mai împotrivi, ţintuindu-l cu ochii aceia într-o nuanţă arzătoare de verde. Trebui să se sprijine mai mult pe piciorul lui bun, dar asta nu-l împiedică să-şi strecoare mâna doritoare pe gamba ei. Sau să adauge mângâierii sărutări care urmară acelaşi drum, pe piciorul ei, spre genunchi.

— Dar uneori până şi o lady rafinată trebuie să renunţe la bunele moravuri, zise el, ridicându-i fusta pe picioarele acelea frumoase şi lungi, admirând coapsele palide de deasupra jartierelor, simţind cum îi goneşte sângele prin vene. Uneori, trebuie să lase un scoţian pe cinste să facă întocmai ce ştie el mai bine.

— Şi despre ce ar fi vorba? întrebă ea cu glas excitat.

Lachlan îi ridică fusta suficient cât să ajungă la triunghiul acela negru şi mătăsos de păr, pentru că ea nu purta lenjerie.

— Să îi facă panglicile să tresară.

— Să îi facă panglicile… Ai furat replica asta dintr-una din baladele mele!

— Aşa e. Nu prea ştiu cum să cuceresc o femeie cu propriile mele cuvinte, zise el cu rânjetul pe buze, după care îi despărţi buclele ca să îi expună carnea înrourată.

Dar la *asta* mă pricep chiar foarte bine, spuse el, acoperind-o cu gura.

Rămasă fără suflu, Venetia îi prinse capul, de parcă ar fi vrut să-l dea la o parte. Dar, când el începu să o dezmierde cu buzele, îşi afundă degetele în părul lui, trăgându-l mai aproape.

— Lachlan… Dumnezeule… eşti atât de… obraznic.

— Nu mă pot abţine, şopti el, dezmierdând-o cu limba, savurând mirosul acela dulce de femeie excitată.

Începură să îi tremure coapsele când el i le prinse ca să o ţină nemişcată.

— Ai un *gust* obraznic.

Pe jumătate îmbătat de dorinţă, o dezmierdă cu gura lui, pe afară şi pe dinăuntru, mângâind-o cu limba, până ce o văzu înnebunită de pasiune. După atâtea zile, era o asemenea desfătare, temându-se că avea să explodeze doar gustând-o.

Venetia îşi propti palmele în umerii lui, gâfâind de plăcere. Cu toate bunele ei maniere, fata asta din Londra învăţa rapid să guste plăcerea. Fără îndoială, totul se datora baladelor şi cărţilor deocheate pe care obişnuia să le citească.

Apoi, el ridică privirea spre chipul ei rumen şi observă că se ferea să-i întâlnească privirea, deşi avea ochii deschişi. Începu să râdă pe pielea ei fierbinte şi mătăsoasă. Poate că nu învăţa chiar aşa de repede.

— Spune-mi, şopti el printre sărutări umede, aşa îi place unei lady rafinate să fie mângâiată? Pentru că, dacă nu-ţi place, pot să mă opresc oricând.

Dar, când Venetia răspunse arcuindu-se spre buzele lui, Lachlan gemu de plăcere. O pătrunse adânc cu limba lui doritoare, bucurându-se de suspinele ei, simţind cum îi ardea sângele în vene văzând-o pe culmile plăcerii.

Curând, îi prinse şoldurile şi continuă să o pătrundă până când o simţi înfigându-şi degetele în umerii lui, scoţând un geamăt de extaz şi cutremurându-se când îşi găsi eliberarea legănându-şi membrele. El savură gustul preţ de o clipă, înlocuind mângâierile cu sărutări uşoare

împrăştiate peste buclele ei delicate. Însă era prea excitat ca să mai aştepte.

Voia să fie în interiorul ei, să o facă a lui înainte ca ea să-şi vină în simţiri şi să îl refuze din nou. Aşa că, în timp ce Venetia încă îşi trăgea sufletul, se ridică şi se duse în spatele ei, ca să o dezbrace de tot.

— Ar trebui… să-ţi fie ruşine, şopti ea, cu toate că îl lăsă să îi descheie rochia şi corsetul.

— De ce? zise el, aruncându-i hainele pe jos, după care o întoarse cu faţa spre el.

— Că te pricepi atât de bine să ispiteşti o femeie.

Nerăbdarea din glasul ei îl făcu să râdă. Dar se opri când se întinse să-i desfacă şireturile de la cămăşuţă, iar Venetia se împotrivi.

— Încă ai prea multe haine pe tine, îi spuse el, ridicând din sprâncene.

— Dacă ne prinde cineva? şopti ea, aruncând o privire spre ferestrele goale care dădeau în alee.

— Deja a început să se întunece, e ora cinei, o asigură el, eliberându-i legăturile. Nu o să vină nimeni pe aici, crede-mă!

— Şi dacă totuşi vine cineva?

— Presupunând că nu o să te recunoască nimeni şi vor pune câinii pe mine, ne vor goni, zise el, după care îi aruncă o privire păcătoasă. Sau poate că vor rămâne să se uite la noi.

— Lachlan! exclamă ea scandalizată. Nu cred că i-ar trece nimănui prin cap să…

— Ar fi proşti să n-o facă, spuse el, desfăcându-i cămăşuţă, cu sufletul la gură. Ce frumuseţe răpitoare! Orice om normal care are norocul să te vadă nu şi-ar feri o clipă privirea.

Chiar dacă se făcu roşie în obraji, nu-şi feri privirea în timp ce el se uită lung la sânii ei plini şi la sfârcurile excitate, la talia subţire şi la şoldurile bine făcute.

— Eşti o minune a naturii, draga mea, o minune a naturii!

Un zâmbet timid apăru pe buzele ei.

— Croitoreasa mea spune că am sânii prea mari pentru moda actuală.

— Habar nu are ce spune, zise el, admirând imaginea aceea fără să se grăbească să se dezbrace. Nu ştiu prea multe despre modă, dar o femeie nu poate să aibă niciodată sânii prea mari. Se dezbrăcă de pantaloni şi îi aruncă pe jos. Mi s-a spus că unele femeile cred acelaşi lucru despre mădularul unui bărbat.

Judecând după teama de pe chipul ei când îi văzu bărbăţia liberă, Venetia nu era una dintre ele. Nu încă.

— Oh, Lachlan, nu ştiu ce să spun despre asta.

În clipa aceea se aruncă în sacii de lână cu ea. Slavă Domnului că îl lăsă s-o facă!

— Despre ce?

— Despre asta! zise ea, întinsă pe mormanele de lână, arătând cu degetul spre mădularul lui. Este prea… şi nu sunt…

— O să fie bine, crede-mă, spuse el râzând.

— Promiţi? şopti ea în timp ce el îşi strecură coapsa între picioarele ei ca să le despartă. Juri?

— Promit, zise el, dar întrebarea ei îl luă pe nepregătite. Nu mai avusese până atunci o fecioară. Dacă îi făcea rău? De obicei, nu se ajungea la asta, nu-i aşa? Trebuie să o facem împreună, aşa cum se întâmplă mereu, dar, chiar dacă eşti fecioară, totul o să fie bine, jur!

Venetia se uită lung la el.

— Cum adică aşa cum se întâmplă mereu? Cu câte femei ai fost în viaţa ta?

Ah, nu ar fi trebuit să spună asta!

— Doar cu câteva, mormăi el, după care îi acoperi gura cu a lui ca să o facă să uite de toate.

Pentru că ardea de nerăbdare să fie cu ea. Ştiind-o sub el, dornică şi dispusă, era incredibil de excitat. Mirosul ei de lavandă îl înnebunea mai mult decât mireasma de whisky. Ar fi putut să trăiască o viaţă întreagă cu sărutările ei. Dar mai întâi…

Se aşeză între picioarele ei, mângâind-o până când simţi că se relaxă. Când îl prinse pe după gât, ştiu că era

dornică. Cu grijă să nu o sperie, îşi înlocui degetele cu bărbăţia, pătrunzând-o uşor şi încercând să nu împingă prea tare.

Dar nu se dovedi deloc uşor. Era atât de umedă şi de îngustă, cum nu-şi imaginase vreodată. Şi era a lui, doar a lui, prinţesa, viitoarea lui soţie. Gândul acela îl întărâtă şi mai tare.

— Dumnezeule, şopti ea. Eşti sigur…

Se dezlipi de sărutarea ei, îmbrăţişând-o.

— Sunt sigur, spuse el, cu toate că ar fi dat orice ca să o cruţe de partea asta.

Venetia încerca să nu-şi arate durerea, ca o fată puternică, dar el citi pe buzele ei cât era de tensionată.

— O fac cât de încet pot, îi şopti el, sărutându-i buzele, obrajii, fruntea, dar nu am fost niciodată mai fericit ca acum, când sunt în tine.

Zări surâsul acela de pe buzele ei.

— Niciun alt bărbat nu mi-a mai spus vreodată ceva mai frumos, zise ea, relaxându-se, iar el o pătrunse şi mai adânc.

Lachlan răsuflă uşurat şi reuşi să zâmbească.

— Nu pot să cred una ca asta. Vrei să spui că niciunul dintre pretendenţii aceia londonezi nu ţi-a făcut complimente la bal – despre părul tău frumos, despre ochii tăi strălucitori, despre gura asta minunată…

— Poate, din când în când.

El o spusese doar ca să o tachineze, dar se încruntă când o auzi rostind astfel de lucruri.

— Chiar aşa? Şi i-ai lăsat vreodată să-ţi sărute gura asta frumoasă?

— Poate, din când în când, răspunse ea cu un zâmbet poznaş.

Lachlan ajunsese la bariera inocenţei ei.

— De câte ori?

Venetia începu să râdă şi îşi lipi sânii de pieptul lui, spunând:

— De câteva ori.

Oh, se credea amuzantă, nu-i aşa?

— Ei bine, nu o vor mai face de acum încolo, îi făgădui el, după care o sărută cu patimă şi o pătrunse adânc.

Venetia gemu de durere în buzele lui, iar Lachlan speră din tot sufletul că răul trecuse. Rămase în ea, chiar dacă fu un adevărat act de voinţă. Ea îl cuprinse ca o mănuşă fierbinte şi ar fi dat orice să continue să o pătrundă. Dar nu o făcu. Rămase acolo, sărutând-o, strângând-o în braţe, mângâind-o. Era atât de fericit că i se dăruise cu atâta încredere, încât nu avea de gând să strice momentul. După o clipă, o simţi relaxându-se, iar el îi şopti:

— Eşti bine?

— Cred că da, zise ea, mişcându-şi şoldurile. Nu a fost… nu a fost chiar atât de rău.

Lachlan începu să suspine când o simţi mişcându-se sub el.

— Dar o să fie dacă nu încetezi să faci asta, spuse el pe un ton răguşit.

— De ce? întrebă ea nedumerită.

— Pentru că vreau să continui, dar trebuie să o fac încet şi nu pot să mă abţin când mă înnebuneşti în felul ăsta.

— Cum adică?

— Când te mişti aşa.

— Aşa? întrebă ea, unduindu-şi din nou şoldurile.

— Ai grijă ce…

— Sau aş putea să mă mişc aşa, zise ea, uitându-se fix în ochii lui, în timp ce îşi frecă sânii de pieptul lui. Sau aşa, continuă Venetia, iar de data asta îşi mişcă şoldurile astfel încât bărbăţia lui să o pătrundă şi mai adânc.

— Vrei să-mi iei minţile, nu-i aşa? îi şopti el, începând din nou să se mişte. Presupun că vrei să te pătrund cu sălbăticie.

Venetia îi aruncă un zâmbet seducător.

— Vrei, te rog? Sună atât de… delicios.

Felul în care o auzi rostind cuvântul delicios, pe un ton atât de elegant, îl stârni cum nicio altă femeie nu mai reuşise vreodată să o facă.

— Eşti atât de ispititoare, şopti el, începând să o

pătrundă cu putere, îmbătat de toate senzaţiile acelea. O neruşinată elegantă, care arată ca o prinţesă, cu un trup căzut parcă din rai.

— Chiar aşa? şopti ea, după care închise ochii, îmbujorându-se.

El nu văzuse niciodată ceva mai frumos sau mai seducător.

— Îţi place, nu-i aşa?

— Da, gemu ea. Da… da…

— La naiba!

Auzise că erau femei cărora le venea atât de natural să facă dragoste. Nici nu era de mirare că Venetia se număra printre ele, după toate cele petrecute între ei în Kingussie.

Acum putea doar să spere să nu moară de plăcere… O simţi unduindu-se sub el ca o dansatoare ţigancă, sânii ei mari lovindu-se de pieptul lui, şoldurile frecându-se de el, trăgându-l în ea, până ce îl lăsă fără gânduri, până ce simţi că nu mai putea să respire, că nu mai putea să audă, simţind doar sângele fierbându-i în vene. Mândra Prinţesă era, în cele din urmă, a lui pentru totdeauna. El avea să o ţină în braţe, să o protejeze şi să o apere chiar şi împotriva lui Duncannon.

Nu, nu voia să se gândească acum la diavolul acela. Nu acum când era atât de aproape de culme, nu acum când o simţi strângându-se în jurul lui, când îi simţi trupul tresărind sub el.

Nu acum când femeia aceea la care visase noapte de noapte i se dăruia, în cele din urmă.

— Dumnezeule! strigă ea când îl simţi aproape. Dumnezeule mare!

— Ah… prinţesa mea… da… O ultimă pătrundere intensă, şi îşi simţi inima gata să-i iasă din piept. Doamne, Dumnezeule! gemu el, în timp ce se revărsă în ea ca un izvor de munte.

Sună ca un jurământ, dar nu mai conta. Pentru că acum era a lui şi nu mai avea de gând să o lase să plece. Indiferent ce avea să se întâmple între el şi Duncannon.

Capitolul 21

Dragul meu văr,

Veştile tale despre Lord Duncannon sunt cu adevărat cutremurătoare. Fiica lui mi-a mărturisit că tatăl ei a jurat că nu se mai întoarce niciodată în Scoţia. Dacă e gata să încalce acest jurământ înseamnă că s-a întâmplat ceva cumplit cu Venetia. Poţi să te foloseşti de sursele tale ca să afli ce s-a întâmplat?

A ta rudă îngrijorată,

Charlotte

Venetia îşi odihni capul pe pieptul lui Lachlan, în timp ce rămase dezbrăcată printre sacii de lână, atât de fericită în braţele lui, simţindu-i răsuflarea în păr. Bătăile puternice ale inimii lui erau ca o dulce mângâiere, la fel şi sărutările lui pe fruntea ei. Lachlan era iubitul ei voinic din Highlands şi nimeni nu avea să-i mai despartă vreodată.

Nu îi spusese că o iubeşte, dar nici ea nu era tocmai sigură că îl iubea. Până când nu avea să ştie exact ce intenţiona să-i facă tatălui ei, nu îndrăznea să-i ofere inima ei. Probabil că nu ar fi trebuit să-i dăruiască nici trupul, dar cuvintele lui îi dăduseră speranţe. Acum că o ceruse de soţie, poate că îşi schimbase planurile în legătură cu contele. Dintr-odată, auzi zgomote afară care reuşiră să o trezească din starea aceea de beţie, dar, oricine ar fi fost, plecă repede. Doar că în clipa aceea îşi dădu seama că nu era o idee bună să se afle cu Lachlan pe moşia tatălui ei, mai ales că soarele începuse să apună.

— Mama ta o să se întrebe unde sunt. Ar trebui să ne întoarcem. Nu o să ne fie uşor să ne găsim drumul spre casă pe întuneric.

— Atunci poate că ar trebui să rămânem aici până la

răsăritul soarelui, îi şopti el.

— Eşti atât de păcătos, ştiai? zise ea râzând.

— Şi de-aia îţi place de mine. Mă asemăn cu voinicii aceia din baladele tale, cei care îşi dau întotdeauna întâlnire cu iubitele lor în pădure, în hambar sau pe câmpii, savurându-şi dragostea printre flori şi fân. Ar trebui să profiţi de această ocazie şi să petreci o noapte printre sacii de lână, asemenea eroilor din cântecele tale.

Chiar dacă şi-ar fi dorit din tot sufletul să o facă, nu putea.

— Nu mă tenta. Ştii prea bine că încă nu suntem căsătoriţi.

— Ah, da ba, suntem.

Venetia îşi sprijini bărbia pe pieptul lui, privindu-l nedumerită.

— Ce tot spui acolo?

— Conform legilor din Scoţia, atât timp cât discutăm între noi şi ne dăm acordul reciproc de a ne căsători, atunci suntem căsătoriţi, cel puţin în ochii legii.

Venetia făcu ochii mari.

— Dar trebuie să fie măcar un preot prezent.

Rânjind, Lachlan clătină din cap că nu.

— Atunci martori.

— Nici măcar. De ce crezi că englezii îşi duc femeile până în Gretna Green ca să se căsătorească? Pentru că e foarte uşor. O fac de faţă cu alţi martori în caz că ar putea cineva vreodată să conteste fapta, dar, conform legii, nu este nevoie. Se cere doar un acord mutual.

— Doar că noi nu am rostit acest acord, zise ea.

— Aşa e. Dar, vezi tu, aici se complică situaţia. Legea permite trei tipuri de căsătorii nelegitime. Un cuplu poate să trăiască în păcat, iar căsătoria să fie considerată legală pe bază de obişnuinţă şi reputaţie, îşi pot da consimţământul pentru căsătorie sau îşi pot da consimţământul pe viitor după ce se produce actul sexual. Noi se încadrăm în cea de-a treia categorie.

— E absurd!

— Ei bine, aşa stau lucrurile în Scoţia, zise el,

trecându-şi degetele prin părul ei. Dar adevărul este că, deşi căsătoriile oficiale sunt legale, oamenii preferă să facă o nuntă în adevăratul sens al cuvântului. Mama mea o să se aştepte la una. Şi presupun că şi tatăl tău la fel.

— Cu siguranţă. Mai ales că încă nu am acceptat să mă căsătoresc cu tine. Ceea ce înseamnă că încă suntem necăsătoriţi, indiferent ce spune legea scoţiană. Pentru că actul sexual s-a produs înainte de orice promisiune de căsătorie.

— Chiar aşa? zise el, încruntat. Aş fi putut să jur că ai spus…

— Ba nu, răspunse ea, cu un surâs poznaş, jucându-se cu firele de păr de pe pieptul lui. Dacă îţi aduci bine aminte, ţi-am spus că sunt o lady prea rafinată să mă căsătoresc cu tine.

Lachlan o luă de mână, încruntat.

— Ei bine, atunci trebuie să îndreptăm situaţia, nu-i aşa? Când Venetia tăcu, Lachlan continuă: O să te căsătoreşti cu mine, draga mea. Te-am ruinat. Dacă nu vrei tu să o faci, tatăl tău oricum o să te oblige.

Oricând de mult şi-ar fi dorit să savureze acel moment cu Lachlan, venise momentul să lămurească unele aspecte.

— Mai întâi de toate, trebuie să ştiu ce ai de gând să faci cu el.

Lachlan se schimbă la faţă.

— Am de gând să-l fac să-şi plătească datoria. Asta nu s-a schimbat.

— Nu, bineînţeles că nu, zise ea, ridicându-se să-şi ia cămăşuţa. Dar dacă, să zicem, el refuză şi se încăpăţânează să nu o facă? O să-l provoci la duel? Când Lachlan rămase tăcut, Venetia simţi că avea să-i iasă inima din piept. Nu spun că nu merită să… Dar, ei bine…

— E tatăl tău.

— Exact.

— Şi presupun că nu o să mă ierţi niciodată dacă îl omor, zise el, blestemându-şi zilele.

— Niciodată, şopti ea.

— Foarte bine, oftă el. Nu o să-l provoc la duel.

Venetia răsuflă uşurată.

Lachlan o urmări cu privirea în timp ce se ridică să-şi ia corsetul.

— Dar asta nu înseamnă că o să-i iert datoria.

— Sigur că nu.

— Şi dacă încearcă să mă omoare *el* pe mine…

— *Nu* o s-o facă, promit, se grăbi ea să spună.

Dar dacă tatăl ei chiar avea de gând să-l omoare pe Lachlan? Sau să-l provoace la duel? Chiar dacă avea să vină pregătit să poarte o discuţie raţională, lucrurile puteau să degenereze într-o dispută care să se încheie prin vărsare de sânge. Lachlan se ridică în picioare şi veni să o ajute să-şi lege corsetul.

— Acum accepţi să te căsătoreşti cu mine? îi şopti el, simţindu-i respiraţia caldă în ceafă.

Venetia îşi aminti cuvintele lui Lady Ross despre încercarea lor de a evita o dispută.

— Doar dacă îmi promiţi ceva.

Lachlan se opri pe loc.

— Ţi-am promis deja că nu o să-l omor pe tatăl tău.

— Ştiu. Doar că asta nu rezolva problema care părea fără cale de ieşire. Înainte să vorbeşti tu cu el, înainte să vă întâlniţi, vreau să o fac eu.

— Nu, răspunse Lachlan.

Cu un nod în gât, Venetia se întoarse spre el.

— Ascultă-mă! Ştiu cum să-l iau. Lasă-mă să-i explic situaţia într-un mod raţional…

— Nici nu mă gândesc, zise el nervos, trăgându-şi pantalonii pe el. Nu am de gând s-o las pe soţia mea să-mi facă treaba.

Venetia oftă exasperată.

— Nu aşa se pune problema. Gândeşte-te că e ca şi cum ai trimite pe cineva să negocieze în numele tău. Ştiu că, odată ce o să-i explic situaţia, o să înţeleagă.

Lachlan se încruntă, continuând să se îmbrace.

— Eşti nebună dacă îţi închipui că o să te las să-i permiţi concesii pe care nu sunt dispus să le fac.

— Nu aş face niciodată una ca asta!

— Exact. Pentru că tu doar o să-i spui că suntem căsătoriţi, că ai acceptat să devii soţia mea. De restul ne ocupăm noi.

Doar că Venetia se temea că nici măcar nu avea să se ajungă la asta.

— Nu înţelegi…

— Ba înţeleg foarte bine, zise el cu o privire nemiloasă. Vrei să faci cumva să-l împaci pe tatăl tău, să-l convingi să-mi dea zestrea ta, în loc să-şi recunoască greşeala. O să vii să-mi spui că zestrea e de ajuns şi gata. Doar că pentru mine n-o să fie îndeajuns. Nu o să fie niciodată.

— Ce contează cum ajung banii la tine?

— Ba contează, la naiba! zise el, aplecându-se să-şi ia cizmele, după care începu să se vaite când se sprijini pe piciorul rănit. Uită-te la mine! Nici măcar nu pot să mă aplec fără să mă fac de râs, şi totul din cauza tatălui tău! Chiar te aştepţi să las lucrurile aşa?

— Nu am spus asta!

— Dar asta vrei. Orice s-ar întâmpla, o să-i spun tot ce am pe suflet, zise el, încălţându-se. Nu am de gând să-l las să mă intimideze şi să mă facă din nou de râs în faţa clanului.

— Din nou? întrebă Venetia, nedumerită. Când te-a mai făcut tata de râs?

Lachlan se făcu roşu în obraji şi coborî privirea.

— Nu mi-ai spus tot, nu-i aşa? S-a mai întâmplat ceva între tine şi el.

— Nimic important, replică el, cu toate că îi evită privirea. În comparaţie cu datoria.

Ei bine, Venetia nu avea de gând să lase lucrurile aşa.

— Uiţi că am de gând să mă asigur că o să-ţi primeşti banii înapoi.

— Da. Ai de gând să mă scoţi din discuţie, zise el, încrucişându-şi braţele la piept. Dar nu am de gând să te las să faci una ca asta.

Dumnezeule, cât putea să fie de mândru!

— Încerc doar să evit o dispută între tine şi el. De ce

nu vrei să înţelegi?

— Ţi-am spus că nu o să-l provoc la duel. Trebuie să te mulţumeşti cu atât.

Venetia îşi luă pelerina din tartan şi şi-o aruncă pe umeri, o strânse cu cingătoarea, după care se apropie de el şi îi vorbi pe un ton blând.

— Îmi promiţi să nu te lupţi deloc cu el, indiferent ce spune sau face?

El o privi furios.

— Doar nu te aştepţi să-ţi promit ceva aşa de nesăbuit. Trebuie să mă apăr dacă mă atacă.

Tocmai de asta se temea Venetia.

— Deci o să fie ca şi cum chiar l-ai provoca la duel. O să ajungeţi să vă certaţi, să vă enervaţi, el o să se năpustească asupra ta, iar tu o să-l snopeşti în bătaie.

— Preferi să mă snopească el pe mine?

— Nu! răbufni ea, dar când citi teama şi durerea de pe chipul lui, simţi o durere la inimă. Cum ai putea să crezi aşa ceva? Nu vreau să fie nicio vărsare de sânge!

— Prea târziu pentru asta, sângele a fost deja vărsat, zise el, făcând semn spre mormanul de lână pătat de sângele ei de fecioară. Şi sângele acela te leagă de mine. Aşa că ai face bine să mă laşi pe mine, soţul tău, să decid cum stau lucrurile.

Venetia îl privi şocată.

— Şi cei din clanul tău? Ei nu au niciun cuvânt de spus? E adevărat, au nevoie de bani, dar au şi mai multă nevoie de tine. Ce o să se aleagă de ei dacă eşti arestat pentru crimă? Sau, mai rău, dacă mori?

Lachlan îşi duse mâna la frunte.

— O să treacă peste asta. Oricum, n-o să se ajungă la aşa ceva.

— Poţi să-mi promiţi să nu o să se ajungă la asta? întrebă ea, iar când el ezită să răspundă, Venetia insistă: Îţi jur că, dacă mă laşi să vorbesc cu tata, nu o să se lase cu vărsare de sânge.

Era sigură de asta. Trebuia doar să facă într-un fel să-l convingă.

Preţ de o clipă, crezu că, dacă avea să-i trezească spiritul protector, putea să-l convingă să vadă altfel lucrurile.

Dar Lachlan o privi încordat.

— Ceri prea multe de la mine.

Venetia rămase uluită, văzându-l cum se transformă din nou în Năpastă Scoţiană, un om ale cărui principii aveau să-i aducă sfârşitul.

— Vrei să spui că nimic nu s-a schimbat cu adevărat, şopti ea. Pentru tine, am rămas fiica lui Duncannon.

— Nu mă gândesc la tine în felul ăsta, o ştii prea bine, spuse el nervos.

— Chiar aşa? Eşti sigur că i-aş lua partea tatălui meu în disputa voastră. Nu poţi să renunţi la setea asta de răzbunare, nici măcar de dragul meu.

— Vreau dreptate, nu răzbunare!

— Problema este că eu nu vreau niciuna, nici alta. Vreau pace. Pentru tine şi pentru clanul tău. Şi n-o să avem parte de pace dacă tu şi tatăl meu o să vă năpustiţi unul asupra celuilalt cu pumnalele.

— Doar că tu nu vrei doar pace, spuse el. Vrei pace cu orice preţ. Uneori, pacea nu merită tot ce poţi să sacrifici. Mai ales dacă nu ai parte de dreptate. Eu îmi vreau dreptatea mea, şi da, o voi avea cu orice preţ!

— Atunci nu pot să mă căsătoresc cu tine, zise ea întorcându-se spre uşă, ca să-i nu vadă lacrimile din ochi. Pentru că mi-e teamă că o să te pierd de dragul dreptăţii tale.

— Nu o să mă pierzi, îi şopti el, apropiindu-se de ea, apucând-o de braţ şi întorcând-o spre el. Nu te las să pleci. Vreau să-ţi dau numele meu înainte să ajungă tatăl tău aici.

— De ce? Ca să trăiesc ca văduvă? Asta o să se aleagă de mine după ce te ucide. Sau dacă îl omori tu pe el… zise ea, suspinând. Prefer să rămân ruinată şi singură.

— Venetia, insistă Lachlan, încercând să o ia în braţe.

— Nu, se împotrivi ea, iar când o trase din nou spre el, adăugă: Dă-mi drumul sau ţip! O să ţip până când vin oamenii tatălui meu după mine, iar atunci o să le spun că

Lachlan Ross este în viaţă şi că a venit nepoftit pe proprietatea noastră.

Rămase neclintită, sperând ca el să nu-şi dea seama că minţea. Nu ar fi riscat niciodată ca Lachlan să păţească ceva, dar trebuia să facă într-un fel să-l convingă s-o lase în pace. Pentru că, dacă avea să încerce să o sărute din nou, nu ştia dacă putea fi în stare să-i reziste. Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură. Dar, în timp ce Venetia se îndreptă spre uşă, îl auzi spunând:

— Să nu crezi că o să te las să pleci aşa de uşor. Ştiu că ai nevoie de timp ca să-ţi limpezeşti gândurile. Dar sunt în stare de orice ca să fiu cu tine şi să mi se facă dreptate. Să fii sigură de asta!

Acestea fiind spuse, Venetia îşi puse gluga pe cap şi ieşi pe uşă. Dar abia dacă făcu doi paşi şi se văzu faţă-n faţă cu doi scoţieni care se arătară la fel de surprinşi ca ea să o vadă acolo. Unul dintre ei o întrebă:

— Cine eşti şi ce cauţi aici?

— Îmi pare rău, m-am rătăcit, mormăi ea, ştiind prea bine că Lachlan stătea la pândă să iasă din cabană s-o protejeze. O să plec.

Omul sări în faţa ei, parcă vrând să o oprească, dar chiar atunci se auzi un zgomot puternic venind dinspre cabană, care sperie până şi oile. Turma se împrăştie peste tot, cei doi scoţieni dădură buzna înăuntru, iar Venetia o luă la sănătoasa spre pod.

Abia apucă să arunce o privire în urma ei şi să-l vadă pe Lachlan strecurându-se din spatele cabanei şi furişându-se în pădure, după care scoţienii ieşiră din cabană în căutarea ei. Din fericire, deja reuşise să ajungă la pod, iar în doar câteva clipe ajunse din nou în siguranţă pe moşia Ross.

Dar, în drumul ei spre moşie, răsuflând uşurată că reuşise să fugă de cei doi bărbaţi, se întrebă dacă avea să se simtă vreodată în siguranţă.

„Sunt în stare de orice ca să fiu cu tine şi să mi se facă dreptate”.

Tocmai de asta îi era teamă.

*

Era trecut de mult de miezul nopţii în Edinburgh când Maggie păşi temătoare pe treptele casei colonelului. Nu se cuvenea ca o lady să vină neînsoţită la locuinţa unui domn şi cu siguranţă nu la ora aceea târzie. Dar, dacă bănuielile ei despre Hugh erau adevărate, nu mai putea să rămână o clipă la han. Bătu de câteva ori la uşă şi aşteptă cu nerăbdare să vină un servitor să-i deschidă. Doar că îi răspunse însuşi colonelul, fără haină, vestă sau lavalieră, cu cămaşa descheiată şi atârnând lejer. Se cutremură văzându-i părul de pe pieptul, bărbia puternică, fără guler şi lavalieră. Hugh era chiar mai chipeş fără haine. Cu toate că simţi un iz de brandy, nu o deranjă deloc, mai ales când o privi cu doi ochii mari şi limpezi.

— Ce naiba cauţi aici la ora asta? Ţi-am spus că…

— Domnule colonel Seton, mi-ai spus multe lucruri, zise ea trecând pe lângă el şi încercând să facă abstracţie de înfăţişarea lui virilă. Despre oamenii care au plecat în căutarea nepoatei mele, despre rapoartele zilnice…

— Da, şi încă n-au sosit. Ţi-am explicat deja că probabil oamenii mei nu reuşesc să găsească un poştalion atât de uşor. Ştii şi dumneata cum e, durează.

Maggie se întoarse cu faţa spre el şi îl văzu îndesându-şi cămaşa în pantaloni şi încercându-se să arate prezentabil. Gestul lui politicos o înfurie şi mai tare. Ajunsese să-l vadă ca pe un bărbat pentru care chiar ar fi putut să aibă sentimente. Până să-şi dea seama că toată înţelegerea şi atenţia de care dăduse dovadă fuseseră o minciună. Se îndreptă de spate şi spuse:

— E adevărat, astfel de lucruri necesită timp, mai ales când nu ai trimis pe nimeni. Niciun călăreţ. Niciun raport. Când întreaga misiune este cusută cu aţă albă.

Colonelul o privi atât de şocat, încât în clipa aceea ştiu că aflase adevărul. Iar teama de pe chipul lui îi dădu se înţeles că lucrurile erau mult mai grave.

— Eram singură, spuse ea, îndreptându-se spre uşă.

În clipa aceea, colonelul o apucă de braţ cu o putere uluitoare, trântind uşa.

— Maggie, nu spune asta doar pentru că ţi-au venit fel de fel de idei…

— Nu îndrăzni să-mi spui Maggie, ticălosule! răbufni ea, eliberându-se din strânsoarea lui. Ţi-am permis să-mi spui aşa când te-am crezut un gentleman, dar acum, că ştiu de ce eşti în stare, nu mai vreau să am de-a face cu tine!

Colonelul se uită lung la ea.

— Şi ce anume crezi despre mine?

— Că eşti un mincinos. Un trădător. Că eşti complicele tâlharului acela, Năpastă Scoţiană.

Blestemându-şi zilele, colonelul o luă din nou de braţ.

— Se pare că noi doi trebuie să purtăm o discuţie, doamnă Kerr. Dar nu vreau să ne audă slujitorii mei.

O îndrumă pe coridor cu determinarea unul ofiţer, ignorând încercările ei de a se elibera. Poate că n-ar fi trebuit să vină până acolo să îl acuze de aşa ceva fără servitorul ei care să o protejeze. Se sperie şi mai tare când Hugh o obligă să intre în ceea ce părea a fi biroul lui, după care închise uşa în urma lor.

Nu era acelaşi colonel pe care ajunsese să-l cunoască. Omul acesta era obişnuit să dea ordine soldaţilor lui şi să… oblige femeile să i se supună. Dumnezeule!

Maggie făcu un pas în spate, aruncând o privire în jur, sperând să găsească un obiect pe care să-l poată folosi pe post de armă în timp ce el trecu pe lângă ea, ca să aprindă lumânările de pe cămin. Deja avea două lumânări aprinse pe birou, unde, în mod evident, stătuse până să vină să-i deschidă uşa. Maggie zări un cuţitaş pentru scrisori pe masă. Nu era cine ştie ce, dar tot avea să-i fie de folos. Se îndreptă spre masă, fără să-şi ia ochii de la el.

— Să ştii că mi-am instruit servitorul să meargă la autorităţi dacă nu mă întorc curând, minţi ea. Ştie despre suspiciunile mele. Dacă dispar fără urmă, aici o să vină să mă caute.

— Înţeleg, zise el nervos, aranjând lumânările aprinse în suporturile lor. Aşadar, ţi-ai făcut deja o părere despre

mine, nu-i aşa? Se întoarse cu faţa spre ea şi privirea îi căzu pe buzele ei. Îi vorbi pe un ton blând: Cum crezi că aş putea vreodată să-ţi fac vreun rău după tot ce s-a întâmplat aseară între noi?

Cu o seară în urmă, fusese nesăbuită şi îl lăsase să o sărute pe coridor, în faţa camerei sale. Îşi spusese că o făcuse doar ca să-i înlăture orice bănuieli până ce avea să primească raportul slujitorului, dar era o minciună. Atingerile lui o făceau să se simtă tânără şi plină de energie. După atâţia ani de singurătate, nu avea cum să-i reziste. Se sărutaseră pătimaş până când auziseră pe cineva venind pe scări, obligându-i să se despartă.

Se cutremură când îşi aminti de scena aceea.

Odată ajunsă în faţa biroului, apucă cuţitul de scrisori şi îl ascunse la spate.

— Seara trecută ai încercat doar să-mi iei gândul de la ce încerci cu adevărat să faci.

— Ce anume?

— L-ai ajutat pe individul acela să o răpească pe nepoata mea.

— Ah, da, desigur. Ai decis deja că sunt un ticălos, zise el, făcând un pas spre ea cu un zâmbet forţat. Dar dacă mi-ai da ocazia să-ţi explic…

— Stai locului, colonele Seton! strigă ea, fluturându-şi arma. Sau bag cuţitul în tine!

Colonelul tresări şi lăsă să-i scap o înjurătură. Schimbând direcţia, se duse la birou, deschise un sertar şi scoase un cuţit lung cât braţul său. Îl apucă de lamă şi îi întinse mânerul.

— Dacă vrei să bagi cuţitul în mine, ai putea măcar să foloseşti o armă care chiar să facă rău. Cuţitaşul ăla n-are ce să-mi facă.

Maggie îl privi şocată, iar colonelul răbufni:

— Ia-l, la naiba! Sau lasă scobitoarea aia deoparte ca să vorbim ca oamenii.

Nu-şi luă o clipă privirea de la ea, dar Maggie răsuflă uşurată, ştiind că el fusese cel care îi întinsese cuţitul. Iritată, lăsă *scobitoarea* pe masă şi îşi puse mâinile în

şolduri.

— De cât timp lucrezi pentru Năpastă Scoţiană?

Colonelul băgă cuţitul înapoi în sertar.

— Ce te face să crezi asta?

— L-am pus pe servitorul meu să afle pe cine ai trimis după ticălosul acela, zise ea, încercând să-şi păstreze controlul. A investigat fiecare regiment din zonă, iar în seara aceasta mi-a povestit tot ce a reuşit să afle. Nimeni nu a fost trimis în nicio misiune secretă. Nimeni.

Colonelul o privi încordat.

— Oamenii pe care i-am trimis după ea nu erau soldaţi.

— Atunci spune-mi pe cine ai trimis în căutarea ei.

Hugh îşi trecu degetele prin părul cărunt, blestemându-şi zilele.

— Nu poţi, nu-i aşa? Pentru că nu ai vorbit cu nimeni.

— Nu este ce crezi tu, mormăi el. Nu am vrut să risc viaţa nepoatei tale făcând exact ce ne-a spus Năpastă să nu facem.

— Încearcă altă scuză, domnule, zise ea, încolţindu-l cu privirea. Slujitorul meu a aflat că, până acum câteva zile, ai fost văzut în repetate rânduri în compania a doi indivizi din Highlands. În ziua aceea, pe deal, mi-ai spus că răpitorii erau în drum spre nord, spre Highlands.

— Era doar o bănuială, nimic mai mult, ripostă el.

— Unul dintre bărbaţii aceia cu care ai fost văzut are o cicatrice pe faţă, la fel ca individul acela de la balul mascat. Cel pe care mi-ai spus că nu-l cunoşti, care a insistat să danseze cu nepoata mea înainte ca aceasta să dispară într-un mod atât de misterios.

El gemu.

— Cine e bărbatul acela? Cine e netrebnicul care probabil chiar în clipa asta o ruinează pe nepoata mea?

— Nu ar face niciodată una ca asta, protestă Hugh. E un adevărat cavaler. Când Maggie îl privi lung, şocată că îşi acceptase vina, Hugh oftă. Dacă îţi spun tot adevărul, vrei să-l opreşti pe servitorul tău înainte să facă mai mult rău decât bine?

— Depinde ce ai de spus, răspunse ea, cu inima sărindu-i din piept.

După ani întregi în care se protejase de tot felul de ticăloşi, cum ajunsese să fie păcălită de un tâlhar?

— Nu am de gând să-l las pe netrebnicul acela să-i facă vreun rău Venetiei, zise ea furioasă. Cine e? Spune-mi, sau jur că mă duc direct la…

— Ajunge! răbufni el. Este vorba despre Lachlan Ross. Şeful clanului Ross.

Maggie îl privi şocată.

— Fiul lui Alasdair Ross? Dar e mort!

— Ba nu, chiar dacă Duncannon a încercat să-l omoare.

— Nu se poate… Vrei să spui că… tânărul Lachlan este Năpastă Scoţiană?

— Îl cunoşti?

— Bineînţeles că îl cunosc. Părinţii băiatului au fost mulţi ani buni prieteni cu cumnatul meu. Îi vedeam adesea de fiecare dată când mergeam în vizită, zise ea încă uluită. Lachlan a fost dintotdeauna un băiat sălbatic, dar nu pot să cred că a devenit un hoţ…

— Vrea doar să recupereze banii pe care Duncannon i-i datorează. Aşa că i-a luat de la prietenii lui.

— Cum adică îi datorează bani? întrebă ea încruntă. Nu înţeleg.

— Nu?

— Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşti.

Colonelul se uită lung la ea, parcă luat prin surprindere.

— Ei bine, cred că ar trebui să punem lucrurile cap la cap împreună, zise el, făcându-i semn să se aşeze pe scaun. Ia loc. O să-mi ia ceva să-ţi povestesc totul.

Maggie făcu întocmai, cu un nod în gât.

El luă biroul la pas, împărtăşindu-i o poveste despre înşelăciune şi promisiuni încălcate. După ce termină ce avea de spus, Maggie rămase uluită pe scaun. Nu auzise niciodată despre împrumutul dintre Quentin şi Alasdair, dar totul era atât de limpede acum – faptul că Lachlan devenise

Năpastă Scoţiană, refuzul nefiresc al lui Quentin de a-şi trimite oamenii după el, totul! Răsuflă uşurată ştiind că Lachlan nu era în stare să-i facă vreun rău Venetiei. Se cunoşteau din copilărie, ba chiar i se păruse că ţinea la ea. În plus, trebuia să o ţină în siguranţă ca să-şi primească banii.

Maggie aruncă o privire spre Hugh, care se opri lângă scaunul ei.

— Eşti sigur că Lachlan nu ştie de ce nu a şi-a plătit Quentin niciodată datoria?

— Sunt sigur. Duncannon şi-a făcut-o cu mâna lui, iar dacă mă întrebi pe mine…

— Aşa e, răspunse ea, ştiind că nimic bun nu avea să urmeze. Din păcate, cred că ştiu de ce Quentin nu şi-a plătit niciodată datoria.

— De ce?

Maggie se ridică în picioare.

— Nu e timp de explicaţii. Trebuie să ajung la moşia lui Ross înaintea lui Quentin.

— Draga mea, i-am promis lui Lachlan că…

— Vrei ca prietenul tău să moară? Pentru că asta o să se întâmple dacă nu pun punct acestei nebunii înainte să ajungă Quentin la Lachlan. Nu o să-şi plătească niciodată datoria faţă de fiul lui Alasdair Ross. Preferă să-l vadă mort pe Lachlan.

Colonelul se uită lung la ea, după care încuviinţă.

— Prea bine. Dar vin cu tine, spuse el, legându-şi degrabă lavaliera, după care merse să-şi ia vesta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu putem pleca la drum împreună! răbufni ea, speriată la gândul că ar putea petrece mai multe zile singură în compania lui Hugh. Nu se cade.

Colonelul îşi trase vesta pe el şi îi aruncă un zâmbet şiret.

— Am trecut deja de asta, nu crezi? Adu-ţi slujitorul cu tine, dacă vrei. Dar nu am de gând să te las să pleci singură la drum prin Scoţia, la fel de bine cum nu o să te las să-ţi bagi nasul în povestea asta dintre Duncannon şi Ross. E

periculos.

— De parcă te interesează pe tine siguranţa mea, mormăi ea, întorcându-se spre uşă. Hugh o prinse de braţ, trăgând-o spre el.

— Poate nu crezi, dar îmi pasă de tine. Crezi că am vrut să-ţi ascund adevărul? Nu m-am aşteptat niciodată să-mi fie atât de greu. Ai fost aşa de încrezătoare, atât de îngrijorată, atât de...

— Naivă, spuse ea cu un zâmbet trist. O biată femeie bătrână, îndeajuns de naivă încât să-şi închipuie că un bărbat ca tine ar putea să vrea să fie cu ea în ciuda încăpăţânării sale, în ciuda frumuseţii de mult apuse.

Colonelul oftă şi îşi aplecă capul până ce femeia îi simţi răsuflarea în păr.

— Maggie, singurul lucru care a apus de mult la tine e judecata sănătoasă. Par eu genul de bărbat care s-ar preface vreo clipă că e interesat de o femeie la care nu ţine cu adevărat?

Maggie nu îndrăzni să ridice privirea.

— Nu ştiu.

Colonelul lăsă să-i scape o înjurătură, după care îi dădu drumul, mergând să-şi ia haina.

— Atunci o să ai destul timp să-ţi dai seama. Pentru că n-am de gând să te las să pleci în nord fără mine.

Capitolul 22

Dragă Charlotte,

O să fac tot ce-mi stă în putinţă, dare mai complicat decât crezi să aflu detalii despre Năpastă. Am nevoie de timp. Dar încearcă să ai răbdare.

Al tău umil slujitor,

Michael

După *ce* după-amiaza lui frumoasă alături de Venetia se sfârşi atât de brusc, Lachlan se foi toată noaptea,

certându-se pentru că nu reuşise să o convingă să se căsătorească cu el când avusese ocazia. Ar fi trebuit să o facă să-i promită că o să-i devină soţie înainte de a se culca cu ea. Ori să o păcălească cumva să-şi dea acordul. De ce nu mai voia să fie cu el? La naiba, îi luase inocenţa! Orice femeie respectabilă l-ar fi implorat să o ia de nevastă.

Dar nu, Venetia se încăpăţâna ca lucrurile să se facă după bunul ei plac, mai ales în ce privea întâlnirea cu tatăl ei. Se ridică nervos din pat, mergând să se pregătească pentru o nouă zi. Era nebună dacă îşi imagina că el avea să renunţe la toate lucrurile pentru care luptase din greu. Să plângă după casele goale ale arendaşilor era una, dar fata aceea voia să negocieze cu Duncannon pentru clanul său.

Nici în ruptul capului! Întâlnirea urma să aibă loc între el şi tatăl ei şi cu asta, basta. Ar fi trebuit să aibă încredere în el să-şi păstreze cumpătul.

Şi spusese că el nu avea încredere în ea? De fapt, ea nu avea încredere în el. Vorbea despre el ca şi cum ar fi fost acelaşi iresponsabil din copilărie.

„Bine, adevărul e că ai răpit-o. Şi i-ai spus că o să împuşti pe cineva dacă încearcă să fugă”. Dar asta fusese la început, când încă erau certaţi. Doar nu-l vedea şi acum ca pe băiatul acela încăpăţânat.

„Acum trei zile i-ai spus mamei tale că o să-l baţi pe oricare dintre oamenii tăi care îndrăzneşte să-i vorbească”.

La naiba, nici asta nu-l punea într-o lumină bună. Şi nici felul în care încercase să o seducă. Ce motive avea să aibă încredere în el? îl cunoştea doar ca pe un ticălos.

Foarte bine, atunci nu avea decât să-i arate latura lui de gentleman. Mai erau câteva zile până ca Duncannon să sosească şi avea să se folosească de acest timp ca s-o curteze.

Pentru că nu avea de gând să o lase să se întoarcă în Londra ruinată şi necăsătorită, indiferent ce-şi imagina ea.

Aruncă o privire pe masă şi văzu farfuria de prăjituri uscate de ovăz din care tot mâncase în ultimele două zile. Avea să înceapă s-o curteze chiar din dimineaţa aceea. Nu-i păsa cât aveau să se împotrivească Venetia şi mama lui.

Era hotărât să ia micul dejun împreună.

Venise momentul să pună capăt comportamentului viclean al mamei şi al viitoarei soţii, încercărilor lor de a-i evita prezenţa. Şi ştia exact ce avea de făcut: trebuia să o şantajeze. Chiar dacă asta însemna să o enerveze, nu avea cum să o curteze dacă ea continua să-l evite. De data aceasta, nu intră pe uşa din faţă a conacului, ci se strecură pe la bucătărie, nervos că ajunsese să intre pe furiş în propria casă. Dar fu răsplătit de expresiile şocate de pe chipurile lor când intră relaxat în salon şi se aşeză la masă.

Slujitoarea care le servea doamnelor micul dejun se sperie când îl văzu.

— Bună dimineaţa, domnule. Nu ne aşteptam să... să vă vedem... zise ea, aruncându-i o privire neputincioasă mamei lui.

— Adu-i ceva de mâncare, îi porunci Lady Ross, revenindu-şi curând din uimire. Îi oferi un zâmbet cald, după care se ridică în picioare. Dacă tot eşti aici, măcar să mănânci ceva. Dar mă tem că eu şi domnişoara Ross trebuie să ne apucăm de...

— Ia loc, mamă, zise el, îndreptându-şi privirea spre Venetia, care se ridicase şi ea în picioare. Şi tu, Venetia. Asta, dacă nu vrei să avem o lungă discuţie despre lâna care să găseşte pe proprietatea tatălui tău.

Venetia se făcu albă la faţă.

— Despre ce lână este vorba? întrebă mama lui, refuzând să ia loc.

Chiar dacă expresia Venetiei îl făcu să aibă remuşcări, alese s-o ignore. În fond, juca acelaşi joc pe care-l alesese şi ea noaptea trecută, atunci când îl ameninţase că avea să ţipe ca să-i aducă pe oamenii tatălui ei. În plus, dacă ar fi fost cu un adevărat un netrebnic, i-ar fi povestit mamei toate cele întâmplate, după care ea însăşi ar fi încercat s-o convingă pe fată să îl ia de bărbat. Dar nu voia să fie cu Venetia în felul acela. Voia ca ea să-şi dorească asta.

— Ei bine? Vrei să vorbim despre lână? zise el, uitându-se lung la ea, cu mâinile în buzunare. Pentru că eu prefer să stau aici şi să-mi arătaţi cu ce v-aţi ocupat timpul

tu şi mama.

— Nu am terminat, interveni femeia. Întoarce-te în câteva zile…

— Nu, cred că ar trebui să-i arătăm, zise Venetia, luându-şi privirea de la el, aşezându-se din nou la masă şi aruncându-i un zâmbet lui Lady Ross. Am făcut destule cât să aibă o idee despre cum o să arate casa la final. Şi astfel, poate să ne spună părerea lui despre celelalte planuri ale noastre.

Când Venetia se arătă atât de brusc dispusă să stea de vorbă, mama lui îl privi cu doi ochii iscoditori, dar când el ridică pur şi simplu din sprâncene, femeia luă loc la masă.

— Vrei să vezi ce am făcut până acum? îl întrebă ea.

— Da.

— Ai observat măcar toate schimbările din camera asta?

Nu. Fusese prea ocupat să se asigure că nu aveau de gând să fugă ca să poată începe să o curteze. Dar minţi cu un zâmbet forţat.

— Da.

— Şi ce părere ai? întrebă mama lui, fără să-l scape din ochi.

Lachlan aruncă o privire în jur, parcă încercând să-şi formeze o părerea. Panoul de stejar fusese recent curăţat şi lustruit. Tăblia mesei pătate şi urâte pe care şi-o amintea fusese vopsită într-o nuanţă frumoasă de verde-închis, astfel încât petele abia dacă mai erau vizibile, mai ales când masa era decorată cu argintărie sclipitoare.

Începu să se întrebe unde găsiseră tacâmurile acelea elegante, când îşi dădu seama că modelul i se părea atât de cunoscut. La naiba, erau aceleaşi tacâmuri cu care mânca de ani întregi! Pur şi simplu presupusese că metalul acela cenuşiu era din cositor.

— Totul arată foarte bine. Vă felicit, doamnelor!

Servitoarea aduse o farfurie cu budincă, pâine prăjită şi şuncă pe care o puse pe masă în faţa lui. Lachlan începu să mănânce cu poftă în timp ce Venetia luă o oală

strălucitoare de argint.

— Vrei o cafea? Sau preferi să bei ceai dimineaţa?

Tonul ei afectat îi aminti că nu se afla într-o tabără de regiment, nici măcar în coliba lui. Începu se mănânce mai încet, încercând să-şi păstreze bunele maniere.

— Ceai, fără lapte, zise el, uitându-se spre mama lui. De când am început să servim cafea la micul dejun?

— Aşa îi place fetei, răspunse femeia. Mi-a povestit că în Londra se bea multă cafea. Şi ciocolată caldă, cu toate că noi nu ne permitem aşa ceva, e prea costisitoare.

— Deci îţi place ciocolata? o întrebă el.

Venetia îi întinse ceaşca de ceai fără să se uite la el.

— Da, îmi place să beau câte o cană de ciocolată caldă din când în când.

— Atunci o să trimit un băiat în Dingwall să-ţi cumpere. Şi orice altceva mai vrei tu.

Venetia îl privi uluită.

— Înainte ca mama mea excesiv de protectoare să vină să te ia de la colibă acum câteva seri, continuă el, ţi-am spus că vreau să te simţi confortabil. Aşadar, dacă îţi place ciocolata, dacă vrei cărţi, panglici sau orice altceva, trebuie doar să-mi spui şi o să mă ocup eu de tot.

— Ce ai zice de douăzeci de metri de muselină pentru perdele? Şi nişte var ca să spălăm podelele?

Lachlan o privi încruntat.

— Mă refeream la lucruri pentru tine, nu pentru moşia Ross.

— Prefer să ştiu că îţi cheltuieşti banii pe casa ta minunată, insistă ea.

— De ce? întrebă el. Vezi un viitor pentru tine aici, draga mea?

Ignoră reacţia uluită a mamei sale la intenţiile lui clar exprimate, concentrându-şi toată atenţia asupra Venetiei. Fata se înroşi, după care coborî privirea.

— Vreau doar să o ajut pe mama ta, atâta tot.

Lachlan nu mai insistă, dar discuţia aceea îl amuză teribil. Poate că nu avea să-i fie atât de greu să o curteze. Mai ales când văzu pe faţa mamei lui că era mai mult decât

dispusă să-l ajute. După ce termină de mâncat, împinse farfuria pe masă.

— Ei bine, hai să facem turul casei. Abia aştept să văd ce aţi mai făcut pe aici.

— Ce-mi spui în privinţa materialelor? întrebă Venetia. Poţi să faci rost de ele pentru mine… pentru noi?

Lachlan se ridică cu zâmbetul pe buze.

— Fă o listă cu toate lucrurile de care aveţi nevoie şi o să-l trimit pe Jamie în Dingwall după ele. Dacă drumul spre inima ei avea să fie presărat cu perdele şi var, atunci era gata să facă orice ca să pună mâna pe ele, chiar dacă era nevoit să cumpere pe datorie.

Se apropie de ea, oferindu-i braţul.

— Mergem?

Venetia îi aruncă o privire nedumerită, dar se ridică şi îl luă de braţ. El se abţinu să nu zâmbească satisfăcut în timp ce ieşiră amândoi din cameră, cu mama lui în urma lor, vizibil încântată. „Să înceapă curtarea!”

*

Era cea de-a treia dimineaţă după ce fusese cu Lachlan, iar Venetia era chiar mai agitată acum. Se aşteptase să nu îl vadă venind la conac. Ba chiar sperase să nu-l vadă, ca să evite orice tentaţie.

Dar nu, el nu se dezlipise o clipă de ea, fiind la fel de cuceritor ca orice alt gentleman din Londra. Urcase pe atâtea scări de dragul ei, în ciuda piciorului rănit. Ignorând zâmbetele şirete ale mamei, îi adusese mai multe pernuţe, ba chiar o ajutase să întindă perdelele.

Aşa că fu dezamăgită să afle că în acea zi plecase după micul dejun, fără să lase vorbă unde se dusese sau când avea să se întoarcă. Află doar că luase trăsura, ceea ce nu obişnuia să facă, potrivit lui Lady Ross.

La început, Venetia îi simţi lipsa. Dar după-amiază târziu, deja începuse să-şi facă griji pentru el. Aşadar, când majordomul veni să o anunţe că stăpânul se întorsese şi că voia să stea de vorbă cu ea, porni degrabă spre el, fără ca

măcar să întrebe dacă şi mama lui avea să fie acolo, să-i supravegheze. Când intră în salon, Lachlan se ridică în picioare, iar Venetia zări pe masă o oală aburindă, două căni şi câteva brioşe tocmai scoase din cuptor. Era pentru prima oară când îl vedea îmbrăcat în altceva decât hainele simple sau uniforma de ofiţer, iar adevărul era că arăta foarte bine. Purta o vestă de mătase şi o haină de un verde-închis care o duse cu gândul la o câmpie umbrită la adăpostul stejarilor. Pantalonii îi cădeau perfect pe conformaţia musculoasă, amintindu-i de coapsele puternice.

Venetia se făcu roşie la faţă.

— Majordomul mi-a spus că vrei să vorbeşti cu mine, rosti ea, pe un ton formal, încercând să nu-şi arate emoţia.

— Da. Ţi-am adus ceva, zise Lachlan, trăgând scaunul de lângă el, moment în care Venetia zări teancul de hârtii de pe masă.

Îşi îndreptă imediat privirea spre el.

— De unde… cum ai făcut rost de…

— Am mers de dimineaţă în Inverness. Prin părţile acelea nu mă ştie nimeni. Afacerile noastre se desfăşoară cel mai adesea în Dingwall.

Asta pentru că Dingwall era la doar câţiva kilometri distanţă, în timp ce Inverness, un oraş de opt ori mai mare, cu biblioteci, o şcoală şi o mulţime de magazine, era la o distanţă de două ore. Se apropie de masă, uluită, după care începu să răsfoiască foile, simţindu-i privirea îndreptată asupra ei.

— Îţi plac? o întrebă el.

— Sunt minunate! şopti ea, după care se aşeză la masă ca să le examineze îndeaproape.

Nu mai primise niciodată un cadou atât de semnificativ. Nu erau doar versiuni mai puţin obişnuite de balade pe care le avea deja, dar trei dintre ele aveau versuri ale unor balade pe care nu le mai citise niciodată, una fiind chiar în limba galică. Nu-i venea să creadă că petrecuse patru ore pe drum ca să i le aducă. Gândul acela o făcu să lăcrimeze. Se şterse repede la ochi, ca să nu rişte

ca lacrimile să păteze paginile acelea atât de preţioase. Lachlan îi turnă o ceaşcă din ceainicul de pe masă.

— Ştii limba galică?

Atunci îşi dădu seama că se uita la balada în limba galică.

— Nu atât de bine pe cât mi-aş dori, zise ea evazivă.

La scurt timp după sosirea ei, îşi dăduse seama că toţi cei din clanul Ross dispreţuiau orice om din Highlands care nu vorbea limba lor. Nu avea de gând să recunoască faptul cu un cunoştea limba galică, mai ales de faţă cu Lachlan. Îi aruncă o privire când îi oferi ceaşca şi se aşeză lângă ea.

— Sunt sigură că nu ţi-a fost deloc uşor să găseşti atâtea reviste de balade, îi zise ea.

— Mi-a luat ceva timp, dar am reuşit, zise el cu un zâmbet pe chip, oferindu-i din nou ceaşca. Spune-mi dacă-ţi place. Bucătăreasa nu era sigură că a făcut-o cum trebuie.

Venetia îşi coborî privirea spre ceaşcă. Ciocolată. Îi luase şi ciocolată! Luă o gură, după care izbucni imediat în lacrimi.

— Nu face asta, te rog! zise el, bătând-o uşor pe umăr. Nu are cum să fie atât de rea.

— Nu, nu, e perfectă, spuse ea, simţindu-se jenată şi ştergându-şi lacrimile. Tocmai asta e problema. Are acelaşi gust precum ciocolata de acasă.

— Din Londra, vrei să spui, zise el tensionat.

Venetia încuviinţă şi mai luă o gură de ciocolată, savurând fiecare picătură din catifeaua aceea dulce. Ce minunăţie!

— Ţi-e dor de oraş? o întrebă el, iar când Venetia ridică privirea, citi o ciudată vulnerabilitate pe chipul lui. Lăsă cana pe masă şi încercă să schiţeze un zâmbet. Doar când beau ciocolată.

— Atunci nu o să-ţi mai cumpăr niciodată ciocolată, zise el, uitându-se lung în ochii ei.

Când îşi coborî capul spre ea, nu îl opri. Cum ar fi putut să o facă de vreme ce era atât de adorabil? Lachlan o sărută şi fu mai frumos decât înainte, mai delicios decât ciocolata aceea. O pătrunse uşor cu limba, de teamă că

avea să-l respingă, după care se aventură cu mai multă îndrăzneală.

Probabil că nu ar fi trebuit să-l lase să o sărute. Se îndoia că avea să se răzgândească cu privire la întâlnirea cu tatăl ei. Dar nu merita oare măcar un sărut după ce mersese până în Inverness de dragul ei? Un simplu sărut nesfârşit…

Brusc, cineva îşi drese glasul în apropiere şi săriră amândoi ca arşi, zărindu-l pe Jamie în pragul uşii.

Sărmanul băiat o privi cu o expresie de trădare care îi frânse inima. Ştia că băiatul ajunsese să ţină la ea, dar nu-şi închipuise că era ceva mai mult decât o simplă pasiune adolescentină. Nu făcuse nimic să-i încurajeze sentimentele. Cu toate acestea, judecând după felul în care îşi încleştă pumnii aceia osoşi pe pălărie, uitându-se urât la ea, nici nu mai conta.

Ridică bărbia, după care îşi îndreptă privirea încordată spre Lachlan.

— Domnule, mama dumitale m-a trimis să-ţi spun să mergi să te ascunzi undeva. Unii dintre băieţi l-au văzut-o pe McKinley venind spre noi cu mai mulţi bărbaţi după el.

McKinley? Administratorul tatălui ei? Ceva nu era în regulă.

Într-o clipită, Lachlan se transformă dintr-un pretendent înflăcărat în şeful clanului. Se ridică de la masă şi se îndreptă spre uşă.

— E şi Duncannon cu el?

Venetia ascultă cu sufletul la gură, rugându-se ca tatăl ei să nu fi ajuns. Nu era pregătită.

— Nici urmă de el. Încă, adăugă Jamie. Iar McKinley vine de pe proprietatea lor, nu din Dingwall. Probabil că vrea din nou să ne ceară socoteală, iar băieţii o iau pe scurtătură pe pământul lui Duncannon în drum spre aleea principală.

— Sper să nu fie vorba de altceva, zise Lachlan. Unde e mama?

— În faţa casei, se preface că îngrijeşte de grădină. A zis că e mai bine să nu vadă McKinley ce am făcut în

interiorul casei. S-ar putea să se întrebe ce a apucat-o să aranjeze locuinţa.

— Aşa este. Adevărul e că nu a mai făcut asta niciodată, zise Lachlan ducându-şi mâna la ceafă. În regulă. Mergi pe câmpul de nord şi spune-le băieţilor să vină acasă. Spune-le să-şi aducă secera, dar să nu iasă la înaintare decât dacă se întâmplă ceva rău.

Ieşi din încăpere, continuând să-i dea ordine lui Jamie.

— Trimite-l pe Roarke să-i avertizeze pe băieţii de la distilerie să se ţină departe de McKinley. O să se folosească de orice scuză ca să ne facă probleme. Ultima dată când diavolul ăla a anunţat autorităţile că a văzut o distilerie ilegală în apropiere de proprietatea lui Duncannon, funcţionarii ne-au dat târcoale zile întregi.

Curioasă să-l vadă pe acest diavol de care auzise atât de multe, Venetia se duse la fereastră, să arunce o privire spre uşa de la intrare.

— Venetia! strigă Lachlan. Să nu ieşi din casă, m-ai înţeles?

— Da.

O voce de afară îi făcu pe toţi să tresară.

— Bună ziua, doamnă Ross.

— Domnule McKinley, răspunse mama lui Lachlan. Ce vă aduce pe moşia Ross?

— Du-te! îi şuieră Lachlan lui Jamie care dispăru pe la intrarea servitorilor. Apoi se întoarse spre Venetia şi îi şopti: Pleacă de la fereastră!

— Imediat, îi şopti ea, după care dădu la o parte cu grijă draperiile grele de catifea, doar cât să arunce o privire spre intrare.

O văzu pe Lady Ross lângă o tufă de trandafiri, pe care o rupsese în încercarea ei de a-i face să creadă că se ocupa de grădinărit. În faţa ei era un bărbat solid, cu o barbă roşcovană, călare pe un armăsar superb, la fel de frumos precum cei din Londra. Venetia dădu ochii peste cap. De unde avea un administrator atâţia banii pentru un armăsar splendid? Era sigură că tatăl ei nu-l plătea atât de bine. Administratorul probabil că îşi umplea buzunarele

izgonind arendaşii de pe pământul pe care îl iubeau atât de tare ca să-l umple cu oi. Începu să se întrebe dacă tatăl ei chiar ştia ce se întâmpla acolo. Întotdeauna se arătase prea puţin interesat de proprietatea din Scoţia.

McKinley cel nepoliticos nici măcar nu se sinchisi să descalece.

— Am fost în Braidmuir să strâng dările, unde am fost informat că oamenii dumitale au intrat din nou pe terenul contelui.

Administratorul vorbea pe un ton arogant. Dacă nu ar fi fost deja pregătită să-l urască, ar fi făcut-o oricum.

— Oamenii mei au dat peste o femeie care ieşea dintr-o cabană unde adunăm lâna, zise el. Când au numărat sacii, au descoperit că lipsea unul.

Venetia îşi îndreptă imediat privirea spre Lachlan.

— Cel pătat cu sângele tău, îi spuse el. Nu mi s-a părut o idee bună să-l las acolo şi să-l găsească cineva.

Venetia îşi îndreptă din nou atenţia asupra celor de afară.

— Şi ce te face să crezi că hoţul e unul dintre oamenii mei? întrebă Lady Ross cu voce tremurândă.

Venetia se întrebă dacă nu cumva îşi aminti remarca lui Lachlan despre lână.

— Femeia a fost văzută venind aici, milady. Ştii mai bine ca oricine că Lord Duncannon nu tolerează hoţii pe pământul lui, chiar dacă este vorba despre un vecin. Am auzit despre pedeapsa care i-a fost administrată acum mai mulţi ani propriului tău fiu după incidentul acela. Mă îndoiesc că face o excepţie de data asta.

Cu inima în gât, Venetia îi aruncă din nou o privire lui Lachlan, care avea o expresie atât de furioasă încât era de mirare că nu explodase în flăcări.

La asta se referise când îi spusese că fusese umilit? Dumnezeule, ce îi făcuse tatăl ei? Şi de ce nu auzise nimic despre acest episod? Probabil se petrecuse înainte ca Lachlan să plece în armată.

— Angajatorul meu o să dorească să fie despăgubit pentru lâna furată, continuă McKinley. De asta sunt aici. Fie

rezolvăm problema între noi, fie mă duc la autorităţi.

— Domnule McKinley, nu e cazul să…

— I-am adus cu mine pe cei doi bărbaţi care au văzut-o pe vinovată. Ei o pot recunoaşte. Aşa că vrem să inspectăm proprietatea şi să stăm de vorbă cu toate femeile.

— Nici în ruptul capului! şuieră Lachlan. Se foloseşte de povestea asta ca o scuză să ne găsească distileriile şi să ne dea pe mâna autorităţilor.

Când îl văzu îndreptându-se spre uşă, Venetia luă imediat o hotărâre. Ştia cum să-i ţină piept lui McKinley. O văzuse pe doamna Harris interacţionând adesea cu domni aroganţi ca el, care obişnuiau să vină la şcoală cu pretenţii exagerate. Dar nu putea să suporte ideea ca Lachlan să fie văzut înainte de sosirea tatălui ei.

Aşa că, înainte ca el să apuce să ajungă la uşă, ieşi din casă şi închise uşa după ea.

— Ah, Lady Ross, aici erai! Nu te mai găseam. Voiam să-ţi arăt tabloul la care lucrez.

Venetia îi văzu pe oamenii lui Ross adunându-se în spatele domnului McKinley, gata de luptă, cu coase, seceri şi bâte, orice putea fi folosit pe post de armă. Nu aveau de gând să-i lase pe oamenii aceia să le percheziţioneze moşia ori să le ia la rost pe femeile lor.

Venetia făcu abstracţie de privirea şocată a lui Lady Ross şi îşi îndreptă atenţia spre McKinley, care îşi mută imediat privirea spre ea. Ar fi dat orice să nu iasă îmbrăcată în rochia aceea cu pete de vopsea, prea strâmtă pentru ea. Dar poate că era mai bine aşa, fiindcă-i scotea în evidenţă decolteul. Cu zâmbetul pe buze, îşi scoase pieptul la înaintare pentru plăcerea lui.

— Domnule, îmi cer scuze pentru îndrăzneală, dar constat cu stupoare că nu ne cunoaştem. Am crezut că am făcut deja cunoştinţă cu toţi domnii din zonă, zise ea, coborând treptele cu un mers elegant. Sunt domnişoara Ross din Londra, o verişoară a răposatului soţ al lui Lady Ross. Şi dumneata eşti…

— Domnul McKinley, domnişoară. Administratorul

moşiei contelui Duncannon, zise el, dându-şi pălăria jos şi sorbind-o din priviri. Braidmuir, moşia angajatorului meu, se învecinează cu proprietatea Ross în est.

— Ah, da, ce loc frumos! Am trecut pe acolo acum două zile, greşisem drumul spre casă. Am văzut nişte cabane rustice atât de drăguţe! Şi ce oi adorabile!

— Dumneata ai fost pe moşia noastră? o întrebă McKinley, aruncând o privire spre cei doi bărbaţi pe care Venetia îi recunoscu imediat.

— Da, ea e, zise unul dintre ei. Dar avea ceva pe cap, care-i acoperea faţa…

— Care-mi acoperea faţa? zise ea râzând. Adevărul e că purtam ceva. O pelerină din tartan. Domnule, îi spuse ea zâmbitoare lui McKinley, văd că dumneata eşti un bărbat elegant şi sunt sigură că nu-ţi baţi capul cu astfel de lucruri, dar trebuie să mărturisesc că sunt fascinată de portul tradiţional atât de viu colorat. Mi-am dorit foarte tare să port un pled scoţian tradiţional în plimbarea mea prin acest frumos peisaj.

Atentă la oamenii lui Lachlan care urmăreau îndeaproape discuţia, Venetia îşi duse mâinile la piept şi spuse:

— M-a făcut să mă simt ca o adevărată scoţiană curajoasă din Highlands. Abia aştept să-i povestesc tatălui meu despre aventurile mele. Tata este avocat şi un mare împătimit al romanelor lui Walter Scott.

Îl văzu albindu-se la faţă când menţionă presupusa profesie a tatălui, aşa că nu conteni cu vorbele.

— Ar fi vrut şi el să rămână şi să admire obiceiurile acestea specifice zonei care m-au fascinat pe mine, dar după ce m-a adus până aici săptămâna trecută, s-a văzut nevoit să se întoarcă în Londra. A intervenit o urgenţă la parlament, dacă am înţeles eu bine. Tata şi ducele de Foxmoor sunt prieteni apropiaţi.

Louisa şi ducele aveau să o ierte cu siguranţă pentru aceasta minciună nevinovată.

— Da, înţeleg, zise McKinley, şi mai palid.

— Vai, îmi cer scuze, continuă Venetia, abţinându-se

cu greu să nu se arate prea încântată că reuşise să-l ia prin surprindere pe McKinley. V-am întrerupt discuţia cu Lady Ross?

— Nicidecum, a fost o simplă neînţelegere, zise el, aruncând o privire spre cei doi bărbaţi care păreau gata să-l contrazică. Trebuie să plecăm.

Lady Ross se îndreptă spre el, extrem de încântată.

— Dar cum rămâne cu lâna, domnule? Nu mai vrei lâna înapoi? După cum bine ai spus-o dumneata, contele nu iartă hoţia. Cu toate că, dacă o să mergeţi la autorităţi, tatăl domnişoarei Ross ar putea să…

— Sunt sigur că oamenii mei au numărat prost, se grăbi el să spună, ştergându-şi fruntea cu o batistă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt sigură că o să apară, zise Venetia, iar bărbatul o privi îngrozit.

— Salutări tatălui dumitale, domnişoară.

Venetia îi răspunse cu o plecăciune elegantă. Cu puţin noroc, povestea ei avea să-l alunge. După ce le făcu cu mâna, rămase pe trepte în timp ce domnul McKinley şi oamenii lui îşi făcură loc călare printre membrii clanul lui Ross. De îndată ce dispărură la orizont, oamenii lui Lachlan o luară pe sus, purtând-o în braţe în casă, cu Lady Ross dansând de bucurie în urma lor.

Lachlan îi aştepta înăuntru, uitându-se lung la cei peste douăzeci de bărbaţi şi femei adunaţi în holul de la intrare în jurul lui.

— Domnule, ai auzit-o pe verişoara dumitale cum l-a alungat pe McKinley? strigă unul dintre ei. Ce fată deosebită!

— Da, am auzit, răspunse Lachlan, cu o privire care o înfioră. Da, o fată cu adevărat deosebită.

— Am crezut că o să i se facă rău, spuse încântată Lady Ross. Ce s-a mai speriat la gândul că un avocat ar putea să vină pe urmele lui!

— Tatăl dumitale chiar îl cunoaşte pe ducele de Foxmoor? se auzi o voce din mulţime.

— Chiar e avocat? întrebă o alta.

Venetia nu ştiu ce să răspundă, dar în clipa aceea o

altă voce se auzi în spatele lor.

— Nu, nu e avocat.

În clipa aceea, Venetia îl zări pe Jamie, care o privi cu o ură de nedescris când rosti cuvintele acelea care aveau să-i facă pe toţi să o urască.

— Tatăl ei e însuşi contele de Duncannon.

Capitolul 23

Dragul meu văr,

Sunt neliniştită pentru că nu am darul tău de a descoperi adevărul. Sunt unele lucruri pe care o femeie nu va putea niciodată să le descopere, oricât de multe confidente ar avea. Trebuie să recunoşti că voi, bărbaţii, sunteţi nişte taciturni.

A ta verişoară neliniştită,

Charlotte

Se aşternu tăcerea. La naiba cu băiatul acela gelos! Furios că fusese martor la sărutul lor, se părea că Jamie voia să se răzbune pe Venetia.

Judecând după şocul trădării de pe chipul ei, alesese cel mai bun mod de a o face.

— Băiete, habar n-au despre ce vorbeşti, zise Lachlan.

— Nu-i mai minţi, domnule, îl provocă Jamie. Vor afla oricum adevărul când o să vină Duncannon după ea. După părerea mea, e mai bine să le spunem acum.

— Chiar aşa? mormăi Lachlan. Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut sfatul în această privinţă, la fel de bine cum nu-mi amintesc să-ţi fi dat voie să…

— Lachlan, e în regulă, spuse Venetia. Jamie are dreptate. Nu e ca şi cum putem păstra un asemenea secret.

Roarke, mâna dreaptă a lui Lachlan pe moşie, făcu un

pas spre ea, furios.

— Deci e adevărat? Chiar eşti fiica contelui?

— Da, zise Venetia încercând să schiţeze un zâmbet care îi păli repede.

Jamie îşi făcu loc prin mulţime.

— Eu şi Lachlan am adus-o cu noi din Edinburgh ca să cerem răscumpărare. Odată ce ajunge Duncannon aici, se întoarce cu el la Londra, asta dacă tatăl ei ne dă banii înapoi.

— Aţi luat-o cu voi! răbufni Roarke. Vrei să spui că aţi răpit-o?

Toată lumea îşi îndreptă privirile spre Lachlan, care îşi blestemă zilele, hotărât să îl strângă de gât pe netrebnicul acela de Jamie.

— Da, am răpit-o. După ce tatăl ei şi-a trimis oamenii să mă omoare, mi-am dat seama că e singura cale de a obţine banii pe care îi datorează mamei mele.

Oamenii lui ştiau despre bani, le povestise după ce le mărturisise că era Năpastă Scoţiană.

Unul dintre membrii clanului său se arătă confuz.

— Dar domnişoara Ross… Vreau să zic, fiica lui Duncannon… tocmai ce a stat de vorbă cu McKinley. Dacă ea este ţinută aici împotriva voinţei ei, de ce nu a…

— Lady Venetia nu este ţinută aici împotriva voinţei ei, spuse mama lui Lachlan. Da, e adevărat, fiul meu a adus-o cu el fără ca eu să ştiu ceva, dar acum este oaspete în casa mea şi rămâne aici până când soseşte contele. Gata, nu vreau să mai aud nimic despre răpiri! E liberă să plece când vrea ea, o ştie foarte bine. Nu-i aşa, Lady Venetia?

— Bineînţeles, răspunse Venetia cu zâmbetul pe buze. La urma urmei, m-am dus până în Braidmuir, aş fi putut să rămân acolo. Dar am vrut doar să văd ce s-a întâmplat cu moşia, zise ea afectată. E îngrozitor! Ţin minte din copilărie cât de mulţi oameni îşi câştigau existenţa acolo.

— Aşa e, spuseră mai mulţi dintre oamenii lui Ross.

— Şi am de gând să fac ceva în privinţa asta, continuă Venetia. Refuz să cred că tatăl meu ştie ce face

administratorul acela îngrozitor. Când o să vadă cu ochii lui ce s-a ales de moşia lui, sunt sigură că o să intervină.

Lachlan îşi dădu ochii peste cap, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

— Ei bine, mie, unuia, nu-mi pasă că fata este fiica lui Duncannon, zise una dintre femei. Ar fi putut să-i spună lui McKinley cine e cu adevărat şi să-l dea pe stăpân pe mâna autorităţilor. Dar ea l-a trimis pe tâlharul acela la plimbare. E clar că ne-a luat apărarea.

Celelalte femei încuviinţară.

— Şi a văzut toată lumea câte a făcut pentru conac. Arată aşa de bine acum! Nu avea de ce să facă asta după toate câte a pătimit din cauza stăpânului, spuse femeia cu mâinile în şolduri. Până acum, a fost una dintre noi, nu văd de ce ar trebui să se schimbe situaţia.

— Da, dar tatăl ei e în drum spre noi, nu-i aşa? interveni Roarke. Ce-o să se aleagă de noi când ajunge aici?

Toate privirile se îndreptară din nou spre Lachlan.

— O să stau eu de vorbă cu el, zise Lachlan, parcă încercând să se apere. O să-i cer să ne dea banii înapoi şi bine ar fi să o facă.

— Nu ar fi bine, mormăi o femeie de la marginea mulţimii. Iar când toată lumea începu să-şi dea cu părerea, Lachlan întrebă:

— Ce vrei să spui cu asta?

Roarke îi aruncă o privire neliniştită.

— Fără supărare, domnule, dar nu eşti tocmai recunoscut pentru calităţile tale de negociator.

— E cam nervos din fire, şopti una dintre femei.

— Da, mai ales când vine vorba de Duncannon, zise alta.

— Mare noroc dacă nu ajungem cu toţii la închisoare!

— Să ştiţi şi voi, răbufni Lachlan, ignorând rânjetul de pe chipul Venetiei, că sunt perfect capabil să port o discuţie civilizată cu contele.

Dar tăcerea care se aşternu îi dădu clar de înţeles că membrii clanului să nu erau de aceeaşi părere.

— La naiba! În ultimii cinci ani am fost şeful vostru! Chiar vreţi să spuneţi că nu v-am purtat de grijă până acum?

— Ba da, domnule, zise unul dintre oameni. Aţi fost un şef de treabă şi un stăpân bun peste moşia Ross.

Puţin mai împăcat, Lachlan continuă:

— A avut vreunul dintre voi probleme cu legea din cauza mea?

— Nu, oftă Roarke. Dar până acum nu a trebuit să ai de-a face direct cu Duncannon. De cele mai multe ori, eşti rezonabil, dar trebuie să recunoşti că ţi se ridică sângele la cap doar când te gândeşti la el.

— Face ca toţi nebunii, mormăiră mai multe voci.

Dumnezeule, tot clanul era împotriva lui!

— Şi ce aţi vrea să fac? Să mă dau bătut şi să-l las să ne calce în picioare? Să renunţ la banii pe care ştiu că ni-i datorează?

— Domnule, să-mi fie cu iertare, dar de ce n-o lăsaţi pe fată să stea de vorbă cu el? sugeră plină de speranţe una dintre femei.

— A acceptat deja să discute cu el în numele dumitale şi dacă se duce să pregătească terenul înainte, cum a făcut cu McKinley…

— Da, ce idee bună! ziseră ceilalţi. S-o lăsăm pe fată să vorbească cu el. De ce nu?

— La naiba, mormăi Lachlan.

Mai că ar fi zis că Venetia îi rugase să reacţioneze astfel. Dar se arătă prea surprinsă de sprijinul de care se bucura din partea clanului său.

— Lachlan, chiar e o idee bună, zise şi mama lui, ridicându-se împotriva lui. Duncannon o să fie mai liniştit când o să vadă că fiica lui n-a păţit nimic.

— Şi ştii prea bine că e de partea noastră, doar ai văzut cum a vorbit cu McKinley, insistă Roarke.

Lachlan aruncă o privire spre clan şi simţi un nod în stomac când văzu privirile lor neliniştite. Nimeni nu părea să-l creadă în stare să stea de vorbă cu Duncannon fără să se piardă cu firea. La fel ca Venetia, toată lumea credea că

avea să înrăutăţească situaţia, ca apoi să izbucnească o luptă ce avea să sfârşească într-o vărsare de sânge. Într-un fel sau altul, puteau rămâne fără căpetenia lor.

„E foarte adevărat, au nevoie de bani, dar au şi mai multă nevoie de tine”.

Când ezită să răspundă, citi o urmă de speranţă pe chipurile lor. Dumnezeule, îşi puseseră toate speranţele în ea!

— Prea bine, zise el. O să mă mai gândesc dacă o las pe fată să stea de vorbă cu el. O să mă mai gândesc. Este tot ce am de spus, deocamdată.

Pentru moment, păru să fie suficient pentru că toţi trădătorii aceia izbucniră în aplauze. Iar Venetia îl privi încântată, de parcă primise deja ce-şi dorise, iar Lachlan simţi cum îi creştea inima în el văzând-o atât de fericită.

Lupta fusese pierdută din clipa în care o răpise, din clipa în care începuse să-i intre pe sub piele, să-şi facă loc în inima lui. Deja reuşise să îl vrăjească pe Jamie şi să o câştige pe mama lui. Dacă nu era cu băgare de seamă, cât de curând avea să ajungă să-i conducă clanul.

Unul dintre netrebnicii aceia spuse:

— Domnule, trebuie să recunoşti că ai încredere în Lady Venetia că o să facă ce e mai bine pentru noi. Se vede că îi e drag de tine.

— Şi se vede că şi dumneata ai prins drag de ea, spuse una dintre femei.

Venetia se îmbujoră, iar Lachlan simţi cum îi bătea inima mai tare.

— Aşa e? Ai prins drag de mine?

— Poate că da, răspunse ea, cu zâmbetul pe buze. Păcat că eşti aşa de încăpăţânat uneori.

Brusc, bărbaţii înlemniră, iar femeile rămaseră cu sufletul la gură, aşteptându-i reacţia. Nimeni nu-i mai spusese vreodată una ca asta verde-n faţă.

Dar asta pentru că Venetia era doar una.

Lachlan începu să râdă.

— Da, bănuiesc că ai dreptate.

În clipa aceea, toată lumea răsuflă uşurată şi

izbucniră cu toţii în râs, după care se stârni un val de comentarii:

— Ţi-am spus eu că ţine la ea, zise cineva.

— Se vede de la o poştă, spuse altcineva.

— S-a dus până în Inverness să-i ia ciocolată, le mărturisi bucătăreasa.

Deja era de-a dreptul jenant, când cineva strigă:

— Trebuie să sărbătorim. Stăpânul nostru îi face curte fiicei lui Duncannon!

Pe Lachlan nu-l luă câtuşi de puţin prin surprindere că discuţia trecu de la „a prins drag de ea” la „îi face curte”, dar biata fată părea de-a dreptul şocată.

— Ar trebui să organizăm un dans ceilidh! sugeră una dintre femei, iar toţi ceilalţi exclamară entuziasmaţi: Un dans ceilidh! Un dans ceilidh!

O clipă mai târziu, toţi bărbaţii dădură buzna în salonul de zi ca să dea mobila la perete şi să strângă covoarele, în timp ce altcineva se duse după cimpoi şi vioară, iar mama lui dădu indicaţii. Câteva femei coborâră până în pivniţă să ia cel mai bun whisky, iar altele dădură navală în salon cu apetitive.

Venetia rămase în mijlocul agitaţiei, părând copleşită. Lachlan îşi făcu loc prin mulţime spre ea.

— Ai văzut vreodată un dans ceilidh?

— E ca un bal scoţian, nu-i aşa?

Lachlan începu să râdă.

— Un dans ceilidh e mai mult decât un bal, poţi să fii sigură de asta, şi nu are nimic de-a face cu prostia aceea din Edinburgh. E o petrecere gălăgioasă, nebună, cu muzică zgomotoasă şi cu un dans şi mai zgomotos. Eşti sigură că eşti gata pentru aşa ceva?

Venetia îşi îndreptă ochii plini de viaţă spre el.

— Lachlan Ross, sunt gata pentru orice! O să vezi.

— Nici nu mă îndoiesc, spuse el, după care o prinse de talie şi intră cu ea în cameră. Vioară începuse deja să cânte şi curând fură înghiţiţi de zgomotul acela asurzitor al unui ceilidh într-un spaţiu mic. Paşi grăbiţi, muzică puternică şi un dans nebun.

Venetia prinse repede paşii, fiindcă dansul semăna cu orice alt dans de la bal. Doar că oamenii lui Ross îl executau cu un entuziasm debordat, spre deosebire de lorzii englezi, aşa că îi luă ceva timp să se relaxeze suficient cât să danseze alături de celelalte femei.

Când ajunseră şi muzicienii cu cimpoaie, Venetia era deja plină de viaţă. Roşie în obraji, cu o sclipire nebună în ochi, picioarele ei executau cu uşurinţă toţi paşii. Lachlan dansă de câteva ori cu ea, cu inima în gât, până când începu să-l doară prea tare piciorul. După care se aşeză pe margine, bând dintr-un pahar de whisky şi sorbind-o din priviri. Era o frumuseţe, o femeie extraordinară, îmbrăcată într-o rochie murdară de vopsea, cu un corset mult prea decoltat pentru gustul lui. Nu că vreunul dintre oamenii săi ar fi îndrăznit să arunce vreo privire spre farmecele ei. Toată lumea ştia că fata aceea îi aparţinea deja stăpânului, şi nimeni nu ar fi îndrăznit să-i facă ceva, chiar dacă nu ar fi fost ea fiica lui Duncannon.

Lachlan se uită lung la ea. Fiica lui Duncannon. Ar fi putut la fel de bine să fie o zână. Era ea însăşi, iar Lachlan deja ajunsese să se teamă că era în stare de orice ca să fie cu ea.

Singurul care părea imun la farmecul ei era Jamie, care stătea într-un colţ, supărat că anunţul lui nu stârnise reacţia dorită. Se părea că şi Venetia îl observase acolo, pentru că părăsi ringul de dans şi se îndreptă spre el. Spre surprinderea lui Lachlan, Venetia îi zâmbi şi îl invită la dans.

Neghiobul acela părea gata să o refuze, dar Venetia îi spuse ceva, iar în clipa aceea băiatul se schimbă la faţă. Câteva clipe mai târziu, i se alătură. Lachlan se uită lung la ea. Nu voia sub niciun chip să îl aibă de băiat drept duşman, nu-i aşa? Trebuia cu orice preţ să fie pace între membrii clanului Ross, chiar dacă unul dintre ei o făcuse de oaie. Ceasurile trecură, iar seara se transformă în noapte. Vioara începu să obosească, iar picioarele dansatorilor să încetinească. Nu o mai văzuse pe Venetia de o jumătate de ceas, aşa că o căută pe hol şi în salon, unde o găsi înconjurată de câţiva dintre oamenii lui care erau

necăsătoriţi. Valul acela de gelozie care puse stăpânire pe el îl luă prin surprindere. Făceau doar ceea ce ar fi făcut orice alţi tineri, flirtau cu o fată drăguţă, dar îl enervă la culme să îi vadă cu ea. Când se apropie de ei, îşi dădu seama că făceau ceva şi mai rău decât să flirteze. Încercau să o facă să bea dintr-un pahar. Iar ea o făcu.

— Ce se petrece aici? întrebă el furios. Dumnezeule, nu-i daţi să bea whisky! E o doamnă. Nu este obişnuită.

— Nu e vina lor, spuse ea, cu ochii prea strălucitori. Ştiu că faci whisky. Am vrut să văd ce gust are. Aşa că i-am rugat să-mi dea un pahar.

Lachlan îi aruncă o privire tăioasă lui Jamie, care, desigur, făcea parte din grup.

— Câte pahare a băut până acum, băiete?

— E la al doilea.

Lachlan vru să-i ia paharul din mână, dar fata îl ridică, spunând cu voce tare:

— Să închinăm paharele!

În doar câteva clipe, restul clanului se adună în jurul stăpânului şi al iubitei sale în salon.

— Foarte bine, să închinăm paharele, spuse el, în timp ce oamenii se grăbiră să găsească câteva pahare cu whisky. Ce vrei să sărbătorim?

— Ceva demn de un ceilidh, spuse ea veselă.

„Jurămintele noastre de nuntă ar fi demne de un ceilidh”.

De îndată ce îi trecu gândul acela prin minte, simţi cum inima i-o ia la goană. Era momentul perfect ca el şi Venetia să-şi rostească jurămintele. Cu toate că nu aveau nevoie de martori, era mai bine aşa. Şi poate că acum, când era uşor ameţită, avea să o convingă să-şi rostească jurămintele. Lachlan se uită lung la ea. Nu, nu părea îndeajuns de beată pentru asta. Vorbea clar şi se ţinea bine pe picioare, aşa că nu avea nicio şansă să o convingă să accepte să se căsătorească cu el. Doar dacă…

Venetia îi zisese că ştie limba galică, dar ceva îi spunea că minţea. Vai, ce idee rea! Dar era îndeajuns de ameţită ca să o poată păcăli. Uitând de mustrările de

conştiinţă, îi şopti:

— Ce ai zice de un discurs în limba galică? E demn pentru un dans ceilidh, nu crezi, prinţesă?

— În galică, da, răspunse ea, cu un zâmbet larg pe faţă.

Lachlan hotărî să o testeze.

— În Scoţia discursurile sunt ţinute de doi oameni. Spune tu prima, iar eu o să-l repet. Ai spus că ştii limba galică, nu-i aşa?

Venetia se schimbă puţin la faţă, dar încuviinţă din cap.

— Da, da. Dar ar trebui să începi tu. E casa ta, e petrecerea ta, o să repet eu după tine.

Dumnezeule, era atât de uşor! Mândra Prinţesa nu voia nici în ruptul capului să îşi arate neajunsurile de faţă cu alţi scoţieni.

— Prea bine.

Lachlan aruncă o privire în jurul lui, să se asigură că toată lumea avea un pahar în mână şi spuse:

— Eu, Lachlan Ross, te iau pe tine, Venetia Campbell, de soţie, până când moartea ne va despărţi.

Toţi cei prezenţi rămaseră cu sufletul la gură, căci înţeleseseră tot.

După care toate privirile se îndreptară spre ea.

— Acum e rândul tău, îi spuse el.

Dacă nu înţelesese cuvintele, avea să-i fie imposibil să-şi amintească totul şi tocmai pe asta conta Lachlan.

— Ai putea… ai putea să repeţi, te rog? îl rugă ea. Nu am înţeles.

Jamie îl încolţi cu privirea.

— Nu înţelege ce spui.

— Ba da, cum să nu? răbufni ea. Vreau doar să mă asigur că spun corect.

Mama lui şi restul clanului său se arătară cât se poate de mulţumiţi. Sau aleseră să facă abstracţie de faptul că era ciudat că Lachlan insistase să-şi rostească jurămintele în limba galică. El trase adânc aer în piept şi spuse:

— Repetă după mine: eu, Venetia Campbell…

Venetia repetă.

— Te iau pe tine, Lachlan Ross…

Dacă ea îşi dădu seama că de data asta el schimbă numele, nu o arătă şi repetă întocmai.

— Te iau de soţ, continuă el, aşteptând să vadă dacă observase că schimbase cuvântul *soţie* cu *soţ.*

Se părea că nu, pentru că Venetia rosti fiecare cuvânt.

— Până când moartea ne va despărţi, termină el, abţinându-se cu greu să nu rânjească.

Dacă avea să spună şi acele ultime cuvinte, asta era tot.

De îndată ce Venetia rosti acel ultim fragment, mulţimea izbucni în urale, considerând perfect legitime jurămintele de nuntă. Mai ales când ea îi aruncă o privire încântată, după care dădu paharul de whisky pe gât.

Dar zâmbetul ei îl făcu să aibă mustrări de conştiinţă. Şi îşi dădu seama că se pusese într-o situaţia imposibilă.

De îndată ce avea să-i spună că erau căsătoriţi, mai ales că oricine din clanul lui ar fi putut să confirme, Venetia avea să-şi dea seama că o manipulase. Ar fi putut să pretindă că fusese convins că ea vorbea limba galică, dar acea prinţesă Machiavelli nu era deloc naivă. Şi faptul că jurămintele lor erau legale, că întregul clan ar fi putut proclama cu tărie că Venetia ştiuse exact ce spusese nu avea să conteze pentru ea. Cel puţin erau căsătoriţi şi nu mai trebuia să-şi facă griji că avea să se întoarcă în Londra ruinată, fără protecţia numelui său. Dar adevărul era că se scălda în ape tulburi. Ce era de făcut acum?

Capitolul 24

Dragă Charlotte,

Dacă noi, bărbaţii, suntem nişte taciturni, este din cauza faptului că nu avem încredere în voi, femeile, să vă

împărtăşim secretele noastre. Odată ce le aflaţi, vreţi să vă insinuaţi în fiecare aspect al vieţii unui bărbat, iar majoritatea preferă să păstreze unele lucruri pentru ei.

Al tău văr,

Michael

După ce Venetia repetă discursul lui Lachlan, seara luă o întorsătură ciudată. Mai devreme îşi savura seara în compania clanului când, brusc, Lachlan se apucă să dea toţi oaspeţii afară. Într-adevăr, era târziu, dar chiar trebuia să fie atât de nepoliticos?

Apoi Roarke îl bătu pe Lachlan pe umăr, felicitându-i pe amândoi – Venetia nu era tocmai sigură de ce-şi începu să vorbească despre căsătoria ei cu Lachlan. Şi, dintr-odată, Lachlan îl invită la un pahar în salon. Doar ei doi. Rămasă singură, porni în căutarea lui Lady Ross, care făcea curăţenie în salonul de zi. Se oferi să o ajute, dar femeia îi spuse:

— Nu, nu te deranja cu asta. Vreau doar să fac puţină curăţenie înainte să merg la culcare.

— De fapt, voiam să te întreb la ce s-a referit McKinley în după-amiaza asta, spuse ea. A zis ceva că Lachlan a fost pedepsit de tatăl meu pentru tâlhărie.

— Oh, asta, răspunse Lady Ross vizibil afectată, strângând farfuriile murdare. Nu ştiu ce a vrut să spună. E nebun. Sunt sigură că ţi-ai dat şi tu seama.

— Da, e un ticălos, dar nu cred că e nebun. Şi mi s-a părut că toată lumea ştia exact la ce s-a referit.

Lady Ross oftă şi se întoarse spre ea.

— Ar trebui să-l întrebi pe Lachlan.

— *Am* încercat în timp ce dansam, dar a schimbat subiectul. Şi nimeni altcineva nu vrea să-mi spună. Ce ar putea să fie atât de îngrozitor încât să…

— Lachlan nu vrea să vorbească despre asta, atâta tot. Nu m-ar ierta niciodată dacă ţi-aş spune eu adevărul. În plus, mi se pare normal să afli de la el, dat fiind că eşti soţia lui.

— Soţia lui? exclamă Venetia. Ce vrei să spui?

Lady Ross o privi nedumerită.

— Nu ai ştiut? Presupun că Lachlan nu ţi-a explicat despre căsătoriile neoficiale din Scoţia. Jurămintele acelea pe care le-aţi rostit sunt suficiente ca nunta voastră să fie legală aici. Netrebnicul acela ar fi trebuit să-ţi spună, zise ea mâhnită, înainte să facă asta în faţa lui Dumnezeu şi a clanului său. Bine că ai venit mai întâi să stai de vorbă cu mine, altfel ai fi rămas şocată să-l găseşti în patul tău… Dar Lady Ross se opri brusc când văzu expresia de pe chipul Venetiei.

— La ce jurăminte de nuntă te referi? întrebă ea nervoasă.

Lady Ross păli.

— Ai spus că ştii limba galică.

Discursul acela. Pe care îl repetase cuvânt cu cuvânt…

Oare Lachlan îşi dăduse seama vreo clipă că nu ştia ce făcea? încercă să-şi amintească momentul pas cu pas. Oh, da, netrebnicul ştiuse de la bun început, altfel nu ar fi insistat să rostească jurămintele în galică!

Venetia simţi că i se urcă sângele la cap. Ticălosul o trăsese pe sfoară! Iar ea a căzuse în capcana lui, ca o naivă fără minte!

Lady Ross o apucă de braţ, alarmată.

— Ai înţeles jurămintele, nu-i aşa? Pentru că, dacă nu le-ai înţeles, căsătoria nu este legală.

Venetia se uită la Lady Ross, simţind că se învârte lumea cu ea. Putea încerca să nege că nu fusese intenţia ei să se căsătorească, dar întregul clan avea să o contrazică. Probabil că Lady Ross i-ar fi luat partea, iar ea ar fi părut o idioată. În plus, nu era singură că mai putea să schimbe ceva. Şi chiar îşi dorea să se căsătorească cu Lachlan. Doar că ar fi vrut să se asigure mai întâi că nu avea să moară de mâna tatălui ei.

O idee încolţi în mintea ei. Încă putea să facă asta, nu-i aşa? Lachlan nu avea de unde să ştie că ghicise adevărul. De-aia se purta atât de ciudat, gonind oamenii din casă şi

invitându-l pe Roarke la un pahar departe de urechile ei.

Ea avea prima şansă. Şi intenţiona să profite. Avea să-l facă pe Lachlan să plătească pentru această mică înşelăciune. La urma urmei, ăsta era rolul unei soţii.

— Venetia! răbufni Lady Ross. Ştiai ce spui sau nu?

— Da, răspunse Venetia cu un zâmbet pe faţă. Îmi pare rău, povestea asta despre căsătoriile neoficiale m-a luat prin surprindere. Am crezut că e ca o logodnă, nu o căsătorie. Dar nu e nicio problemă. După cum bine ştii, chiar vreau să mă căsătoresc cu el. Nu am înţeles... exact situaţia.

Lady Ross răsuflă uşurată, după care o strânse pe Venetia în braţe.

— Mă bucur că eşti soţia lui. Mă bucur foarte tare!

— Şi eu, răspunse ea cu toată sinceritatea, îmbrăţişând-o la rândul ei.

Dar asta nu însemna că avea de gând să-l lase pe diavolul ei de soţ să facă tot ce voia din ea. Se îndreptă spre salon, dar Lachlan încă era cu Roarke, iar Venetia îşi dădu seama că era mai bine să nu vorbească cu el în starea aceea. Avea să meargă la culcare şi să aştepte pentru a vorbi între patru ochi. Dacă voia să se bucure de noaptea nunţii, putea să o găsească. Iar atunci avea să se distreze copios văzându-l cum încerca să-i explice de ce avea dreptul să împartă patul cu ea. Venetia era hotărâtă să-l facă să-şi ceară iertare în genunchi, promiţându-i luna de pe cer.

*

Lachlan se trezi într-un întuneric deplin. Stătea cu capul pe masă, aşezat pe un scaun...

Da, stătuse să bea whisky cu Roarke. Înălţă capul, surprins să constate că era aproape treaz. Probabil că dormise destul acolo. Oricum nu băuse aşa de mult, ci încercase să evite momentul în care nu avea încotro şi trebuia să-i spună Venetiei ce făcuse. După ce plecase Roarke, mai rămăsese puţin în salon şi probabil adormise

acolo.

Iată de ce era atât de întuneric! Lumânarea se stinsese deja. La naiba! Ciuli urechile, dar casa era cufundată în linişte. Toată lumea se dusese deja la culcare, inclusiv noua lui soţie frumoasă. Care nu avea nici cea mai mică idee că era noua lui soţie.

Când se ridică în picioare, scaunul căzu pe spate. Da, poate că era puţin nesigur pe picioare, dar tot ce avea de făcut era să aprindă o lumânare.

Lucru acesta se dovedi mai complicat decât şi-ar fi imaginat. Odată ce se ridică de la masă, se simţi dezorientat. În ciuda faptului că încercă să nu facă niciun zgomot, se lovi de tot ce i se ivi în cale, încercând să găsească şemineul, şi nici măcar după ce ajunse din greşeală la cămin nu reuşi să găsească ce avea nevoie. La naiba cu mama lui şi cu Venetia, de ce se apucaseră să facă modificări şi să mute lucrurile?

— Unde naiba or fi ascuns cremenii ăia? mormăi el, plimbându-şi degetele pe cămin şi trântind un sfeşnic.

— Sunt în cutia aceea argintie din margine, se auzi o voce în spatele lui, când lumina pătrunse în cameră.

Lachlan se întoarse spre ea, dându-şi părul din ochi ca să vadă cine purta lumânarea aceea. Venetia în carne şi oase.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi un halat, iar părul îi aluneca pe umeri în valuri sălbatice de abanos. Arăta de parcă tocmai se ridicase din pat. Ar fi vrut să o ducă înapoi. După care văzu expresia supărată de pe chipul ei, aruncând o privire prin cameră. Trei scaune zăceau pe jos, alături de o supieră argintie şi un platou de cositor. Lângă lumânarea stinsă de pe masă, zări o sticlă goală de whisky şi câteva pahare încă întregi, în mod miraculos.

— Bună seara, prinţesă, mormăi el, neştiind ce să spună. Nu am vrut să te trezesc. Pur şi simplu căutam cremenii ca să aprind o lumânare.

— Slavă Domnului că nu i-ai găsit, altfel ai fi dat foc la casă.

— Ce ar trebui să însemne asta?

Venetia îi aruncă o privire dispreţuitoare şi îşi dădu seama că nu avea pe el nici haină, nici lavalieră, că era desfăcut la vestă, iar bretelele îi atârnau de pantaloni. Probabil că arăta ca şi când tocmai ieşise dintr-o tavernă.

— Înseamnă că eşti beat, spuse ea.

— Ba nu! zise el, îndreptându-se spre ea, dar se împiedică de sfeşnic, care ţâşni în sus, lovindu-l în bărbie. La naiba! mormăi el.

— Încetează! zise ea, după care lăsă lumânare pe masă şi se grăbi să aprindă altele şi se apucă să ridice scaunele de pe jos. Nu am de gând să te las să distrugi salonul pentru că eşti beat.

— Ţi-am spus că nu sunt beat, mormăi el, după care îşi dădu seama că era mai bine dacă rămânea pe loc.

Venetia se uită lung la el.

— Lachlan, uită-te la sticla asta goală de whisky!

— Roarke a dat-o pe gât. Beau whisky de când eram mic. Să ştii că ţin la băutură, zise el aplecându-se să ridice un scaun de pe jos.

— Nu te mişca! îi porunci ea îndreptându-se degrabă spre el.

Dar el deja apucase să ridice scaunul de pe jos, trântindu-se pe el.

— Trebuie doar să-mi trag puţin sufletul.

„Înainte să-mi duc soţia în patul nostru şi să fac dragoste cu ea”. Doar că nu putea înainte să-i spună ce făcuse. Şi probabil că nu era cel mai bun moment pentru astfel de mărturisiri.

— Lasă-mă să stau puţin aici.

— Bună idee. Nu vreau să cazi în vreo groapă în drum spre cabană.

— Nu mă întorc la cabană, spuse el.

— De ce? zise ea cu o voce ciudat de dulceagă. Doar acolo dormi tu.

La naiba!

— Ei bine, nu văd niciun motiv pentru care nu aş putea să rămân să dorm o noapte aici.

— O noapte, repetă ea pe un ton dur.

Venetia vru să se îndepărteze, dar el o prinse de mână şi o trase spre el.

— Nu vrei să mă duci tu la culcare?

— De ce aş face asta? Ştii prea bine că nu sunt încă soţia ta.

Trebuia să-i spună adevărul. Dar nu-şi găsi curajul. Nu, trebuia să o seducă, iar când avea să fie din nou în braţele lui, intenţiona să îi spună că erau căsătoriţi. Da, era cel mai bun plan.

O trase în poala lui.

— Dar poţi să mă duci la culcare, dat fiind că ne curtăm, zise el, luând-o de talie.

— Că ne curtăm? întrebă ea neimpresionată.

— Lumea zice că ai prins drag de mine, îi şopti el, sărutându-i fruntea. Şi că eu am prins drag de tine.

Când nici asta nu o îmbună, îşi strecură mâna prin halatul ca să-i mângâie pântecul.

— Îţi aduci aminte când ai stat ultima dată în poala mea?

— Singura dată când îmi amintesc că am stat în poala ta a fost când m-ai ţinut legată de mâini şi de picioare ore întregi.

Ce afurisită!

— Ştii prea bine că nu la asta mă refeream. Poate vrei să-ţi amintesc, zise el, trăgând-o spre el să o sărute.

Dumnezeule, ce savoare de whisky şi de femeie, ce gust dulce-acrişor! Pentru o clipă, răspunse ea o femeie adevărată, deschizând gura şi trăgându-l în miezul ei mătăsos. Îşi împreunară limbile, iar corpul ei se relaxă sub atingerile lui.

Până când mâna lui îi cuprinse sânul.

— Lachlan, şopti ea, dezlipindu-se de el, încerci să mă seduci?

— Dacă pot, zise el, continuând să o mângâie.

— Chiar dacă nu suntem încă căsătoriţi?

Lachlan hotărî să ignore sentimentul acela de vinovăţie.

— Asta nu ne-a împiedicat până acum, spuse el

evaziv.

— Doar pentru că tu ai profitat de mine într-un moment de slăbiciune.

— Şi atunci de ce nu vrei să profiţi şi tu de mine acum, că sunt beat şi nu pot protesta? Aşa e corect.

Venetia îşi dădu ochii peste cap.

— Corect ar fi să te azvârl într-o trăsură, să te leg de mâini şi de picioare şi să te târăsc după mine prin toată Scoţia. Dar ceva îmi spune că nu eşti îndeajuns de băut ca să mă laşi să fac una ca asta.

Lachlan simţi din nou un val de vinovăţie.

— Dacă asta te face fericită, îţi jur că, după ce terminăm cu povestea asta, sunt gata să te las să mă legi de mâini şi de picioare şi să mă târăşti după tine.

Sclipirea din ochii ei îl puse pe gânduri. După care Venetia se foi în poala lui, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui, cu un zâmbet cuceritor, iar el uită de toate cu ea în poala lui.

— Sună interesant, zise ea, mai ales partea cu tine legat. Mi-ar plăcea să fac asta chiar acum. Atunci chiar aş putea să profit de tine.

În clipa aceea, Lachlan simţi cum începe să-i fiarbă sângele în vene.

— Vrei tu să faci asta?

— Ah, da, răspunse ea, aruncându-i o privire seducătoare, după care îşi coborî capul să îi sărute pieptul, plimbându-şi limba pe gâtul lui. Păcat că vrei să aştepţi până ce terminăm cu povestea asta.

Inima stătea să-i iasă din piept.

— Presupun că nu avem de ce să… aşteptăm. Dacă vrei şi tu.

— Lachlan Ross, vreau să te am la mila mea, îi şopti ea la ureche.

Eşti atât de priceput şi de copleşitor, încât nu mă pot relaxa în prezenţa ta. Mai ales când nu suntem căsătoriţi.

Tonul vocii ei îl făcu pe Lachlan să tresară, dar când vru să se uite în ochii ei, Venetia deja îşi coborâse din nou capul şi începuse să-i împrăştie sărutări pe gât.

— Dar, dacă am fi legaţi unul de celălalt, m-aş simţi atât de liberă să te ating, să te sărut… îi şopti ea, lăsându-şi mâna să alunece pe bărbăţia lui, să îmi plimb limba pe trupul tău… Ştiu că m-aş simţi mult mai confortabil să fac asta.

La gândul că putea să-i simtă limba pe mădular îl făcu pe Lachlan să-şi piardă minţile. Ar fi lăsat-o chiar şi să-l lege.

Deci ispititoarea aceasta pe care o ţinea acum în braţe nu era Venetia pe care o cunoştea el. Dar îi plăcea această nouă Venetia. Îi plăcea foarte tare de ea. Avea să înnebunească fără ea. Vru să îi desfacă halatul, dar ea îl opri.

— Mai întâi vreau să te leg, zise. Şi apoi o să mă dezbrac.

Încăpăţânarea de a-l vedea legat îl puse pe gânduri.

— Doar nu ai de gând să mă laşi legat aici ca să mă găsească servitoarele dimineaţă, nu?

— Lachlan! exclamă ea supărată. Nu aş face niciodată una ca asta! zise ea, ridicându-se dezamăgită din poala lui. Nu ai încredere în mine, ăsta e adevărul. Voiam doar să mă simt bine cu tine, dar tu…

— Ba sigur că am încredere în tine! spuse el, apucând-o de mână şi trăgând-o între picioarele lui. Dacă asta vrei tu, să mă legi, sunt gata să mă supun.

Mai ales dacă era singura modalitate de a ajunge în patul ei în noaptea aceea.

— Şi o să mă laşi să fac ce vreau eu cu tine odată ce te-am legat? îl întrebă ea, cu un surâs poznaş. Orice vreau eu? Oricât ar fi de obraznic?

Dumnezeule!

— Da, poţi să faci ce vrei tu.

Zâmbetul ei îl lăsă fără suflu.

— Prea bine, zise ea, după care îşi desfăcu halatul şi trase cordonul. Pot să folosesc asta.

Păşi în spatele lui, iar Lachlan se dezbrăcă repede de vestă şi de cămaşă, rămânând gol de la brâu în sus, după care se descălţă de cizme. Putea să se ocupe ea de restul,

îşi zise el cu zâmbetul pe buze. Era liberă să facă tot ce voia ea.

Dar zâmbetul de pe chipul lui păli când o simţi legându-l de mâini. Îl legă mai strâns decât s-ar fi aşteptat din partea unei fete care nu legase niciodată pe nimeni. Apoi, când îl legă şi de scaun, începu să se neliniştească. Sperase să se poată ridica de pe scaun după bunul lui plac. Inima deja începu să-i bată cu putere când Venetia se întoarse spre el, cu un surâs răutăcios pe chip. Prin halatul desfăcut îi zări cămaşa de noapte uşor transparentă şi formele ameţitoare. Dar, spre supărarea lui, nu se dezbrăcă de halat.

Rămase acolo, fără să-şi ia ochii de la el, plimblându-şi privirea pe umerii şi pe pieptul lui, pe abdomen şi până spre picioare lui, spre umflătura dintre ele. Umflătura aceea care crescu sub privirile ei.

— Dă-ţi halatul jos! îi porunci el, incredibil de excitat. Mi-ai promis.

Venetia îşi duse mâinile în talie, aruncându-i un surâs de-a dreptul afurisit.

— Toate la timpul lor, dragul meu soţ, toate la timpul lor.

Lachlan deschise deja gura să protesteze, înainte să ajungă la urechile lui cuvântul *soţ.*

— Dragul meu *soţ?*

Venetia îi răspunse cu un râs malefic.

— Lachlan, ştii prea bine că ne-am rostit jurămintele de nuntă mai devreme. Ba chiar în limba galică. Cum se poate să fi uitat deja după ce te-ai străduit atât de tare să mă păcăleşti să le rostesc?

La naiba, ştia adevărul! Trebuia să încerce să păstreze aparenţele.

— Să te păcălesc? zise el, pe un ton cât se putea de inocent, chiar dacă se simţea incredibil de vinovat. Cum poţi să spui că te-am păcălit? Mi-ai zis că ştii limba galică.

— Ştii prea bine că te-am minţit.

— Cum aş fi putut să…

— Mai devreme ţi-am spus că nu suntem căsătoriţi.

De ce nu m-ai corectat? întrebă ea, cu o sclipire triumfătoare în ochi. Am spus-o de trei ori.

Fata aceea îi întinsese o cursă, iar el căzuse în ea.

— De unde ştii…

— Mi-a spus mama ta. Cred că poţi să-ţi imaginezi şi tu cât am fost de şocată să aflu că ne-am căsătorit fără să ştiu. Şi fără să am ocazia să te refuz, îi şopti ea la ureche.

Îl muşcă uşor de ureche, după care se retrase, iar Lachlan începu să mormăie. La naiba, era în încurcătură! Încercă să se ridice, dar fata nu numai că îi legase mâinile de scaun, dar legase şi scaunul de masă.

— Nu te obosi să încerci să te ridici în picioare, dragul meu soţ, îi spus ea. O să stai acolo mult şi bine. Sau până ce obţin ce vreau de la tine.

Lachlan se aruncă în scaun, blestemându-şi zilele că nu-şi dăduse seama de capcana ei.

— Şi ce vrei de la mine, draga mea? o întrebă el, cu toate că ştia deja.

— Totul, dragul meu, răspunse ea, aplecându-se uşor să-şi plimbe degetele lungi pe coapsa lui interioară, uşor, seducător, până aproape de bărbăţia lui, după care îşi trase mâna, lăsându-l doritor şi îndurerat. Vreau să-mi dai tot ce-mi doresc, îi spuse ea cu un surâs nemilos. Pentru că nici tu n-o să ai parte de ce-ţi doreşti până când nu faci ca mine.

Capitolul 25

Dragul meu văr Michael,

Dacă ai o soţie, îmi pare foarte rău pentru ea. Din experienţa mea, bărbaţii preferă să păstreze unele lucruri pentru ei doar când doresc să le folosească în scopuri înşelătoare.

Cu sinceritate,

Charlotte Harris

Aşa da, îşi spuse Venetia, savurând momentul. Era atât de palpitant să-l vadă pe tâlharul acela arogant legat şi la mila ei! Aşa crezuse el că era bine, să o păcălească pentru a se căsători cu el? Voia să se asigure că nu avea să mai încerce niciodată una ca asta.

Oricât de bine arăta acum, cu bustul lui puternic, cu părul de pe piept, talia subţire şi cicatricile care arătau mult mai bine şi coapsele puternice îndepărtate îndeajuns de mult cât să-i arate cât era de excitat. Abia dacă se putu stăpâni să nu-şi plimbe degetele pe umerii aceia laţi, care străluceau în lumina focului. Dar nu îndrăzni încă să o facă, pentru că ar fi riscat să se lase prinsă în magia aceea senzuală pe care o exercita asupra ei ori de câte ori erau singuri. Cu cât se uita mai atentă la el, cu atât mai mult părea să-şi vină în fire şi să-şi recapete aroganţa.

— După tot ce ai spus până acum, presupun că o să obţin de la tine ce vreau? o întrebă el, ridicând din sprâncene.

— Depinde ce vrei.

Lachlan îi aruncă o privire neînduplecată.

— Ştii prea bine ce vreau, răspunse el, dezbrăcând-o din priviri, ca să afle exact ce avea de gând să-i facă dacă ajungea la ea. Te vreau în patul meu. Vreau să mă bucur de noaptea nunţii.

— În cazul acesta, trebuie să-mi satisfaci cerinţele.

Îşi dădu halatul jos, încântată să vadă expresia aceea de pe chipul lui. Lăsă halatul să-i atârne de un deget şi îl trecu printre picioarele lui, chiar peste bărbăţia care stătea să-i explodeze în pantaloni. Slavă Domnului că citise poveştile acelea despre harem şi scrisorile prietenei sale Amelia despre dansurile din Maroc, unde locuiau ea şi soţul ei american!

— Se pare că ai avut dreptate în privinţa mea, şopti ea. Sunt o fată rea.

Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură.

— N-o să mă ţii legat aici toată viaţa, ştii, nu? zise el cu o privire arzătoare. Odată ce o să mă eliberez, n-o să mă

împiedice nimic să-mi arunc soţia pe genunchi.

— În locul tău nu aş face astfel de ameninţări, zise ea, frecând halatul de mădularul lui excitat, ştiind prea bine că nu avea cum să fie suficient ca să-l satisfacă. În plus de asta, tot ce trebuie să fac e să le explic oamenilor că nu ştiu limba galică şi să rămâi fără soţie.

Lachlan se uită lung la ea.

— Clanul meu o să declare împotriva ta, vor susţine că ai ştiut exact ceea ce spuneai.

— Iar eu voi susţine contrariul. Şi o să se ajungă la o dispută neplăcută în instanţă, spuse ea, trecându-şi degetele prin părul lui şi dându-i capul pe spate ca să-l privească drept în ochi. Spune-mi, Lachlan, pe cine crezi că o să creadă magistratul? Pe fiica unui conte? Sau pe scoţianul cel ticălos care a răpit-o pe fiica contelui? După ce s-a prefăcut timp de şase luni că e mort?

Lachlan închise ochii nervos.

— Foarte bine, ai dreptate. Care sunt cerinţele tale?

Venetia îi dădu drumul şi decise să înceapă cu o cerinţă simplă, ca să-l îmbuneze.

— În primul rând, vreau o nuntă adevărată, una în biserică, de faţă cu un preot şi martori. Nu vreau să ne pună nimeni nunta sub semnul întrebării după naşterea copiilor noştri.

Lachlan simţi un val de bucurie când auzi despre copii.

— Desigur, o nuntă adevărată. Tatăl şi mătuşa ta îşi vor dori acelaşi lucru. Sunt de acord.

— Foarte bine. De-abia acum urmau chestiunile importante. În al doilea rând, vreau unele informaţii pe care nimeni altcineva nu pare dornic să le împărtăşească cu mine.

— Despre ce anume?

— Despre ce a spus McKinley astăzi, ceva la care ai făcut şi tu referire. Despre faptul că tatăl meu te-a pedepsit acum mai mulţi ani pentru ceva. Vreau să ştiu cum, de ce şi pentru ce.

Lachlan se făcu roşu la faţă, foindu-se în scaun.

— Nu văd de ce ai vrea să ştii aşa ceva.

— Pentru că, odată ce o să ajungă tatăl meu aici şi o să mă duc să stau de vorbă cu el, vreau să ştiu tot adevărul. Ca să ştiu exact cu ce am de-a face.

Lachlan îi aruncă o privire furioasă.

— Ţi-am spus deja că nu am de gând să te las să stai de vorbă cu el în numele meu, aşa că, dacă ai de gând să mă ţii legat până când îţi promit asta…

— Lachlan Ross, tind să cred că, până ce termin eu cu tine, o să-mi promiţi orice vreau eu, continuă ea, simţindu-se atât de puternică ştiind că de data aceasta ea avea controlul.

Îşi desfăcu uşor cămaşa de noapte, doar cât să îi vadă sânii mari şi valea întunecată dintre ei. Lachlan o dezbrăcă din priviri.

— La naiba, mormăi el.

— Spune-mi la ce se referea McKinley, şi nu doar că îmi voi da rochia jos, dar te voi lăsa să guşti ce se ascunde dedesubt.

Umflătura dintre picioarele lui se încordă.

— Eşti o femeie mult mai rea decât mi-aş fi putut imagina.

— Am învăţat de la tine.

— Da, probabil că da, zise el râzând.

Venetia lăsă cămaşa de noapte să-i cadă pe un umăr.

— Îmi spui?

— Dă-ţi cămaşa jos, mormăi el. Şi îţi spun tot.

— Nu, mai întâi vreau să-mi spui, zise ea, apropiindu-se uşor de el ca să-şi frece sânii acoperiţi de obrazul lui.

Lachlan se grăbi să întoarcă brusc capul şi să-l prindă între buze, sugându-i sfârcul prin material. Iar ea îl lăsă să o facă… însă doar preţ de o clipă. După care se dezlipi de el.

— Spune-mi, Lachlan.

El ridică privirea spre ea, cu maxilarul încordat.

— Nu te-aş fi lăsat niciodată să mă legi dacă aş fi ştiut că poţi să fii atât de crudă.

— Doar că m-ai lăsat să o fac, iar eu asta vreau eu. Adevărul. Tot adevărul.

— Şi nu ai de gând să-mi dai pace până nu-ţi spun tot, nu-i aşa?

— Nu.

— Bine, fie, oftă el, cu umerii căzuţi, îndreptându-şi privirea spre flăcările lumânărilor. Pe când aveam 16 ani, un angajat de la Braidmuir a văzut un grup de băieţi fugind din livadă cu câţiva saci plini de mere. De vreme ce erau prietenii mei, i-a spus tatălui tău că şi eu mă numărasem printre ei. Doar că nu era adevărat, zise el nervos. Pe atunci n-aş fi furat niciodată mere sau orice altceva de la tatăl tău. Eram un băiat sălbatic, dar nu şi un hoţ.

Vorbi cu un puternic accent irlandez, de parcă ultimii ani de călătorie şi în care luptase în armata britanică se risipiseră, lăsându-l în urma lor pe tânărul acela din Highlands.

— Dar contele nu a vrut să creadă că n-am avut de-a face cu povestea asta, aşa că a venit la tata să-i poruncească să facă ceva, să fiu adus în faţa magistratului şi să fiu dat ca exemplu.

Venetia era şocată.

— Din cauza unor mere?

— A spus că vrea să mă pedepsească din principiu. Era sigur că eu îi convinsesem pe ceilalţi băieţi să fure. Chiar şi după ce prietenii mei i-au spus că nu fusesem cu ei, tatăl tău a crezut că nu făceau decât să îl protejeze pe *fiul moşierului,* zise el oftând. Aşa că tata m-a tras la răspundere. I-am jurat că n-am avut nicio legătură cu povestea asta şi chiar am crezut că mi-a dat dreptate. Dar, în loc să-mi ia apărarea, i-a propus tatălui tău o pedeapsă. Mi-a spus că a făcut-o ca să nu ajung în faţa magistratului, dar… se opri el ruşinat, ferindu-şi privirea. Aş fi preferat să ajung la magistrat decât să suport ce a sugerat tatăl tău. Să fiu bătut cu bastonul în public.

Venetia îl privi absolut şocată.

— Tatăl meu nu ar sugera niciodată una ca asta.

— Ah, dar a făcut-o! Contele era furios că îndrăznise cineva să îl fure, iar tatăl meu a vrut să-l îmbuneze, numai Dumnezeu ştie de ce, zise el încordat. Aşa că m-a adus în

faţa clanului nostru şi a oamenilor tatălui tău, m-a pus să-mi dau pantalonii jos şi mi-a administrat cele douăzeci de lovituri pe care le stabilise cu contele.

— Oh, Lachlan, şopti ea, cu un nod în stomac cu gândul la umilinţa pe care o pătimise.

Pentru un băiat atât de mândru şi de sfidător ca Lachlan, chiar şi la 16 ani…

— M-a lovit ca pe un câine. Ca pe un tâlhar, zise el mâhnit. Nu eram un tâlhar, orice ar fi spus tatăl tău.

Abia atunci înţelese ea tot. 16 ani.

— Din cauza asta ai plecat din Highlands, zise ea, odihnindu-şi mâna pe umărul lui. Din cauza asta te-ai alăturat regimentului.

— Da, răspunse el. După povestea asta, n-am mai putut să dau ochii cu nimeni. Nu suportam să văd cum se uitau la mine, cu dispreţ sau cu milă.

— Tatăl tău a făcut un lucru îngrozitor, spuse ea. Şi faptul că tata şi-a dat acordul e la fel de îngrozitor.

— Nu m-au deranjat loviturile, zise el furios. Dumnezeu mi-e martor că tata m-a bătut de multe ori în copilărie şi a crezut sincer că mă salvează de mâna magistratului. Dar tocmai asta a fost atât de groaznic. Faptul că a crezut că singurele opţiuni erau închisoarea sau bătaia. Faptul că m-a crezut în stare…

— …de aşa ceva. Te-a durut că nu a avut încredere în tine, zise ea, trecându-şi degetele prin părul lui. Te-a durut pentru că nu meritai una ca asta.

El încuviinţă din cap, după care ridică privirea spre ea.

— De unde ştii că n-am meritat-o?

— Tocmai mi-ai spus că nu ai furat nimic.

— Aşa e, răspunse el. Dar tatăl meu nu m-a crezut. Cum se face că tu mă crezi?

— Pentru că eu ştiu ce fel de om eşti cu adevărat, spuse ea cu blândeţe.

— Adică genul de bărbat care merge călare pe drum ca să fure de la tatăl tău şi de la prietenii lui, care e în stare să răpească o tânără nevinovată…

— Ai făcut toate acele lucruri în numele clanului,

înţeleg foarte bine.

Lachlan pufni.

— Dacă ai fi făcut-o, n-aş fi ajuns legat aici, ca să-ţi impui toate cerinţele. De ce crezi că nu ţi-am spus niciodată despre bătaia asta? Ştiam că aveai să-ţi pierzi de tot încrederea în mine. Ştiam că nu ai cum să înţelegi vreodată.

Cuvintele lui o sfâşiară. Avea dreptate. Nu înţelesese. Când îl rugase să renunţe la ideea de a-l înfrunta pe tatăl ei, nu ştiuse ce ar fi însemnat să renunţe. Aşteptase şaisprezece ani să-şi primească răzbunarea, să afle de ce tatăl său se înclinase voinţei tatălui ei, deşi contele era cel care îi datora bani. Să afle de ce tatăl ei nu-şi plătise niciodată datoria şi de ce Alasdair Ross nu îl obligase să o facă. De şaisprezece ani aştepta să-şi facă dreptate, iar ea voia să dea totul uitării de dragul ei. Nu fusese dreaptă cu el.

— Ce mai vrei de la mine? întrebă el amărât. Presupun că vrei să-mi spui cum să mă port cu tatăl tău. O să încerci să mă înnebuneşti, să mă faci să spun că…

— Nu, zise ea, lipindu-şi degetele de buzele lui. Gata. Jocul acela luase o întorsătură urâtă, pe care Venetia nu o anticipase. Ai câştigat. Poţi să faci ce vrei cu tata, deşi sper că o să ţii cont de faptul că prefer un soţ viu unuia mort.

Lachlan ridică ochii spre ea, răsuflând uşurat. După care privirea i se întunecă şi îi prinse degetul în gură, începând să sugă din el. Venetia rămase fără grai. Îşi trase degetul din gura lui şi se aplecă să-l înlocuiască cu gura, sărutându-l încet, pasional. Avea o aromă de fum şi de malţ, mireasma aceea dulceagă de whisky atât de îmbătătoare, la fel ca nevoia şi dorinţa care îi invadară gândurile. Limbile lor se împreunară, iar Venetia îşi simţit inima plină de iubire.

Iubire? Da, îl iubea. Probabil că nu era un gest înţelept, dar nu putea să se abţină. Îl iubea pentru felul în care se îngrijea atât de tare de pământ şi de oamenii lui, îl iubea pentru mândria şi încăpăţânarea lui, îl iubea pentru că ajunsese să o trateze ca făcând parte din clan.

Să îndrăznească să îi spună? Să îndrăznească să îi dea atâta putere asupra ei când avea deja atât de multă? Ar fi murit dacă i-ar fi spus că el nu simţea la fel.

Nesigură şi vulnerabilă, se retrase uşor, dar în clipa aceea îl auzi şoptindu-i:

— Dă-ţi cămaşa jos. Ţi-am spus tot ce ai vrut să ştii, acum trebuie să te văd. Şi să te gust.

Pentru moment, avea doar să-i arate ce simţea. Se dezbrăcă de cămaşă, după care se aşeză pe piciorul lui sănătos şi îşi aduse pieptul la gura lui. Gemând de nerăbdare, el îi prinse sfârcul dintre dinţi şi începu să sugă din el, plimbându-şi limba pe sânul ei. Venetia îşi lăsă capul pe spate, gâfâind de plăcere. Dumnezeule, era atât de bine! Dorindu-şi tot mai mult, se aşeză în poala lui şi îşi împinse celălalt sân în faţa lui, ca să-l aline şi pe acela. El începu să o sărute lacom, trecându-şi limba peste sfârcurile ei, până ce simţi că avea să înnebunească de dorinţă. Îşi întinse mâinile pe pieptul lui, mângâindu-i pielea delicată, muşchii încordaţi, căldura aceea fierbinte pe care o emana.

— Mai jos, îi şopti el. Te rog... atinge-mă mai jos, te implor. Atinge-mi mădularul...

Cuvântul acela o sperie, dar comportamentul ei fusese departe de cel al unei domnişoare, deci nu se putea aştepta ca el să se comporte ca un gentleman. Fără să se abată de la acest nou comportament neruşinat, nu numai că îl desfăcu la pantaloni ca să-i elibereze bărbăţia, ci îngenunche pe podea, între picioarele lui.

Lachlan o privi cu respiraţia întretăiată, cu mădularul doritor, iar Venetia îi oferi un zâmbet larg.

— Ţi-am promis că o să te mângâi cu limba peste tot, nu-i aşa?

— Draga mea! zise el, arătându-se şocat când o văzu lipindu-şi gura de el. După care fu invadat de un val de plăcere. Draga mea...

Amintindu-şi cum îi plăcuse să-l mângâie în acea noapte în Kingussie, Venetia încercă să o facă cu buzele şi cu limba. Şi probabil că făcea o treabă destul de bună pentru că îl auzi gemând.

— Oh, da… Dumnezeule… da… aşa… da…

Dar ea se simţi destul de ciudat, iar gura ei nu părea suficient de mare ca să-l acopere.

— Vino aici, prinţesă, spuse el, confirmându-i temerile.

Venetia se îndepărtă, privindu-l îndurerată.

— Nu-ţi place… nu-i aşa?

Lachlan începu să râdă.

— Dacă aşa o faci fără pic de experienţă, nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie după aceea, îi zise el. Vreau să te văd în timp ce faci dragoste cu mine, vreau să te văd în întregime, vreau să-ţi văd sânii aceia frumoşi, gura ta frumoasă. Aşază-te pe mine, draga mea soţie! Înainte să-mi pierd minţile.

Ameţită de dulceaţa vorbelor lui, Venetia se ridică în picioare.

— Vrei mai întâi să te dezleg?

— Doar dacă tu crezi că mi-am ispăşit pedeapsa pentru că te-am păcălit. Nu cred că aş putea să mai supravieţuiesc unei nopţi ca asta.

— Ştii foarte bine că oricum n-o să mă mai laşi niciodată să te leg, spuse ea râzând, după care se întinse peste capul lui să ia cuţitul pe care-l lăsase pe masă când îl legase.

Veni cu pieptul mai aproape de gura lui, iar el profită de ocazie, sărutându-l pătimaş. Nu părea să stea liniştit ca să-i taie legăturile.

— În locul tău nu m-aş mai foi atât, îi şopti ea. Poate vrei să rămâi fără un deget.

Lachlan înlemni. Dar, de îndată ce tăie cordonul şi puse cuţitul pe masă, o prinse. Îşi băgă coapsa între picioarele ei, ca să o aşeze în poala lui.

— Vreau să fiu în tine, îi porunci el, citind dorinţa din ochii lui la lumina lumânărilor. Venetia îl privi cu ochi mari, iar el îi vorbi din nou, de data aceasta pe un ton mai blând: Coboară pe mine, bine?

— Oh, exclamă ea, făcând întocmai, iar de îndată ce se atinseră, îl auzi gemând de plăcere.

— Aşa… Ah, prinţesă, eşti o minunăţie, eşti o…

Rămaseră fără cuvinte – doar ea pe el şi el în ea. El îi mângâie sânii, ea îi mângâie umerii. Se sărutară pătimaş, unduindu-şi trupurile, ea în sus şi în jos, el înăuntru şi afară.

Curând ajunseră pe culmile pasiunii, cu un val de plăcere care puse stăpânire pe ea, implorându-l în cuvinte pe jumătate rostite.

— Oh, dragul meu… da, da, Lachlan… ia-mă, dragostea mea… ia-mă acum…

Finalul era aproape – îşi simţi trupul tresărind de fericire, în căutare extazului. Cu un suspin de plăcere, Lachlan o pătrunse adânc, invadând-o cu sămânţa lui caldă. Se strânseră în braţe, savurând până la ultima picătură uniunea aceea încântătoare, iar în clipa aceea o speranţă încolţi în sufletul ei. Se rugă la Dumnezeu ca sămânţa lui să creeze o nouă viaţă în noapte aceea, în noaptea nunţii lor.

Pentru că, în timp ce i se cuibări la piept, odihnindu-şi chipul la gâtul lui, simţi că era mai mult decât o parte din trupul lui. Se simţea ca o parte din sufletul acela sălbatic şi grijuliu, din Lachlan. Lachlan al ei. Pentru totdeauna.

Înainte să-şi dea seama ce spune, îi şopti:

— Iubeşte-mă, Lachlan!

Lachlan îi presără sărutări pe gât, spunându-i:

— Te iubesc, soţia mea! Te iubesc.

Bucuria ei era acum completă.

Nu avu timp să savureze momentul căci îi auziră pe servitorii din fundul conacului, ceea ce însemna că ziua stătea să înceapă. Râzând ca doi copii, o luară la goană prin salon, ca să-şi culeagă hainele de pe jos şi să ascundă dovezile amorului.

Odată ce se furişară pe scări până în dormitor, se dezbrăcară iute de haine şi se aruncară în pat, unul în braţele celuilalt.

Venetia simţi că îi bătea inima mai tare de fiecare dată când se uita la chipul acela care îi devenea din ce în ce mai drag.

— Ai vorbit serios? şopti ea.

— Da, spuse el solemn, sărutându-i fruntea.

Faptul că nu simţi nevoia să întrebe la ce se referea o înduioşă mai mult decât orice.

— Am început să mă îndrăgostesc de tine când mi-ai vorbit despre ce se ascunde sub kiltul unui bărbat. Şi apoi în Kingussie, când ai avut grijă de mine... Ştii cât de greu mi-a fost să te las să mergi la culcare singură în noapte aceea? Că n-am putut să dorm pentru că mi te imaginam sub mine, suspinând de plăcere, în timp ce îţi arătam cât de mult te doresc? Am crezut că mor când te-am refuzat. E un miracol că am reuşit să rezist atâta vreme!

— Aşa e, mustăci ea. Dar gândeşte-te cât de mult a trebuit să rezist eu, zise ea, mângâindu-l pe obraz. Te iubesc de la şapte ani, de când te-ai căţărat în stejar să-mi culegi zmeul.

— Nu-mi amintesc, zise el încruntat.

— Nici nu mă mir. Ai făcut-o doar pentru că te-am bătut la cap şi pentru că nu mai era nimeni acolo să mă ajute. Pe atunci, nu puteai să mă suferi. Dar pentru mine erai cel mai frumos băiat din lume, zise ea cu lacrimi în ochi. Dacă aş fi ştiut toate lucrurile acelea îngrozitoare pe care i le-a făcut tatăl meu tatălui tău...

— Gata, draga mea, gata. Să nu mai vorbim de asta, zise el luând-o în braţe.

— Ştiu că te simţi ruşinat să vorbeşti despre asta, dar nu ar trebui. Ai dat dovadă de curaj când ai îndurat bătaia aceea, mai ales ştiind că era pe nedrept.

— După care am fugit în lume şi mi-am abandonat familia.

— Cine te poate învinovăţi? Te-ai simţit trădat. Important este că, în cele din urmă, te-ai întors. De ce ai făcut-o? îl întrebă ea, sprijinindu-şi bărbia pe pieptul lui.

Lachlan părea pierdut în gânduri.

— Asta e casa mea, clanul meu. Oricând de departe am ajuns în călătoriile mele, nu puteam să scap niciodată de dorul de casă. Mai ales după tot ce am văzut la bătălia de la New Orleans. În ziua aceea, am pierdut jumătate din oamenii noştri. Comandantul nostru britanic nu a vrut să dea ordinul de retragere, chiar dacă nu am avut pe cine să

trimitem în bastioanele americane, zise el strângând din dinţi. Aşa că n-am avut decât să rămânem acolo şi să-i lăsăm pe americani să ne omoare pe rând, cu muscheta şi cu tunul. Disciplină. Un lucru e cert despre noi, scoţienii. Suntem disciplinaţi în luptă. După ce eşti martor la aşa ceva, după ce îi auzi pe tovarăşii tăi plângând după patria lor în timp ce-şi dau ultima suflare, ajungi să tânjeşti după ce ai pierdut. Sau după ce ai dat uitării din cauza mândriei.

Venetia simţi un nod în gât şi îşi lipi buzele de pieptul lui.

— Şi atunci ai venit înapoi acasă, unde nu ai mai găsit nimic.

Lachlan se schimbă la faţă.

— Tata a murit fără ca măcar să ne împăcăm. Fără să-mi spună vreodată de ce…

— De ce s-a purtat aşa cu tine. Ştiu, e foarte ciudat. Dacă tata îi datora atât de mulţi bani, de ce a fost tatăl tău de acord să te pedepsească într-un mod atât de oribil? De ce ar fi făcut una ca asta?

— Încă nu crezi povestea cu împrumutul? o întrebă el tensionat.

— Ba da. Spun doar că mi se pare foarte ciudat.

— Aşa e, zise el, relaxându-se. Dar momentan nu avem ce face.

— Ai întrebat-o vreodată pe mama ta dacă ştie despre ce e vorba?

— O singură dată. Mi-a spus că tata a crezut că aşa avea să fie cel mai bine pentru mine. Ca să-l ştiu de frică.

— Şi nu a încercat să-l oprească.

— Nu-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre femeile din Highlands?

— Ba da, spuse ea pe un ton sec. Sper că ştiţi că eu nu voi fi niciodată genul de femeie care să tacă din gură şi care să te lase să faci ce vrei tu.

Lachlan începu să râdă.

— Nici nu mă aşteptam la altceva din partea ta, zise el mângâind-o pe spate. Altfel, te-aş lăsa să stai de vorbă cu tatăl tău în numele meu şi al clanului?

Venetia ridică imediat privirea spre el.

— Doar nu vrei să spui… vrei să spui că ai decis să…

— Eşti soţia mea, zise el. Dacă nu pot avea încredere în tine să ne ţii partea, atunci în cine să am?

— Oh, Lachlan! exclamă ea, emoţionată până la lacrimi. Mulţumesc, mulţumesc din suflet! N-o să-ţi pară rău, promit! zise ea, acoperindu-i chipul cu sărutări, care se transformară într-un sărut lung şi senzual, care îl făcu să uite de toate, mai puţin de ea. Fără să-şi dea seama, o trase sub el, aşezându-se între picioarele ei, sărutându-i sânii. Şi uită şi ea de toate, mai puţin de dorinţa de a face dragoste cu soţul ei.

Câteva ore mai târziu, odată ce lumina soarelui inundă camera, Venetia se trezi când auzi vocile slujitorilor pe hol, probabil dezbătând dacă se cuvenea sau nu să-i deranjeze pe stăpân şi noua lui soţie. Se gândi serios să-i ignore şi să se ducă din nou la culcare, dar îi era foame. Şi cunoscându-l prea bine pe soţul ei, Lachlan avea să se trezească cu o foame de lup.

Se ridică din pat şi îşi trase cămaşa de noapte pe ea, aruncând o privire spre Lachlan, care dormea neîntors, cu mâna pe ochi şi cu cearşaful acoperindu-i doar jumătate de corp. Nu-i venea să creadă că acum era cu adevăr soţul ei!

Nu-i venea să creadă că o iubea. Simţea că avea să moară de fericire. Cu inima plină, îl înveli, după care îl sărută pe frunte şi îşi luă hainele în camera de garderobă. Închise uşa în urma ei şi chemă o servitoare să vină să o ajute să se îmbrace.

— Oh, milady, exclamă fata. Tocmai veneam să vă trezesc. Au sosit doi oaspeţi în salonul de zi şi vor să vă vadă.

— Tatăl meu? întrebă ea, cu un gol în stomac.

— Nu, doamnă. E colonelul Seton. Şi a adus o anumită Lady Kerr cu el.

Mătuşa Maggie. Cum Dumnezeu aflase că era acolo? Se îmbrăcă degrabă şi porni în fugă pe scări, hotărâtă să dea ochii cu mătuşa ei înainte ca Lachlan să se trezească. Când intră în salon, o găsi pe Lady Ross încercând să o

liniştească pe mătuşa ei impacientată, în timp ce colonelul Seton avea o privire mohorâtă.

— Mătuşa Maggie! exclamă Venetia cu bucurie când văzu o faţă cunoscută.

— Draga mea! zise mătuşa ei sărind să o îmbrăţişeze.

Brusc, femeia începu să plângă.

Venetia o bătu uşor pe spate, încercând să o liniştească.

— Este în regulă. Sunt bine. Vezi şi tu că sunt bine.

— Am fost atât de îngrijorată… şopti femeia printre suspine.

Îi luă câteva clipe să-şi revină, după care începu să-şi şteargă lacrimile. Când colonelul Seton veni să-i ofere batista, fu imposibil să rateze schimbul de priviri duioase dintre el şi mătuşa Maggie.

După ce femeie îşi îndreptă din nou toată atenţia către nepoata ei, îi citi neliniştea de pe chip şi simţi un val de vinovăţie.

— Am venit să te iau înapoi, zise mătuşa ei. Dacă plecăm acum, putem să ne dăm întâlnire cu tatăl tău la docurile din Inverness, pentru că sunt sigură că Quentin vine cu vaporul, e cea mai uşoară şi mai rapidă cale.

— Nu plec, protestă Venetia. Eu şi Lachlan suntem căsătoriţi.

— Da, ştiu, îi zise mătuşa ei luând-o de mână, Lady Ross mi-a spus că te-ai căsătorit cu ticălosul acela, dar…

— Nu e un ticălos.

— Te-a răpit! Ştii că el e Năpastă Scoţiană, da?

— Ştiu foarte multe lucruri despre Lachlan, ştiu şi de ce a hotărât să se deghizeze astfel, zise Venetia luându-i apărarea. Şi, mai presus de orice, ştiu că-l iubesc.

— Şi eu o iubesc pe ea, se auzi o voce din uşă. Cu o expresie încordată, Lachlan păşi în cameră şi se apropie de Venetia, trăgând-o lângă el. Suntem căsătoriţi şi nu poţi face nimic în privinţa asta, Lady Kerr. Nu o să te las să o iei de lângă mine, adăugă el, după care se întoarse furios spre colonel. De ce ai adus-o pe Lady Kerr aici? Trebuia să ai grijă să rămână în Edinburgh.

— Am încercat! răbufni colonelul Seton.

— Mi-ai spus că Seton nu a fost implicat în acest complot, mormăi Venetia.

— Am vrut să-l protejez, zise Lachlan, după care îşi îndreptă privirea spre colonel. Dar e limpede că el nu are acelaşi spirit de loialitate.

— La naiba, Lachlan, spuse colonelul, Maggie nu e naivă! Şi-a dat seama ce încercam să fac şi m-a ameninţat. Trebuia să-i spun. N-am avut de ales. În plus, mă bucur că am făcut-o. Şi o să-ţi pară şi ţie bine că am făcut-o, odată ce o să auzi ce are de spus.

Dar mătuşa Maggie începu să ia camera la pas, mormăind cu voce tare.

— Poate că putem rezolva problema asta. Încă nu v-aţi căsătorit în biserică şi niciun episcop nu i-ar fi acordat licenţă specială unui mort, zise ea, după care, înţelegând situaţia, se opri în faţa lui Lachlan cu o privire rugătoare pe chip. Ceea ce înseamnă că e vorba despre o căsătorie neoficială, care poate fi contestată, în funcţie de circumstanţe.

Lachlan tresări, iar Venetia se grăbi să spună:

— Jurămintele noastre au fost rostite de faţă cu mai mulţi martori, mătuşă Maggie. Nu poate fi contestată.

Mătuşa ei se aruncă pe canapea, albă la faţă.

— Atunci tatăl tău o să-l ucidă, draga mea.

— Ba nu! ripostă Venetia, ducându-se degrabă lângă mătuşa ei, îmbrăţişând-o. Ştiu că tata o să fie supărat, dar…

— Supărat? exclamă mătuşa Maggie. Habar n-ai tu! Dacă ajunge aici şi află că fiul lui Alasdair s-a căsătorit cu singura lui fiică, o să-l omoare.

— Dar de ce? Tata este cel care nu şi-a plătit niciodată datoria.

— Şi are un motiv bun. Un motiv pe care Alasdair l-a acceptat.

— Dar eu nu sunt tatăl meu, spuse Lachlan brusc. Clanul meu are nevoie de acei bani. Nu am de gând să-l las pe Duncannon să îi calce pe oamenii mei în picioare pentru

că tata a fost prea laş ca să-i ceară datoria!

— Un laş? Nu a fost niciodată vorba despre asta, protestă mătuşa Maggie.

— Atunci ce s-a întâmplat? o întrebă Venetia nerăbdătoare.

Mătuşa Maggie îşi duse mâinile la cap, mutându-şi privirea de la Lady Ross la Venetia.

— O să-i explic situaţia lui Lachlan, doar lui. De faţă cu tine şi cu Lady Ross nu am de gând să spun nimic.

— Dacă soţul meu are legătură cu povestea asta, interveni Lady Ross înflăcărată, atunci vreau să ştiu ce a făcut, oricât ar fi de groaznic.

— Şi din moment ce îl priveşte pe soţul meu, mă priveşte şi pe mine, adăugă Venetia. Trebuie să ne spui!

— Draga mea, nu vrei să ştii, spuse mătuşa ei îndurerată. Te rog, nu mă obliga să-ţi spun! Întoarce-te cu mine acasă şi…

— Nu, zise Venetia după care se ridică în picioare şi se instală în dreapta lui Lachlan. Nu fără soţul meu.

— Bine, dar să nu spui că nu te-am avertizat. Mătuşa Maggie tăcu o vreme. Când începu din nou să vorbească, o făcu pe un ton tragic: Orice înţelegeri financiare între Alasdair şi Quentin au fost date peste cap în vara în care a murit sora mea.

— Are de-a face cu mama? Cum? De ce?

— Quentin e convins, spuse mătuşa Maggie îndurerată, că tatăl lui Lachlan, Alasdair Ross, a omorât-o pe mama ta.

Capitolul 26

Dragă Charlotte,

Trebuie să încetăm disputa aceasta prostească. Nu o să spun niciodată ce vrei tu să auzi, că toţi bărbaţii sunt la fel. Sunt de suficient timp pe lumea asta ca să ştiu că

există şi bărbaţi onorabili, care se văd obligaţi să-şi caute neveste bogate pentru că trebuie să-şi facă datoria. Şi mulţi ticăloşi care îşi ascund intenţiile perfide în spatele unui aşa-zis spirit de moralitate. Viaţa nu e simplă, la fel cum nici oamenii nu sunt simpli.

Al tău prieten adevărat,

Michael

Lachlan o privi şocat pe Lady Kerr, parcă anticipând cu groază ce avea să spună.

— Dar mama a murit la naştere, spuse Venetia.

Mătuşa ei încuviinţă din cap.

— Aşa e. Doar că îl purta în pântec pe copilul lui Alasdair Ross. Fratele tău vitreg.

— Frate vitreg, zise Lachlan cu o voce goală. Te rog nu-mi spune că eu şi Venetia suntem…

— Nu! se grăbi Lady Kerr să-l asigure. Nu, nu sunteţi înrudiţi. Povestea asta dintre tatăl tău şi sora mea s-a întâmplat la multă vreme după ce s-a născut Venetia. Nu a durat mai mult de un an.

Lachlan îşi îndreptă imediat privirea spre mama lui, vrând să o întrebe dacă ştia, dar îşi dădu seama după expresia ei şocată că nu avusese nici cea mai mică idee. La naiba!

Lady Kerr o privi îndurerată.

— Îmi pare rău, Lady Ross. Aş fi vrut să nu afli niciodată. Quentin nici măcar nu ştie că sora mea mi-a spus înainte să moară, continuă ea, îndreptându-şi apoi privirea spre Lachlan şi Venetia. Aş fi vrut ca nici voi să nu aflaţi. Nu au vrut să vă facă niciun rău.

— Cine? întrebă Lachlan încă neputând să creadă ce auzea.

— Quentin, tatăl tău şi sora mea, explică Lady Kerr. Au luat secretul cu ei în mormânt. Quentin era şi el hotărât să o facă, doar că a intervenit…

— Eu, zise Lachlan. Şi toată povestea asta cu Năpastă Scoţiană şi împrumutul.

Venetia încercă să îi pună mâna pe braţ, dar el se feri, ducându-se la fereastră. În toţi aceşti ani, nu-i trecuse niciodată prin minte că familia lui ar putea să ascundă un astfel de trecut. Tatăl lui şi mama Venetiei.

Nici nu era de mirare că Duncannon refuzase să-i restituie datoria. Ce bărbat ar fi acceptat să-l plătească pe cel care se culcase cu femeia lui?

Lady Kerr se ridică de pe canapea.

— N-am ştiut niciodată despre bani, jur! Sora mea nu mi-a zis niciodată nimic, iar pe atunci oricum nu se vorbea despre asta printre femeile de rangul nostru. Dacă aş fi ştiut, poate că…

— Acum înţeleg de ce Alasdair nu a insistat să-şi primească banii, spuse Lady Ross cu voce goală. Din vinovăţie. Pentru că soţia lui Duncannon a murit din cauza lui.

— Nu înţeleg de ce tot spuneţi asta! răbufni Venetia. Mama a murit dând naştere. Nu a fost vina nimănui, chiar dacă era însărcinată cu copilul lui Alasdair. Ar fi putut la fel de bine să fi fost însărcinată cu pruncul tatălui meu.

— Mă tem că nu, draga mea, zise mătuşa Maggie. După ce te-ai născut tu, medicul i-a spus lui Quentin că o altă sarcină ar putea să o omoare. Tatăl tău a iubit-o foarte tare şi era hotărât să nu-i rişte viaţa. Aşa că de atunci nu au mai împărţit patul.

Lachlan se întoarse spre Venetia şi o văzu plângând în tăcere. Era atât de mânios pe tatăl său! El fusese cel care o lăsase fără mamă. Dumnezeu să-l ajute! Dumnezeu să-i ajute pe toţi!

— Nu o judeca prea aspru pe mama ta, îi spuse mătuşa ei îmbrăţişând-o. Se simţea atât de singură! S-a rugat de Quentin să ignore sfaturile medicului. I-a spus că voia să-şi asume riscul. Dar el a refuzat. Aşa că Susannah a căutat compania singurului alt bărbat pe care-l vedea ca pe un prieten. Tatăl lui Lachlan.

— Compania! exclamă Lachlan cu inima grea. Vrei să spui că a sedus-o. Tatăl meu, şeful cel onorabil al clanului nostru, cel care toată copilăria mi-a ţinut predici pentru

deprinderile mele, a sedus-o. Pur şi simplu a sedus-o. A fost un soţ adulter, atâta tot.

Mama lui păli.

— Lachlan, te rog…

— Nu, mamă, nu o să-i iau apărarea! A sedus-o pe soţia lui Duncannon şi a făcut cu ea ce a făcut cu tot ce i-a căzut în mână. A distrus-o. A distrus-o pe mama ta, spuse el, îndreptându-şi privirea spre Venetia. Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

— Nu este vina ta, şopti ea. Toţi cei care au avut vreo vină au murit deja.

— Ah, dar ce s-a întâmplat după aceea a fost doar din vina mea, zise el cu un râs amar. Nu am făcut decât să înrăutăţesc situaţia cerându-i tatălui tău banii înapoi, când el ar fi preferat să dea totul uitării. Iar când te-am răpit… spuse el, cu vocea sfâşiată de durere. Oh, Dumnezeule, ce am făcut? Tatăl meu i-a omorât soţia, iar eu i-am răpit fiica.

— Lachlan, nu e acelaşi lucru! exclamă ea, ţâşnind de pe scaun şi apucându-l de braţ.

Lachlan coborî privirea spre mâna aceea firavă, lipsită de apărare, şi simţi din nou un val de ruşine.

— Nu. Nu face asta, zise el, eliberându-se din strânsoarea ei, după care se dădu în spate. Aruncă o privire spre mama lui, apoi spre Lady Kerr, după care se îndreptă spre uşă. Trebuie să analizez lucrurile… Să-mi dau seama ce e de făcut. Care-i lucrul corect de făcut.

Ce era de făcut ca să poată trăi împăcat cu el însuşi.

Venetia începu să plângă şi vru să alerge după el, dar mătuşa ei o opri.

— Lasă-l să plece, draga mea. Dă-i timp!

Abia dacă mai auzi cuvintele acelea când ieşi din conac. Pentru mintea lui deja era departe, la copilăria aceea la care niciodată nu voise să se gândească prea mult. O anumită întâmplare rămăsese întipărită în amintirea lui, când îl surprinsese pe tatăl său trecând podul spre Braidmuir. Bărbatul îl mustrase atât de tare, încât se întrebase ce căutase tatăl său pe proprietatea Duncannon la primele orele ale dimineţii. Acum, că se gândea mai bine,

adevărul era că fuseseră şi alte semne. Comportamentul ciudat al lui Duncannon la scurt timp după ce fusese anunţat *fericitul eveniment.* Chiar şi acum îşi aducea aminte cât de furios era contele de fiecare dată când tatăl său intra în cameră. Tatăl său îi spusese că erau certaţi, dar o simplă ceartă nu ar fi explicat niciodată un astfel de comportament.

Şi Venetia… îşi aminti cu un nod în gât cât de mâhnită era Venetia, biata copilă, pentru că nu înţelegea de ce părinţii ei se certau până târziu în noapte. Iar el, încercând să o liniştească, îi spunea că oamenii căsătoriţi se certau întotdeauna.

Se gândi la cât suferise după moartea mamei sale. Dar că el nu fusese prezent, desigur. Pentru că el deja fugise să devină soldat fiindcă tatăl său îl trădase.

Înlemni. Toate lucrurile începură să se lege. Tatăl său, trădătorul, îl dăduse pe mâna lui Duncannon, care probabil că era teribil de îngrijorat pentru sarcina soţiei sale. Tatăl său, laşul, nu avea curajul să-i ia apărarea propriului fiu, ştiind că făcuse o greşeală teribilă. Îi fusese mai uşor să-l lase pe Lachlan să sufere, în speranţa că Duncannon avea să se îmbuneze. Doar că nu se oprise aici. Hotărâse să nu-i mai ceară împrumutul înapoi, iar astfel întregul clan avusese de pătimit. Clanul, soţia şi fiul său. Pentru că luase ceva ce nu era al lui. Pentru că fusese prea ipocrit ca să-şi recunoască vina. Alasdair Ross, un adevărat mişel. Lachlan porni orbeşte spre Braidmuir. Doar că tatăl lui nu fusese singurul care greşise amarnic, nu-i aşa? Se înfioră când se gândi la toate prostiile pe care i le spusese Venetiei pentru a justifica răpirea ei. Contele îi arătase milă la tot pasul, nu încercase niciodată să-l trimită la spânzurătoare, nu-l dăduse niciodată pe mâna autorităţilor şi îşi trimisese oamenii să-l bată doar după ce Lachlan mersese deja prea departe. Contele nu încercase să-l oprească, dar nu dintr-un sentiment de vinovăţie pentru că nu-şi plătise datoria. Nu, o făcuse de teamă că orice anchetă care avea să-l implice pe Lachlan avea să scoată la iveală toate aceste secrete îngrozitoare. Duncannon pur şi simplu nu voia să

distrugă amintirile dragi ale fiicei sale despre mama ei şi amintirile frumoase ale unei biete femei nevinovate despre soţul ei. Chiar şi amintirile lui Lachlan. În felul lui ciudat, Duncannon încercase să îi protejeze pe ei toţi.

Iar Lachlan îl răsplătea răpind-o pe fiica lui, furându-i inocenţa şi păcălind-o să se căsătorească cu el.

Vina avea să-l macine.

Ridică privirea şi tresări când îşi dădu seama că ajunsese în aceeaşi vale în care el şi Venetia obişnuiau să se întâlnească în copilărie. Valea aceea în care el pescuia cu ea ţopăind prin jurul lui, şicanându-l că era prea scorţos ca să fie moştenitorul unui baron.

Amintirea aceea îl întristă teribil. Venetia avea dreptate. Era prea scorţos, prea lipsit de scrupule, prea grăbit să-i judece pe cei din jurul lui fără dovezi. Prea nerăbdător să distrugă viaţa unui om fără motiv.

Crezuse că se schimbase, că devenise responsabil, că lăsase în urmă obiceiurile acelea păcătoase. Dar nu o făcuse. La fel ca tatăl lui, greşise amarnic, înşelându-i pe ceilalţi. Ei bine, era îndeajuns. Disputa dintre el şi Duncannon avea să se încheie chiar acum. Era gata să-şi smulgă inima din piept.

*

— L-ai găsit? îl întrebă Venetia disperată pe Jamie când acesta intră în cameră. Băiatul se uită spre Venetia, spre Lady Ross, mătuşa Maggie şi colonelul Seton, apoi oftă.

— Mi-a poruncit să nu vă spun unde s-a dus. Vrea să fie singur o perioadă. Asta mi-a zis.

— Dar de ce? întrebă Venetia, luând camera la pas. La ce îl ajută să fie singur?

— Probabil că are nevoie de timp ca să analizeze lucrurile, zise Lady Ross, vizibil preocupată. Sunt sigură că o să fie bine. Lachlan nu e genul care să facă vreun lucru prostesc.

Venetia se uită lung la Lady Ross, cu un nod în gât.

După ce primise astfel de veşti despre soţul ei, femeia aceea era încă acolo, în mod clar îngrijorată pentru fiul ei.

Şi pe bună dreptate.

— Aşa e, dar Lachlan e încăpăţânat când vine vorba despre dreptate, despre bine şi rău. Dacă se încăpăţânează să fie singur, sentimentul acela de vinovăţie o să-l macine. Ştii la fel de bine ca mine că pune totul la suflet mai mult decât ar crede lumea.

Poate chiar mai mult ca ea. Cu toate că o durea să se gândească la mama ei cea bună şi zâmbitoare în braţele altui bărbat, gândul acela nu o rănise atât de profund cum s-ar fi aşteptat. După şocul iniţial, îşi dăduse seama că abia dacă apucase să-şi cunoască mama. Venetia şi-o amintise mereu ca pe o lady respectabilă, plimbându-se prin conacul ei perfect, ca într-un basm. Sau o baladă. Dar viaţa nu era niciuna, nici alta, iar oamenii puteau avea două chipuri. Învăţase asta de la Lachlan, care îi îndepărtase masca unei lady respectabile ca să dezvăluia femeia din interior. O lady nu era moartă pe dinăuntru.

Nici nu era de mirare că tatăl ei crezuse altceva. Sau că, odată ce descoperise defectele soţiei sale de poveste, alesese să nu vadă şi să ascundă secretul. Alesese să urască Scoţia şi pe locuitorii săi, orice avea legătură cu acea parte a vieţii lui. Îşi abandonase oamenii şi pământul. Chiar dacă nu fusese atitudinea potrivită, putea să înţeleagă de ce o făcuse. Probabil că fusese prea greu pentru el să trăiască cu amintirile acelea. Să continue să trăiască acolo ar fi însemnat să-l vadă zi de zi pe Ross în faţa ochilor. Şi acum că era căsătorită cu fiul lui Ross…

Simţi că i se taie răsuflare. Cum ar fi putut vreodată să îl facă pe tatăl ei să accepte situaţia? Oare avea să fie nevoită să renunţe la el ca să fie cu Lachlan? Sau să îl părăsească pe Lachlan ca să aline mândria tatălui ei?

Nu, nu avea să facă asta. Trebuia să existe o soluţie. Avea să fie pace. Pentru numele lui Dumnezeu, trecuseră şaisprezece ani de atunci! Venise momentul să îngroape securea războiului. Timpul avea să le vindece rănile. Lachlan trebuia să accepte situaţia. Nu voia să vadă nicio

altă cale. Şi avea să facă într-un fel să-l convingă şi pe tatăl ei să accepte situaţia. Dar, după ce trecură câteva ore fără să dea de urma soţului ei, Venetia începu să dispere. Era normal să fie supărat, dar nu avea de ce să fie singur. Trebuia să vină acasă, să-şi aline unul altuia suferinţa. Avu întreaga seară cu inima cât un purice. Şi nu o ajută cu nimic să dea peste mătuşa Maggie afară în întuneric, într-o îmbrăţişare intimă cu colonelul Seton. Aceştia se grăbiră să se despartă, dar nu înainte să-i vadă sărutându-se.

— Îl căutam pe Lachlan, mormăi ea jenată.

— Nu a venit pe aici, zise colonelul, după care o luă de mână pe mătuşa Maggie. Ştiu că nu e momentul potrivit, dar aş vrea să-ţi spun că, odată ce se termină povestea asta, am de gând să mă căsătoresc cu mătuşa ta, zise el, sorbind-o din priviri. Femeia aceasta naivă chiar mi-a acceptat cererea în căsătorie.

Imaginea aceea de dragoste o înduioşă teribil.

— Chiar dacă l-ai ajutat pe Lachlan să o răpească pe nepoata ei? răbufni Venetia, dar îşi dădu imediat seama că făcuse o greşeală. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să spun asta. Mă bucur că a făcut-o, altfel nu l-aş fi întâlnit niciodată, zise ea, privind în zare. Sunt atât de îngrijorată pentru el!

Mătuşa ei veni să o ia în braţe.

— O să fie bine, draga mea. O să fie bine!

Venetia ar fi dat orice să o creadă. Dar mai târziu, după ce toată lumea se duse la culcare, iar ea rămase singură în dormitorul pe care îl împărţiseră doar o noapte, începu din nou să dispere. Dacă Lachlan al ei nu avea să se mai întoarcă niciodată în patul lor, ce avea să se aleagă de ea? De ce nu voia să vină? În dimineaţa următoare, se trezi îndurerată când află că mai sosise cineva. Tatăl ei.

Dăduse buzna în curtea moşiei Ross, ca un uragan. Îl auzise din camera ei, mânându-şi calul în faţa conacului şi strigând:

— Venetia! La naiba, Venetia, unde eşti?

Ea îşi aruncă un şal pe ea şi ieşi la fereastră.

— Sunt aici, tată! Sunt aici!

Duncannon ridică privirea spre ea, iar când îl văzu răsuflând uşurat, simţi lacrimi în ochi. Dacă se îndoise vreodată de iubirea tatălui ei, orice îndoială se risipi într-o clipită. Venise călare fără teamă în tabăra duşmanului, fără niciunul dintre oamenii lui. Nu ştia dacă asta însemna că era nebun sau curajos, dar nu îi păsa. Era prea bucuroasă să-l vadă.

— Stai acolo! strigă el înverşunat. Merg să iau o scară să te scot de acolo!

Venetia izbucni în râs.

— Stai acolo, vin eu la tine. Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă ţine nimeni prizonieră!

Nici măcar nu se mai sinchisi să se îmbrace, ci alergă în întâmpinarea lui în faţa conacului, în timp ce vestea se răspândi pe toată moşia, iar oamenii se adunară să vadă marea reuniune. El sări de pe cal ca să o îmbrăţişeze, tremurând din toate încheieturile. Venetia se uită lung la el, la chipul lui palid, la cearcănele negre de sub ochi. Începu să plângă văzând cât de mult slăbise în doar câteva săptămâni.

— Oh, tată, zise ea, trecându-şi mâna tremurătoare prin părul lui cărunt. Nu ţi-ai luat doctoria, nu-i aşa? Nu ai mâncat şi nici nu…

Printre suspine, îl îmbrăţişă din nou, făgăduindu-şi că avea să aibă grijă de el. Că avea să se asigure că o să fie bine. De data aceasta el făcu un pas înapoi, analizând-o din cap până-n picioare, să se asigure că nu era rănită.

— Arăţi mai bine decât am crezut. Ross nu te-a rănit, nu-i aşa?

— Nu, tată. E un adevărat gentleman. Iar de când am ajuns, am stat aici cu mama lui. Lady Ross a avut mare grijă de mine, zise ea, aruncând o privire spre moşia lui. Ai venit călare până aici?

— Doar din Inverness. Am venit cu vaporul. Am acostat acolo noaptea trecută şi mi-a fost imposibil să găsesc un cal de închiriat. Ross mi-a spus să vin singur şi am făcut întocmai. Am adus şi banii, dar i-am ascuns la Braidmuir. Nu o să vadă niciun bănuţ până când nu te lasă

să pleci.

— Ai adus banii, spuse ea.

— Şi pe mine, exact cum mi-a cerut, spus el zâmbindu-i. Pentru că vreau să te ştiu în siguranţă.

— Şi exact asta o să primeşti, Duncannon, răspunse o voce din pădurea de lângă conac.

Tresărind, Venetia se întoarse şi îl văzu pe Lachlan îndreptându-se spre ei, cu Jamie în spatele lui. Arăta chiar mai rău decât tatăl ei, dacă era posibil. Era îmbrăcat într-o cămaşă şi o pereche de pantaloni ponosiţi, o haină simplă şi cizme, nimic altceva. Avea părul mai ciufulit decât de obicei, iar ochii aceia frumoşi erau umbriţi de vinovăţie. Văzuse multe emoţii pe chipul soţului ei, dar niciodată vina. Gândul acela o îndureră.

— Aşadar, ticălosul a ieşit din ascunzătoare? zise tatăl ei mânios, străfulgerându-l cu privirea. Presupun că ai venit să-ţi iei banii.

— Nu, răspunse Lachlan. Nu vreau banii.

Duncannon era vizibil nedumerit, după care se încruntă.

— O să-i primeşti oricum. Vreau să-mi laşi familia în pace, netrebnicule, aşa că o să plătesc răscumpărarea! Dar vreau să fie clar, Ross. O să-ţi primeşti banii şi atât. Nu-ţi mai datorez nimic altceva.

Când văzu că Lachlan păli, ea ar fi vrut să se arunce în braţele lui. Dar mai întâi trebuia să rezolve problema cu tatăl ei.

— Tată, şopti ea. Ştiu despre împrumut şi ştiu de ce nu ţi-ai mai plătit datoria. Iar când întâlni privirea şocată a tatălui ei, îi şopti: Ştiu despre mama şi Alasdair.

— Ross ţi-a spus? o întrebă contele absolut îngrozit şi ruşinat. Dar de unde a ştiut…

— Nu. Aseară, mătuşa Maggie ne-a povestit totul mie şi lui Lady Ross. A preferat să ne spună adevărul înainte să ajungi tu aici.

De-a dreptul şocat, Duncannon aruncă o privire spre mătuşa ei, care venise deja să se alăture grupului, împreună cu colonelul Seton.

— Ştiai? o întrebă el.

Aceasta încuviinţă.

— Susannah mi-a mărturisit înainte să moară. Quentin…

— Nu aveai niciun drept să-i spui! răbufni el, de faţă cu toată lumea adunată acolo. Nu te priveşte!

Venetia îl prinse de braţ.

— Mă bucur că mi-a spus. Acum putem să lăsăm povestea asta în urmă.

Dar tatăl ei o ignoră, îndreptându-şi atenţia spre Lachlan.

— Tu! E numai vina ta! Chiar nu puteai să o laşi în pace? Te-ai apucat să răscoleşti trecutul, să scoţi la iveală lucruri care…

— Ştiu, zise Lachlan. De-aia sunt acum aici, milord. Îţi cer iertare. Ai tot dreptul să-mi ceri socoteală. O să accept orice sentinţă, sunt gata să plătesc pentru că am răpit-o pe Venetia. Dacă aş fi ştiut ce a făcut tatăl meu, nu aş fi… zise el, dar se opri, copleşit de emoţii, după care se îndreptă de spate. Dar acum că ştiu, sunt gata să-mi accept pedeapsa. Poţi să faci ce vrei cu mine, să mă baţi, să mă dai pe mâna autorităţilor, să mă trimiţi în instanţă pentru că sunt Năpastă, orice vrei. N-am de gând să mă împotrivesc.

Vorbele lui dădură naştere unui val de comentarii în rândul celor din clan, care nu ştiau cele întâmplate, iar Venetia simţi că i se rupe inima. Lachlan nu avea de ce să-şi asume toată vina când nu încercase decât să-l facă să plătească pentru ceva ce el considerase a fi greşit. Dar era chiar atât de important că se înşelase?

— Ar trebui să te trimit la spânzurătoare, zise tatăl ei cu înverşunare.

Lachlan nici măcar nu se clinti.

— Aşa o să facem. Răpirea se pedepseşte cu spânzurătoarea.

— Nu! răbufni Venetia, aruncându-se în braţele tatălui ei. Nu te las să faci asta!

— Am spus că aşa ar trebui, mormăi el, dar n-am de gând să o fac, continuă bărbatul, aruncând o privire spre

oamenii lui Ross, care se arătară extrem de confuzi, neştiind cine le era acum prieten sau duşman. Mama lui şi clanul depind de el. De ce crezi că nu l-am dat până acum pe mâna autorităţilor? Ştiu că doar încerca să facă exact ce se cuvenea. Doar că ai mers prea departe când ai furat-o pe Venetia! îi zise el mânios lui Lachlan

— Tată, oamenii tăi aproape că l-au omorât, spuse ea, îndreptându-şi privirea spre bărbatul iubit. L-au bătut până la sânge. Au trecut atâtea luni de atunci şi tot are dureri.

— Oamenii meu au greşit, zise el încruntat. Nu am vrut niciodată să se ajungă la asta, rosti contele strângând-o în braţe. Ross, nu vreau să te pedepsesc. Nu vreau nimic de la tine, doar pe fiica mea şi să ne laşi în pace.

Lachlan trase adânc aer în piept, după care spuse:

— Desigur, domnule.

Venetia simţi că îi fuge pământul de sub picioare.

— Lachlan, nu poţi să mă dai înapoi. Eşti soţul meu!

Tatăl ei o privi şocat.

— Soţul tău?

— Domnule, fiica dumitale se înşală, zise Lachlan pe acelaşi ton lipsit de emoţie cu care îi vorbise în noaptea aceea în Kingussie, când încercase să o scoată din inima lui.

Venetia se dezlipi de tatăl ei, cu un gol în stomac pentru că nu-i venea să creadă ce auzea.

— Sunt soţia ta. De ce negi asta?

Dar Lachlan refuză să se uite la ea, ceea ce o răni profund.

— Nunta nu a fost legală, domnişoară, o ştii prea bine.

Spusele lui stârniră un nou val de comentarii în rândul mulţimii, iar tatăl ei întrebă:

— Cum adică nu a fost legală?

— Ne-am rostit jurămintele în galică, domnule.

— Fiica mea nu ştie limba galică, zise tatăl ei.

— Exact, răspunse Lachlan. Am păcălit-o şi am făcut-o să repete cuvintele după mine. Nicio autoritate nu o să recunoască această căsătorie.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. Mătuşa Maggie oftă

adânc, iar Lady Ross începu să mormăie ceva despre bărbaţi încăpăţânaţi.

La fel ca el. Lachlan o lăsa în voia sorţii. Ce tâlhar! Pentru că încerca să-i facă dreptate tatălui ei, dar ei cum putea să-i facă una ca asta?

— Nu ai cum să dovedeşti că nu vorbesc galică. Am avut martori care m-au auzit rostind jurămintele.

Pentru prima oară în dimineaţa aceea, Lachlan îşi îndreptă privirea spre ea.

— Lady Venetia, poţi să repeţi cuvintele acelea?

Tonul cu care îi vorbi o îndureră aproape la fel de mult ca refuzul lui.

— Ei bine? o întrebă tatăl ei.

Dar Venetia nu avea de gând să renunţe.

— Nu suntem în faţa autorităţilor. Nu sunt obligată să repet nimic ca să dovedesc ceva. Cuvântul meu ar trebui să fie îndeajuns.

Contele o prinse de braţ.

— La naiba, dacă e adevărat că te-a păcălit să spui acele cuvinte, nu ai de ce să…

— Ne-am consumat căsnicia, zise ea îmbujorată. E un motiv suficient de întemeiat.

Tatăl ei o privi şocat, după care îl încolţi pe Lachlan cu privirea.

— Netrebnicule, te-ai culcat cu fiica mea?

— Nu-i adevărat, zise Lachlan pe un ton calm.

Venetia făcu ochii mari. Cum putea să nege una ca asta? Chiar avea de gând să dea uitării fiecare clipă pe care o împărtăşiseră? Cum era posibil?

— Ea spune altceva, strigă tatăl ei. Ce motiv ar avea să mintă?

— Îi pare rău pentru mine şi clanul meu şi crede că ne poate ajuta căsătorindu-se cu mine, ca să-mi dea averea ei. Fiica dumitale are un suflet mare şi o minte ascuţită. Ştie că n-o s-o laşi niciodată să se căsătorească cu mine, că n-o să-mi dai niciodată zestrea ei decât dacă pretinde a fi ruinată.

— Ba bine că nu!

— Dar, din fericire, nu e ruinată, zise el, privind-o cu

duioşie. Niciun bărbat nu ar putea să ruineze o creatură atât de perfectă ca fiica dumitale.

La auzul acelor cuvinte, Venetia îl privi cu lacrimi în ochi, ştiind prea bine că Lachlan nu voia decât să facă despărţirea mai uşoară. Chiar credea că-i face o favoare eliberând-o din căsnicia aceea? Chiar îşi imagina că ea avea să renunţe fără luptă?

Nici gând!

— Şi, cu toate acestea, pretinzi că această creatură perfectă este o mincinoasă.

Lachlan păli.

— Nu e mincinoasă. Ci prea dornică să ne ajute pe mine şi pe clanul meu.

Venetia făcu un pas spre Lachlan.

— Şi faptul că te iubesc nu înseamnă nimic pentru tine? Şi că mi-ai spus că mă iubeşti?

În clipa aceea văzu o sclipire în ochii lui, o dorinţă disperată care îi dădu speranţe.

După care se închise din nou în el.

— Ţi-am spus multe lucruri, zise el pe tonul acela neînduplecat pe care ajunsese să-l dispreţuiască. Eram în stare de orice ca să obţin ce voiam cu adevărat. Zestrea ta, banii pe care credeam că tatăl tău mi-i datorează. Dar asta nu înseamnă că ţi-am spus vreo clipă adevărul.

De data aceasta, Venetia chiar se enervă la culme. Se năpusti asupra lui, furioasă.

— Deci nu mă iubeşti? Asta încerci să-mi spui?

El se uită lung la ea, vizibil neliniştit.

— Du-te acasă! Nu ai ce căuta în locul acesta în ruină, să mori de foame, zbătându-te să faci nişte perdele noi.

Venetia îşi dădu seama că nu avea în el suficientă putere să-i spună în faţă că nu o iubea.

— Nu mă interesează! Locul meu este aici! Întreabă-i şi pe oamenii tăi, o să-ţi spună acelaşi lucru.

— Locul tău e alături de familia ta. Am crezut că am dreptul meu să te răpesc, dar m-am înşelat, nu înţelegi? M-am înşelat.

Venetia se uită fix în ochii lui.

— Despre asta este vorba? Vrei să renunţi la propriile reguli despre bine şi rău şi să ceri iertare printr-un gest atât de stupid şi nobil?

— La naiba, nu am de gând să fiu ca tatăl meu! strigă el, după care încercă din nou să se calmeze. Tatăl meu a furat ce nu era al lui de la un bărbat care îi era prieten, care nu îi greşise cu nimic. Tatăl meu nu a fost pedepsit niciodată şi iată că eu am ajuns să fac la fel, să-i provoc şi mai multă durere tatălui tău, care nu merită una ca asta. Ei bine, gata, zise el, împreunându-şi braţele la piept. Ajunge!

— Deci ai de gând să-ţi ispăşeşti păcatele călcând în picioare pe inima mea.

Citi durerea de pe chipul lui, dar el încercă să şi-o ascundă.

— Te trimit înapoi acasă. Acolo e locul tău, acum înţeleg asta, zise Lachlan ferindu-şi privirea şi strângând din dinţi. Odată ce ajungi în siguranţă în Londra, o să vezi că am avut dreptate. O să găseşti un bărbat care să te merite şi o să-ţi ocupi locul bine meritat în societate. Şi o să mă dai uitării.

— Trebuie să mă consideri tare nestatornică dacă mă crezi în stare de aşa ceva.

— Cred că eşti prinsă de magia locului în care ai copilărit. Dar nu o să dureze.

Îi mai spusese cândva astfel de lucruri, dar pe atunci nu o cunoştea cu adevărat, aşa că era îndreptăţit să o creadă. Dar acum nu avea niciun motiv. Iar faptul că reuşise să se convingă de asta o enervă la culme.

— Şi dacă sunt însărcinată cu copilul tău? îl întrebă ea, fără să-i pese cine avea să audă astfel de lucruri.

Lachlan aruncă o privire spre tatăl ei, care tresări nervos când auzi, după care îşi îndreptă din nou privirea spre ea.

— Spui asta doar ca să-i forţezi mâna tatălui tău. Ştim amândoi că, dacă o să se dovedească faptul că eşti însărcinată, tatăl tău o să te oblige să te căsătoreşti cu mine.

— Şi atunci te-ai căsători cu mine?

— Dacă ai fi cu adevărat însărcinată cu copilul meu, da. Dar nu este cazul.

Aşadar, aşa avea să justifice... nebunia aceea. Era gata să o trimită înapoi în Londra, ruinată, dar liberă să-şi ia un alt soţ, dacă aşa avea să decidă, sigur că zestrea ei putea să-l îmbuneze pe viitorul ei soţ.

Dar, dacă avea să se dovedească faptul că era însărcinată cu copilul lui... Ei bine, era cu totul o altă poveste. În cazul acesta, nu avea încotro, aşa se cuvenea. Să rămână acum cu ea nu se cuvenea, sigur că nu. Să lase ca iubirea lor să îngroape securea războiului între cele două familii? Nici vorbă! Dar dacă avea să apară un copil, doar atunci intenţiona să dea uitării ideea aceea stupidă despre dreptate.

Ei bine, surpriza avea să fie de partea lui. Căci şi ea avea un simţ ai dreptăţii. Poate că petrecuse atâţia ani departe de Highlands din cauza mândriei, dar nu avea de gând să-l lase să petreacă ani întregi departe de ea pentru că se încăpăţâna să-şi ispăşească păcatele. Nu avea altă soluţie decât să-i forţeze mâna.

— Prea bine, zise ea. Dacă nu mă vrei, o să plec.

Lachlan scrâşni din dinţi.

— Nu am zis că nu...

— Dar ascultă-mă bine, Lachlan, spuse ea apropiindu-se de el. Îţi dau trei zile să-ţi vină mintea la cap. Şi apoi, eu şi tata ne întoarcem în Londra.

Lachlan se uită lung la ea, la fel de rigid ca simţul dreptăţii care îl stăpânea.

— Iar odată ce plecăm, o să dispar pentru totdeauna din viaţa ta, m-ai înţeles? N-o să mai afli niciodată nimic despre mine. Dacă se întâmplă să fiu însărcinată, nu o să ştii niciodată. Dacă o să mă căsătoresc cu alt bărbat şi să-l las să-ţi crească copilul, nu o să ştii niciodată.

Lachlan o privi nervos.

— Tatăl tău mi-ar spune că...

— Nu şi dacă n-o să ştie. Şi dacă trebuie să mă mut în altă ţară ca să mă asigur de asta, o s-o fac. Cuvintele ei păreau că reuşiseră să îl tulbure, aşa că Venetia continuă:

Dacă plec de aici fără tine, atunci o să-mi văd de viaţa mea. Cine ştie? S-ar putea să mă duc în vizită la prietena mea Amelia din Maroc şi să nu mă mai întorc niciodată. Citi panica în ochii lui şi insistă: Dacă într-adevăr ai de gând să mă scoţi din viaţa mea, atunci o să te scot şi eu din a mea, zise ea îndurerată. Aşa că ai face bine să te gândeşti bine la dreptatea asta a ta. Pentru că, odată ce plec de aici, o să-ţi petreci toată viaţa întrebându-te unde sunt, ce fac şi dacă nu cumva ai în lumea asta un fiu pe care îl creşte alt bărbat.

Când îl văzu pur şi simplu uitându-se la ea pierdut, se abţinu cu greu să nu izbucnească în plâns. Se aşteptase ca ameninţările ei să-l facă să se răzgândească, dar nu avu sorţi de izbândă. Chiar era în stare să-l părăsească şi să plece pentru totdeauna din locul acela în trei zile?

Nu, nici gând. Dar nu voia să i-o mărturisească. Venise momentul ca Lachlan Ross să afle că viaţa nu mergea mereu conform planurilor lui. Că nu era chiar atât de uşor să spună ce era bine şi ce era rău.

— Şi îţi mai dau o temă de gândire în următoarele trei zile, zise ea cu lacrimi în ochi. Vreau să te gândeşti bine la asta când o să te întorci în dormitorul acela în care ne-am mărturisit dragostea, în timp ce faci *ce se cuvine,* pătimind pentru păcatele tuturor. Se apropie de el şi îi prinse chipul între palme. Cel mai mare păcat e să refuzi dragostea. Şi nu ai ce să faci ca să plăteşti un astfel de păcat.

Apoi, cu inima frântă, îi întoarse spatele, îl luă de braţ pe tatăl ei şi îl lăsă pe Lachlan singur cu ispăşirea lui blestemată.

Capitolul 27

Dragul meu văr,

Sunt gata să facem pace, dacă recunoşti că am dreptate într-o singură privinţă. Un bărbat care vânează o

soţie ar trebui să-i mărturisească situaţia de la bun început. Astfel, nicio femeie nu îl poate acuza vreodată de trădare. Sunt sigură că eşti de acord cu mine că, de fapt, cele mai bune căsnicii au la bază sinceritatea.

A ta verişoară,

Charlotte

Lachlan îşi petrecu prima zi departe de Venetia într-o amorţeală binecuvântată. Merse să-şi inspecteze distileriile şi trecu prin Dingwall să le dea oamenilor de ştire că nu era mort. Nu se aşteptase să primească atâta atenţie. Povestea lui cusută cu aţă albă – că se prefăcuse mort doar pentru ca aceia care îl atacaseră să fie prinşi – fu acceptată cu surprinzător de multă uşurinţă. Lumea părea să fie atât de bucuroasă să-l vadă întors acasă, încât nu avea să-şi bată capul cu cele întâmplate.

Însă cineva tot se supărase pe el. Membrii clanului erau furioşi că nu-l presase pe Duncannon să-i dea banii înapoi. Nu aveau cum să-i înţeleagă motivele, din moment ce nu ştiau ce făcuse tatăl său, iar Lachlan nu avea de gând să le spună. Duncannon merita să nu împărtăşească secretele cu nimeni. Şi mama lui avea dreptul la intimitate. Nici nu voia să-şi imagineze cât de îngrozitor fusese pentru ea să descopere că răposatul ei soţul ei se culcase cu prietena ei. Lachlan nu ştia cum să-i aline suferinţa.

Nu că l-ar fi lăsat să o facă. Femeia refuză să vorbească cu el, trecând dintr-o cameră într-alta, spunându-le servitoarelor ce păcat era că Venetia nu mai era acolo să o ajute. O auzi în repetate rânduri referindu-se la el ca la *fiul meu idiot,* ceea ce începuse deja să-l enerveze.

Dintre toţi oamenii, s-ar fi aşteptat ca mama lui să-l înţeleagă. Chiar nu putea să vadă că biata fată merita mai mult decât o viaţă în Highlands, departe de familia ei?

Simţi din nou valul acela de vinovăţie. Una fusese să o audă de Venetia povestindu-i despre bătrânul şi bolnavul ei tată şi cu totul alta să o vadă preocupată de bietul om.

Avea nevoie de tatăl ei, iar el avea nevoie de ea. Merita mai mult decât o viaţă legată de ticălosul care o răpise din sânul familiei.

Nu conta că ea nu părea să fie de acord. Timpul avea să o facă să vadă altfel lucrurile. Ar fi fost o dovadă de egoism din partea lui să o ţină acolo. Ce conta că gândul că Venetia avea să plece de pe moşia Ross, că nu avea să se mai întoarcă niciodată îi frângea inima? Trebuia să o lase să plece.

Şi atunci de ce se simţea atât de îndurerat?

În noaptea aceea nu putu să doarmă. Iar dimineaţa se trezi şi îşi dădu seama că mai avea doar o zi înainte ca ea să plece. Dumnezeule! Gândul că Venetia ar fi putut să-i poarte copilul în pântec fără ca el să ştie…

Nu, măcar asta nu avea să se întâmple.

Lachlan se duse la mama lui.

— Vreau să te duci să-i faci o vizită Venetiei la Braidmuir.

Mama lui îl privi intrigată.

— Trebuie să o implori să-ţi scrie din Londra dacă află că a rămas însărcinată.

Lady Ross îşi duse mâinile la piept.

— De ce să fac una ca asta?

— Pentru că este vorba despre nepotul tău! Nu vrei să ştii ce o să se aleagă de el?

— Ba da, dar tu ai renunţat la dreptul meu de a mă îngriji de nepot când ai negat căsătoria. Despre care ai spus că nu ai consumat-o, ai uitat? îi spuse ea ţâfnoasă. Aşadar, după cum bine i-ai spus lui Duncannon, nu ar avea cum să existe un nepot.

Lachlan o privi furios.

— Ştii prea bine că m-am culcat cu Venetia în noaptea în care ne-am rostit jurămintele. Jumătatea din servitorii de pe moşie au văzut-o ieşind din camera mea în dimineaţa aceea. Sunt sigur că ţi-au spus deja.

— Tot nu văd ce legătură are cu mine, replică ea. Ai avut ocazia să o ţii lângă tine, dar i-ai respins şi pe ea, şi pe copil.

— Nu-mi pasă de copil! răbufni el. Doar că nu pot să suport ideea că ar putea avea copilul singură. Dacă păţeşte ceva?

Mama lui păli preţ de o clipă.

— Nu mai ai dreptul să-ţi faci griji în privinţa ei.

Lachlan era incredibil de frustrat.

— Dacă o să plece în Maroc? Au doctori într-un loc ca acela? O să fie nevoită să apeleze la un străin neştiutor, care probabil că o s-o omoare.

— Da, aşa e.

— Şi dacă o să rămână în Londra şi o să aibă copilul acolo, în ochii societăţii o să fie o femeie uşoară. O să fie nevoită să trăiască izolată. Venetia nu ar putea fi niciodată în singurătate. Îi place să fie înconjurată de oameni.

— Nu credeam că-ţi pasă de ce îi face ei plăcere, zise mama lui cu un zâmbet rece pe chip.

— Bineînţeles că-mi pasă! Tocmai de asta fac toate aceste lucruri. De dragul ei. Ca să poată duce o viaţă decentă în societate, viaţa pe care o merită.

— Asta ţi-a spus ea că îşi doreşte de la viaţă?

Lachlan îşi blestemă zilele.

— Fata aceea nu are de unde să ştie ce îşi doreşte de la viaţă. Cum ar putea să ştie când eu am păcălit-o şi am sedus-o în tot timpul ăsta? zise el, luând camera la pas. Nici măcar nu s-a gândit la faptul că o căsătorie cu mine ar însemna să-şi abandoneze tatăl bolnav, căci mă îndoiesc profund că Duncannon ar accepta să se întoarcă în Highlands.

— Poate că ai dreptate. Dar e alegerea ei, nu crezi? întrebă femeia, uitându-se lung la el. Dar nu ţi-a păsat de asta înainte să afli despre tatăl tău şi Lady Duncannon.

— Ba da, mi-a păsat, doar că am fost un egoist, nu-mi păsa de nimic altceva, voiam doar să fiu cu ea.

— Da, pentru că ţi se pare normal să o desparţi de odiosul conte de Duncannon. Şi să o separi de el e un lucru crud.

— Când pui problema aşa… Ei bine, da, zise el cu un nod în gât. Tatăl meu i-a dat viaţa peste cap băgând-o în

mormânt pe mama ei. Eu nu sunt cu nimic mai presus. Poate că tata nu şi-a îndreptat greşeala, dar eu am de gând să o fac. Nu am încotro.

— În primul rând, începu mama lui iritată, nu tatăl tău a fost cel care a băgat-o pe Lady Duncannon în mormânt. Ea şi-a făcut-o cu mâna ei. Ar fi putut să refuze şi să nu se culce cu el. Îmi pare rău că nu a făcut-o, zise ea cu un surâs amar, clipă în care Lachlan o compătimi pentru toate câte pătimise. Dar nu a făcut-o. Şi, cu toate că Venetia nu ar fi avut cum să te oprească să nu o răpeşti, a avut o mulţime de ocazii să fugă. Dar nu o făcut-o. Şi te-a primit în patul ei, nu-i aşa?

— Doar pentru că era îngrijorată în privinţa tatălui ei şi pentru că voia să-mi aline durerile.

— Doar nu crezi ce spui, nu-i aşa? Dar cuvintele ei de iubire? Şi acelea au fost minciuni?

Brusc, Lachlan văzu în faţa ochilor chipul Venetiei, durerea de pe chipul ei când el pretinsese că nu o iubea.

— Nu ştiu, şopti el. Tot ce ştiu e că, dacă nu mi-aş fi băgat eu nasul, deja ar fi ajuns înapoi în Londra, unde îi e locul. Felul îngrozitor prin care o alungase din viaţa lui îi întoarse stomacul pe dos. Nu am avut niciun drept să fac ceea ce am făcut şi i-am distrus viaţa. Pe a ei şi pe a lui Duncannon.

— Aşa e. Dar eşti convins că poţi să rezolvi situaţia ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Crezi că poţi s-o trimiţi înapoi acasă cu tatăl ei ca şi cum povestea voastră nu ar fi existat. Nu merge aşa, fiule, zise ea, mângâindu-i obrazul, după care îi vorbi pe un ton mai blând. Asta nu înseamnă că nu poţi să o iei de la capăt. Trebuie să găseşti altă cale către ea şi tatăl ei. N-o să fie la fel ca la început pentru că nimic în viaţă nu rămâne la fel, rosti femeia cu un zâmbet cald. Dar poate să fie la fel de bine. Sau chiar mai bine. Dacă eşti dispus să încerci.

Lachlan se dezlipi de ea, simţind că avea să izbucnească în plâns.

— Dacă o ţin aici cu mine şi ajunge să fie nefericită, plângând după tatăl ei, după casa din Londra, nu o să mi-o

iert niciodată. După tot ce i-am făcut familiei ei…

— Nu-i pasă. Ţi-a spus-o deja. De ce nu vrei s-o laşi măcar să încerce? Nu o iubeşti?

— O iubesc mai mult decât orice, şopti el.

— Tu o iubeşti pe ea, iar ea te iubeşte pe tine… zise ea, cercetându-i chipul. Ah, tocmai de asta ţi-e frică! Că n-o să te mai iubească. Că, odată ce nu o să mai poţi controla totul şi o să te cunoască aşa cum eşti, n-o să-i placă ce o să descopere.

Luat prin surprindere de adevărul rostit de mama lui, se uită lung la ea, simţind că inima avea să-i iasă din piept.

— Chiar ai crezut prostiile acelea pe care le zicea tatăl tău? Că eşti un sălbatic şi un iresponsabil? Nu e adevărat. Se înşela amarnic. Nu eşti singurul care s-a tot gândit la trecut în ultimele zile, spuse ea cu amărăciune. Ştiu acum de ce Alasdair a fost întotdeauna atât de furios pe tine, oftă ea. Pentru că era îngrozit de faptul că ai putea să descoperi adevărul, că puteai să vezi sub masca aceea dură şi să-ţi dai seama că el era cel sălbatic şi iresponsabil. Aşa că te-a ţinut departe. Era un laş care n-a suportat gândul că ai putea să vezi cum era în realitate, zise ea ştergându-şi lacrimile. Nu fi şi tu un laş, nu-i alunga pe cei care ţin la tine şi care vor să te descopere! Fiule, e uşor să-ţi trăieşti viaţa în singurătate. Dar e nevoie de curaj ca s-o trăieşti cu cineva. Căci viaţa ta poate fi mult mai bogată aşa.

Lachlan simţi că rămase fără aer.

— Dă-i măcar şansă de a te cunoaşte cu adevărat. Dacă n-o faci, o să regreţi, zise ea, după care îl bătu pe obraz şi se ridică să plece.

„Dă-i măcar şansa de a te cunoaşte cu adevărat”. Da, gândul acela îl îngrozea. Şi dacă avea să-l urască atât de tare încât să-l părăsească?

Începu să râdă. Ce mai conta dacă pleca atunci sau dacă pleca acum? Tot avea să rămână fără ea. Iar după doar câteva zile fără ea, îşi dădu seama că nu avea cum să supravieţuiască o viaţă întreagă. Aruncând o privire spre pereţii proaspăt vopsiţi de pe moşia Ross, îşi aminti mândria de pe chipul ei când îi arătase ce făcuse. Poate că

mândria aceea nu avea să dureze. Poate că avea să se sature de viaţa aspră din Highlands.

Dar trebuia să-i dea ei – dar şi lui însuşi – şansa de a afla. Pentru că, dacă nu o făcea, nu putea trăi împăcat cu sine.

*

Quentin cercetă îndeaproape registrele, cu un nod în gât. Venetia avea dreptate. Lucrurile se duceau de râpă la Braidmuir. Era limpede că McKinley îl furase. Iar el îl lăsase doar pentru că nu voia să se ocupe de proprietate aşa cum se cuvenea. Ar fi putut să dea vina pe problemele de sănătate sau pe amintirile triste, dar adevărul era că trecuseră şaisprezece ani de când Susannah îl trădase cu cel mai bun prieten. Ar fi trebuit să dea de mult totul uitării şi să nu-i mai lase pe alţii să muncească în locul lui. În ciuda a tot ce-i spusese Venetia, tot nu era sigur că greşise când îi adusese pe pământul său pe fermierii de oi. Dar la fel de bine îşi amintea că avusese şi el cândva aceiaşi oameni pe care Ross îi avea acum pe moşia lui. Oameni care se îngrijeau unii de alţii, care ţineau unii la alţii. Indiferent care ar fi fost motivul, ceva se pierduse acolo. Se lăsă pe spate în scaun şi aruncă o privire pe fereastră, spre apusul de soare. Fiica lui voia să recupereze tot ce pierduse. Dăduse la o parte pânzele care acopereau mesele şi scaunele, poruncise să se scoată argintăria din depozit şi să se facă paturile. Când o întrebă de ce voia să facă toate aceste lucruri, dat fiind că planul era să pornească în cel mai scurt timp spre Londra, fata îi aruncă un zâmbet trist care îi dădu de înţeles că încă era în aşteptarea lui Ross. După care se întoarse din nou la treabă.

Şi îl lăsă cu inima frântă.

Cum să procedeze cu Ross? Da, individul acela îi răpise fiica, dar nu era idiotul acela iresponsabil pe care se aşteptase să îl întâlnească. Quentin mersese să stea de vorbă cu oamenii din Dingwall, care îl lăudaseră în fel şi chip. Şi adevărul era că Ross reuşise să-şi ţină moşia pe

picioare când altul în locul lui ar fi renunţat de mult.

Şi totuşi…

Tresări când auzi tropotele cailor pe aleea din faţa casei. Nu puteau fi Lady Kerr şi colonelul acela. Porniseră deja spre Londra, dornici să-i povestească fiicei bărbatului despre nunta lor iminentă. Câteva clipe mai târziu, menajera veni să-i bată la uşă.

— Milord, vă caută Lachlan Ross.

La naiba! Lucrurile se mişcau prea repede.

Dar Venetia l-ar fi omorât dacă ar fi ştiut că îl alungase.

— Pofteşte-l înăuntru.

Ross intră cu pălăria în mână, vizibil agitat.

— Bună seara, domnule, zise el, îndreptându-se de spate. Am venit să-mi iau soţia acasă.

Quentin se uită lung la el.

— După câte ţin eu bine minte, ai spus că nu ai o soţie.

— Am spus multe lucruri. Pentru că am crezut că merită un soţ mai bun decât mine.

— Chiar aşa e.

Asta îl puse la punct pe Ross, care părea gata să-şi înghită mândria. Dar Quentin aprecie că nu ripostă.

— Domnule, adevărul e că… fie că o merit sau nu, o iubesc.

— Chiar aşa? întrebă Duncannon sceptic.

— Da, răspunse Ross hotărât. Poate că îţi vine greu a crede după toate cele petrecute între noi doi, dar ăsta e adevărul. Ştiu că nu mă vrei drept ginere, nu te învinovăţesc, dar cred că şi ea mă iubeşte. Aşa că, dacă încă mai vrea să fie cu mine, jur că o să-mi petrec tot restul vieţii încercând să o fac fericită.

Quentin trase adânc aer în piept. Momentul acela de care se temuse atât de tare sosise, momentul în care trebuia să ia o decizie. Doar că acum, pus faţă-n faţă cu realitatea, alegerea părea uşoară.

Pentru că el şi băiatul acela voiau acelaşi lucru. Să o facă pe Venetia fericită. Iar Venetia îşi petrecuse ultimele

două zile spunându-i că nu avea cum să fie fericită fără Lachlan Ross.

— Deci ce vrei de la mine? întrebă el oftând.

— Binecuvântare dumitale. Ştiu că ar bucura-o foarte tare pe Venetia.

— Şi presupun că vrei şi zestrea ei.

— Nu, domnule. Nu vreau banii dumitale, zise Lachlan mândru.

Quentin se aşeză pe scaun, spunând:

— Atunci nu ai binecuvântarea mea.

Lachlan păru luat prin surprindere.

— Nu mi se pare normal…

— Nu am de gând să accept să o văd pe unica mea fiică *murind de foame şi zbătându-se să facă perdele noi* când are la dispoziţie o mică avere. Dacă vrei binecuvântarea mea, trebuie să accepţi şi banii. Şi cu asta, basta.

Faptul că se văzu nevoit să insiste asupra acestui aspect înlătură orice urmă de îndoială pe care o avusese ca să i-o încredinţeze pe Venetia lui Ross. Lachlan lăsă să-i scape o înjurătură, strângând pălăria în mână. În cele din urmă, oftă şi spuse:

— Fie, accept zestrea. Dar banii vor rămâne pentru ea şi pentru copiii noştri, în regulă?

— Cum vrei tu. Cu toate că nu cred că ea o să fie de acord, zise contele, luând sticla de whisky de pe masă. Hai, ia loc, să încheiem acordul.

Ross încuviinţă şi se aşeză pe scaun, aruncând o privire în jur.

— Ai de gând să rămâi în Braidmuir? îl întrebă pe Quentin în timp ce acesta îi umplu paharul.

— Poate că da. Venetia m-a pus pe gânduri.

— Are darul ăsta, zise Lachlan zâmbind.

Quentin îi oferi paharul.

— Spune că mi-am neglijat destul terenurile, rosti el, ridicându-şi paharul. Şi vrea să rămân aici, să mă joc cu nepoţii.

Ross îşi coborî privirea în pahar.

— Şi ce părere are McKinley despre faptul că ai de gând să rămâi?

— Nu ştiu. L-am dat afară în dimineaţa asta.

Lachlan ridică brusc privirea.

— Nu mi-a plăcut să văd ce a făcut cu locul ăsta.

Privindu-l deja cu alţi ochi, Ross luă o gură de whisky.

— De unde ai făcut rost de băutura asta?

— De la nişte domni din oraş. Mi-au spus că e cel mai bun whisky din zonă, chiar dacă e făcut într-o distilerie ilegală. Privirea confuză de pe chipul lui Ross îl făcu pe Quentin să râdă. Dacă te întâlneşti cumva cu cel care a făcut whisky-ul ăsta, să-i spui că am auzit în Londra că ducele de Gordon are de gând să elaboreze un act prin care producţia de whisky să devină din nou o afacere profitabilă în Scoţia. Un astfel de whisky merită să fie distribuit la scară largă.

— O să-i spun.

Quentin mai luă o gură de whisky, făcându-şi curaj pentru o ultimă faptă măreaţă.

— Ross, nu m-am aşteptat niciodată ca Sikeston şi oamenii lui să te bată atât de tare. Şi poţi să fii sigur că nu le-am poruncit să te omoare.

Vizibil agitat, Ross păru să nu vrea să discute despre asta.

— Nu mai contează acum. E în trecut.

— Doar că nu e prima oară când a trebuit să înduri o bătaie din cauza mea, aşa că lasă-mă să spun ce am pe suflet, zise el, după care mai luă o gură de whisky. Acum mulţi ani, când te-am acuzat că ai furat din livada mea, eram sigur că tu i-ai trimis pe prietenii tăi aici. Tocmai aflasem despre… despre tatăl tău şi Susannah şi aş fi crezut orice lucru îngrozitor despre tine, zise el, jucându-se cu paharul de whisky. M-am răzbunat pe tine pentru că nu puteam să mă răzbun pe el şi pentru că am crezut că, lovindu-te pe tine, aveam să-l lovesc la inimă.

— Doar că el nu prea avea inimă, nu-i aşa?

— Da, aşa se părea, zise el, ridicând privirea spre Ross. Ulterior, am aflat că nu ai fost tu de vină, dar deja

fugiseşi de acasă. Aşa că voiam să-ţi spun că-mi pare rău că am dat vina pe tine, pentru că te-am…

— Mulţumesc, domnule, mormăi Ross. A trecut mult timp de atunci.

— Aşa e.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, după care Ross puse paharul pe masă.

— Domnule, nu vreau să fiu nepoliticos, dar…

— Dar vrei să o vezi pe fiica mea. Ştiu, zise el, făcându-i semn spre uşă. O s-o găseşti în vale, în pădure. Nu ştiu de ce îi place să se tot plimbe pe acolo.

Dar judecând după obrajii îmbujoraţi ai lui Ross, el ştia. Quentin încercă să nu se gândească la asta. Când Lachlan porni degrabă spre uşă, Quentin spuse:

— Ross?

Lachlan se opri în pragul uşii.

— Da, domnule?

— Sper că ştii că, dacă nu ai fi venit după ea în trei zile, aş fi venit eu după tine şi ţi-aş fi smuls inima din piept.

Spre uimirea lui, Ross îi aruncă un zâmbet timid.

— Nu ai fi avut sorţi de izbândă. Fiica dumitale mi-a furat inima de mult.

În timp ce Ross ieşi pe coridor, Quentin dădu paharul pe gât şi aruncă o privire peste proprietate. Poate că nu avea să fie atât de rău să se întoarcă în Braidmuir. Whisky bun, un ginere muncitor, nepoţi…

Unde mai pui că Lady Ross arăta cum nu se putea mai bine. Îmbătrânise frumos, iar chipul ei cândva şters spunea acum o altă poveste. Avea nevoie de o femeie în casă acum, că urma să-şi lase fiica pe mâna ticălosului de Ross. Şi, la urma urmei, Lady Ross era văduvă. Rămase mult timp cu zâmbetul pe buze cu gândul la ea.

Capitolul 28

Dragă Charlotte,

Şi eu vreau să facem pace. Scumpa mea verişoară, vreau doar să-ţi amintesc că, atunci când vine vorba despre sinceritate şi adevăr, trebuie respectate de ambele părţi. Şi cât de curând sper să primesc asta din partea ta. Căci uneori mă întreb dacă eşti atât de sinceră cu tine însăţi şi cu mine pe cât pretinzi a fi.

Al tău prieten nerăbdător,

Michael

Venetia o luă agale din pădure, oprindu-se lângă un tufiş cu margarete albe lângă stejarul cel mare. Le plantase în copilărie, ca Lachlan să se uite la ceva frumos în timp ce pescuia.

Dar netrebnicul acela nici măcar nu băgase de seamă, îşi zise ea pufnind.

Cineva ar fi trebuit să o avertizeze că bărbatul acela nu voia să vadă când venea vorba de anumite lucruri. Orice nu avea legătură cu clanul său, cu mândria lui bărbătească sau cu Highlands nu exista pentru el.

Simţi lacrimi în ochi şi se grăbi să le înlăture. Nu avea de gând să mai plângă după el. Ce rost avea să plângă pentru idiotul acela încăpăţânat?

Dar nu se putu abţine să nu culeagă o margaretă şi să nu facă la fel ca în copilărie, să rupă petalele recitând litania aceea pe care atâtea fete o rostiseră înaintea ei.

— Mă iubeşte. Nu mă iubeşte.

— Te iubeşte.

Înlemni când auzi vocea aceea atât de cunoscută venind dinspre dealul din spatele ei. Nu îndrăzni să se întoarcă. Dacă fusese totul în imaginaţia ei?

După care îi auzi paşii grei.

— Te iubeşte, repetă vocea aceea, plină de emoţie. Te iubesc!

În ultimele zile, se gândise de atâtea ori la ce avea să-i spună dacă ar fi venit vreodată momentul acela! Dar odată ce se trezi faţă în faţă cu el, nu-i mai veni niciun

cuvânt în minte. Chiar dacă era îmbrăcat în cele mai elegante haine, părea nesigur, chiar emoţionat. Nu-l mai văzuse niciodată pe Lachlan emoţionat.

— Te iubesc, spuse el din nou.

— Cum aş putea să te cred, şopti ea, când acum două zile mi-ai spus limpede că nu mă iubeşti?

— Acum două zile, am fost un mare prost.

— Aşa e, zise ea, iar când văzu că el rămase fără cuvinte, oftă. Înţeleg de ce ai spus că nunta nu a fost legală, pentru că într-adevăr nu a fost, zise ea, coborând privirea spre margareta fără petale. Şi înţeleg că nu ai vrut să recunoşti de faţă cu tatăl meu că am fost a ta. Dar cum ai putut să negi că mă iubeşti?

— Ştiu. Am greşit amarnic.

Când se apropie, ea îi văzu cercurile negre de sub ochi şi chipul palid.

— Nu ştiu cum să îndrept situaţia. Ai spus că nu pot fi iertat pentru că am negat că te iubesc, dar sper din suflet că te înşeli. Pentru că sunt în stare de orice ca să mă ierţi.

Ar fi vrut să arunce în braţele lui, să îi spună că deja era iertat, dar nu avea de gând să îl lase să scape atât de uşor. Nu după toate câte pătimise din cauza lui.

— Şi de ce ar trebui să te iert? întrebă ea pe un ton sec. Ai venit după mine doar pentru că ţi-e teamă că aş putea să fiu însărcinată cu copilul tău şi că n-o să-l vezi niciodată.

— Ba nu, zise el, făcând un pas spre ea. Mi-e teamă că ai inima mea şi nu o s-o mai văd niciodată. După cum i-am spus tatălui tău, mi-ai furat-o de mult. Fără ea, fără tine, sunt un nimic.

Aproape că izbucni în plâns când îl auzi rostind cuvintele acelea atât de minunate. După care înţelese ce îi spusese de fapt.

— Ai vorbit cu tatăl meu?

Lachlan încuviinţă.

— I-am cerut binecuvântarea. Şi mi-a dat-o.

Venetia îl privi încruntată. Oare venise după ea doar pentru că tatăl ei îl absolvise de vina aceea stupidă?

— Şi ce ai fi avut de gând să faci dacă ar fi refuzat să-ţi dea binecuvântarea lui?

Ross se uită fix în ochii ei şi spuse:

— I-aş fi spus că-mi pare rău că nu poate să fie alături de noi când ne vom repeta jurămintele în biserică. Dar fie că le vom rosti sau nu, tu eşti soţia mea. Tatăl tău nu are cum să schimbe asta.

Inima bătea să-i iasă din piept. Chiar o iubea. Chiar venise numai pentru ea.

— Venetia, te rog! o imploră el. Trebuie să te întorci la mine. Dacă nu, o să fiu nevoit să fac ceva drastic.

— Spre exemplu?

— Să te răpesc din nou. Am venit cu trăsura, zise el, pe un ton solemn, după care scoase ceva din buzunar. Şi cu frânghie. O să le folosesc pe amândouă dacă n-o să am încotro.

Venetia încercă să-şi înăbuşe un surâs.

— Nu ştiu dacă e cea mai bună idee să faci asta dacă vrei să-mi intri în graţii.

Ross îi înmână frânghia.

— Atunci poţi să mă legi tu pe mine şi să laşi oile să mă calce în picioare. Ai prefera asta?

— De fapt, spuse ea, luând sfoara, prefer să folosesc frânghia asta pentru cu totul altceva.

— Pentru ce?

Venetia luă sfoara şi o legă în jurul încheieturii lui şi apoi a ei.

— Să ne legăm împreună, zise ea cu lacrimi de bucurie în ochi. Ca să nu ne mai despărţim niciodată.

Ross o luă în braţe.

— Niciodată, jur, îi şopti el, după care o sărută cu toată tandreţea la care ar fi putut visa o femeie. Acolo, în mijlocul văii, unde învăţase să-l adore, el o sărută şi fu chiar mai minunat decât şi-ar fi putut imagina în fanteziile ei copilăreşti.

Îi luase atâţia ani, dar îşi câştigase în cele din urmă eroul de baladă. Iar de data aceasta, nu avea să se mai despartă de el niciodată.

Când se dezlipiră, văzu sclipirea din ochii lui şi îi simţi răsuflarea întretăiată.

— Vrei să ne întoarcem acasă, draga mea soţie? o întrebă cu accentul acela seducător pe care ajunsese să-l îndrăgească atât de tare.

Venetia ridică privirea spre coliba aceea de pe deal, cea în care o făcuse femeia lui, după care îi aruncă un surâs ispititor.

— Am putea. Doar că ar fi păcat să nu ne bucurăm de toată lâna aceea…

Ross începu să râdă, o strânse în braţe şi porniră în fugă spre deal. Margareta alunecă pe jos, cu o singură petală rămasă.

„Mă iubeşte”.

Pentru totdeauna.

Epilog

Venetia ieşi din una dintre încăperile casei colonelului Seton din Edinburgh şi intră în sala de bal, plină ochi cu oaspeţii care participaseră la ceremonia de nuntă dintre el şi mătuşa Maggie din ziua respectivă. Orchestra cânta de zor, dar nu zări niciun cimpoi. Mătuşa Maggie probabil câştigase disputa aceasta cu colonelul. Insistase ca petrecerea ei de nuntă să fie un eveniment elegant. Fără dansuri săltăreţe precum strathspey, fără muzică scoţiană, fără cimpoaie şi fără whisky.

Venetia oftă.

— Pare de rău augur, zise doamna Harris, care veni să i se alăture.

Venetia îi zâmbi fostei ei profesoare.

— Am tot vrut să te întreb ce te-a făcut să pleci de la şcoală în mijlocul anului. Sigur, colonelul ar fi putut să roage pe altcineva să o aducă pe Lucy până aici.

— Ah, dar atunci n-aş fi avut ocazia să-l cunosc pe soţul tău! Nu se întâmplă prea des ca una dintre elevele

mele să ajungă să se căsătorească cu un voinic scoţian fără avere şi legături cu societatea, zise doamna Harris, îndreptându-şi privirea spre Lachlan, care îl ajuta pe colonel să mute câteva scaune. Dar trebuie să mărturisesc că încep să înţeleg de ce ai simţit nevoia să dai uitării tot ce te-am învăţat eu. E foarte chipeş în uniformă, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, spuse Venetia, odihnindu-şi mâna pe pântec.

Preferase să nu-i spună nimic lui Lachlan înainte să apuce să meargă la un medic în Edinburgh. Dar acum, că era sigură, abia aştepta să-i spună soţului ei cât era de chipeş, de îndată ce aveau să rămână singuri.

— Ştii, spuse doamna Harris, dintre toate fetele mele, eram sigură că tu o să te căsătoreşti cu un nobil bogat şi renumit.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit, zise Venetia, cu toate că nu-i părea câtuşi de puţin rău.

— Nu fi ridicolă! Pari fericită, iar acesta e cel mai important lucru, spuse doamna Harris aruncându-i o privire duioasă. Pari altfel aici. Eşti mai relaxată.

Venetia începu să râdă.

— Nu se poate altfel când eşti căsătorită cu Lachlan Ross. Nu ştiu cum se face, dar orice femeie dă uitării bunele maniere în preajma lui. Când o văzu pe doamna Harris încruntându-se, adăugă: Şi dumneata pari altfel, prea… agitată. Şi nu eşti niciodată aşa. Vărul Michael te-a pus pe gânduri cu bârfele lui?

Doamna Harris se încruntă şi mai tare.

— Ai putea spune asta. Sau ai putea spune că este un individ arogant, încăpăţânat şi secretos, un bărbat cât se poate de agasant.

Venetia se abţinu să nu schiţeze un zâmbet.

— Aşa am spus şi eu despre Lachlan. Aşa a spus şi mătuşa mea despre colonel. Poate că ai început să îl consideri mai mult decât *un văr.*

— Muşcă-ţi limba! exclamă doamna Harris fluturându-şi nervoasă evantaiul. Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu-l cunosc! Probabil că are cel puţin 70 de ani şi,

deşi sunt trecută de 30 de ani, nu sunt o bătrânică.

— Vreau doar să spună că…

— Gata, vine cineva!

Şi astfel încheiară discuţia. Când văzu că Lachlan era cel care se îndrepta spre ea, inima începu să-i bată mai tare.

Acesta o salută politicos pe doamna Harris, după care îi oferi Venetiei braţul său.

— Speram să te conving să dansezi cu mine, zise, el cu o sclipire în ochi. Mă tem că e un biet vals plictisitor, nimic pe care să poţi cânta, cum ar fi *Tullochgorum,* dar cred că ţi-ar plăcea.

— Foarte amuzant, spuse ea luându-l de braţ. Ai grijă cum te comporţi, domnule, altfel o să-ţi tot cânt *Tullochgorum* mâine în drum spre moşia Ross.

— Se poate şi mai rău, zise el, poftind-o pe ringul de dans. Măcar n-o să mai fim nevoiţi să o auzim pe mama cum sforăie.

— Nu ţi-am spus? Mama ta se întoarce cu trăsura cu tatăl meu.

— Chiar aşa? întrebă Ross încruntat. A cui a fost ideea asta, ca o văduvă şi un văduv să călătorească singuri…

— Lachlan, nu vor fi singuri, spuse ea râzând. Vom fi în trăsura din spatele lor. Şi tu nu eşti tocmai în măsură să te plângi că un bărbat şi o femeie călătoresc singuri.

Începu muzica, iar Ross o luă în braţe.

— Nu pot să spun că mă încântă situaţia. E adevărat, tatăl tău a făcut o treabă bună la Braidmuir, aducând înapoi unii dintre foştii săi arendaşi, să se ocupe de oi şi de terenuri, dar asta nu înseamnă că vreau să-i facă curte mamei mele. Nu mi se pare cuviincios.

— Cuviincios! exclamă ea, făcându-i semn spre mama lui, care dansa încordată cu tatăl ei. Nu cred că pot fi mai cuviincioşi de atât.

— Doar pentru că mama nu a fost niciodată la un bal elegant.

— Nu m-am gândit la asta. Da, probabil că se simte mai în largul ei la un ceilidh.

Ross o strânse şi mai tare în braţe.

— Dar tu? Unde te simţi tu cel mai bine?

— Oriunde eşti tu, zise ea, uitându-se lung în ochii lui dragi.

Păru să-i placă răspunsul, căci se uită la ea şi o strânse şi mai tare la pieptul lui.

— Deci nu te deranjează că plecăm mâine din oraş?

— Nicidecum. Abia aştept să ajung acasă, zise ea, ezitând o clipă, după care îşi dădu seama că era momentul perfect. Vreau să încep să aranjez odaia copiilor.

— Odaia copiilor! Nici măcar nu avem... vru el să spună, după care se opri în mijlocul ringului de dans şi făcu ochii mari, uitându-se la abdomenul ei încă plat. Vrei să spui că eşti... că o să avem...

— Da, domnule, zise ea, imitându-i accentul. O să avem un copil. Ross începu să chiuie de parcă ar fi fost pe câmpul de luptă, nu la un bal, după o ridică pe sus.

— Lachlan! îl certă ea, râzând. Pune-mă jos, pentru numele lui Dumnezeu! Se uită lumea la noi!

— Să se uite, spuse el, cu toate că pusese jos. E prima oară când primesc o astfel de veste din partea femeii iubite. Şi, sincer, am impresia că scoţienii ăştia de la oraş trebuie să se anime puţin, nu crezi?

Venetia aruncă o privire spre prietenii *eleganţi* ai mătuşii Maggie, care păreau nişte englezi înfumuraţi în comparaţie cu locuitorii din Highlands, precum Jamie, care dansa fericit cu noua lui iubită.

— Oh, ba da!

Lachlan o luă în braţe şi începură din nou să valseze, iar Venetia continuă:

— Sunt prea înţepaţi.

— Prea rigizi.

— Prea englezi. Chiar ar trebui să-i animăm. Le-ar prinde bine. Ross se uită lung la ea.

— Cum propui să facem asta?

— Am putea să trimitem după un cimpoi şi o vioară. Nu m-ar deranja să dansez un strathspey, zise ea râjind. Ar putea să cânte *Tullochgorum.*

— Am adus câteva sticle de whisky pentru colonel. Le-am lăsat în camera noastră la han. Aş putea trimite după ele.

— Am putea să transformăm balul ăsta într-un ceilidh în toată regula.

— Aşa e, zise el oftând. Dar mătuşa ta nu ne-ar ierta-o niciodată, ştii prea bine.

Venetia oftă şi ea.

— Dacă vrem să păstrăm pacea în familie, nu ar trebui să facem asta.

— Nu cred, spuse el, şi continuară să danseze. Dar îţi propun ceva, prinţesă!

— Ce anume, dragostea mea?

— Când ne întoarcem pe moşia Ross, o să organizăm cel mai mare ceilidh. Eu, tu şi fiul nostru, zise el, uitându-se la pântecul ei, vom dansa câte dansuri strathspey vrei tu.

— Sau… spuse ea, cu un zâmbet poznaş.

— Sau?

— Am putea să organizăm propriul nostru ceilidh în biroul colonelului.

— Acum? întrebă el, cu privirea aceea care îi dădea de fiecare dată fiori pe şira spinării.

— Depinde, răspunse ea, coborând privirea spre kiltul lui. În seara asta ai venit îmbrăcat după *vechile tradiţii?*

— De ce? întrebă el, îmbujorându-se.

— Pentru că, dragul meu soţ, îi şopti ea la ureche, aşa ne-ar fi mult mai uşor să o facem pe scaun.

Şi cu râsul lui răsunându-i în ureche, se îndreptară în ritm de vals spre uşa care dădea spre birou.

Sfârşit